

Ertuğrul Sağlam'dan zarif çalımlar...

Hayri Beşer 2008.03.04

Beşiktaş'a en büyük haksızlığı Beşiktaşlının yaptığı düşünüyordum. Bu sezon Siyah-Beyaz'a gönül veren tanıdıkların yüzünde hep kalın bir memnuniyetsizlik çizgisi gördüm. Bir açıdan bakınca onları çok iyi anlıyorum.

Maçların sonuçlarını, atılan, yenilen golleri ve puan cetvelini bir kenara koyalım. Sadece ve sadece sahada oynanan futbola gözlerimizi zımlayalım. Beşiktaş'a liderlik payesi verir misiniz? Tabii ki hayır. Siyah-Beyazlı camianın memnuniyetsizliği işte bu yüzden.

Ben yine de Beşiktaşlının Beşiktaş'a haksızlık yaptığı görüşünde ısrarlıyım. Çünkü, bu takım son şampiyonluğunu yaşadığı 2001 yılından bu yana bunalımdan kurtulamadı, bir oyun kimliği oturtamadı. Yönetim kaoslariyla boğuştu, hatalı teknik adam tercihleri yüzünden zaman kaybetti.

Beşiktaş'ın önce Gordon Milne ve Lucescu dönemlerinde olduğu gibi standardize edilmiş bir oyun ezberi üzerinde büyümesi gerekiyordu. Çünkü şartlar Beşiktaş'ın önüne yeniden yapılanma mecburiyeti koymuştu. Bu yüzden Ertuğrul Sağlam, zor bir işe soyunmuştu. Uzun bir teknik adamlık geçmişi olmadığı gibi, ilk büyük takım deneyimini böylesi fırtınalı bir futbol ikliminde yaşıyordu. Hem yeni bir takım, yeni bir anlayış inşa edecek hem de kriz yönetecekti.

Camianın başarıya açlığı, sabırsızlığı ayrı bir dert, transfer döneminin verimli bir şekilde değerlendirilememesi ayrı bir dertti. Şimdi insaf gözlüklerimizi takıp geline nokta bir göz atalım. Bu takım, önceki akşam Galatasaray'ı mağlup ederek güçlü rakibinden zirveyi teslim aldı. Biliyorum, o maçta ortaya koyduğu oyuna da burun kıvrıacaksınız. Ancak sezon başından beri rasyonel bir bakış açısıyla Siyah-Beyazlı takımın oyununu süzdüğünüzde, aslında başarılan işin ne denli büyük olduğunu göreceksiniz.

Beşiktaş, Şampiyonlar Ligi'nde ağırlığını hissettirdi. Önemli galibiyetler aldı. Ligde iyi oynadı, kötü oynadı; ama kazanmayı öğrendi ve liderlik koltuğuna oturdu. Peki işin sırrı nerede yatıyor? Bu sorunun cevabı hiç de zor değil. Beşiktaş, Ertuğrul hoca ile her şeyden önce 'oyun disiplini' geleneğe dönüştürmeyi başardı. Mücadeleden asla kopmayan, kazanma inancını asla kaybetmeyen bir oyun kültürü oluşturdu. Galatasaray karşısında alınan galibiyet, bunun en güzel örneği. Ve tabii Beşiktaş'ın çok özel taraftarının da bu başarıda rolü büyük. Şu bir gerçek ki, sahadaki Beşiktaş, performans olarak tribündeki Beşiktaş'ın çok gerisinde.

Kendimi altını çizmek zorunda hissettiğim bir başka gerçek daha var. Beşiktaş, bariz hakem hataları yüzünden de önemli puan kayıpları yaşadı. Bu takımın nizami golü verilmedi. Buna rağmen teknik heyetin çığırkan bir tutuma sığındığını hiç görmedik. Beşiktaş, şu anda 1 puan farkla lider. Şayet, sezonun ilk yarısındaki hakem talihsizliklerini yaşamasa 4-5 puan önde olabilirdi. Siyah-Beyazlı camia, olumsuz şartları da göz önünde bulundurarak insaf gözlüğünü takarsa geline noktanın ne denli büyük bir başarı olduğunu görecektir. Ertuğrul Sağlam, zarif bir teknik adamlık örneği sergiliyor. Onun başarısı yerli meslektaşlarına da çok şey kazandıracaktır.

Cim Bom ve F.Bahçe'ye ne oldu?

Beşiktaş'ın liderlik koltuğuna oturması Fenerbahçe ve Galatasaray açısından önemli bir sorgulamayı da beraberinde getiriyor. Çünkü Fenerbahçe kadro kalitesi itibarıyla en görkemli takım görünümünde, Galatasaray da tempolu takım oyunu ve genç yetenekleriyle şampiyonluğa namzet bir takım hüviyetinde.

Beşiktaş'ın bu ikilinin önüne geçmesi sadece kendi başarısıyla ilintili değil. F.Bahçe, lig maçlarında zaman zaman ciddi motivasyon sıkıntısı yaşıyor. Kadro tercihleri de hatalı olunca hesapta olmayan puan kayıpları Sarı-Lacivertli takımın kapısını çalıyor. Galatasaray ise Leverkusen hezimetiyile girdiği bunalımdan Türkiye Kupası'ndaki Fenerbahçe galibiyetine rağmen kurtulmayı başaramadı. Takımın en büyük eksikliği tecrübe. Doksan dakikayı nasıl yaşamaları gerektiğini tam olarak bilmiyorlar.

Haftanın sürprizini ise Sivas yaptı. 'Buraya kadardı' diyenleri yine yanılttı Bülent Uygun'un talebeleri. Kayserispor da evinde Denizlispor'u mağlup edebilse zirvenin 5. ortağı olacaktı. Ortada göz okşayan bir futbol olmasa da bu kadar çok takımın şampiyonluğu force ettiğini görmek güzel. Daha güzel haftalarda buluşmak dileğiyle...

Kaynak: zaman.com.tr, web.archive.org (arşiv bağlantısı)

Kaçırmayın F.Bahçe notları!

Hayri Beşer 2008.03.10

Önce ilk 45 dakikanın notlarını sizlerle paylaşmak istiyorum.

Bir: Mehmet Aurelio'nun ön direk kafa gollerinin farkında mısınız biliyorum ama rakip savunmacılar bu zeki Brezilyalının iş bitiriciliğini henüz yeterince keşfedebilmiş değil. Dün attığı golün benzerlerine daha önce de şahit olduk. Duran toplarda ön direğe zarif bir sinsilikle süzülüyor, böylece topu filelerle buluşturması hiç de zor olmuyor. Unutmadan hatırlatayım. Top Alex'in ayağından çıktığında Aurelio büyük ihtimalle ofsayttı. Ancak tespiti o kadar da kolay bir pozisyon değildi.

İki: Alex duran toplarda hünerli sol ayağını çok stratejik bir şekilde kullanıyor. Yani şöyle kavisli bir orta yapayım nasılsa birileri yükselir vurur mantığıyla dikilmiyor topun başına. Daha önce çalışılmış, üzerinde kafa yorulmuş bir organizasyon ezberiyle işini yapıyor usta Brezilyalı. Aurelio'ya attırdığı golde de bunu gördük, Selçuk'un arka direkte çerçeveyi tutturamadığı kafa vuruşunda da.

Üç: Kadronuzda önemli yıldızlar olabilir, ancak hem takımı, hem de tribünleri ateşleyecek hararetli, enerjik ve süratli meziyet adamlarınız yoksa oyununuz nispeten yavan kalır. En azından seyir keyfini kıskırtmaya yetmez futbolseverin. Ama F.Bahçe bu açıdan da avantajlı. Anlatmaya çalıştığım bu tarzın iki adamından biri Gökhan Gönül (kendisini müthiş beğeniyorum) cezası sebebiyle sahada yoktu. Diğeri Uğur Boral ise huzurlarımızdaydı. Bu oyuncu karşılaşmanın ilk dakikalarında enfes fuleleriyle sol kanatta rüzgâr estirdi ve ani duruşlarıyla rakiplerini 'iptal' ederek tribünlere hafif kendinden geçme hali yaşattı. Ama ilerleyen dakikalarda takımla birlikte daha yavaş ve konforlu bir oyun ritmine bürünerek devrenin sonunu getirdi.

Dört: Yılmaz Vural, Vestel Manisa'ya açık futbol oynattı. İleride Burak ve Rafael'le gol aradı. Ne var ki takımı, koca 45 dakikada tek bir pozisyona dahi giremedi. Buna karşılık F.Bahçe dilediği anlarda hem de öyle hücumda çoğalmaya filan bile gerek duymadan Vestel savunmasının arkasında derin boşluklar bularak sık sık golle burun buruna geldi.

Beş: Lugano-Edu ikilisinin uyumu dikkat çekiciydi. Birbirlerini inanılmaz derecede güzel tamamlıyorlar. Bu iki oyuncunun takım oyununa katkıları görünenden çok daha fazla. Selçuk ise süslü oynayamıyor, topu oyuna sokarken modern bir orta saha adamı çabukluğunun gerisinde. Ancak son derece enerjik, mücadeleci ve takım oyununun temel direklerinden biri. Deivid ise F.Bahçe oyununun sessiz yorumcusu.

İkinci 45 dakika ile ilgili tek bir not yazayım: Fenerbahçe çok daha rahat. Bir gol daha attı. Taraftarıyla birlikte oyunun tadını çıkardı. Özetle Sevilla zaferinin ardından karşısında bu denli rahat dize getireceği bir rakip bulmanın mutluluğunu yaşadı.

Kaynak: zaman.com.tr, web.archive.org (arşiv bağlantısı)

Gordon Milne'den Ertuğrul Sağlam'a Beşiktaş

Hayri Beşer 2008.03.11

Beşiktaş'ın Gordon Milne yönetiminde üs üste üç şampiyonluk elde ettiği yıllar... Nedense o dönemki Beşiktaş'ın bende bıraktığı en önemli izlenim son dakika galibiyetleriydi. Siyah-Beyazlı takım kolay kolay kaybetmezdi. Ve birçok karşılaşmayı da hakemin bitiş düdüğüne ramak kala attığı gollerle kazanırdı.

Rakipler için gerçekten sinir bozucu bir durumdu bu. Bir, Beşiktaş-Trabzonspor maçı hatırlıyorum. Fenerbahçe Kulübü Başkanı Metin Aşık da şeref tribününde. Maç berabere gidiyor. Böyle biterse Fenerbahçe şampiyonluk yolunda büyük avantaj yakalayacak. Metin Aşık'ın 'artık bu iş bitti' kabilinden elini ovuşturmaya başladığı dakikalarda Şenol uzaklardan vuruyor. Trabzonspor kalecisi Şevki gafil avlanıyor. O esnada yanındakilere "Allah âşık kulunu sever" diye mutluluk serenatları saçan Metin Aşık'ın yüzü kıpkırmızı oluyor... Beşiktaş kazanıyor.

Bu tarz galibiyetlerden dolayı Beşiktaş'a 'ballı takım' yakıştırmaları yapılırdı. Milne ise İngiliz soğukkanlılığıyla futbola kafa yoran zevata bir şey anlatmaya çalışırdı: "Eğer son dakika golüyle de olsa kazanabiliyorsak bu, bizim gücümüzü gösterir. Rakiplerimizi yoruyoruz, boğuyoruz, fizik gücümüzün kendini gösterdiği son dakikalarda da golümüzü atıyoruz." Evet Beşiktaş, o dönemlerde göz okşasa da, okşamasa da 'oyun ezberi' oturmuş, ne oynadığının tarifi en kolay yapılan takımdı. Rıza kendi eksenini etrafında döner, ortasını yapar, Feyyaz da golünü atardı. Ve ilginçtir rakiplerin bu filmi defalarca izlemiş olmaları, topun filelerle vuslatını önlemeye yetmezdi.

O dönemdeki profesyonellik katsayımıza göre Gordon Milne'nin yaptığı aslında bir devrimdi. Çünkü duygusal Türk futbolcusunu son ana kadar oyun disiplinine sadık tutmak kolay iş değildi. Milne işte bunu başarmıştı.

Bugün Ertuğrul Sağlam yönetimindeki Beşiktaş'ın futbol çitası pek yukarılarda değil. Hiçbir Beşiktaşlı F.Bahçe'den ve G.Saray'dan daha iyi takım olduklarını iddia etmiyor. Beşiktaş, oyunuyla tribünlerin romantik ve ateşli hislerine de ayak uyduramıyor. Ama Beşiktaş, tıpkı Milne döneminde olduğu gibi vazgeçmiyor, pes etmiyor, son ana kadar galibiyet golünün izini sürüyor ve başarıyor. Siyah-Beyazlı takımın bu sezon hakemin bitiş düdüğüne ramak kala attığı gollerle topladığı puan 8 olarak hesaplanıyor. Ertuğrul hoca, tıpkı Milne gibi takımına kazanma kültürünü aşıladı. Beşiktaş doğru yolda ilerliyor. Bence bu, şampiyonluktan daha önemli.

Sivasspor devrimini tamamladı

Sivasspor'un mücadelesini hayranlıkla izliyorum. En çok da, "Buraya kadardı, artık düşüşe geçecek" beklentilerini çürütmesine bayılıyorum. Kadrosu mütevazı, yetersiz. Milli Takım on birinde tek bir adamı dahi yok. Sakatlandığı için Balili gibi etkili ve bitirim bir forvetten mahrum. Takımda adam eksiltme meziyeti yüksek bir virtüöz de bulunmuyor. Bu şartlarda şampiyonluğa oynanır mı? Demek ki, oynanabiliyormuş.

Ama her şeyden önemlisi Fenerbahçe yenilgisinden sonra girilen türbülانstan bu takımın kurtulmasıdır. Bülent Uygun'un talebeleri, geçmişteki örneklerin aksine ayağa kalkmayı başarıp kaldıkları yerden yollarına devam ettiler. Geçtiğimiz hafta Bursa deplasmanından üç puan çıkarmışlardı, bu hafta da Ankaragücü'nü dize getirdiler. Bundan sonrası ne olursa olsun yaptıkları işin adı bana göre devrimdir.

Tribünlerin istediği Fenerbahçe'nin ayak sesleri

Vestel Manisa, F.Bahçe için kolay rakipti. Manisa'nın zayıflığı bir tarafa bu karşılaşmada görüldü ki, F.Bahçe'nin futbolu her geçen gün biraz daha olgunlaşıyor. Takım ayağa top yapan oyunculardan kurulu. Alex gibi bir yönetmenin etrafında oyun şekilleniyor. Mehmet Aurelio, Deivid ve Selçuk da, F.Bahçe oyununun ağırlık merkezini oluşturan diğer isimler. Zico'nun Gökhan Gönül'ü savunmanın sağına yerleştirmesiyle birlikte alevlenen tempo rüzgârı yavaş yavaş takımın iliklerine işliyor. Artık sahnede Uğur Boral da var. Geçen sezon Ümit Özat'ın sakatlandığı dönemde, (ikinci yarının ilk haftalarında) bu oyuncu takıma müthiş ivme kazandırmıştı. Sonra o rüzgâr dindi. Şimdi yeniden aynı Uğur'u izlemeye başladık. Bana göre Zico, bu iki tempo adamından vazgeçmemeli. Çünkü F.Bahçe oyunu tempo kazandığı müddetçe tribünlerin hayalindeki takım ortaya çıkıyor. En önemlisi bu yükseliş sadece Fenerbahçe'ye değil Türk futboluna kazandıracak.

Kaynak: zaman.com.tr, web.archive.org (arşiv bağlantısı)

Beşiktaş'ın fazlası Holosko-Erdinç farkında gizli

Hayri Beşer 2008.03.17

Maç öncesi teknik direktör eline tebeşiri alır, tahtanın üzerine taktik şemayı çizer. Öngörülerini, önceliklerini ve korkularını resmeder. Bir de hayalindeki gol ve gollerin senaryosunu çizgiye döker.

İşte böyle bir şeydi Nobre'nin henüz 6. dakikada filelerle buluşan plasesi. Beşiktaş tribünlerini kendinden geçiren vuruşu yapan Brezilyalı oyuncuydu ama bana göre o golün baş aktörü vardı: Filip Holosko ve Erdinç Yavuz.

Önce Holosko'dan başlayayım. Müthiş bir deparla epey gerisinde olduğu savunma oyuncusunun (Erdinç) önüne geçti. Topu taç çizgisine yakın bir noktada kontrolüne aldı. Buna rağmen Erdinç'in hamle açısına doğru yöneldi, yani yapmaya çalıştığı çok zor bir işti. Top hâlâ onun kontrolündeydi. Artık ceza sahasının içindeydi ve sıra ince işçiliğe gelmişti. İsabet ve hız kıııııı mükemmel bir pas çıktı ayağından. Nobre'ye sadece dokunmak kalmıştı. Gerisi malum.

Şimdi ikinci kahramanımız Erdinç'e göz atalım. Çok avantajlı bir pozisyonda olmasına rağmen Holosko'nun süratine yenildi. Bu da yetmiyormuş gibi bu oyuncunun ikinci hamlesine de engel olamadı. Bir savunma adamı bu denli fizikî zaafı nasıl gösterir? Aklını ve tecrübesini kullanarak rakibini bozmayı nasıl beceremez? Futbol, savunma oyuncuları için de öncelikle bir meziyet oyunudur. Yetenek kalibreniz düşükse, bir de performans zaafı yaşarsanız işte böyle dramatik ezilişlere meydan verirsiniz.

Maçın ilk 45 dakikasını Beşiktaş 2-0 önde tamamladı. Gollerin ilkinin maçın başında, ikincisini ise devrenin uzatma bölümünde (Delgado'nun mükemmel firikiğiyle) kaydetti. Siyah-Beyazlı takım, bu iki gol arasındaki süreçte klasik kontratak oyununu ilmek ilmek işledi ve konforlu sayılabilecek bir mücadele kolaylığıyla skor üstünlüğünü yakaladı. Trabzonspor'u ise klasik bir Ersun Yanal takımı hüviyetinde gördüm. Oyunu sürekli rakip sahada tutma eğiliminde oldular. Dörtlü savunmanın sağındaki Tayfun Cora bile sürekli hücumu beslemeye çalışan adamdı. Takımın lideri havasına giren Yattara, İbrahim Üzülmüş'in korumaya çalıştığı kanattan etkili işler yaptı. Ama orta çizgiye yakın noktalardaki duran topları kullanmaya kadar giden abartılı roller üstlendi. Fiziğiyle Gökdeniz'i anımsatan genç Barış, tepeden tırnağa 'yetenek' fışkırmasına rağmen tecrübesizliği yüzünden topla buluştuğu bazı pozisyonlarda ne yapacağını bilemedi.

Trabzonspor'un oynamaya çalıştığı tarz, ancak top tutma ve onu iyi kullanma becerisi yüksek oyuncularla sonuç verebilirdi. Bordo-Mavili takım işte bu özellikten mahrumdu. Beşiktaş'ın farkı da buradaydı. Sade

paslarda bile hata yapan rakibine karşılık, Delgado, Tello, Holosko ve Serdar Özkan gibi hünerli ayaklara sahipti.

Basit oyunu muhteşem bir soğukkanlılıkla uygulayan ön libero İbrahim Toraman'ın atılmasına rağmen Beşiktaş'ın üçüncü golü de bularak farka yürümesinin en kestirme izahı budur. Tabii burada Rüştü'nün başarılı kurtarışları ile Trabzonspor forvetinin son vuruş hercailiğini de unutmuş değiliz.

Kaynak: zaman.com.tr, web.archive.org (arşiv bağlantısı)

Şampiyonluk ucuzluyor mu?

Hayri Beşer 2008.03.18

Kolay değil 34 haftalık bir yarış bu. Standart bir performansı bütün haftalara yaymak mümkün değil. İnişler çıkışlar olacak. İyi oynayıp kaybetmeler, kötü oynayıp kazanmalar yaşanacak. Bunların hepsine hazırlıklıyız, başka türlü düşünülemez zaten.

Ama Türk futbolunun ileriye doğru yürüdüğünü görmek isteriz. Takımlar arasındaki güç farkının artan bir kalite çıtası ile azalmasını arzu ederiz. Yani hem rekabetin hem de kalitenin zirveye doğru koştuğu bir lig maratonu hayal ederiz. Ve tabii en önemlisi bu keyifli yarışın fair-play ruhuna yakışır bir güzellikte sürmesi en büyük önceliğimiz.

Maalesef 26. haftasını geride bıraktığımız 2007/28 sezonunda yaşanan oyun hikayesi doyumsuz bir üslupla akıp akıp gitmiyor. Sivasspor bu yılın en büyük güzelliği. Onların örnek mücadelesi ve alkışlanacak başarıları sayesinde dördü bir şampiyonluk yarışıyla son 8 haftaya giriyoruz. Beşiktaş-G.Saray ve Fenerbahçe üçlüsü omuz omuza bir zirve mücadelesi veriyor. Yani kağıt üzerinde zengin ve keyifli bir rekabet zemininde yürüyor ligimiz. Ancak ve ancak tribünler doyumsuz futbol serenatlarına aç. Birkaç güzel hareket ve meltem rüzgarı mesabesinde hafif bir tempo dalgasıyla kopuyor oyunlar.

Lider Beşiktaş'ın Trabzonspor karşısında elde ettiği galibiyete bakın. 3-0'lık görkemli galibiyetle sahadan ayrıldı Siyah-Beyazlı takım. Ne var ki, Beşiktaş'ın oyun kalibresi elde ettiği skor başarısının yarısı ederinde değildi. Düşünebiliyor musunuz maçın adamı payesine en çok yakıştırılan oyuncu kaleci Rüştü. Buradan Trabzonspor'un çok etkili bir futbol mücadelesi sergilediği fikrine kapılmayın. Bordo-Mavili takım, geçmişiyile kıyaslanacak oyun hünerinin çok çok gerilerinde. Yattara'nın baş döndüren figürleri dışında Trabzonspor formasının hiçbir ağırlığı yoktu sahada. Kolay pasları bile beceremeyen bir orta saha, yavaş, tedirgin ve inanılmaz pozisyon hataları yapan bir savunma. Belki takım olmaya çalışan ama defoları çok fazla bir ekip Trabzonspor. Beşiktaş işte böyle bir rakibi dize getirdi. Farklı da kazandı. Zaman zaman hücumla çıkışlarda tribünlerin gözünü de okşadı. Ama doksan dakikanın bütününe şampiyonluğa koşan bir takıma yakışacak oyun estetiğini yayamadı.

F.Bahçe'yi, Konya'da gördünüz. Ninni futboluna gömülmüşlerdi. Konya'nın golü bulmasıyla büyük bir şok çaldı kapılarını. Ancak Zico'nun çift forvete dönerek Semih'i oyuna alması işin rengini değiştirdi. Bu oyuncunun son vuruş becerisi, takımın tempoyu biraz yükseltmesi ve Kezman'ın da devreye girmesiyle F.Bahçe, 4-1 gibi müthiş bir skor elde etti. Ligin çok üzerinde bir kadro kalitesine sahipsiniz, daha da önemlisi iyi takım olmayı başarmışsınız, ancak bu ağırlığınızı yansıtamıyorsunuz 90 dakikanın ruhuna. Bir taktik hamle ve yarım saatlik (rakibin kolay dağılmasının da rolü büyük) tempo iştahıyla maçı koparıyorsunuz, üstelik enfes bir sonuçla. Yani genelinde kötü olduğunuz, kötü oynadığınız maçlarda bile bu denli konforlu galibiyetler elde edebiliyorsunuz.

Galatasaray'ın Ankara deplasmanında elde ettiği galibiyet de şampiyonluğa oynayan takım ağırlığına yakışır güzellikte değildi. Yani zirve mücadelesi veren üç takımın da kazandığı ama futbol kalitesi açısından hiçbirinin alkışlanmadığı bir haftayı geride bıraktık. Bu da ister istemez "Süper Lig şampiyonluğu ucuzluyor mu?" sorusunu getiriyor akıllara.

Kasımpaşa neden olmasın?

Sivasspor, Manisa deplasmanında çok zorlandı. Çünkü teknik direktör değişikliğine giden Ege temsilcisi, etkileyici bir futbol sergiledi. Buna rağmen Bülent Uygun'un talebeleri sahadan puanla ayrılmayı başardılar. Üstelik son dakikalarda golü yemelerine rağmen beraberliği yakaladılar. Sivasspor, özveriyle oynamanın, taktik disiplinden kopmamanın ve Mehmet Yıldız gibi tuttuğunu koparan bir forvete sahip olmanın karşılığını alıyor. Kayserispor, Gençlerbirliği'ni farklı yenerek yukarıyla ilgisinin kesilmediğini gösterdi. Tolunay Kafkas'ın takımı bazı basit puan kayıpları yaşamasaydı zirve mücadelesi çok daha zevkli olacaktı.

Lig sonuncusu Kasımpaşa'nın İstanbul Büyükşehir Belediyespor'u devirmesi dikkat çekiciydi. Uğur Tütüneker'in göreve gelmesinden sonra form grafiği yükselen Kasımpaşa'nın bana göre fantastik hayaller kurması için hiçbir engel yok. Çünkü 8 hafta 24 puan demek.

Kaynak: zaman.com.tr, web.archive.org (arşiv bağlantısı)

Kulübenin en asil gol adamı!

Hayri Beşer 2008.03.22

İşin güzel tarafından başlayalım. Kasımpaşa fantastik hayallerle gelmişti Kadıköy'e. Uğur Tütüneker'in talebelerinin futbol adına verdikleri mesaj şuydu: Biz oynamak için buradayız. Derslerini iyi çalışmışlardı.

Savunma ile orta saha arasındaki yardımlaşmalı oyun ve fiziki yakınlık F.Bahçe'nin hünerli ayaklarının gole kapı aralayacak etkili pas kabiliyetini engelledi. Kanatların fırtına çocukları Uğur Boral ile Gökhan Gönül de karşılarında tempolarıyla didişecek marifette adamlar buldular.

İlk 45 dakika doyurucu futbol figürleriyle dolu değildi. Kezman'ın çaprazdan direğe çarparak auta giden şutu ve birkaç heyecansız gol girişiminden ibaretti F.Bahçe'nin ofansif görünümü. Ancak Kasımpaşa yazının başında da anlatmaya çalıştığım gibi katı bir savunma anlayışı ve agresif bir oynatmama futboluna sarılarak bu kısırlığa mahkum etmedi F.Bahçe'yi. Tam aksine sahaya keyifle yayılarak, savunmayı önde kurarak, isabetli ayağa pas esprisıyla oynayarak güçlü rakibinin organizasyon reflekslerini zayıflattı. Sözün özü ilk 45 dakika itibarıyla F.Bahçe'yi oynamaya çalışarak durduran bir Kasımpaşa vardı sahada. Bir adım daha fazlasını yapabilseydi Sarı-Lacivertli takımı kışkırtacağı için çok keyifli bir cuma gecesi izlememizi sağlayacaktı.

F.Bahçe ikinci 45 dakikaya hızlı başlamak ve tempolu bir oyunla rakibi boğmak arzusundaydı. Ancak ilk yarıdaki rutininden çok farklı bir istikamette yürümüyordu oyun. Ayrıca Kasımpaşa'nın cılız da olsa kontratak denemeleri hissediliyordu. Zico fazla beklemeden neden ilk onbirde yer vermediği merak edilen Semih'i sahneye sürdü. Bu değişiklikte önce tribünler havaya girdi, sonra da F.Bahçe. Oyunun derinliklerine yeterince sokulmayan Alex, ince pas örnekleri vermeye başladı. Brezilyalı yıldızın milimetrik bir yumuşaklıkla Kezman'ı savunmanın arkasına postaladığı pas son anda savunmanın çabasına takıldıysa da, F.Bahçe'ye güzel işler yapma iştahı gelmişti. Ve Semih'in hücum organizasyonlarına getirdiği zenginlik çok geçmeden kendini gösterdi. Golcü oyuncu, beceri ve zeka ürünü bir pas attı Gökhan'a. Ondan gelen ortayı da Alex filelerle buluşturarak F.Bahçe'nin bir stres girdabına girmesini engelledi.

Golün rahatlatığı F.Bahçe, farkı artıracak pozisyonlar bulduysa da standartlarını çok fazla zorlamadı. Buna karşılık Kasımpaşa'nın beraberlik için umutları tükenmemiştir. Son dakikalara kadar golün düşünü kurdular. Ancak F.Bahçe tecrübesi ve zenginliği karşısında yavaş yavaş oyundan düştüler. Kolay paslarla rakip kaleye yürüyen Sarı-Lacivertli takım, Semih'le ikinci defa Kasımpaşa filelerini havalandırırken, golcü futbolcu bir maça daha damgasını vurmaya başardı. Gecenin en durgun adamlarından Deivid ise perdeyi kapatan golü atarak oyunda olmasa bile skorda ağırlığını hissettirdi.

Kaynak: zaman.com.tr, web.archive.org (arşiv bağlantısı)

Zico neden haklı neden haksız

Hayri Beşer 2008.03.25

Gol krallığı yarışında ilk sırada yer alan Semih neden ilk on birde sahaya çıkmıyor da yedek kulübesinde bekliyor? Bana göre bu sorunun iki cevabı var:

Bir: Arthur Zico'nun elinde Kezman gibi uluslar arası kariyere sahip bir golcü var. Ve Kezman formda. Çabuk, agresif, sağa sola iyi deplase olan, sürpriz koşular yapan ve rakip savunmayı sürekli rahatsız eden bir forvet. Yedek soyunmaya da pek tahammüllü değil. Konsantrasyonunu diri tutmanız için ona sürekli özel ve değerli olduğunu hissettirmeniz gerekiyor. Semih ise fizik kalitesi ve çabukluk anlamında uluslararası düzey açısından göz okşamıyor. Ayrıca yedek soyunmayı tolere edebilecek olgunlukta. Bu anlamda tam bir profesyonel. Ayrıca Zico, yedek bekletse dahi sonucu değiştirebilecek bir zaman diliminde bu oyuncudan yararlanıyor.

90 dakikanın üçte ikilik bölümü dolmadan Semih sahnedeki yerini alıyor. Sahaya diri ve özel bir hırsla çıkıyor. Semih'in girmesiyle F.Bahçe'nin çift forvetle şekillendirmeye başladığı yeni oyun anlayışı takıma ivme kazandırıyor. Yorulan rakip savunma bu zenginlik karşısında bocalıyor, refleks üretilmiyor. F.Bahçe'ye geniş gol kapıları açılıyor. Böylece F.Bahçe teknik heyeti hem takım oyunu üzerinde etkili, hem de son vuruş becerisi yüksek bir forveti kenarda bekleterek doğru zamanda sahneye sürmenin zenginliğini yaşıyor. Sonuç: Zico haklı.

İki: Semih gole çok yakın ve yatkın bir forvet. Pozisyonları mükemmel süzüyor. Rakibin yapabileceği hatayı önceden seziyor. Son vuruş becerisi ve denge kıvamı açısından Kezman'dan daha iyi, daha verimli. Ayrıca takım oyununa uyumu mükemmel. Sağını solunu görerek oynuyor. Savrulmuyor. Standartlarını akıllıca kullanıyor. Yetersizliklerinin üzerine oyun zekasıyla örtmesini biliyor. Ayrıca takımın beyni Alex'le arasındaki iletişim çok iyi. Onun girmesiyle birlikte Brezilyalı yıldız geriye çekilerek daha geniş bir alanda Fenerbahçe'nin oyununa şekil veriyor. Yani takımın oyunu hem ofansif zenginlik kazanıyor, hem de derinlik.

Böyle bir oyuncuyu yedek soyundurmak bir bakıma F.Bahçe'nin takım olarak daha çabuk, daha kolay ve ahenkle yapacağı işleri ertelemek anlamına geliyor. Ayrıca futbolcu oynadıkça büyür, özgüven kazanır ve daha zengin düşünür. Bu sebeple kulübe, Semih'in bu gıpta edilen koşusunun önündeki en büyük handikapıdır. Fenerbahçe, bu zenginlikten daha fazla faydalanmalıdır. Sonuç: Zico haksız.

Ligin ateşi yükseliyor

Süper Lig'de 27. hafta geride kalırken hem zirve yarışı, düşme hattındaki mücadele büyük bir heyecanla sürüyor. Haftanın sürprizi Beşiktaş'ın Büyükşehir Belediyespor'a yenilerek liderlikten 4. sıraya inmesi oldu. Bu bile tek başına ligde nelerin değişebileceğinin en bariz fotoğrafı. Bu arada Beşiktaş'ın Belediye karşısında futbol adına ortaya pek bir şey koyamadığını söylersek sanırım abartmış olmayız. Tabii bu arada Belediyespor'un büyük maçlardaki yüksek performans alışkanlığını da unutmamak lazım. Şayet dört takım arasında bir İstanbul ligi oynansa, Büyükşehir zirvede olacaktı. Fenerbahçe ile oynadıkları iki maçta dört puan

topladılar. Beşiktaş karşısında da aynı performansı ortaya koydular. Cim Bom'la ilk yarıda oynadıkları maçta galibiyeti kaçırmak bir puana razı olmuşlardı. Yani Abdullah Avcı'nın talepleri büyükler karşısında kaybetmiyor.

F.Bahçe, lig sonuncusu Kasımpaşa'yı Semih oyuna girdikten sonra çözdü. G.Saray ise Servet'in maceracı gayretleri ile son anda üç puanı kurtardı. Sivas, oyunun sonlarına doğru Konya'nın gardını düşürdü ve farka gitti. Ligin ortalarındaki ve alt sıralardaki maçlarda da mücadele çetinleşiyor. Trabzonspor'un Umut'un iki golüyle elde ettiği galibiyet de aynı kapsama giriyor. Otaş, Manisa'yı, Gaziantep de, Bursaspor'u tek golle dize getirerek rahat bir nefes aldılar. Ankaraspor'un, korku sularında yüzen Gençlerbirliği karşısında aldığı 3-1'lik galibiyet dikkat çekiciydi. Çaykur Rize, evinde oynamasına rağmen Ankaragücü'nü mağlup etmeyi başaramayınca düşme hattından kurtulamadı. Bitime daha 7 hafta var. Hem zirve, hem de ligde kalma mücadelesi sürprize çok açık. Sizin anlayacağınız, bu lige hüküm giydirmek öyle kolay değil. Bence işin en güzel tarafı da bu.

Kaynak: zaman.com.tr, web.archive.org (arşiv bağlantısı)

Alex'in varsa fazlasın demektir!

Hayri Beşer 2008.03.30

Deivid, bu sezon hem ligde hem de Şampiyonlar Ligi'nde F.Bahçe futbolunu güzelleştiren, olgunlaştıran ve sonuca taşıyan kadronun vazgeçilmezlerinden biri.

Cezalı olduğu için onun yokluğunda Kazım Kazım ilk onbirde. Ve şartların yedek kulübesinden çıkardığı bu adam, Beşiktaş savunmasının sol kanadını çökerterek Alex'in kafa vuruşuyla gelen golün hem senaryosunu yazdı hem de filmini vizyona soktu.

Hayret ettiğim bir şey, neden Ertuğrul Sağlam 13. dakikada gülücükler dağıta dağıta gelen o gole kadar İbrahim Üzülmüş'in korumaya çalıştığı savunmanın solundaki acizliğe, dağılımlığa çözüm getirecek bir hamle düşünmedi? Tello içeriye dönük ve daha çok ofansif bir ruhla oynadığı için F.Bahçe, Gökhan'ın tetiklediği, Kazım Kazım'ın da topla keyifli slalomlar yaptığı sağ kanattan dalga dalga aktı Beşiktaş savunmasının üzerine ve erken bulduğu golden sonra da kontrol futboluna bürünerek skorun üzerinde top gezdirdi ilk 45 dakika boyunca.

Beşiktaş'ın ilk kornerini kullanabildiği dakika 18'di. Ve 20. dakikadan sonra Siyah-Beyazlı takımın F.Bahçe kalesine doğru iştahlı yürüyüşüne şahit olmaya başladık. Delgado, kah çizgi kenarlarında, kah orta göbekte, kah ceza yayı etrafında topun izini sürüp Beşiktaş'ın oyununa ivme kazandırmaya, derinlik katmaya ve golün kapısını aralamaya çabalayıp durdu. Ne var ki onun, Serdar Özkan'ın, Holosko'nun, Nobre'nin, Tello'nun, Cisse'nin hızlı ve isabetli pas ağıyla açmaya çalıştıkları gol kanallarını F.Bahçe; dengeli, dikkatli, akılcı savunma anlayışıyla kapamasını bildi.

İlk yarının bitiş düdüğü çaldığında Beşiktaş'ın 'bu da kaçır mı' mesabesinde tek bir gol girişimi dahi yoktu. Bunda F.Bahçe orta sahası ile savunması arasındaki ahenkli iç içeliğin yanı sıra Volkan'ın başarılı hamleleri ve iyi pozisyon alışlarının da rolü büyüktü.

Ertuğrul hoca, ikinci yarıda tek oyuncu değişikliğiyle iki hamle birden yaptı. Solda oynayan İbrahim Üzülmüş'in yerine oyuna aldığı Ali Tandoğan'ı, ilk yarıda zaman zaman hücum katılmasına rağmen topla estetik ve kreatif ilişkisi bir hayli zayıf olan İbrahim Toraman'ın oynadığı sağ bekte görevlendirdi. Baki'yi sola kaydırды. İbrahim Toraman'ı da Gökhan'ın yanında tandeme çekti. Beşiktaş artık daha etkiliydi, daha üretkendi ve F.Bahçe kalesinde daha tehlikeliydi. İyice göbeğe çekilen Tello'nun takımın oyununda daha fazla inisiyatif aldığı

ve başarılı bir yönetmen edasına büründüğü dikkat çekiyordu. Bu defa Beşiktaş, F.Bahçe'nin sol kanadını çökerterek koşar adım gole gidiyordu. Nitekim Serdar Özkan'ın zarif süzülüşünün ardından skor tabelası eşitlendi.

Hem bu gol hem de ikinci yarıdaki oyun, bir F.Bahçe galibiyetini uzak ihtimal gibi gösterse de sahadaki ALEX fazlalığı kendini hissettirdi. Usta Brezilyalının sürpriz vuruşu, İnönü'nün coşkulu tribünlerine derin bir şok yaşattı. F.Bahçe, bu galibiyetle şampiyonluk yarışındaki rakiplerinden faklılığını bir kez daha belgeledi.

Kaynak: zaman.com.tr, web.archive.org (arşiv bağlantısı)

Ey rakipler Fener moralinizi bozmasın

Hayri Beşer 2008.04.01

Beşiktaş-F.Bahçe maçının konuşulacak, tartışılacak birçok tarafı var elbette. O karşılaşma öncesi 'sonucun ne olacağını' bir kenara bırakarak şöyle düşünüyordum: "Bu maç, F.Bahçe ile zirve yarışındaki rakipleri arasındaki farkı ortaya koyacaktır." Nitekim öyle de oldu.

Beşiktaş da F.Bahçe de oynadıklarının çok daha fazlasını, çok daha güzelini oynayabilirlerdi. Ev sahibi takımın taraftarı bu açıdan derin bir hayal kırıklığı yaşadı. Ancak F.Bahçe'nin 'iyi oyun, kötü oyun' noktasını aşan bir ağırlığı var ve bana göre hem cumartesi akşamki karşılaşmada, hem de daha önceki derbilerde sonucun ana belirleyicisi bu ağırlıktı. Bu gerçeklik zemininde olaya bakıldığında Sarı-Lacivertli takımın, İnönü'den çıkardığı 2-1'lik galibiyet fevkalade rasyonel durmaktadır.

Her şeyden önce F.Bahçe oyununun geniş bir zaman üzerine oturan bir birikim ve uyum kıvamı taşıdığını göz ardı etmeyelim. Kadronun iskeletini oluşturan aktörler, uzun zamandan beri bir arada oynuyor. Özellikle Zico'nun göreve gelmesinden sonraki süreçte hem takım oyunu geliştirildi, zenginleştirildi, temel ezberler üzerinde şekillendirildi. (Bu temel ezberin ana teması ayağa pas ve topa sahip olmaktır), hem de takımın bireysel kalite çıtası yükseldi. Çok rahatlıkla söyleyebiliriz ki F.Bahçe, bütün mevkilerde 'sıradan oyuncu' vasatını aşmıştır. Yani F.Bahçe'nin kalitesi değil, performansı tartışma konusu olabilir.

Fenerbahçe'nin bu zenginliğe nasıl ulaştığını biliyorsunuz. Başkan Aziz Yıldırım'ın hiperaktif çabalarıyla elde edilen kulüp performansı, artık sahada da Süper Lig çıtasının üzerinde seyrediyor. Şampiyonlar Ligi'nde gelenen nokta bunun en bariz örneği.

Beşiktaş ve G.Saray'a baktığımız zaman ise onların temel mücadelesinin çok farklı bir eksende cereyan ettiğini görmekteyiz. İki takım da, 'yeniden yapılanma' kavgası vermektedir. Transferlerini F.Bahçe'nin çok altında imkânlarla gerçekleştirmektedir. Beşiktaş da G.Saray da sezona teknik direktör değişikliğiyle başladı. Her iki teknik adam da (Ertuğrul Sağlam ve Feldkamp) seleflerinden ciddi bir oyun mirası devralmadılar. Böylesine iğreti şartlara rağmen F.Bahçe gibi bir rakibe karşı şampiyonluk mücadelesini omuz omuza sürdürmeyi başardılar. (Sivasspor'un mücadelesi ise apayrı bir başarı hikâyesidir. O konuya girmiyorum).

Sadede gelirse, şuraya varmak istiyorum. F.Bahçe'nin gücüne, kalitesine, imkânlarına bakarak teslimiyetçi bir ruh haline bürünmek gerekmiyor. Şayet rakipleri böylesine negatif şartlarda, üstelik F.Bahçe'nin tarihindeki en parlak dönemini yaşadığı bir lig maratonunda zirve yarışında iddialarını sürdürmeyi başarabiliyorlarsa, bu çok daha fazlasını yapabileceklerinin de habercisidir. Eğer Sivasspor gibi 13 trilyonluk bir takım, liderin sadece 2 puan gerisinde yer alabiliyorsa daha ciddi, daha uzun soluklu, daha rasyonel yapılanmalar, F.Bahçe gibi Avrupalılaştırmış markaların önünde ligi bitirmeyi neden başaramasınlar? Sözün özü, şampiyonluk sanıldığı kadar zor bir hedef değil.

Bu G.Saray o G.Saray mı?

Nasıl da tempolu oynuyorlardı, nasıl da göz okşuyorlardı. Mehmet Topal'lı, Barış'lı, Serkan'lı, Arda'lı orta saha 2000'li yılların takımını anımsatıyordu. Birkaç hafta önce izlediğim bir takımdan bahsediyorum. Şimdi o takım nerede, bu G.Saray, o G.Saray mı? O tempo ve o güzellik bu kadar kolay harcanır mıydı? Hayret. Denizlispor maçı maceracı Servet'in şansa kol kola giren özel gayretiyle kazanılmıştı. Ancak G.Antep karşısındaki G.Saray'ı galibiyete taşımaya şansın da gücü yetmedi. Nurullah Sağlam'ın talebeleri gol noktalarında biraz becerikli olsa Sami Yen'den rahat ve farklı bir galibiyet çıkarabilirlerdi.

Sivasspor, Uğur Tütüneker'den sonra futboluyla dikkat çeken ve karşılaştığı büyük takımları terleten Kasımpaşa'yı 4-0 mağlup ederek haftanın en görkemli galibiyetine imza attı ve şampiyonluk yolunda kolay kolay pes etmeyeceğini kanıtladı. 28. haftada Ankaraspor'un, Büyükşehir'in ve Oftaş'ın galibiyetleri dikkat çekiciydi. Sona yaklaşıldıkça heyecan artıyor.

Kaynak: zaman.com.tr, web.archive.org (arşiv bağlantısı)

Fener, kâbusu zafere çevirdi

Hayri Beşer 2008.04.03

Maçtan önceki tribün şovuna bayıldım. F.Bahçe taraftarı, bu tarihi maça mükemmel hazırlanmıştı. 19 Mayıs bayramlarındaki organizasyon harikallığını hatırlatan görüntüler kapladı boydan boya Saracoğlu tribünlerini.

Gelin görün ki hakemin 'başlayın' komutuyla birlikte derin bir soğutucu Kadıköy'deki o muhteşem coşku ikliminin üzerine bir karabasan gibi çöktü. Bir oyun bu kadar mı kitabı oynanır. Bir takım bu kadar mı kusursuz bir ahenkle rakibi teslim alır. Temposuz, acelesiz, zorlamasız bir Chelsea gösterisine şahit oluyorduk ki sormayın. Yüzde 56 oranıyla liginin topa en çok sahip olan takımı F.Bahçe topun izini sürme nöbetinin ötesine geçemeyen bir mahkumiyet futboluna kapılmış sürükleniyordu. Temsilcimizin takım olarak savunma refleksleri harekete geçmişti. Bu anlamda başarılı da götürüyorduk gibiydik oyunu. Chelsea topu gezdiriyor, kanatlara iniyor, orta sahadan ceza alanımıza doğru derin dalışlar deniyordu ama hayal ettiği boş alan zenginliğini bulamıyordu. Ne var ki, 13. dakikada Deivid'in ters vuruşu İngiliz ekibine erken bir gol armağan etti.

Golden sonra F.Bahçe hareketlenir, rakibi kontrol altında tutma mecburiyetinin ötesine geçen bir oyun kıvamına bürünür diye umut ediyorduk ama nafi. Sahadaki Chelsea hakimiyeti ve ağırlığı aynen devam etti. Hem oyun zekası, hem teknik kapasite, hem bireysel kalitesi hem de takım estetiği açısından doruklarda yüzen bir rakiple mücadele etmenin zorluğunu yaşıyordu F.Bahçe. Lampard, Joe Cole, Ballack ve Malouda'nın orta sahada kurduğu derin hakimiyet, Drogba'nın fizik ve sürat üstünlüğü temsilcimizin ofansif oyun düşünüşüne sarsan birinci faktördü. Bunun yanı sıra Chelsea, ön libero Makalele ve güçlü savunmasıyla oyunu önde karşılayarak F.Bahçe orta sahasına pozisyon olgunlaştırma fırsatı tanımıyordu.

İlk yarıda Alex'in topla ilişkisi arzuladığımız düzeyde olmadı ve Brezilyalı yıldızın Kezman'ı kaçırmak istediği derin bir pas dışında Sarı-Lacivertli takımın orta sahasının sürpriz tek bir gol organizasyonu girişimine şahit olamadık. Mehmet Aurelio beklenen ölçüde devreye giremedi, Gökhan Gönül'ün sağda yokluğu fazlasıyla hissedildi, Uğur Boral'ın içeriye yönelerek bir şeyler yapma çabası sonuç vermedi. İlk 45 dakikayı pozisyonuz kapatan F.Bahçe, ikinci yarıda daha maceracı bir oyun anlayışına büründü. Savunmasında derin boşluklar veriyordu ama rakip kalede de etkili oluyordu. Nitekim, Zico'nun Uğur Boral'ın yerine oyuna aldığı Kazım Kazım'la gelen gol F.Bahçe'ye moral verdi, özgüven getirdi. Zico bir hamle daha yaparak Semih'i de sahneye

sürdü. F.Bahçe hareketlenmiş, Chelsea'nin ise akordu bozulmuştu. Ve Deivid'in ayağından çıkan bir füze gidip fileleri sarstı.

F.Bahçe dün akşam karamsarlığın kollarından sıyrılarak tarihi bir galibiyet aldı. Makine düzeninde oynayan bir rakibi dize getirmeyi başardı. Şampiyonlar Ligi'nin en pahalı ve en az gol yiyen takımı Chelsea, Kadıköy gerçeğiyle tanıştı. Bu galibiyet güzel, dahası mükemmel. Peki tur gelir mi? Elbette kolay değil ama imkansız da değil. Dün gece F.Bahçe neleri başarabileceğini tüm dünyaya gösterdi. Zico ve talebelerini ayakta alkışlıyorum.

Kaynak: zaman.com.tr, web.archive.org (arşiv bağlantısı)

95+15 ve Semih sahnede

Hayri Beşer 2008.04.06

İlk 45 dakikanın özeti: Oyun Saracoğlu tribünlerinin coşkulu, tutkulu ve romantik düşlerine yakışan bir Fenerbahçe endamıyla başladı, sonra Tolunay Kafkas'ın taktik kapanına saplanıp kaldı.

Bir: Yirmi dakikalık dilimde sahanın üç güzel adamı vardı. Gökhan, Aurelio ve Deivid. Özellikle Gökhan enfes bir renkti Sarı-Lacivertli takımın sağ kanadında. Hem hareketli, hem üretken, hem de estetik. Klasik dokunuşlardan klas dokunuşlara yelken açan büyük futbolcu oyunuyla şevklendiriyordu tribünleri. Aurelio o bildiğimiz çalışkan ve topu ayağına zamklayan adam tutuculuğuyla F.Bahçe orta sahasının ağırlık ve üretkenlik merkezidi. Deivid özgün hareketleri ve sürpriz paslarıyla vitrindeydi. Ve tabii ki Alex bu halkanın en akil oyun yorumcusuydu. Ancak F.Bahçe girdiği 3-4 pozisyona rağmen bu sürece gol sığdırmayı beceremedi.

İki: Kayserispor, 20. dakikadan sonra oyunun merkezine bütün gücünü ve ağırlığını taşıyarak Fenerbahçe'nin üretkenlik kanallarını tıkadı. Bunu nasıl mı yaptı? Öncelikle enerjik, becerikli ve de klas diyebileceğimiz orta saha adamlarıyla. Saidou o inanılmaz sade ve faydalı oyunuyla takımın bir numaralı kurşun askeri idi. Mehmet Topuz, Ragıp ve Mehmet Eren alan daraltıp rakibin oyununu bozmakla kalmayıp kreatif bir ofansif ruhla oynadılar. Sözün özü 20. dakikadan sonra Kayserispor, F.Bahçe'yi orta sahada resmen kilitledi. Bu manzaranın oluşmasında uzun bir aradan sonra formasına kavuşan Roberto Carlos ile Vederson'un sol kanattaki pısırik oyunlarının da rolü büyüktü. Bu ikili fazlaca savunmaya yaslandığı için Kayserispor defansının sağında görev yapan Koray, adeta orta sahanın 5. adamı gibiydi.

Üç: Kayserispor'un sahadaki en kilit adamı Cangele'ydi. Bu oyuncu için bir görev tanımlamak gerekirse sanırım 'joker forvet' ifadesi çok oturacaktır. Sol ağırlıklı oynuyor görüntüsüne rağmen topun yöneldiği boş alanlara doğru asimetrik koşular yaparak F.Bahçe savunmasının önlem ezberini ve denge kıvamını bozdu. Iglesias da üretken ve etkiliydi. Ancak bu oyuncu 44. dakikada kaleye bir metre mesafede olmasına rağmen topu Serdar'a teslim edince Kayserispor devreyi 2-0 önde tamamlama avantajını kaçırdı. Bana göre o pozisyon maçın kırılma anıydı.

Dört: İkinci yarıda Zico beklenen hamlelerini yaptı. Hazır olmayan Carlos'u kenara aldı, Kazım'ı sahneye sürdü. F.Bahçe oyunu hareketlendi. Ardından Kezman'ın yerine Semih girdi. Tribünlerin de hayalini kurduğu bir değişiklikti bu. Bu arada F.Bahçe çok tartışılacak bir penaltı kazandı ve Alex'le beraberliği yakaladı. Sonra Kayserispor kontratak eğilimli ihtiyatlı bir oyun formatına büründü. Fenerbahçe arzuladığı baskıyı bir türlü kuramamasına rağmen uzatma dakikalarının da uzatmasında (95+15) Semih'le hayal ettiği golü buldu ve şampiyonluk yarışında büyük avantaj elde etti.

Kaynak: zaman.com.tr, web.archive.org (arşiv bağlantısı)

'HAKEM HATASIYLA KAZANDIK' DİYE BİLSEYDİ

Hayri Beşer 2008.04.08

Hazin olan şu: Dünyanın en pahalı takımı Chelsea'yi mağlup ederek F.Bahçeli olmayanların da önemli bir kısmının sempatisini kazanan F.Bahçe, cumartesi akşamı bariz hakem hatası sayesinde Kayserispor'u yenerek üç puanın sahibi oluyor.

Böylece Sarı-Lacivertli takım, (kendi camiası dışında) tarihinde yakaladığı en büyük toplumsal sinerjiyi kaybediyor. Tipik bir Türkiye fotoğrafı bu. Dışarıda büyük ütopyalara koşarken, içeride pespaye tartışmaların ve suçlamaların gölgesinde kalmak.

Canlı olarak seyrettiğim F.Bahçe-Kayserispor maçında hakem Hakan Sivriservi'nin Sarı-Lacivertli takım lehine verdiği penaltı kararı tartışmasız yanlıştı. Sivriservi'nin karşılaşmayı 5 dakika uzatması ve Semih'in golünün uzatma bölümünü de aşan bir sürede gelmesi ise olayın tartışılacak boyutudur. Yani penaltı kararında olduğu gibi net hüküm biçebileceğimiz bir hakem tasarrufu değildir.

Hatalı hakem kararlarının ligi ne denli olumsuz etkilediğini biliyoruz. Bir düdük şampiyonluktan edebiliyor, bir düdük küme düşürebiliyor ya da tam tersi sonuçlara yol açabiliyor. Bu sebeple hakem kararları çok tartışılacaktır ve gündem oluşturmaya devam edecektir. Hakan Sivriservi'ye yöneltilen eleştiriler 'üslup hafifliğini' bir kenara bıraktığımızda tabiidir. Nitekim, bir sonraki gün de G.Birliği-G.Saray maçının hakemi Kuddüsi Müftüoğlu başkent ekibi lehine vermediği bariz bir penaltı kararıyla Sivriservi'yi yalnız bırakmadı. Ben hakemlerimizin bu hayati karşılaşmalarda yaptıkları bu hayati hataları bir kenara bırakarak düşünür kurduğum bir teknik direktör veya yönetici yaklaşımına dikkatinizi çekmek istiyorum. Hayalini kurduğum demec F.Bahçe Teknik Direktörü Zico'nun ayağına gelmişti. Ancak Brezilyalı çalıştırıcı o beyefendi tarzını muhafaza etmekle birlikte spor kamuoyunu bam telinden vuracak açıklamayı yapmadı.

Arthur Zico, Kayserispor Teknik Direktörü Tolunay Kafkas'ın hakemi eleştirmesinin doğal olduğunu vurguladı, bu durumu anlayışla karşıladığını söyledi. Gerçekten Deivid sevimli bir yaklaşımdı bu. Sonra sezonun ilk yarısında Kayseri'de oynanan maçta Edu'nun haksız bir kırmızı kartla oyundan atıldığını hatırlattı ve Tolunay Kafkas'ın bu konuda herhangi bir açıklama yapmadığına dikkat çekti. Söyledikleri doğrudu şüphesiz Brezilyalı teknik adamın. Ancak Tolunay hocanın yapamadığını, kendisinin de yapamadığının farkında değildi.

'Bu maç hakem sayesinde kazandık' diyebilmek erdem gerektirir, hakkaniyet gerektirir, objektiflik gerektirir, kendini aşmışlık gerektirir ama en çok da cesaret gerektirir. Benim o sözü etmeye en yakın adayım Arthur Zico idi. Kayseri maçından sonra kenarında dolaşsa da ender rastladığımız bu futbol beyefendisinin bir gün 'hakem sayesinde kazandık' itirafını yapabileceğine olan inancımı koruyorum.

Beşiktaş, Sivas deplasmanından üç puanla dönmeyi başarırken, Aydın adındaki bir genci de vitrine çıkardı. Kimse bu denli olgun ve klas bir sol ayak portresiyle karşılaşacağını tahmin etmiyordu. Methiye düzmek için belki erken ama böylesi estetik ve özgün tarzlara susamışlığımızdan olsa gerek bu genç oyuncunun topla ahenkli ilişkisini seyretmek büyük bir bahtiyarlıktı bizim için. Holosko'nun Beşiktaş'ın oyununa getirdiği hareketlilik ve gol verimliliğiyle birlikte Aydın'ın da takıma çok şey katacağı kesin. Siyah-Beyazlı takım, Sivas'ta erken bulduğu gollerle üç puana uzanırken, Bülent Uygun'un talebeleri F.Bahçe'den sonra bir büyük takıma daha sahalarda mağlup olarak şampiyonluk fantezilerini önemli ölçüde yitirdi. Her şeye rağmen son 5 haftaya Şampiyonlar Ligi hayaliyle sarılacaklarını tahmin ediyorum.

Kasımpaşa Lorant'ı unutmayacak

Ligde son beş haftaya girilirken, kümede kalma mücadelesi yakıcı bir hal aldı. Haftalar önce düştü gözüyle bakılan Kasımpaşa, deplasmanda G.Birliği Oftaş'ı mağlup ederek düşme barajının üstündeki son takım olan G.Birliği'nin sadece 6 puan gerisinde bulunuyor. Eminim bu manzara Kasımpaşalıları Werner Lorant macerasının ne büyük bir kayıp ve skandal olduğunu bir kez daha göstermiştir. Alman hoca ile tek bir puan dahi alamayan Kasımpaşa, Uğur Tütüneker ile birlikte ayağa kalktı, ama nefesinin ligde kalmaya yetmesi yine de kolay görünmüyor.

Kaynak: zaman.com.tr, web.archive.org (arşiv bağlantısı)

G.Saray 'en iyi'nin golüyle kazandı

Hayri Beşer 2008.04.13

Yunus Yıldırım, ilk 45 dakikanın bitiş düdüğünü çaldı. Tabelada G.Saray: 0, Trabzon: 0 yazıyor. Şaka gibi. Halbuki, bir dakikaya bazen iki pozisyonun sığdığı bir futbol şenliği vardı Ali Sami Yen'de.

Belki geçmişteki G.Saray-Trabzon maçlarının ağırlığı, estetiği ve güzelliği yoktu sahada ama temponun, heyecanın doruklarda gezdiği bir teatral gösteriye şahit oluyordu tribünler.

G.Saray, ikili forvet (Ümit-Hakan) ve onu besleyen üçlü ofansif orta saha timiyle (Okan, Ayhan ve Arda) gole koşar adım yürümeyi düşünüyordu. Dörtlü defansın önünde görev yapan Mehmet Topal ise savunma-hücum dengesinin merkezindeki adamdı.

Sarı-Kırmızılı takım oyuna hararetli bir tempo rüzgarıyla başladı. Trabzonspor orta sahası bu çabukluğu dengeleyemeyince ev sahibi takım, rakip cezaalanında müthiş bir baskı kurdu. Bu arada Arda'ya ayrı bir paragraf açmalıyım. Müthiş enerjik ve üretkendi. Sahanın en estetik ve efektif ismiydi ayrıca. Pozisyonları akıllıca takip ederek rakiplerinden sürekli top çaldı, gerek paslarıyla, gerek diriplingleriyle oyunu çabuk bir şekilde Trabzonspor ceza alanına taşıdı. Tabii rakip savunmanın kolay paniklemesi ve top kullanma yetersizliği de genç oyuncunun işini kolaylaştırdı. G.Saray'ın oyununda fazlasıyla dikkatimi çeken bir başka isim ise Ümit Karan'dı. Hakan Şükür'le birlikte çift forvet oynayan Ümit, gereksiz ve abartılı bir şekilde geriye doğru sarkarak hem enerjisini tali pozisyonlarda harcadı, hem de G.Saray'ın yakaladığı o pozisyon zenginliği içerisinde etkili noktalarda topla buluşmadı. Yani bilerek ya da bilmeyerek golden uzak oynadı.

Galatasaray'ın ilk yarıda yakaladığı sayısız pozisyona rağmen golü bulamaması şanssızlık ve son vuruş beceriksizliği kadar takımın dengesiz ve telaşlı hücum etme karakterinden de kaynaklanıyordu. Hepsisi çok koştu, çok çalıştı Sarı-Kırmızılı futbolcuların; ama gerçek bir büyük takım olgunluğu ve akılcılığıyla oynamayı pek beceremediler.

Trabzonspor görünürde ürkek bir oyun anlayışıyla çıkmamıştı sahaya. Forvette Umut'u, Yattara ve Barış Memiş destekliyordu. G.Saray'ın sol beki Volkan ve onun kademesine iyi giren Servet, Bordo-Mavili takımın Yattara ile sağ kanadı etkili kullanmasını engelledi. Gineli oyuncu alan değiştirip sol kanada kayınca 17. dakikada Trabzonspor'un ilk şutunu görebildik. Yattara'nın yine sol kanada sarktığı devrenin son dakikalarında Bordo-Mavili takım rakip ceza alanı içinde sahici birkaç pozisyona girdi ancak golü bulamadı.

Sahanın en iyisi Arda'nın 50. dakikadaki golünden sonra üzerindeki stres kostümünden kurtulan Trabzonspor'un yüzü rakip kaleye döndü. G.Saray ise 'kontrol futboluna' sarıldı. Bu arada Bordo-Mavili takımın Umut'la bulduğu bir gol ofsayt gerekçesiyle iptal edildi. Doğruluğunun tespiti kolay olmayan bir pozisyondu. Sanırım epey tartışılacak.

Son dakikalara doğru Ersun Yanal, risk alarak çok adamla hücum emri verdi takımına. Ancak Bordo-Mavili ekip arzuladığı pozisyonları bulmakta zorlandığı gibi savunmasında açıklar vermeye başladı. G.Saray garanti oyunu tercih ettiği için farkı artıracak fırsatları fazla zorlamadı. Yedek kulübesinin ileri çıkın çırpınışlarına rağmen takım skoru koruma dürtüsüyle son düdüğü bekledi. Sonuçta Sarı-Kırmızılılar için önemli olan üç puandı. Bunu da başardılar.

Kaynak: zaman.com.tr, web.archive.org (arşiv bağlantısı)

Fenerbahçe klasiğine 'uzatmada' dur emri

Hayri Beşer 2008.04.14

Harlem gezginlerini hatırlarsınız. Televizyonda ne zaman bu şovmenlerin gösterilerine denk gelsem kendimi dışarı atıp tutkulu bir basketbol oyununa dalmak gelirdi içimden.

Dünkü maçın ilk dakikalarında topla Kazım arasındaki ilişki o eski harlemcileri anımsatan tatlı bir vurdumduymazlık yumuşaklığındaydı.

Sağda başladı oyuna. Sonra sola geçti. Zico'nun talimatıyla 20. dakika dolaylarında tekrar sağ çizgideki kıta sahanlığına döndü. Strese bu kadar yabancı, gerilimden bu denli uzak Kazım gibi çok az profesyonel gördüm futbol sahalarında. Sanki aklı oyunda, gözü tribünlerde. Aslında işini fazlasıyla ciddiye alıyor ama kasvete asla kapı aralamıyor. "Ben yaptığım işten keyif alıyorum, siz de alın" diye bas bas bağırان bir hali var. Bu sebeple hep topun Kazım'ın ayağına gelmesini istedim ilk dakikalarda.

Önce teatral hareketlerle çevresine pozitif enerji yaydı ancak dakikalar ilerledikçe F.Bahçe gibi tempo kaybedip durgunlaştı. Yine de basit oyun becerisi sahadaki standardın üzerindeydi. Harlem gezgini, ikinci yarıda ise iyice yavaşlayınca yerini Uğur Boral'a bırakmak zorunda kaldı.

Karşılaşmanın ilk 15 dakikasındaki manzara Fenerbahçe'ye güle oynaya bir galibiyet kazanacağını müjdeliyordu. Vederson henüz 1. dakikada soldan girip sert vurmuş, top üst direğe çarparak auta gitmişti. Fenerbahçe olabildiğince rahat ama etkili bir biçimde rakip kalede pozisyon gösterisine soyunmuştu. Alex, 7. dakikada sağ ayağıyla yaptığı bitirim bir vuruşla gole yatkınlığını belgelemişti. Ankaraspor, güçlü rakibine öyle kolay pozisyon veriyor, öyle geniş alanlar bırakıyordu ki kümede kalma korkusu olan bir takım açısından şaşılacak bir manzaraydı bu.

F.Bahçe bu maçta da, klasik dizilişi ve taktik anlayışla sahadaydı ancak Mehmet Aurelio'nun ilk dakikalardaki ofansif pozisyonu dikkat çekiciydi. Sık sık sol içten forvet arasına sokularak hücumla zenginlik kattı. Ne var ki, Ankaraspor'un oyunda dengeyi kurmasıyla birlikte F.Bahçe'nin bu fantastik üretkenliği sona erdi. Mehmet klasik ödevine geri döndü.

Başkent ekibi, hücumla top taşımakta zorlanmasına rağmen sağ kanatta görev yapan Tita'nın hareketli oyunuyla F.Bahçe savunmasının dengesini bozmayı başardı. Ve Vederson'un yaptığı bir hata sonucunda da Hamilton'la beraberlik golünü bulmayı başardı. F.Bahçe'nin skor eşitlendikten sonra oyunu hızlandırma çabası ise sonuç verecek üretkenlikte değildi.

İkinci yarıdaki oyun genelde Sarı-Lacivertli takımın kontrolünde geçti. Vederson'un ilk yarıda yaptığı hatayı affettiren golü şampiyon adayının strese kapılmadan ayağa paslarla sahada hakimiyet kurmasını kolaylaştırsa da F.Bahçe'nin kazanmasına yetmedi. Bir topu direktten dönen Ankaraspor, uzatma dakikalarındaki golüyle hem F.Bahçe klasiğine dur dedi hem de zirve yarışına ayrı bir heyecan getirdi.

Fenerbahçe'nin forveti Semih'ten kısaca söz etmek istiyordum. Çünkü maçın belki de en keyifsiz figürüydü. Hem takım, hem tribünler hem de kendisi onun ikinci yarının belli bölümlerinde sahne alarak yolunda gitmeyen işleri değiştirmesine alışmış. Özetle yedek kulübesinde bekleyen Semih'in takıma getirdiği psikolojik üstünlük, ilk on birde forma giyen Semih'ten çok daha fazla. Onun yerine giren Kezman'ın penaltı kaçırması ise 'futbolda olur böyle şeyler' kabilindendi.

Kaynak: zaman.com.tr, web.archive.org (arşiv bağlantısı)

O Penaltıyı Arthur Zico kaçırdı

Hayri Beşer 2008.04.15

"Bütün suç bende." diyor; Zico. "Kezman'ın penaltıyı kullanmasına müsaade etmemeliydim. Kezman, Alex'ten rica etmiş. Alex de atışı onun yapmasını kabul etmiş. Ama benim buna izin vermemem lazımdı. Ve ve ve.." Nasıl da pişman Brezilyalı hoca. Çünkü kaçan o penaltının getirebileceği maliyetin ağırlığını çok iyi görüyor.

Şayet, F.Bahçe sezonu şampiyon olarak tamamlayamazsa Kezman'ın kaçırdığı o penaltı tarihî önem kazanacak. Zico bu yüzden 'neden müdahale etmedim' diye çok pişman. Şampiyonlar Ligi'nde tarihin en parlak döneminin yaşandığı bir sezonda zirve yarışında 'mutlu son'u görememek Sarı-Lacivertli camia açısından büyük hayal kırıklığı olur. Ancak unutmamak gerekir ki, futbol bazen umudu ters köşeye yatıran bir oyun.

Ankaraspor maçının ilk 15-20 dakikalık bölümündeki F.Bahçe, oyuna çok fazla asılmamasına rağmen bireysel zenginliği ve kolektif kalitesiyle sahadan rahat bir galibiyetle ayrılacağı havasını veriyordu. Aslında sezonun bütününe baktığımız zaman da bu fotoğrafı görüyoruz. F.Bahçe, sahip olduğu futbol değerleriyle 'şampiyon olması gereken' takım kimliğini sergiliyor. Ne var ki, tıpkı Ankaraspor karşılaşmasında olduğu gibi Sarı-Lacivertli takım zirve yarışında olayı koparmayı başaramıyor. Yani F.Bahçe 'şampiyonluğuna en itiraz edilemeyecek' kalite kostümünü kuşandığı bir sezonda düşe kalka oyunlarla yolunda ilerliyor. Bu durumun 'NİÇİN'lerini Ankaraspor maçından hareketle özetlemeye çalışalım.

1- Öncelikle Şampiyonlar Ligi'nin getirdiği doğal bir ağırlık var Sarı-Lacivertli takımın üzerinde. Takım daha çok o büyük hedefe motiveydi. Bu sebeple F.Bahçe büyük maçlarda gösterdiği performansı vasat oyunlara taşıyamıyor.

2- Alex faktörü. Brezilyalı yıldız, müthiş bir üretkenliğe sahip. Ama onun da durduğu dönemler oluyor. F.Bahçe, Alex'in üretkenlik debisinin düşük olduğu maçlarda (gol atmasına rağmen Ankaraspor karşılaşması da buna dahil) sonuca gitmekte zorlanıyor.

3- Yükselen değerlerdeki düşüş: Bilhassa bu sezonun prensi Gökhan Gönül'ün son haftalarda düşen performansı takımın oyununu olumsuz etkiliyor.

4- Zeki ama kaçak güreşiyor: Maldonado'dan bahsediyorum. Oyun zekâsı ve tek pas becerisi mükemmel. Ancak fizik olarak hazır değil, kendisine güvenmiyor. Bu yüzden de hiç risk almıyor. F.Bahçe bu oyuncuyu ön libero olarak transfer etti. Büyük takımda böyle 'merkezî' bir sorumluluğu üslenen bir oyuncu bu kadar verimsiz oynayabilir mi? F.Bahçe'nin Maldonado'nun pasıyla girdiği bir gol pozisyonunu hatırlıyor musunuz? Maalesef hayır.

5- Semih-Kezman ikilemi: Zico, Chelsea maçında ve Ankara'da Semih'e ilk on birde formayı verdi. Ve Semih iki maçta da ortada yok. Halbuki, hem kendisi hem de takım onun sonradan oyuna girmesine alışmış. Dahası bu

durum psikolojik bir tetiklemeye dönüşmüş. Kezman ise yedek kaldığında bunalıma giren bir isim. Takımın penaltıcısı Alex dururken, penaltıyı kullanmak istemesinin altında eminim bir kompleks dürtüsü yatıyordu.

Fener-G.Saray düellosu

G.Saray, Trabzonspor karşısında ilk yarıda çok etkili oynamasına rağmen zorlandı ve tek golle üç puanı alabildi. Üstelik Bordo-Mavili takımın bir golü tartışmalı bir ofsayt kararıyla verilmedi. Ancak Sarı-Kırmızılı takımın maça olan motivasyonu ve kazanma azmi alkışlanacak düzeydeydi. Son 4 haftada yaman bir F.Bahçe-G.Saray mücadelesi izleyeceğiz. Beşiktaş sahasında Oftaş'a yenilerek bana göre havlu attı. Dört haftada 6 puanlık farkın önüne geçmek ancak büyük sürprizlerle mümkün olur. Sivasspor, Kayseri deplasmanından altın değerinde üç puanla dönerken 20 galibiyetli takımlar kulübüne girdi. Kırmızı-Beyazlılar için şampiyonluk da ütopya değil.

Manisa'nın işi çok zor

Kümede kalma mücadelesi veren takımların mücadelesi dikkat çekiciydi. Umudu süren Rize, umudu az olan Kasımpaşa'yı mağlup etti. Konyaspor, Bursaspor'u yenerek nefes aldı. G.Birliği de, G.Antep karşısında elde ettiği galibiyetle son üçlünün üzerinde tutunmayı başardı. Vestel Manisa ise sahasında A.Gücü'ne yenilerek ligde kalma iddiasından epey uzaklaştı. Düşme hattında stres büyük. Bana göre kalan 4 haftadaki heyecanı Ç.Rize'nin performansı belirleyecek.

Kaynak: zaman.com.tr, web.archive.org (arşiv bağlantısı)

Fener özgürleştikçe güzelleşti

Hayri Beşer 2008.04.20

Dedelerin torunlarına anlatacağı türden bir gol kaçırdı Kezman. Geçtiğimiz hafta Ankara'da penaltıyı gole çeviremeyerek F.Bahçe'nin 2 puan kaybetmesinde başrol oynayan yıldız futbolcu, kaleci Süleyman'ın iskaladığı topu önünde buluyor ama 7,32 metrelik kale yerine auta gönderiyor.

Bu pozisyon Kezman'ın bitişinin resmi olabilirdi. Ancak o klasik bir "ben ne yaptım" trajedisi sergilemek yanlışına düşmeden sportif adımlarla görev alanına dönerek, "ben daha ayaktayım" mesajını gönderdi tribünlere. Ve kaçırdığı o golden 2-3 dakika sonra bir son vuruş şaheseri bıraktı Denizlispor filelerine.

Yıldız futbolcunun sağ ayağının içiyle yaptığı plase gerçekten mükemmeldi. Ama Kazım'ın bu goldeki rolünü anlatmamak büyük haksızlık olur. Kazım, topu rakibinden enfes bir şekilde söktü, düşündü, pozisyonu gördü ve final pasını verdi. Kezman da affetmedi.

O pozisyonda Kazım'ın hareketlerini izlerken futbolda adam eksiltmenin ne büyük bir meziyet olduğunu bir kez daha gördüm. Basit oyunu kimse küçümseyemez. Hem onu, hem topsuz oyunu, hem de kolektif uyumu becermek zorundasınız. Ancak sonuca giden yolda bütün bunlar yetmez. Aykırı hüner figürleri sergileyecek bireysel çıtaya da sahip olmanız gerekir. Kazım'ın Kezman'a attırdığı gol işte böyle bir şeydi. F.Bahçe öyle mükemmel işler yapmadı ilk 45 dakikada. Üstelik öne geçtikten sonra bir süre bocaladı ve tempo kaybetti. Konuk ekip bilhassa marifetli ayaklara sahip olan Yusuf'un sürüklediği ataklarda ciddi tehditler gönderdi Sarı-Lacivertli kaleye. Hele bir pozisyonda Fatih Egedik, topa zamanında hamlesini yapabilseydi, Saracoğlu tribünleri şu sıcak bahar akşamında buz kesebilirdi.

Güvenç Kurtar, F.Bahçe'yi dar alanda oynamaya mahkum ederek oyunu kilitlemeyi ve kontrataklarla pozisyonlar bulmayı hedeflemişti. Ancak ben tecrübeli hocanın Selahattin'den sağ bek devşirmesine bir türlü

akıl erdiremedim. Zaten 33. dakikada Selahattin'in yerine Çağlar'ı oyuna alarak bu garipliğe son verdi.

Alex, Semih girene kadar ikinci sol bek hüviyetinde oynadı ve gole çok hevesli bir hali vardı. Ancak yaptığı vuruşlar Alex standardının altında kaldı. F.Bahçe, ikinci yarıda çok daha hareketliydi, çok daha güzeldi. Denizlispor, bu tempoya ayak uyduramadı. Sarı-Lacivertli ekip gerek kanat organizasyonları, gerekse savunmanın arkasına atılan derin toplarla rakip kalede pozisyon sağanağı oluşturdu. Denizlispor'un da açık oyunu tercih etmesiyle F.Bahçe, iyice güzelleşti ve tribünlere görkemli bir galibiyet hediye etti. Mehmet Aurelio, Uğur Boral, Deivid, Sarı-Lacivertli takımın dikkat çeken isimleriydi. İkinci yarıda Alex ve tüm takımı bu isimlere dahil edebiliriz.

Kaynak: zaman.com.tr, web.archive.org (arşiv bağlantısı)

Tabuları yıkıyor, Korkmaz'ı kışkandırıyor

Hayri Beşer 2008.04.22

Onu seyrederken hep Goothe'nin şu sözünü hatırlıyorum: "Yüzde 10 yetenek, yüzde 90 çalışmak." Ünlü düşünürün bu sözündeki espriyi doğru okumak lazım.

Yani yetenek olmadan çok çalışarak istenilen hedefe ulaşılabileceği sonucuna varmamak lazım. Yetenek hammaddedir. Yapıyı onun üzerine bina edersiniz. Ancak işlenmeyen, geliştirilmeyen 'yetenek' tek başına sizi hiçbir yere götürmez. Vs., vs., vs...

Servet Çetin'i düşünün. Çoğumuzun gözünde o, iflah olmaz bir kazmaydı. Milli Takım'daki Shevchenko faciasına mahkum etmiştik bu oyuncuyu. Ve sanki hep orada kalması için spor kamuoyu ortak bir deklarasyona imza atmıştı. Alaycı bakışların gölgesi altında yapmak zorundaydı işini. Ancak G.Saray formasını giydiği günden beri zihinlerdeki Servet portresini ters köşeye yatıran bir performans çitası üzerinde koşuyor o. Yaptığı iş sadece rakip forvetlerle itişip-kakışmak olmadığını gösteriyor. En kritik kademelere o giriyor. Sezgileriyle birçok tehlikeyi başlamadan önlüyor. Savunmadan top çıkartıyor. Fuleli adımlarla adam eksiltiyor, takımına pozisyon hazırlıyor. Bazen öyle işler yapıyor ki, tribünlerin aklını başından alıyor.

Tartışmasız Türk futbolunun en kariyerli isimlerinden biri Bülent Korkmaz'dır. Yıllarca hem G.Saray hem de Milli Takım formasını başarıyla sırtında taşıdı. UEFA Kupası, Süper Kupa, dünya üçüncülüğü ve birçok büyük zaferin altında hep onun imzası vardı. Şüphesiz, Popescu ile birlikte oynamanın ona modern savunma oyunculuğu anlamında büyük katkıları olmuştu. Gerçek bir profesyonel ve tam bir görev adamıydı. Ancak başarılarını anlata anlata bitiremeyeceğimiz Bülent Korkmaz, hiçbir zaman Servet Çetin'in henüz birinci sezonunu doldurmadan G.Saray tribünlerinde eriştiği atmosfere sahip olamadı. Servet, son Büyükşehir Belediyespor maçında da, artık tribün klasiği olmaya başlayan "Servet Servet" tezahüratını ateşleyen işler yaptı. Özetle alaycı gözlerle bakılan Servet, şimdi gıpta edilen adam. Bunu nasıl mı başardı? Tabii ki, sahip olduğu yetenekleri maksimum derecede kullanarak, kibir rüzgarlarına aldırmayarak, tutkuyla oynayarak, inanarak ve çok çalışarak.

Cevabı zor soru

Her şey beklendiği gibi oldu. F.Bahçe sahasında Denizlispor'u farklı mağlup etti. Rakip rahattı, eksikleri vardı. Sarı-Lacivertli takım ise kazanmak zorundaydı. Kezman, Ankara deplasmanında kaçırdığı penaltıdan sonra, bu maçta da boş kale yerine topu auta göndererek tarihî bir iş daha yaptı. Altı pasa yakın noktada topu iskaladı. Ama enfes bir gol atarak üzerindeki kara bulutları dağıtmayı başardı. F.Bahçe de farklı kazanınca Kezman vakası tatlıya bağlanmış oldu.

G.Saray, bu sezon büyüklere hiç kaybetmeyen Büyükşehir'i rahat geçti. Kerim'in 3. dakikada kendi kalesine attığı gol faul tartışmaları bir tarafa, Sarı-Kırmızılı takımın strese kapılmadan kolay bir galibiyet almasında önemli rol oynadı. G.Saray, takım olarak bu karşılaşmada ortaya koyduğu mücadeleci oyunla F.Bahçe maçına dair de ipuçları verdi. Pazar akşamı Sami Yen'de oynanacak derbinin sonucunu tahmin etmek gerçekten zor. Çünkü hem Fener hem de Cim Bom, performans olarak yükselişte. Ayrıca hakemlerin sonucu etkileyen hatalarındaki artış da, zorlu mücadele üzerindeki stresi artırıyor.

Sivasspor vazgeçmiyor. Kırmızı-Beyazlı ekip, Ankaraspor karşısında zorlandıysa da son dakikalara doğru bulduğu gollerle maçı koparmayı başardı. Son üç haftaya Fener ve G.Saray'ın üç puan gerisinde giren Sivasspor için hem Şampiyonlar Ligi hem de şampiyonluk hayal değil. Beşiktaş, Rize'de bocaladı ama kazandı. Şayet kaybetseydi Şampiyonlar Ligi hedefinin yanı sıra üçüncülük iddiasından da uzaklaşacaktı. Bu galibiyet, bunalıma girmeye çok meyilli Siyah-Beyazlı camia için teselli niteliği taşıyor.

Rize, rakiplerini rahatlatmış

Düşme hattında tansiyon düşüyor. G.Birliği, Trabzon deplasmanından bir puan çıkarmayı başarırken, Ç.Rize, sahasında öne geçmesine rağmen Beşiktaş'a boyun eğdi. Karadeniz ekibinin güçlü rakibi karşısında ortaya koyduğu futbol her şeyden önce inanç taşımıyordu. Kalan üç haftaya düşecek üçüncü takım olmama mücadelesi veren G.Birliği ile Ç.Rize dışındaki takımların rahat girdiğini söyleyebiliriz. Özellikle Rize'nin Beşiktaş mağlubiyeti, korku tüneline yakın takımlara derin bir oh çekti.

Kaynak: zaman.com.tr, web.archive.org (arşiv bağlantısı)

Fatih World Cup

Hayri Beşer 2008.04.25

Fatih Üniversitesi, sevimli, anlamlı ve cıvıl cıvıl bir etkinlik başlattı bu yıl: Fatih World Cup (Dünya Kupası).

Fatih Üniversitesi'nde 450'nin üzerinde yabancı öğrenci okuyor. Sizin anlayacağınız bir dünya kupası organize edecek potansiyel fazlasıyla mevcut. Basri Ergülser başkanlığındaki spor dairesi de kolları sıvayıp 16 ülkenin temsil edildiği bir turnuva organize etti.

Turnuvanın iki hafta önceki tanıtım törenine katılmıştım. A Milli Takım Teknik Direktörümüz Fatih Terim'e 'Futbolun Fatih Profesörü' unvanının verildiği törendeki atmosfer gerçekten etkileyici idi. Turnuvaya katılan 16 ülkenin tek tek tanıtımı yapıldı. Rusya'dan Nijerya'ya, Arnavutluk'tan Senegal'e kadar çok farklı dünyalara yolculuk yaptık. Ve profesyonelce hazırlanmış klipler eşliğinde sahneye çıkan öğrenci-sporcular yaman bir futbol şölenine işaret ediyordu.

Fatih World Cup'un finalini kaçırmak olmaz diye düşündüm. 14 gün süren maraton sonunda yarı finalde Nijerya'yı mağlup eden (2-0) Makedonya ile Senegal'i elemeyi başaran Türkiye (4-3) final oynamaya hak kazanmışlardı. İzleyiciler çekişmeli bir final müsabakası bekliyordu; ama Makedonya'nın 'Ben favoriyim' diye bas bas bağırarak bir hali vardı. Futbol halı sahada da olsa futboldu, daha derli toplu oynayan, işini daha ciddiye alan kazanırdı.

Türkiye, rakibinden fizik olarak epey zayıf bir görüntü vermesine rağmen oyuna hızlı başladı, epey rüzgâr da estirdi; ama rakibin halı saha formatı için biraz abartılı duran katı savunmasını aşamayıp bir de kalesinde gol görünce olaydan koptu. (Eğitimli de olsa Türk futbolcusu çok duygusal, ne yaparsın!). Sonuç Makedonya: 5-Türkiye: 1.

Finali anlatan sempatik sunucu, rakip takım oyuncusu demeden Makedonya kaptanı Sevgi'yi öve öve bitiremedi. Bizleri sürekli bu oyuncunun bileklerini izlemeye davet etti. Abartısız Sevgi, Denizlisporlu Yusuf'un ikiz kardeşi gibiydi. Doğrusu futbolun kayıp yeteneklerini halı sahada da olsa izlemek güzel. Umarım Fatih World Cup geçici bir heyecandan ibaret kalmaz. Gelenekselleşerek örnek bir organizasyon haline gelir. Düşünenlerin aklına sağlık.

Kaynak: zaman.com.tr, web.archive.org (arşiv bağlantısı)

Fener kaybetmedi, Galatasaray galip geldi

Hayri Beşer 2008.04.28

Şu fotoğraf ne kadar da ilginç: Feldkamp, Mustafa Denizli ve Hagi tribünde yan yana, yedek kulübesinde ise Cevat hoca.

G.Saray şampiyonluğun düğüm maçına teknik direktörsüz çıkıyor ama takımın eski teknik patronları Başkan Adnan Polat'ın davetlisi olarak Sami Yen'deki futbol şöleninin onur konukları. Vefa ve nezaket adına güzel bir manzara.

Karşılaşmanın nasıl bir atmosferde başlayacağı az çok belliydi. En büyük silahı tempolu oyun olan G.Saray, F.Bahçe'nin üzerine gidecekti, psikolojik üstünlük sağlamak isteyecekti, özverili bir yırtıcılıkla golü düşleyecekti. Bu anlamda Lincoln'ün yokluğu Sarı-Kırmızılı takım için avantaj dahi sayılırdı. Çünkü G.Saray, bu sezon en gösterişli ve etkili oyunlarını orta saha hareketliliğini zaman zaman frenleyen Brezilyalı yıldızın forma giymediği maçlarda sergilemişti.

İki takım da inanılmaz derecede dikkatliydi. F.Bahçe, neredeyse Kezman ve Alex'i de içine alan savunmacı bir ürkekliğe sığınmıştı. Bu sebeple orta sahadan pozisyon kıvılcımı saçan paslar çıkmıyordu. G.Saray'ın hareketli ve baskıcı görüntüsü ise rakip ceza sahasının dış cephesiyle sınırlıydı. İkili mücadele kalitesi açısından sanırım Süper Lig'in çok üzerinde bir standarda şahit oluyorduk Sami Yen'de. Bu sebeple maçta ilk ciddi gol pozisyonunu 'bir savunma refleksinin' ardından izleyebildik. 25. dakikada yatarak topu Deivid'in ayağından almayı başaran Emre, yerli defans oyuncularımızın çok nadir denediği bir uzun pas marifetiyle topu Ümit Karan'la buluşturdu. Yıldız futbolcunun direğin içine çarparak geri gelen şutu karşılaşmanın o ana kadarki en aykırı ve en güzel enstantanesiydi. O dakikadan sonra daha özgün, daha hareketli ve F.Bahçe'nin kontrol mekanizmasını sarsmaya başlayan bir G.Saray izlemeye başladık. Cim Bom, genelde ceza alanı dışı şut denemeleriyle de olsa F.Bahçe kalesinde heyecan dalgaları oluşturuyordu. Ancak gol Volkan-Edu yapımı ortak bir hatanın neticesinde Nonda'dan geldi. İlk defa 15. dakika dolaylarında G.Saray ceza sahası içerisinde görebildiğimiz F.Bahçe, devrenin sonlarına doğru birkaç tehlikeli gol hamlesi yaptı o kadar. Birinde Kezman'ın, birinde de Alex'in son vuruşa soyunduğu bu pozisyonları bozan isim Servet'ti. Karşılaşmanın ikinci yarısı müthiş bir tempo ikliminde geçti. F.Bahçe, belki topa daha çok sahip olan, daha fazla rakip kalede pozisyon oluşturan taraf görünümündeydi ama ne hayal ettiği gerçek oyun hakimiyetini kurabildi ne de gol getirecek sahici pozisyonlar bulabildi. Zico'nun oyuncu değişiklikleri ve Semih'i Kezman'ın yanına alarak çift forvete dönmesi de işe yaramadı. Çünkü dün F.Bahçe'de başta Alex olmak üzere bu büyük maçın ağırlığına yakışan oyun klasını sergileyebilen isim yoktu.

G.Saray çok hırslıydı, çok istekliydı. Bunun da karşılığını aldı. Baştan sona müthiş bir taktik disiplinle oynadılar. Herkes çok istedi, herkes çok çalıştı. Bütün takım işçi karınca görünümündeydi. Arda ise takımın en süslü, en renkli kostümüydü. Sözün özü: G.Saray hak etti ve kazandı.

Bir ihtilal sezonu yaşıyoruz

Hayri Beşer 2008.04.29

Ligin bitmesine iki hafta var. Teknik direktörsüz bir takım şampiyonluğa koşuyor. 13 trilyonluk bir takım şampiyonluk hayalleri kuruyor.

Devler Ligi'nde dünyanın en pahalı takımına kafa tutarak yarı finalin kapısından dönen bir takım şampiyonluk yarışında avantaj kaybetmenin hayal kırıklığını yaşıyor. Bir takım bariz hakem hataları yüzünden kaybettiğini puanlar yüzünden 4. sırada olmanın acısını çekiyor.

Neresinden bakarsanız bakın bu sezon bir aykırılıklar sezonudur. Futbolun ne müthiş 'bir hayat öğreticisi' olduğunun bir kez daha anlaşıldığı bir ihtilal sezonudur. Biz hep Trabzonspor'un şampiyonluğu İstanbul sınırlarının dışına taşımamasını 'ihtilal' olarak bildik. 6 defa yaptı bunu Karadeniz ekibi.

İhtilal bazen gizli şartlar içinde oluşur. Zaman geçer ve sonuçları hissedildikçe yaşananın ihtilal olduğu anlaşılır. Futbol, doğası gereği ihtilal potansiyeli yüksek bir spor.

İşte Sivasspor gerçeği. Bütçeleri malum, sezona hangi imkânlarla başladıkları malum. Savunmanın belkemiği Servet'i G.Saray'a verdiler. Forvetin fırtına çocuğu Balili'yi ilk yarıdaki G.Saray maçında kaybettiler. O sakatlıkla birlikte sezonu kapattı İsraili golcü. Ancak bu Sivasspor, hafta sonu G.Saray'ı prestij maçı için ağırlamayacak. Yenerse puan cetvelinde güçlü rakibini yakalayacak ve şampiyonluk umutlarını son haftaya taşıyacak.

G.Saray'ın, Feldkamp'la nikâh kıyması garip bir fantezi olarak algılanmıştı kamuoyunda. Her şey sil baştan koterilacaktı. Böylesi yeniden yapılanma dönemlerinde şampiyonluk beklemek fazlaca iyimserlikti. Çünkü aynı ligde F.Bahçe gibi oturmuş, olgunlaşmış, güçlenmiş, tecrübe kazanmış bir rakip vardı. Alman hocanın genç oyuncularını yavaş yavaş bayraklaştırdığı G.Saray, iyi başladı, iyi götürdü ama bir ara dağılır gibi oldu. Feldkamp bazı uygulamalarıyla herkesi şaşkına çevirdi ve sezon bitmeden istifa ederek ülkesine döndü. O takımın başında ünlü bir teknik adam yok şimdi. Cevat Güler ile yoluna devam ediyor. Ve G.Saray, Cevat hoca yönetiminde, F.Bahçe'yi dize getirdi. Ligde Kallı'ye, Ertuğrul Sağlam'a kaybetmeyen Zico, Cevat Güler'e boyun eğdi.

Elbette bu takım Feldkamp'ın eseri. O kafa yordu, o kotardı, Mehmet Topal, Barış, Serkan ve daha birçok genci büyük oyuncu potasına çıkardı. Ancak Cevat hoca yönetimindeki G.Saray, Feldkamp'ın bıraktığı yerin daha ilerisinde. Bitime iki hafta kala F.Bahçe ve Sivas'ın üç puan önünde.

Gelin şimdi F.Bahçe'ye göz atalım. Zico'nun tartışılan değil, saygı duyulan bir hoca kategorisinde algılandığı bir sezonu yaşıyordu Sarı-Lacivertliler. Kadro daha da güçlenmiş ve tecrübelenmişti. Şampiyonlar Ligi'nde çeyrek finale kadar yürüdüler. İnter gibi, Sevilla gibi üst düzey futbol ekollerini dize getirdiler. Avrupai performans ve Kadıköy'deki futbol iklimi Süper Lig'de yarışın en favori takımı gösteriyordu F.Bahçe'yi. Hani şampiyonluğu herkesçe kabul görecektir bir ağırlık taşıyordu Sarı-Lacivertli takım. Ancak bitime iki hafta kala F.Bahçe ligin zirvesinde değil, G.Saray'ın üç puan gerisinde.

Beşiktaş'ın durumu daha farklı. Futbol olarak göz okşamadılar, gönül almadılar. Kendi taraftarı dahil kimsenin şampiyonluk payesine layık görmediği sıradanlık çitasında kaldılar. Buna rağmen onların da söyleyecek sözü var. Bariz hakem hatalarıyla kaybettikleri puanlar hanelerine yazılsa Beşiktaş, 4. sırada değil de belki de zirvede olacaktı.

Her şey ortada. Ben böyle ezber bozucu bir sezon daha hatırlamıyorum. Galiba futboldan öğrenecek çok şeyimiz var.

Elbette kazanacaktı

G.Saray'ın F.Bahçe'yi yenmesi sürpriz değil. Bu tür maçların sonucunu genelde o günün şartları belirler. Sarı-Kırmızılı takım inanılmaz bir motivasyon ve kazanma azmiyle sahadaydı. F.Bahçe, bu hırs rüzgârı karşısında tutunamadı, kendisi olamadı ve oynayamadı. Yani klasik tabirle G.Saray hak etti ve kazandı. Şampiyonluk hesapları yapan Sivasspor da, Denizli deplasmanından üç puan çıkardı. Şimdi gözler Sivas-G.Saray maçında. Cevat Güler yönetimindeki Sarı-Kırmızılı takımın bu hafta Sami Yen'de yaşadığı mutluluğu, şayet Sivasspor kendi sahasında yaşarsa kimse şaşırmaz. Benden hatırlatması...

Düşme hattına gelince, Ç.Rize gitti. Çünkü inancını ve havasını kaybetmişti. Vestel'in kalma umudunu son iki haftaya taşıması büyük başarı. Fikstür avantajları var, bir sürprize imza atabilirler.

Kaynak: zaman.com.tr, web.archive.org (arşiv bağlantısı)

Dakika 13 ve sonrası

Hayri Beşer 2008.05.05

Dakika 13... Maçtaki ilk ciddi F.Bahçe atağını izliyoruz. Kezman'dan önce davranan G.Birliğıli savunma oyuncusu topu kornere gönderiyor. Her zamanki gibi topun başındaki isim Alex.

Soğuk soğuk ceza alanı içerisindeki kalabalığa bakıyor ve aheste aheste topa doğru geliyor. İşte tam o esnada Saracoğlu tribünlerinde kıyamet kopuyor.

Koca stadyum ayağa kalkmış gol diye bağırıyor. Biz de gözlerimizi önümüzdeki ekrana çeviriyoruz. Yayıncı kuruluş kornere gelip Song'un ters vuruşuyla G.Saray ağalarına giden golün tekrarını gösterirken, Alex'in ortası henüz ceza alanına ulaşıyor ama bu pozisyonun bir sonuç çıkıyor. O ana kadar sahada depresif bir takım görüntüsü veren F.Bahçe, tribünlerin kışkırtmasıyla biraz uyanır gibi oluyor. Top çevirmeye başlıyor, rakip kaleye yüklenmeye çalışıyor. Ancak çok sürmüyor bu rüzgar. Beş dakikadan ibaret kalıyor. Sivas'tan gelen gol haberine rağmen Sarı-Lacivertli takım gerçek gücünü inkar eden bir yavanlığa gömülüyor. G.Birliğı ise müthiş bir taktik disiplin güzelliği sergiliyor. "Puan cetvelindeki yeri burası mı olmalıydı?" dedirten bir kolektif ve bireysel kalite gösterisine soyunmuş gibiydi başkent ekibi. İleride kurulmuş dörtlü savunma, hücum çıkışlarda orta çizgiye yaslanıyor ve top F.Bahçe'ye geçse bile Sarı-Lacivertli takımın top yapan ayakları anında 'kırmızı-beyaz' kuşatma altına alınıyor. Zico'nun ilk on birde şans verdiği Ali Bilgin ve Maldonado'nun verimsizliği de bu fotoğrafla birleşince F.Bahçe'nin orta sahası işlemiyor. Alex'in oyuna hükmetmek için savunmanın önlerine kadar sokulmaları da gidişatı değiştirmiyor.

G.Birliğı, topu önce kenar noktalara taşıyor, ardından da hızlı paslarla F.Bahçe kalesine doğru akıyor. Çabukluğuyla, oyun zekasıyla, topla ilişkisiyle tam bir uluslararası forvet görüntüsü çizen Kahe, 30. dakikada bu oyunun hakkı olan golü çağ çaprazdan filelere bırakıyor. Ve Zico vakit kaybetmeden olaya müdahale ediyor. 35. dakikada Semih ve Kazım'ı sahneye sürerken, Ali Bilgin ile Maldonado'yu dışarıya alıyor.

Bu arada maçın kırılma anı yaşanıyor. Savunmadan atılan derin bir pasa hareketlenen Mehmet Çakır'ı Uğur Boral, son anda durdurarak çok net bir pozisyonu önlüyor. Uğur, görev bölgesinde olmamasına rağmen G.Birliğı'nin başarılı orta saha virtüözüne yaptığı nokta takibi sayesinde F.Bahçe'nin belki de tamamen bitecek

umutlarını yaşatan adam oluyor. Ve eminim Uğur Boral dışındaki hiçbir oyuncu (çünkü çok süratli) o kovalamayı yapıp Mehmet'in pozisyonu bozamazdı.

F.Bahçe, devrenin uzatma dakikalarında beraberliği yakaladıktan sonra ikinci yarıda kendisi oldu ve iki gol daha bularak sahadan galibiyetle ayrıldı. Bir yandan F.Bahçe'nin golleri, bir yandan Sivas'tan gelen gol haberleriyle alışılmışın dışında bir futbol heyecanı yaşandı Saracoğlu'nda. Tribünler bir coştı, bir suskunluğa büründü. Oyunda ateşin düştüğü dakikalarda G.Birliği de bir gol buldu. Kalan sürede ise iki takım da uslu uslu son düdüğü bekledi. Son söz: F.Bahçe'nin kazanmasının F.Bahçe'ye yetmediği bir futbol gecesiymiş yaşadığımız...

Kaynak: zaman.com.tr, web.archive.org (arşiv bağlantısı)

Ayhan diye bir yıldız varmış

Hayri Beşer 2008.05.06

Uzun süre Beşiktaş'a transferinin maliyeti meşgul etti kamuoyunu. 1998-2001 yılları arasında forma giydiği Siyah-Beyazlı takımda bekleneni veremeyen 'abartılı yıldız' yaftası asıldı boynuna.

Sakatlandığı dönemlerde dahi eleştirildi, suçlandı. Beşiktaş Ayhan için, Ayhan da Beşiktaş için 'hayal kırıklığının adı' oldu vesselam.

G.Saray serüvenimin de çok parlak başladığı söylenemez Ayhan'ın. Ancak bu sezon ilk haftalarda Sarı-Kırmızılı takımın estirdiği fırtınanın altında bu oyuncunun rolü büyüktü. İşçi karınca gibi çalışan, koşan, rakip bozan, top çalan ve oyun kuran çok yönlü ideal orta saha adamlığının hünerlerini ortaya koydu. Belki de, tek ve en önemli kusuru rakip sahaya doğru dikine yönelme istidadı ve anlayışından mahrum olmasıydı. Aşırı yan pas kolaycılığı yüzünden 'final oyuncusu' görüntüsü veremedi hiçbir zaman. Yani süslü bir oyun figürü olamamanın eksikliğini yaşadı. Bu yüzden takım oyunundaki toptan kaliteye faydası yeterince anlaşılamadı.

Ancak şu bir gerçek ki, G.Saray onun sakatlandığı dönemde havasını kaybetti. Onun yeniden tam hazır bir şekilde dönmesiyle de son haftalardaki keyifli futbolunu sergilemeye başladı. Şimdi Sarı-Kırmızılı takımın şampiyonluğu büyük ölçüde garantilediği Sivas galibiyetine değinelim kısaca. Her şeyden önce 5-3'lük skor Sivas'ta yaşanan muhteşem atmosferin ve futbol zenginliğinin göstergesi.

Karşılaşmanın 12. dakikasında Song'un kendi kalesine attığı golle 1-0 yenik duruma düşmüştü Sarı-Kırmızılı takım. Bir final maçında yaşanabilecek en büyük talihsizliklerden biriydi bu durum. Rakip kadar strese karşı verilecek mücadeleyi de iyice çetinleştiriyordu. İşte bu stres barikatını yıkıp, karşılaşmanın gol düellosuna ve G.Saray'ın üç puana yelken açmasına imza atan isim Ayhan oldu. 40. dakikada Arda Turan'a attırdığı gol 'olağanüstü bir gayretin' mükafatıydı. O topu auta çıkmadan yakalayıp golün servisini yapmak Ayhan'a has farklılık olsa gerek. Ve bana göre Sivasspor-G.Saray maçının kırılma anı Ayhan'ın bu hamlesiydi. Başarılı oyuncunun ceza alanı dışından nefis bir vuruşla kaydettiği gol ise ayakta alkışlanacak güzellikeydi. G.Saray, Sivas'ta takım olarak başarılıydı. Arda attığı goller ve başarılı oyunuyla vitrindeki yıldız görüntüsündeydi. Servet her zamanki gibi verimlilik ve özveri harikasıydı. Ayhan'a gelince, işte o oyunun en kritik, en iş bitirici adamıydı. Sanırım, Sivas maçı sayesinde Ayhan diye gerçek bir yıldız hatırlamış olduk.

* * *

G.Saray'ın bu sezonki performansı her türlü övgüyü hak ediyor. Yeni kurulan ve kotarılan bir takımın şampiyonluğa koşması sadece ve sadece alkışlanır. Hataları olsa da, eleştirilse de bu başarının altında Feldkamp'ın imzası büyük. Ve tabii onun istifasının ardından sorumluluğu üstlenen Cevat hoca da kenarda

duran ne denli büyük değerlerimizin olduğunun ispatı. Final niteliği taşıyan hem Fener, hem de Sivas maçını kazandı. Ve Sivasspor. Bu sezon büyük maçlarda sonuca gidemediler belki. İstanbul'daki Beşiktaş maçı dışında diğer bütün büyük oyunlarda kaybettiler. G.Saray maçında da 'sürpriz yapar' beklentilerini boşa çıkardılar. Ancak ve ancak o imkan ve kadro darlığıyla tartışmasız Türk futbol tarihinin en büyük devrimlerinden birine imza attılar. G.Saray'a 5-3 kaybetmelerine rağmen ortaya koydukları mücadele ile final maçına layık bir takım olduklarını gözler önüne serdiler. Bülent Uygun ve talebelerini yürekten tebrik ediyorum.

F.Bahçe, G.Saray'a kaybettiği için umuda sarılıp bekleyecekti. G.Birliği karşısında oyuna çok tutuk başladılar, yenik duruma da düştüler, ancak devrenin uzatmalarında buldukları beraberlik golü ve ikinci yarıdaki başarılı oyunları sayesinde üç puanı alarak Şampiyonlar Ligi'ne katılmayı garantilediler. F.Bahçe'nin lig şampiyonluğunu kaçırmamasının belki izahı olabilir ama Şampiyonlar Ligi'ne katılamamasının izahı olamazdı. Çünkü F.Bahçe için o arenada olmak artık her şeyden çok daha önemli.

* * *

Ligin son düşeni Vestel oldu. Kasımpaşa'ya kaybettiler. Çünkü inanmıyorlardı ligde tutunabileceklerine. Kasımpaşa'yı kutlamak lazım. Sezonun daha ilk yarısında düştü gözüyle bakılan bu takım enteresan sonuçlar aldı. G.Saray'ı durduran, sendeleten takım oldu. En azından lige renk kattı.

Kaynak: zaman.com.tr, web.archive.org (arşiv bağlantısı)

Beş şampiyonumuz var

Hayri Beşer 2008.05.13

G.SARAY: Şampiyona yakışan bir futbol ağırbaşlılığıyla yaşadı sezonun son doksan dakikasını. Hakan Şükür'ün plase, Hakan Balta'nın 'sanat eseri' golüyle kazanılan Oftaş maçıyla şampiyonluk kupasını havaya kaldıran G.Saray, bu sezon tartışmasız en ateşli oyunu sergileyen takımdı.

Geçmişten beri gelen savaşıma kültürü, bütün dezavantajların üzerini kalın bir yorgan gibi örttü. Seyircisiz oynanan maçlar, sakatlıklar, teknik direktörsüz girilen son haftalara rağmen F.Bahçe gibi bir devin önünde bestelendi şampiyonluk türküsü. 12 yeni futbolcunun yer aldığı bir kadroyla çıkılan yolculuk, özverili oyun, gençlerle tecrübelilerin müthiş uyumuyla en anlamlı ve sıra dışı şampiyonluğa dönüştü. Bazı futbolcular var ki rolleri çok büyük. Servet, tam bir görev adamı ve kışkırtıcıydı. Alay edilmek yerine, saygı duyulması gereken bir futbol emekçisi olduğunu haykırdı sezon boyunca. Arda, Hakan Şükür, Ayhan, Mehmet Topal, Barış, Ümit Karan, Serkan, Song ve diğerleri... Kolektif bir başarı mirası bıraktılar arkalarında. İlginçtir, dünya starı Lincoln, bu başarının belki de en zayıf halkasıydı. Bu da G.Saray zaferinin bir başka etkileyici tarafı. Tebrikler şampiyon.

F.BAHÇE: F.Bahçe deyince artık başka şeyler geliyor aklımıza. Lokal başarıları aştı Sarı-Lacivertli ekip. Kadrosuyla, imkanlarıyla, tecrübesiyle ve taraftarıyla şampiyonluğun en büyük adayıydı. Derbi maçlardaki performansı ve ağırlığı da bunun göstergesiydi. Ancak sezona ve ikinci yarıya puan kaybederek başlaması, kolay gibi görünen maçlardaki motivasyon zaafı, Şampiyonlar Ligi'ndeki göz kamaştırıcı yürüyüşten kaynaklanan rehabet tuzağı ve de G.Saray'ın beklenenin üzerindeki performansı F.Bahçe'yi lig şampiyonluğundan etti. Ancak Şampiyonlar Ligi'nde yarı finalin kapısına dayanarak, dünyanın en pahalı takımı Chelsea'yi elinden geçirerek taraflı tarafsız herkesin saygı duyduğu bir futbol saygınlığına ulaştı. Bana göre Şampiyonlar Ligi'nde var olması, lig şampiyonluğundan daha önemli olan F.Bahçe, genel performansı ile ligimizin bir başka şampiyonudur.

BEŞİKTAŞ: Tigana'dan kalan ciddi bir sistem ve keyifli bir oyun mirası yoktu. Üstelik takımın gücüne güç katacak transferler yapılamamıştı. Ertuğrul Sağlam, çok zor bir sınava soyunmuştu. Hep eksikleri, yetersizlikleri konuşulan bir Beşiktaş vardı. Buna rağmen Şampiyonlar Ligi'ne katılmayı ve orada 6 puan toplamak gibi çok önemli bir başarıyı gerçekleştirdi Beşiktaş. Bariz hakem hatalarıyla kaybedilen puanlara ve Dolmabahçe sırtlarında esen negatif rüzgarlara rağmen yine de şampiyonluğu uzun süre kovaladı Beşiktaş ve ligi 3. sırada bitirerek UEFA Kupası biletini almayı başardı.

SİVASSPOR: 12 trilyonluk bütçe, 3. Lig'den, 2. Lig'den gelen futbolcular, G.Saray'a gönderilen Servet ve sakatlıklar... Buna rağmen Sivasspor devreyi lider bitiriyor ve şampiyonluğu son iki haftaya kadar kovaladıktan sonra üçlü averaj uygulaması yüzünden sezonu 4. sırada tamamlıyor. Sivasspor'un başardığı, bir devrimdi. G.Saray kadar en az Bülent Uygun'un talepleri de hangi imkanlarla nelerin başarılabilceğini gösterdiler. Şampiyon olmuş kadar alkışı hak ettiler. Onlar zaten gönüllerin şampiyonu.

KAYSERİSPOR: Ligin en etkili, en sevimli futbolunu oynayan takımlarının başında geliyordu Kayserispor. Özellikle büyüklere karşı oynadığı futbol dikkat çekiciydi. İlk başlardaki cömertlikleri yüzünden zirvenin yeterince yakınlarında dolanamadılar. Ancak Türkiye Kupası'nı müzelerine götürerek UEFA Kupası'na katılmayı başardılar. Tolunay Kafkas yönetimindeki Kayserispor artık bu ligin ağırlık merkezlerinden birini oluşturuyor.

* * *

2007-2008 sezonu genel itibarıyla görkemli ve estetik futbol gösterilerinden mahrumdu. Tribünleri futbola doyuran maç sayısı çok da fazla değildi. Rekabet vardı ama o rekabetle doğru orantılı bir kalite güzelliği yoktu. Trabzonspor, sezonun ilk haftasında hükmen kaybettiği Sivas maçının şokundan kurtulamadı. Ersun Yanal'ın göreve geldiği haftalarda ise ciddi bir kopuş yaşadı ve çok zor toparlandı. Buradan bakınca 6.'lık kötü bir derece gibi durmuyor. Ligin yeni takımlarından Büyükşehir ve Otaş dikkat çekiciydi. Güçleri ölçüsünde modern futbolu başarıyla uyguladılar. Denizlispor da, ilk yarının ortalarına kadar ligin en başarılı ekiplerinden biriydi. Onları maddi imkansızlıklar sendeletti. A.Gücü, Ankaraspor, G.Antep vasat bir performans sergilerken, G.Birliği masisinden uzaktı. Yine de kupada final oynamayı başardı. Bursa ve Konya ise beklenen performansın altında kaldı. Vestel'in düşüşü şaşırtıcı oldu. Kasımpaşa, 6 haftalık Lorant macerasının bedelini ağır ödedi. Ç.Rize ise hoca değiştirerek ligde kalınamayacağını öğrendi.

Kaynak: zaman.com.tr, web.archive.org (arşiv bağlantısı)

Arda, dünya starı olur mu?

Hayri Beşer 2008.05.22

Sivas'taki şampiyonluk maçında ev sahibi takımın 1-0 önde olduğu dakikalar... Arda su içmek için kenara geliyor. Hakan Şükür de, kulübeden fırlayarak genç oyuncunun kulağına bir şeyler fısıldıyor. O maça kadar ligde sadece 4 golü bulunan Arda, fileleri 3 defa havalandırarak 5-3'lük galibiyetin mimarı oluyor.

Herkes merak ediyordu. Hakan Şükür'ün ağzından hangi sihirli kelimeler dökülmüştü de, 'golün hep arka sokaklarında dolaşan' yıldız futbolcu, bir final oyununa üç gol sığdırmayı başarmıştı? Hem Arda'nın hem de Hakan'ın daha sonra konuyla ilgili yaptığı açıklamalar bazen basit bir tespitin ne büyük fırsatlara kapı araladığını gösterir nitelikteydi. Ne demişti Hakan Şükür özetle: Çok kenarda kalıyorsun. İçeriye sokulursan, gol şansını bulursun. Arda bu doğaçlama diyalogun ardından yeni bir bakış açısıyla döndüğü oyunda gollerini sıralamayı başardı.

Bir söz var, çok sevdiğim; "Gerçekler ayrıntıda gizlidir." diye. Maalesef birçok yetenek, ıskalanan basit ayrıntılar yüzünden büyüyebileceği kadar büyümeden sönüp gidiyor. Bugün modern futbolun dayattığı oyun mantalitesini kavramadan yeterli ve iyi futbolcu olamazsınız. Ancak bütün bunlar sizi özel kılmak, star yapmak için yeterli değildir. Oyuncu öncelikle verimlilik alanını çok iyi tespit edecek. Zaaflarını öğrenecek. İşte bu noktada teknik adamlarımıza büyük iş düşüyor. Ancak ben, teknik direktörlerimizin büyük bölümünün 'takım oyunu, taktik disiplin, agresif mücadele' gibi kolektif ve modern futbol fotoğrafına aşırı tutsak bir kısırdöngüye saplanıp kaldıklarını gözlemliyorum üzülerek.

Rıdvan Dilmen, bir ara İbrahim Yattara ile ilgili bir gözlemini ısrarla vurgulamıştı. Çizgiye çok fazla mâhkum oynaması Gineli oyuncunun gol yollarındaki etkinliğini törpüleyen bir faktördü. Ne var ki, Yattara geniş alanda topa daha rahat hükmedebilme alışkanlığı yüzünden hiçbir zaman içeriye sokularak yeteneklerini çok daha sonuç getirici bir oyun anlayışı çerçevesinde kullanma zahmetine soyunmadı. Eminim Dilmen'in ekran başındaki yakınmaları dışında bunu kendisine söyleyen de olmadı.

Nihat'ın İspanya'da yaptıklarını gördük. Kimse ona 'özel yetenek' muamelesi yapmadı. Ancak o Sociedad'ta oynadığı dönemde gol krallığına ortak olmayı başardıktan sonra bu yıl da muhteşem performansı ve golleriyle göz kamaştırdı. Çünkü Nihat, çabukluk ve topa iyi vurmak gibi çok önemli iki meziyete sahip. Barcelona ve Real Madrid gibi takımların formasını taşıyacak dünya starlığı çizgisinin biraz gerisinde dursa da, sahip olduğu yetenekleri maksimum kullanma akılcılığıyla Türk futbolunun yetiştirdiği en başarılı lejyoner payesini elde etti.

Buradan tekrar Arda'ya dönelim. Futbol seyircisinin "Allah rızası için bir çalım" diye yalvarma moduna sürüklendiği bu futbol ikliminde Arda eşine az rastlanan bir güzellik. 1.76 boyuna rağmen ufak-tefek görünmesi anatomik yapısından kaynaklanıyor. Kısa bacaklar ona yere daha sağlam basma, topa daha iyi hükmetme ve yılan gibi kıvrılmalarla dar alanda iş bitirme avantajı sağlıyor.

Arda'nın oyun zekası da üst düzeyde. Dünya starlığının birkaç adım gerisinde durmasının sebebi ise 'gol ve şut' düşüncesinin yeterince gelişmemiş olması. Ayrıca kolay pas alışkanlığı yüzünden görkemli final hareketlerine uzak kalıyor çoğu zaman. Daha fazla 'merkez oyuncu' rolüne soyunması gerekir Arda'nın. Çünkü bir kenar adamı olarak dünya starlığına yürüyemez.

Avrupa Şampiyonası'nda gözler Arda'nın üzerinde olacak. Şu anda 10 milyon Euro bedel biçilen yıldız futbolcuyu ben daha yüksek rakamlara aday görüyorum. Yeter ki, dünya starlığına giden yola bu oyun anlayışıyla girilemeyeceğini fark edebilsin.

Kaynak: zaman.com.tr, web.archive.org (arşiv bağlantısı)

İki senaryoya da hazır olun

Hayri Beşer 2008.05.28

KÖTÜ SENARYO: Milli Takım, galibiyet, hatta puan alamadan Avrupa Şampiyonası'na veda ediyor.

İYİ SENARYO: Milli Takım grubundan çıkar, çeyrek final, yarı final oynar, hatta daha fazlasını yapar.

Bu iki senaryo arasındaki farkı uçurum olarak görmüyorum.

Neden mi? Kısaca anlatayım. Ay-Yıldızlı ekibimiz, müthiş bir potansiyele sahip. Bilhassa orta saha ve forvet oyuncularını hem yüksek teknik kapasite hem de çok yönlülük özellikleriyle her rakibi çözebilir, her maçı kazanabilir. Ancak oturmuş bir oyun ezberimizin olmaması, topu ayağına alan futbolcunun 'sınırlı' pas tercihinin

mahkum kalması, (yani kolektif oyun pratiği yetersizliği) bu yetenekli kadronun kendi vasatının altında skorlara imza atmasına yol açabilir.

Son Uruguay maçı bu yöndeki endişeleri destekler nitelikte idi.

Fatih Terim, ister istemez sahip olduğu kadronun ofansif cazibesine kendisini kaptırıyor. Belki de izleyeni büyüleyen, herkesin hayranlıkla seyrettiği bir oyun fotoğrafı asmayı düşlüyor Euro 2008 albümünün ilk sayfalarına. Ne var ki, Avrupa şampiyonalarının genel karakteristiği Terim'in 'özellikle Hincal Uluç'un bayılacağı bu düşünüyü gerçekleştirmeye pek de uygun görünmüyor.

Gerçekten çok zengin bir orta sahamız var. Yere yakın, çabuk, zeki ve bitirici oyuncular topluluğu gibiyiz. Bu fazlalık öncelikle bir tercih problemi getiriyor. Belli ki Fatih Terim'in kafasındaki merkez oyuncu Emre Belözoğlu.

Eminim Emre'nin bu rolün en iyi adamı olduğu konusunda kimsenin kuşkusunu yok. Uruguay sınavının ilk dakikalarında da görünen oydu. Ancak bu sezon Newcastle onbirinde yeterince şans bulamayan yıldız futbolcudaki doğal olarak bir performans eksikliği hissediliyor. Ayrıca sürekli presli oynama alışkanlığı yüzünden kendisini erken yıpratıyor ve bir noktadan sonra düşüyor. Terim'in bu pozisyon için Emre dışında kullanabileceği alternatiflerin hepsi çok yetenekli ama bu role 'cuk' diye oturan başka isim yok.

Bir başka üzerinde kafa yorulması gereken nokta, nasıl bir forvet mantığı ile oynayacağımız. Şayet Nihat'ı tek forvet olarak tercih edeceksek (görünen o) bu oyun mantığını oturtmak kolay olacak mı? Yıllarca Hakan Şükür modeliyle rakip savunmaları yıpratarak ve geriden sokulan orta saha hücumcularına gol kanalları açarak oynayan Milli Takım, şimdi bambaşka bir anlayışı uygulamaya çalışacak. Bu mantık içerisinde Tuncay ve Arda'yı hücum girişimlerinde forveti üçleyen isimler olarak görebileceğimizi düşünüyorum.

Sözü savunmaya getirdiğimizde ise biraz korkular basıyor. Çünkü orta saha ve forvette ne kadar top kullanma becerisi yüksek oyuncularınız olursa olsun 'kesici savunmacılarla' ayağa pas oyununu verimli bir şekilde uygulayamazsınız. Tabii bundan daha önemli olanı Uruguay gibi yüksek top oynamayı sevmeyen bir rakip karşısında bile yan toplarda yaşadığımız zafiyet Portekiz, Çek Cumhuriyeti ve İsviçre maçlarını düşününce ürktücü geliyor.

Sanıyorum Fatih Terim, hazırlık maçlarında da gördüklerinden hareketle rasyonel düşünecektir ve 'hem savaşı, hem de üreten' takım mantığını ön plana çıkaracaktır. Özellikle Portekiz maçı için savaşı takım mantığının çok gerekli olduğunu düşünüyorum. Aksi takdirde yaşanacak bir erken hüsrana 'kötü senaryoyu' önümüze koyabilir. Ve tabii ki gönlümüz iyi senaryodan yana.

Kaynak: zaman.com.tr, web.archive.org (arşiv bağlantısı)

Şampiyonadaki yıldız adayım kulübede

Hayri Beşer 2008.06.05

2002 Dünya Kupası'nda Türkiye'nin dünyaya armağan ettiği 'yıldız' Hasan Şaş'tı. Hasan'ın özellikle Brezilya maçlarında ortaya koyduğu futbol 'estetik-güç ve hırsın' tutkulu buluşmasını resmediyordu.

Futbol izleyicisi 'bize özgü' bu aykırı tarzı çok sevmişti. Ancak Hasan, Uzakdoğu seferinden döndükten sonra Florya ikliminde garip bir melankoliye yakalandı. Okyanusun ötelerine kadar uzanan hayranlarının yüreğinde açtığı birkaç maçlık gösterinin ağırlığı altında hüznü bir tükeniş yolculuğuna koyuldu.

Ve şimdi geldi çattı 2008 Avrupa Şampiyonası. Türkiye turnuvarının en renkli, en merak edilen takımları arasında. Çünkü sahip olduğumuz futbolcu topluluğunun yetenek ve beceri katsayısı bir hayli yüksek. İlk maçımızı şampiyonanın favorilerinden, yıldızlar topluluğu Portekiz'e karşı oynayacağız. Bu karşılaşma aynı zamanda bir 'bireysel gösteri düellosu' olacak. Peki Portekiz maçıyla başlayacak serüvende hangi futbolcumuz ya da futbolcularımız Avrupa vitrininde özel yer bulmaya adaydır. Gelin bazı isimlere göz atalım.

EMRE BELÖZOĞLU: Brezilya ile 2002'de oynadığımız yarı final maçında Scolari sistemini bu oyuncu üzerine kurmuştu. Emre'nin topla ilişkisini kısıtlayarak Türkiye'nin orta saha üretkenliğini azaltmayı planlayan tecrübeli hoca bu planında başarılı olmuştu. Maalesef Emre sahip olduğu meziyetlerin onu taşıyacağı tepelere kadar yükselmedi. Çünkü topun peşinden bir star mantığıyla değil, bir hamal mantığıyla koştu daha çok. Hagi'den çok şey öğrenirken onun gibi aktif dinlenmeye çekilerek oyunu daha düzgün harflerle okumayı tam olarak öğrenemedi. Ancak Finlandiya maçındaki duruşu, oyunu yönetme becerisi ve uzaktan indirme pasları ümit vericiydi. O çabukluk çok az sol ayakta var. Emre, havasını bulursa EURO 2008'e damgasını vurur.

NİHAT KAHVECİ: İnanılmaz bir oyun terbiyesi var. Stili hep üretmeye dayalı. İspanya'da mükemmel bir sezonu geride bıraktı. Hem güçlü hem de süratli, üstelik toplara çok iyi vuruyor. Patlayıcı kuvvetiyle rakip defansları darmadağın edebilir. Milli Takım ritim tutturabilirse o ritim içerisinde Nihat'ın en parlak figürlerin başında geleceğine inanıyorum. Belki de bu şampiyonada Avrupa, Nihat Kahveci'yi bir kez daha keşfedecek.

ARDA TURAN: Stili onu yıldız adayı olarak vitrine çıkarıyor. Topa hakim ayakları, düzgün pasları, kolay çalımları ve oyun zekasıyla gerçekten tam bir turnuva oyuncusu. İyi işler yapacağından hiç kuşum yok. Takımın en önemli gol hazırlayıcılarından biri. Kolay adam eksiltiyor. Ancak o pozisyonda oynayan bir futbolcunun şut ve golü direkt düşünebilme kabiliyetinin biraz daha gelişmiş olması gerekir. Adından çok büyük harflerle söz ettirebilmesi için bu şampiyonanın biraz erken olduğunu düşünüyorum.

TUNCAY ŞANLI: Tutkulu oyunun başaktörü. Müthiş temposuyla takımı ateşleyecektir. Son vuruş becerisi ve teknik düzeyi daha ileri boyutta olsa tartışmasız dünya starlarıyla kıyaslanır. Yine de o sürat, o yetenek ve sürpriz hareketleriyle baş döndürücü işler yapmaya namzet bir oyuncumuz.

UĞUR BORAL: Fatih hoca, savunma zaafı ve oyun içi istikrarsızlığı yüzünden Uğur'u ilk on bir için düşünmeyecek muhtemelen. Sanırım daha çok kulübede oturacak, keşke sahnede olabilse. Şayet şans bulursa gücü ve süratıyla önünde durulmayan bir hortuma dönüşerek rakip savunmaları bir hallaç pamuğu gibi atacaktır. Biraz daha özenerek oynasa, kendini çıkmaz sokaklara saplayan ezberlerinden sıyrılabilse eminim çok başka yerlerde olacak. Düşünün, onun süratinde kaç sol kanat adamı sayabilirsiniz? Özetle, sahip olduğu meziyetler itibarıyla takımdaki en büyük yıldız adayım Uğur Boral. Umarım kulübeye mahkum kalmaz.

Kaynak: zaman.com.tr, web.archive.org (arşiv bağlantısı)

Terim yanlıştan döndü, Arda noktayı koydu!

Hayri Beşer 2008.06.12

BASEL - Oyunun başındaki Türkiye hırslıydı, sevimliydi, ümit vericiydi. Topu gülücükler dağıtarak gezdiren ayakların ağırlıkta olduğu bir onbirle yürümüştük sahaya.

Oynayarak, üreterek, sürpriz patlamalar yaparak rakibin dengeli kolektif duruşunu sarsabileceğimizi gösteriyorduk. Elbette oturmayan şeyler vardı. Mesela Terim'in klasına ve kreatif tarafına güvenerek sahaya sürdüğü Tümer, bazen önlibero Aurelio'nun dahi gerisine sarkarak çok geniş bir alan takım oyununu yönetme rolüne soyunuyordu. Ancak bu onun fizik gücünün ve enerjisinin kaldırabileceği bir görev değildi. Tuncay,

Nihat'ı destekleyecek, besleyecek, ona boş alan kanalları açarak forvet arkası rolünü unutup tali amaçlara yöneliyordu. Takımın üzerindeki stres bulutları ve fazla sorumluluk alma duygusu Gökdeniz'i bile ceza sahamızın önlerinde fuzuli faul yaptırarak bir abartıya sürüklüyordu.

Yine de sahanın ağır abisi bizdik. Daha klastık, daha ofansiftik, daha güzeldik. Ancak bir yağmur başladı ansızın. Damlalar adeta umutlarımızın üzerine dökülüyordu. Sıradan takım görüntüsüne rağmen hücumda çoğalma becerisine hayran olduğum İsviçre yavaş yavaş korkutan yüzünü göstermeye başladı. Önce Hakan Yakın'ın çaprazdan şutunu kurtaran Volkan'ın ardından Barnetta'nın köşeye giden frikiğini müthiş bir hamle ile çıkarması yetmedi maalesef. Eren'in getirip önüne bıraktığı topa dokunan Hakan Yakın, İsviçre'yi öne geçirdi.

Bu gol iki açıdan dikkat çekiciydi. Eren'in, ağır zemine rağmen soğukkanlılığını kaybetmeyip topu ayağında tutmayı başarması ve arka direkte boşta bekleyen arkadaşını görebilmesi çok iyi bir performanstı. Ve tabii bizim savunmamızın adeta yürüyerek içeriye sokulan bu oyuncuya ve boşta bekleyen Hakan'a önlem alamaması inanılır gibi değildi.

Millilerimizin bocaladığı dakikalarda umutsuz gözlerle oyunu süzen Fatih Terim, ikinci yarıya Gökdeniz'in yerine Semih'le, Tümer'in yerine de Mehmet Topal'la başlayarak takımın iyi pratize edemediği 4/3/3 sistemini de revize etti. Millilerimiz, tamamlayıcı ikili forvet mantığına döndü. Arda ve Tuncay da kenarlardan içeriye sokularak hücumda destek verdi. Böylece Milli Takım, kendisi gibi olmaya, kendisi gibi oynamaya başladı. Ve gol avcısı Semih, mükemmel kafa vuruşuyla skora denge getirdi.

Sonra iyice güzelleştik, Arda'sı, Tuncay'ı, Nihat'ı, Semih'i, Mehmet'i, Hamit'i ve Hakan'ıyla sahaya enfes yayılmaya, organize ataklarla İsviçre'yi defansif oyuna mahkûm tutmaya başladık. Artık yağmur da çekilmişti aradan. Maçın bitiş düdüğüne kadar bu futbol üstünlüğünü sürdürdük. Önemli pozisyonlara girdik. Olmadı derken Arda akıllıca sokuldu, mükemmel vurdu ve bir zafer gecesinin altına en büyük imzayı atan isim oldu.

Kaynak: zaman.com.tr, web.archive.org (arşiv bağlantısı)

Sözün bittiği yerde ancak zafer kutlanır...

Hayri Beşer 2008.06.16

CENEVRE- Anlatılması zor bir maçtı, tahlili yapılamayacak bir oyundu. Ama her şey bir tarafa dün gece yaşanan unutulmayacak bir zaferdi.

Türk futbolu yine zirvede, Türkiye çeyrek finalde.

Şimdi gelelim, 75 dakikaya kadar bize işkence gibi gelen, içimizi daraltan ama son 10-15 dakikası Türk futbol tarihinin en büyük sürprizini yaşatan oyuna... Ama ne yaman bir çelişkiydi o ilk 45 dakikada yaşadığımız. Sahaya oynamak için çıkan Ay-Yıldızlı ekibimiz kabız bir oynatmama futboluna tutsak kalmıştı. Düşünebiliyor musunuz bu takımda Arda, Nihat, Tuncay ve Hamit gibi topa nitelikli hükmeden ve klasiği aşan meziyetleriyle sistem dengelerini altüst edebilecek adamlarımız var. Ancak bunlardan hiçbiri bir defa olsun dripling çalgınlığına soyunmadı, adam eksiltemedi, bir final hareketiyle takımı ateşleyemedi.

Çek Cumhuriyeti sahaya mükemmel bir denge kıvamıyla yayılmıştı. Hem topun oynandığı hem de atılacağı alanı çok iyi daralttılar. Efektif bir pres anlayışıyla orta sahada Milli Takım'ımıza top göstermediler. Koller'in ilk on birde yer alması taktik planlarını bu oyuncunun üzerinden şekillendireceklerinin göstergesiydi. Nitekim, bu oyuncuyu çok iyi kullandılar. Şaşmaz bir ezber mantığıyla kendi alanlarından topu sürekli Koller'e servis ettiler. Çeklerin tecrübeli pivot forveti de gerek kafasıyla, gerek göğsüyle sağına soluna, önüne arkasına pozisyon

pasları indirdi. Oyunu rakip sahada tutmak ve en kısa yoldan pozisyon kanalları açmak için ne de kolay ve bildik bir yöntem uyguluyorlardı. Buna rağmen savunmamız Koller'i durduracak bir yöntem geliştiremedi. Servet, yıldız futbolcuyu markajında tuttuğu pozisyonlarda zaman zaman başarılı oldu ancak Emre Güngör tam anlamıyla ezildi.

Koller'in kafayla kaydettiği golde de onu savunmaya çalışan isim Emre'ydi. Bu arada kafa vuruşu güzel olmasına rağmen bana göre Volkan fiziğinde ve çabukluğunda bir kaleci için çıkarılmayacak bir top değildi. Milli file bekçimiz takımın genelini saran tutukluk ve  rkekliğin pençesinde kendisinden beklenen reaksiyonu g steremeyince yenik duruma düştük. Fatih Terim, İsviçre maçının devamı niteliğindeki takım dizilişinin  ek Cumhuriyeti karşısında tutmadığını görünce top alamayan ve oyuna hiç ama hiç katılamayan Semih'i kenara alarak ikinci yarıya Sabri'yle başladı. Bu değişikliğin de pozitif yansımasıyla Milli Takım biraz canlandı. Rakip sahada baskı kurmaya çalıştı. Terim 56'da bir hamle daha yaptı. Mehmet Topal'ın yerine Kazım'ı sahneye sürdü. Ancak Koller'in savunmamızı kontra yakalayıp değerlendiremediği pozisyonla yanan tehlike ateşi çok geçmeden ikinci gol olarak filelerimize düştü. Bu arada Emre Güngör' n sakatlanmasıyla üçüncü değişikliğimizi de yapmıştık.

Biz şaşırmıştık,  ekler iyice iyice rahatlamıştı. Ancak    nc  gole direkt geçit vermedi. Ve 75. dakikada o ana kadarki oyunumuzun çok üzerinde bir organizasyon zarafetinde başlayan atağımız Arda'nın vuruşuyla filelerle buluşunca adeta başka bir film girdi vizyona. Başka bir Türkiye  ıktı sahneye. Oynayan, üreten, bastıran ve pozisyonlar bulan. Ve dünyanın en iyi file bekçisi Cech'in hatasıyla beraberliği yakaladık. Yetmedi Nihat'la fileleri sarstık. Doğrusu böylesini hiç yaşamamıştık. Hezimetin kollarından sıyrılıp zaferlerin en güzeliyle kucaklaştık. Sözün bittiği yerdeyiz. Bu zaferi yaşatanlara binlerce defa teşekkürler.

Kaynak: zaman.com.tr, web.archive.org (arşiv bağlantısı)

Rakip Hırvatistan ama aklımız Portekiz'de

Hayri Beşer 2008.06.17

De La Paix Otel'i'nin toplantı salonunda kalabalık bir gazeteci ordusu Fatih Terim'i bekliyor. Doğrusu hocanın 'kızgın ve kırgın olduğu' medyanın karşısına nasıl bir ruh haliyle çıkacağını merak ediyoruz. Herkesin kafasında aynı soru işareti var. Bu yüzden ortam hafif gergin.  ek Cumhuriyeti zaferi salona yeterince nüfus edebilmiş görünmüyor.

Fatih hoca, sakın adımlarla gelip yerine oturdu. Konuşmasına sakın bir ses tonuyla başladı.  nce sakatlıkları sıraladı. Sıkıntının büyüklüğüne dikkat çekerken, başarıya ne denli zor şartlarda y r d klerinin altını çizdi. Ve fazla vakit geçirmeden müthiş bir ironi yeteneğiyle kavgalı olduğu medyanın kalesine yüklenmeye başladı. 'Kusura bakmayın sizin de işinizi zorlaştırıyoruz. 75. dakikaya kadar yazdıklarınızı silmek zorunda bırakıyoruz. İşte biz böyle bir takımız. Ve ve ve..."

Terim, bir yandan medyaya jest yaptığını vurgularken (normalde 25 dakika olan basın toplantısını 1 saatten fazla sürdürdü), bir yandan da sitemlerini o bildik üslubuyla dile getirmeden geri kalmadı. Açıkçası böyle bir basın toplantısında medyanın bir kısmının hocayı rahatsız eden tavrının bu denli belirleyici olması rahatsız edici bir görüntü arz etti. Toplantının sonlarına doğru söz alan Deniz Gökçe de, "Her mesleğin ahlaksızları vardır, basın mensuplarının da, teknik direktörlerin de, profesörlerin de." diyerek Terim'e buraya çok fazla takılmamasını tavsiye etti. Hoca da bunun  zerine "Ben de öyle yapıyorum. Bunları İstanbul'da konuşacağız." açıklamasını yaptı.

Toplantıda Fatih hocaya çok fazla soru soruldu. O da her konuda doyurucu açıklamalar yaptı. Ancak yine de Hırvatistan maçına dönük analizlerin yeterli olduğunu söylemek kolay değil. Nedense basın mensupları rövanşist bir duyguyla Portekiz'le tekrar karşılaşmanın ve bu defa kazanan taraf olmanın peşinden koşan bir ruh hali içerisindeydi. Adeta Hırvatistan maçı oynanmış ve kazanılmış bir oyundu. Bu durumun nasıl bir tehlikeye kapıyı araladığını hocaya sormak istediğimizde ise maalesef toplantının bitiş zili çalındığı ilan edildi.

Terim, motivasyonu, cesareti çok önemseyen bir hoca. Konuşmasında sık sık buna vurgu yaptı. Maçlarda bazen teknik, taktik ve analizin çöpe atıldığını vurguladı. Ancak oynanan üç maçın doksandakikasının da analizini olaya çok hakim bir tutarlılıkla anlattı. Özetle çünkü basın toplantısında Terim cephesinden gözüken şu: Bu iş burada bitmedi. Daha gidecek yolumuz var. Zaten Türkiye de, ondan ve talebelerinden bunu bekliyor.

Kaynak: zaman.com.tr, web.archive.org (arşiv bağlantısı)

Türklere bir gol atma hakkı tanınmalıdır!

Hayri Beşer 2008.06.19

VIYANA - Türkiye-Hırvatistan maçına bir de rakip cephesinden bakmak istedik. Bu sebeple Macaristan sınırına çok yakın bir mesafedeki Hırvatistan kampının yolunu tuttuk. Yeşilin göbeğine kurulmuş beyaz çadırın kocaman toplantı salonu, bir gazeteci ordusunu ağırlıyordu.

Hırvat basın mensuplarının yanı sıra, Alman meslektaşlar da 'haber merkezine' akın etmiş. Teknik Direktör Slaven Bilić ile oyuncular Niko Kranjcar, Vedran Corluka, İvia Olić ve Mladen Petrić'in düzenleyecekleri basın toplantısı öncesi arkadaşımız Yasin Tuncer'le birlikte Hırvat gazetecilerin nabzını tutmaya çalışıyoruz. Onlara göre Türkiye dikkat edilecek bir rakip ama ağır basan taraf Hırvatistan.

İlk olarak medyanın karşısına geçen Kranjcar ve Corluka söze başlamadan önce Avusturya'da trafik kazasında vefat eden 23 yaşındaki bir Hırvat taraftar için saygı duruşu yapılması gerçekten anlamlıydı. Basının asıl ilgi odağı Olić ve Petrić ayrı bir bölüme geçti. İki ünlü oyuncunun yakın markaj sohbetten bunalmadan her sorulana sabırla cevap vermelerini doğrusu hayranlıkla izledik. Bu arada Yasin Tuncer, uzun uğraşlar sonucu Borussia Dortmund'da forma giyen Petrić'i Alman gazetecilerin elinden kurtarıp bir köşeye çekmeyi başardı ve çok istediğimiz söyleşiyi yaptı.

Gerek Petrić'in, gerek diğer oyuncuların, gerekse Teknik Direktör Slaven Bilić'in birleştikleri ortak nokta Türkiye'nin tehlikeli bir rakip olduğuydu. Bilić, bu düşüncesini şu sözlerle özetledi: "Türkiye dünyada her takım için tehlikeli olabilecek bir rakip."

Dikkatimizi çeken bir başka nokta ise Türk basınındaki Arda coşkusuna karşılık Hırvat teknik direktör ve futbolcuların gündemindeki isim Nihat Kahveci'ydi. İspanya'da forma giyen yıldız futbolcuyu "en tehlikeli Türk oyuncu" olarak görüyorlardı. Teknik Direktör Bilić'in 'mizah' yeteneği de gözümüzden kaçmadı. Hırvat hocanın, İsviçre ve Çek Cumhuriyeti maçlarında yenik duruma düşmesine rağmen sahadan galibiyetle ayrılmasını bilen Milli Takım'ımızı dizginlemek için önerdiği formül ilginçti: "Türklere bir gol atma hakkı tanınmalıdır. Aksi takdirde öne geçsek biz de İsviçre ve Çek Cumhuriyeti ile aynı kaderi yaşarız."

Nihat Kahveci'nin "Hırvatistan, İsviçre ve Çek Cumhuriyeti'nden daha zor rakip değil." sözlerinden kendisine yöneltilen soruya "Nihat'ın düşünceleri umurumda değil." karşılığını veren Slaven Bilić, Milli Takım'ımızdaki sakatlıkları kendileri açısından avantaj olarak görüyor. Her şeyin sahada belli olacağını düşünüyor. Ve 96'yı

unutmadığını dile getiriyor. Rüştü'yü o maçtan hatırlıyor ve o gün kendisinin de sahada olduğunu hatırlatıyor. Alpay'ın Vilaoviç'i düşürmediği pozisyonu ise bizim gibi unutamıyor.

Hırvat teknik adamın bazı sözleri var ki, sizlerle paylaşmadan yapamayacağım: "Ben oyuncularımın kampta hangi odada kaldıklarını bilmiyorum. Transfer görüşmeleri yapabilirler. Belki de bu onları daha iyi motive ediyordur. Ben onlarla toplantılarda, antrenmanda ve sahada birlikte olurum. Ötesine karışmam."

Gördüğünüz gibi Hırvatistan cephesinde hava güneşli. Onlar işin eğlence tarafıyla bizden daha ilgili. Ancak bizim gibi "kazanılmamış bir oyunu unutarak" Portekiz maçına kafa yoruyor da değiller.

Kaynak: zaman.com.tr, web.archive.org (arşiv bağlantısı)

Bu öyle bir zafer ki adı konamaz!

Hayri Beşer 2008.06.21

VİYANA - Millilerimizin bir kısmı yıkılmış yerde yatıyordu. Önce Hamit uzattı elini arkadaşına 'kalk her şey bitmedi' dercesine. Umutla yürüdüler santra noktasına.

Ve o umut rüzgârı hakemin son düdüğüne yetişti. Semih'in ayağından bir mermi çıktı adeta. Hırvatistan fileleri, tarihinde hiç tanık olmadığı şekilde sarsıldı.

Adı konamaz bir şeydi bu. Adı konamaz bir zaferdi bu. Türkiye oynamıştı, savaşmıştı, inanmıştı ve bir el uzanıp Ay-Yıldız ekibimizi yarı finale taşımıştı. İsviçre maçıyla başlayan tarihî yürüyüşteki yaşananların başkaca bir anlamı olamaz.

Şimdi gelin şu unutulmaz 120 dakikaya şöyle bir göz atalım. Karşılaşmanın ilk dakikalarında sahada Türkiye hakimiyeti vardı. İsviçre ve Çek Cumhuriyeti maçlarının getirdiği hava, özgüven ve cesaret sahada kol geziyordu adeta. İlk 15 dakikalık bölümde tribüne yansıyan bu manzaranın eksik tarafı ise Hırvatistan ceza sahasına kadar yakın paslaşmalarla ve kenardan içeriye yönelmelerle sokulan Millilerimizin, final pası becerisinin uzağında bir klasikliğe mahkûm oynamasıydı.

Arda ve Tuncay sık sık alan değiştirerek rakibin dengesini bozucu yaramazlıklara soyundular ama Hırvatistan takım savunmasını çok başarıyla uyguladığı için tek bir ceza alanı içi pozisyonuna dahi giremedik. Uzaktan şut denemelerinde ise çerçeveyi bulamadık. 38. dakikada Mehmet Topal'ın direğin çok yakınından auta giden muhteşem vuruşu Ay-Yıldızlı ekibimizin ilk 45 dakikadaki en etkili gol hamlesiydi.

İlk yarıda 15 ile 35 dakikalar arasındaki Hırvatistan üstünlüğüne karşılık diğer bölümlerde daha iyi oynayan taraftık. Hamit'in orta sahadan çıkışları etkileyici idi. Onun da eksiği kendisinden beklenen final hareketlerini yapamamasıydı. Tuncay ve Arda bitirici noktalarda yeterince gözükmelerine rağmen çok koşarak takım oyununa pozitif katkı yaptılar. Nihat hareketli ve istekliydi ama hayal ettiği alan genişliğini bulamadı. İkinci yarıdaki Hırvatistan üstünlüğünü Terim'in hamleleri ilk etapta dizginleyemezken (Uğur ve Semih'in girişi) oyunun sonlarına doğru Millilerimizin kondisyon üstünlüğü kendini hissettirdi. Bu arada Rüştü'nün kurtarışları takıma moral verdi. Uzatmanın ilk bölümünde oynayan ve golü zorlayan taraf bizdik. Ceza alanı içerisinde pozisyon bulma hünerini bir türlü gösteremedik. İkinci uzatmada da manzara farklı değildi.

Hırvatistan kabuğuna çekilmiş bir çekingenlikle penaltıların yolunu gözlerken fırsatçı Modriç'in ortasıyla golü buldu. Dakikalar 118'i gösteriyordu. Ama sahada her şeyin bitmediğine inanan adamlar vardı. O inanç tarihin unutamayacağı bir milli zafere dönüştü. Tebrikler Türkiye'm, yolun açık olsun.

Avrupa 'Hacıyatmaz Türkleri' çözemiyor

Hayri Beşer 2008.06.22

VIYANA- Alman Bild Gazetesi'nin Türkiye-Hırvatistan maçıyla ilgili yorumuna bayıldım: "Hâlâ Bremenli olan Klasniç, Hırvatları öne geçirdi. Her şey bitti mi? Bu hacıyatmaz Türklerde bitmez."

A Milli Futbol Takımı'mızın Euro 2008'deki performansı karşısında bütün Avrupa şaşkın. Çünkü futbol tarihinin 'ezberini bozan' olağanüstü'lüklere imza atıyor millilerimiz. Muhteşem futbol dekoruyla yürüyerek buralara gelsek bizi anlamakta bu kadar zorlanmayacaklar. Performanstan ziyade belki tutkuyla açıklanabilecek bir durum bu. Daha da ötesi adeta gizli bir el uzandı ve bizi buralara getirdi.

Avrupa basını şimdi Türkiye gerçeğine 'tanım bulmakla' meşgul. Ben en çok 'hacıyatmaz' ifadesini sevdim. Çünkü hep düştüğümüz anda ayağa kalktık. İngilizler, Milli Takımı'mızın durumunu 'fenomen' diye açıklamaya çalışıyor. Haklılar, çünkü olacak şey değil bu. Bu tür şampiyonalarda yenik duruma düştükten sonra skoru çevirmek, üstelik 119. dakikada yenen golün altından kalkabilmek hem hayatı hem de futbolu soğukkanlılık ve profesyonelliğin zirvesinde yaşayan Avrupalının da algısını fersah fersah aşıyor.

Türkiye'nin bu şampiyonada yaptıkları, kronik hastalıklarımız ve duygusal motiflerimizle de örtüşmüyor. Bizim genlerimizde ve geleneğimizde yenik duruma düşünce değil, öne geçince rüzgara dönüşmek var. Fatih Terim, bu anlamda bir devrimin öncüsüdür. Galatasaray'ı UEFA şampiyonu yaptığı dönemi hatırlayın. Meşhur Milan maçı. Son dakikalarda yakalanan beraberlik golü ve Ümit Davala'nın penaltı vuruşuyla sahadan 3-2 galip ayrılan Sarı-Kırmızılı ekip, kupa yürüyüşüne işte o maçla başlamıştı.

Onca tersliğe, onca sakatlığa rağmen elde edilen bu başarıda elbette Terim'in futbolcularına aşıladığı savaşıma ruhu ve 'asla pes etmeme' bilincinin rolü büyük. Ayrıca fizikî güç ve kondisyon anlamında rakiplerimizden iyi durumdayız. Amerika'dan kondisyoner getirilmesinin ne denli doğru bir tercih olduğunu maçların son bölümlerinde net bir şekilde görebiliyoruz. Bazen basit gibi görünen ayrıntılar büyük zaferlere zemin hazırlar. (Sanırım bu kondisyoner meselesi önümüzdeki günlerde epey popülerleşecek.)

Yarı finaldeki Almanya maçına değinmeden önce minik bir anımı sizlerle paylaşmak istiyorum. Metroda bir Türk taraftarla bir Hırvat taraftar karşılıklı oturmuş. Hırvat taraftar o hazin eleniş sebebiyle şok halinde. Bizim Türk taraftar da coşkuyu bir kenara bırakmış onu teselli etmeye çalışıyor. Çok insani bir tabloydu.

Viyana'nın havasına gelince, yorumlar tıpkı Hırvatistan maçından önceki gibi. Onlara göre Türkiye'nin gelebileceği yer buraya kadar. Üstelik Almanya'ya karşı Arda ve Tuncay da forma giyemeyecek. Ancak o 'hacıyatmaz' gerçeğinin de fena halde farkındalar. Galiba 'gol atınca korkulan takım olma' keyfi sadece bize ait. Bakalım Almanlar bu korkuyla baş edebilecekler mi? Bize ne, varsın onlar düşünsün.

Kaynak: zaman.com.tr, web.archive.org (arşiv bağlantısı)

Lineker'in o ünlü sözü artık can çekiyor

Hayri Beşer 2008.06.24

VIYANA - İngiliz futbolunun unutulmaz ismi Lineker'in o meşhur sözüne kimsenin itirazı yoktu. Çünkü defalarca tecrübe edilmişti ki "Futbol 22 kişinin oynadığı ve hep Almanların kazandığı bir oyundu".

Bu şampiyona öncesine kadar Avrupa futbolu için yeni bir açılım söz konusu olmamıştı. Ancak biz Türkler, Avrupalıları futbolun öyle bir tarafıyla tanıştırdık ki; yaptığımız işlere ne profesyonellikleri, ne rasyonellikleri, ne sistem dehalari, ne de sarsılmaz 'disiplin' gelenekleri erişebildi. Çünkü, "Futbol rakiplerin öne geçtiği, ama sonunda Türkiye'nin kazandığı bir oyun"a dönüştü bu şampiyonada.

Bu yüzden Avrupa basını Milli Takım'ımızın yaptığı işlere 'tanım' bulma telaşına düştü. Kimi 'fenomen' dedi, kimi 'Hacıyatmaz' ironisi üretti, kimi mitolojiye sarıldı. Haksız değillerdi kuşkusuz. Ay-Yıldızlı ekibimiz 414 dakikalık oyunda sadece on dakika önde olabilmeyi başarmıştı. Buna rağmen yarı finaldeydi.

Aslında aykırılığımızın, farklılığımızın, kabımıza sığmazlığımızın, en zor şartlarda dahi neleri başarabileceğimizin futbol sahalarından dünyaya gülümseyen bir fotoğrafıydı bu.

Almanya maçı üzerinde fikir cimnastiği yapmadan önce gelin şu yarı final yürüyüşüne bir göz atalım. Eleme maçlarındaki performansımızı hatırlayalım önce... İyi sayılabilecek bir başlangıcın ardından bitip tükenmez arayışların gölgesinde kaybedilen puanları ve 'acaba başarabilecek miyiz' kuşkularını... Bir türlü yakalanamayan kadro istikrarını... Güç-bela Euro 2008 biletini alışımızı... Bütün takımlar kadro tercihlerini hemen hemen oturttuğu halde bizim şampiyonaya sarkan 'arayış' paranoyamızı... Ve ardı arkası gelmeyen sakatlıkları...

Bu kadar olumsuzluk ve gelişigüzeğin bağrından bir başarı hikayesi çıkar mıydı? Sokakta ki adamdan, işi futbola kafa yormak olan adama kadar 'evet çıkardı'. Çünkü çok zengin bir stil ve yetenek havuzunda yüzen bir Milli Takımımız vardı.

2002 Dünya Kupası'nda elde edilen başarı da hammaddesini bu zenginlikten alıyordu. O günkü teknik heyetin akıllıca tercihleri, takımdaki kenetlenme ve Türklerin yanı sıra kendini ezilmiş hisseden Müslüman ülke halklarının oluşturduğu sinerji ile dünya üçüncülüğüne koşmuştu Ay-Yıldızlı ekibimiz. Avrupa'nın göbeğindeki bu şampiyonada da Türkiye sadece Türkiye'nin değil, bütün Müslüman ülkelerin temsilcisi ve gurur kaynağı.

Portekiz yenilgisiyle başlayan serüvenden sonra yaşananlar bir masal kurgusunu aratmayacak olağanüstülükteydi. 1-0'dan, 2-0'dan oyunu çevirerek son dakika golleriyle çeyrek finalin kapısı aralandı. Ve ikinci uzatma bölümünün son dakikasında yenilen gole rağmen Hırvatistan evine uğurlanarak Ay-Yıldız yarı finale adını yazdırdı.

414 dakikanın sadece 10 dakikasında önde olmak... Son dakika golleriyle ipten kurtulmak... Penaltı atışlarıyla yarı finalde olmak... En kısa anlara sığdırılan en konsantre sevinçler, coşkular. İnanın sevincin böylesini hazmetmek de kolay değil. Gurbetçilerimizin bu anlamdaki olgunluğu, makulün dışına taşmayışı, şımarıklık limitlerini zorlamayışı da şaşırtıyor Avrupalıyı. Bizi yeniden keşfetmeye çalışıyorlar.

Unutuyordum, yarı finalde bizi Almanya maçı bekliyor. Sakatlıkların üzerine bir de kart cezası Tuncay, Arda ve Emre Aşık'ın yoklukları eklendi. Turnuva takımı, disiplin heykeli Almanlara karşı kazanmak kolay mı? Elbette değil ama mümkün. Onlarla orta sahada ikili mücadele çılgınlığına soyunmadan kendi tarzımızla oynarsak başarabiliriz.

Bir de işin eğlenceli tarafı var. Biz rahatız onlar tedirgin. Kalemizde gol bulurlarsa tedirginlikleri daha da artacak. Çünkü gol atanın akıbeti malum!

Sizi bilmem ama Lineker'in o ünlü sözüne can çektiştiriyor olmak bana büyük keyif veriyor.

Kaynak: zaman.com.tr, web.archive.org (arşiv bağlantısı)

Tarih şampiyonu değil, Türkiye'yi yazacak

Hayri Beşer 2008.06.26

BASEL - Önümde takım kadroları. Milli Takım'ımızın on birine bakıyorum. Turnuvaya başladığımız Portekiz maçından sadece 5 oyuncumuz sahada.

Sakatlıkların ve cezalıların sürüklediği bu radikal değişiklik sıcak bir futbol gecesini müjdeliyordu. Çünkü Gökhan Zan dışında tamamı top yapabilen hünerli ayaklardan kurulu bu Milli Takım, doğru bir oyun anlayışıyla Almanya'nın hücum kanallarını tıkayıp, üretken, ofansif ve sevimli bir futbol oynamaya adaydı. Kulübeden sahaya sürülmesi durumunda bir numaralı yıldızımız olacağına inandığım Uğur Boral'ı sahnede görmek heyecanımı artıran en önemli faktördü. Ayrıca Ayhan'ın da orta saha presine, takım savunmasına ve de hücum organizasyonlarımıza müthiş katkı yapacağı inancındaydım.

İlk dakikalarda karşılıklı ürkeklikle birlikte daha canlı, daha istekli olan taraftık. Sonra oyuna tamamen ağırlığımızı koyduk. Almanya müthiş korkak ve tedirgindi. Fatih Terim, orta sahada Ballack'a gidecek pas yollarını tıkamayı çok iyi düşünmüştü. Aurelio mükemmel oynuyordu. Ayhan ve solda Uğur Boral takımı ileri taşıyordu. Hamit adeta futbol dersi veriyordu. Millilerimiz orta çizgiye kadar çekilerek forvetteki Semih'in de takıldığı takım savunmasını başlatınca Löw'ün talebeleri ne yapacaklarını şaşırdı.

Tabir yerindeyse Almanya kalesine pozisyon olup yağdık. Kazım'ın direktten dönen topuyla fırtınaya dönüşmeye başlayan Türkiye rüzgârı, kısa süre sonra Uğur Boral'ın dokunuşuyla Lehmann'ın kalesini düşürdü. Özgüven, psikolojik üstünlük, kreatif oyun zenginliği... Hepsi bizdeydi. Oyunun gidişi ikinci golün yolunu gösteriyordu. Ancak Almanya ilk ciddi pozisyonunda Schweinsteiger'in fırsatçılığıyla skoru dengeledi.

İlk 45 dakika Almanların kontratak futboluna sığındığı, bizim ise cesur ve üretken oyunumuzla rakibi ezip, sayısız pozisyona girdiğimiz bir Türkiye şöleninden ibaretti. Ama o şölen skor tabelasında hak ettiği karşılığı bulamadı.

İkinci yarıda yine güzel oynayan, orta saha ve hücum üstünlüğünü elinde tutan taraf bizdik. Almanya ise takım halinde savunma yapıyordu. Ama kalemizde dramatik bir gol gördük. Ballack topu ayağına aldığı anda hücumda kimseyi göremeyince oyalandı, geri döndü. Ve yokluktan başlayan o cılız pozisyon Rüştü'nün gereksiz çıkışı yüzünden gol oldu. Sonra Semih, müthiş bir forvet zekası örneği sergileyerek Sabri'nin pasını filelere yuvarladı. Türkiye'ye gönül veren milyonları çıldırtan bir dokunuştı o. Ancak bu defa son gülen biz olmadık. Dramatik bir Almanya golüyle en iyi oynadığımız maçta kaybettik ve turnuvaya unutulmayacak bir futbol gösterisiyle veda ettik. Bence tarih şampiyonun adından çok Türkiye'nin Euro 2008'de yaptıklarını yazacak. Bu gururu bize yaşatanlara binlerce defa teşekkürler.

Kaynak: zaman.com.tr, web.archive.org (arşiv bağlantısı)

Euro 2008'in özeti: Hoşgeldin futbol

Hayri Beşer 2008.07.02

İspanya'nın, Almanya klasiğini yerle bir ederek kupayı havaya kaldırdığı Avrupa şampiyonası futbolun 'oynayalım arkadaşlar' cemaatine koca bir hayat öpücüğü gönderdi.

Bir önceki turnuva savunma ve stratejinin zaferiydi. Ancak gerçek futbolsever için hiçbir umut vaat etmemişti. Bu şampiyona ise 'güzel oyunun' yeniden sanat kostümleri kuşanarak sistem ve stratejiyle el ele verişini müjdeledi. Tüm dünyanın ezberini bozan, düşünce sistematığını altüst eden Ay-Yıldızlı ekibimizin Euro 2008'deki performansı ise bizim için ayrı bir gurur kaynağı oldu.

İki ülkenin ev sahipliği yaptığı üç haftalık şöleni; Avusturya'nın tam bir eğlence ikliminde yaşayışı, buna karşılık İsviçre'nin pek de umursamayışı turnuvanın saha dışıyla ilgili bende bıraktığı en önemli izlenim. Saha içine döndüğümüzde ise oynama tutkusunun, oynatmama kolaycılığına baş kaldırışına şahit olduk. Yeşil zeminden yükselen bu güzel sese, tribünlerin yanı sıra eminim futbolun teknokratları da kulaklarını sonuna kadar açacaktır.

Biliyorum, Euro 2008 ve Milli Takım üzerine söylenmedik söz kalmayacak. Ben kendi adıma bu şampiyonadan çıkarabildiğim bazı mesajları sizlerle paylaşmak istiyorum.

1- Bu turnuvada 'pasa dayalı oyun anlayışı' zaferini ilan etti. Savunmadan itibaren ince işçilik zarafetiyle oyunu ören İspanya Milli Takımı 44 yıl sonra şampiyon olmanın mutluluğunu yaşadı. Pozitif futbolun, kadro istikrarı ve doğru oyun anlayışıyla birleştiğinde sonuca götüren en etkili yol olduğu görüldü.

2- Güçlü orta sahanın önemi bir kez daha tescillenirken, ofansif ön libero algısı gelişti. Özellikle İspanya Milli Takımı'nda görev yapan Senna'nın oyun tarzı ve performansı bu anlamda dikkat çekiciydi. Milli Takım'ımızda da Mehmet Topal, meziyetleri itibarıyla bu rolün en iyi uygulayıcılarından biri olmaya aday.

3- Alman Milli Takımı'nın, gerek Ay-Yıldızlı ekibimiz, gerekse İspanya karşısında yaşadığı futbol bozgunu; çok yönlülük ve kreatif oyunun önemini ortaya çıkardı. Fizik güç, oyun disiplini ve klasik hücum organizasyonlarının (duran top vs.) her zaman yeterli olmayacağı özellikle final maçında görüldü.

4- 2002 Dünya Kupası (3. olduk) ve 2003 Konfederasyon Kupası'ndan (3. olduk) sonra bu turnuvada da Milli Takımımız'ın ancak hücum futbolu oynayarak başarılı olabildiğini tecrübe ettik. Şampiyonadaki 8 golümüzden 4'ünü ofansif anlamda oyunu en fazla zorladığımız 75. dakikalardan sonra kaydettik. Yediğimiz toplam 9 golden 3'ünü yine bu bölümde kalemizde görmüş olsak da, bu sayede yarı final oynamayı başardık.

5- Kuşkusuz Servet, Milli Takım'ımızın turnuvadaki en başarılı oyuncularından biriydi. Ancak Milliler, en pozitif, en gösterişli ve en çok pozisyon bulduğu futbolu, Gökhan Zan dışında onun ve diğer 'kesici savunmacıların' yer almadığı Almanya maçında sergiledi. Takımların savunmalarını orta sahaya doğru yaslamasıyla 30-40 metrelik mesafeye sıkışan oyunda iyi top kullanabilen savunma adamlarının önemi biraz daha iyi anlaşıldı.

6- En fazla pozisyon hatası ve bireysel hata yapan takımlardan biriydik. Yediğimiz gollerin çoğunda kaleci hatası veya savunmanın yerleşme hatası vardı. Çarpıcı iki örnek: Almanya maçının en iyilerinden Mehmet Topal'ın Schweinsteiger'in ön direk hamlesini iyi süzemediği ilk gol ve Rüştü'nün gereksiz çıkışıyla kalemizde gördüğümüz ikinci gol.

7- Semih'in attığı goller, sezgi gücü yüksek, soğukkanlı ve son vuruş becerisi iyi forvetlerin diğer dezavantajlarına rağmen modern futbolun içinde de etkili olabileceklerini gösterdi.

8- İspanya'yı şampiyon yapan Aragones final maçındaki performansı ile F.Bahçelilerin yüreğine su serpmekle kalmadı, aynı zamanda müthiş bir taktik zekaya sahip olduğunu da tescilledi. Almanya'nın oyunda hakimiyet kurmaya çalıştığı bölümde Alonso ve Cazorla'yı sahneye sürerek orta sahada üstünlüğü rakibe vermedi. Öyle ki, Almanya son dakikalarda bile İspanya kalesine yüklenemedi. Alışılmış bir şey değildi.

9- Fatih Terim kalıyor. Felsefenin değişmeyeceğine inanıyoruz: "Biz savunmayı değil, hücum etmeyi daha iyi beceriyoruz." Şu slogan galiba bize iyi yakışır: "Oynayarak oynamamak."

Kaynak: zaman.com.tr, web.archive.org (arşiv bağlantısı)

Semih, Güiza'nın yolunu açtı

Hayri Beşer 2008.07.24

Shakhtar Donetsk iyi bir tercihti. F.Bahçe'nin sistemli oynayan, ayağa pas becerisi yüksek ve de iyi savunma yapan Ukrayna ekibi karşısında kendisini görmesi, tartması akıllıcaydı.

İki şeyi çok merak ediyordum. Bir: Aragones'in nasıl bir taktik ve dizilişle takımını sahaya süreceği. İki: Güiza'nın performansı. Semih ilk onbirde olmasına rağmen F.Bahçe'nin dizilişi İspanya Milli Takımı'nın o klasik 4-5-1'ini resmediyordu. Ancak Aragones'in oyun içerisinde zaman zaman farklı sistemlere geçiş yaptığını gözlemledik. F.Bahçe, ilk yarının ortalarına doğru bir ara 4-3-3'ü denedi ve takım bu bölümde gole daha yatkın bir görüntü sergiledi.

Güiza, sahaya müthiş bir sorumluluk duygusuyla çıkmıştı. Karşılaşmanın hazırlık maçı sıkıcılığına büründüğü bölümlerde onun kıskırtıcı deparları ve pozisyon takipçiliği hem takımı hareketlendirdi, hem de tribünlerdeki yaz tembelliğine son verdi. Roberto Carlos'un kaleciden dönen frikiğine yaptığı hamle ilk yarıdaki ilk sahici F.Bahçe pozisyonu olarak dikkat çekerken Gökhan Gönül'ün arka direğe gönderdiği elverişli topu filelerle buluşturamaması Güiza'nın 90 dakika içerisindeki en negatif hareketiydi.

Semih'ten söz etmek istiyorum. İkinci bir forvetin ötesinde takım oyununun kurgu yönetmenliğine de soyundu zaman zaman. Bütün hamleleri düşünce ürünüydü. Savunmadan top çıkarmalarını da gördük. Hücum aksiyonu başlatmalarını da. İkinci yarıya arzulu başlayan F.Bahçe'nin ilk golünü atarken yine inanılmaz işbiriciydi. Semih, o vuruşuyla aslında Güiza'nın da yolunu açtı. Çok geçmeden İspanyol golcü de topu filelerle buluşturarak tribünleri selamladı.

Fenerbahçe'de en hazır isimler olarak Lugano-Edu ikilisini gördüm. Müthiş uyumluydular. Alex de büyük işler yapmasına gerek olmayan çünkü oyundaki duruşuyla sezona keyifli bir giriş yapacağını işaretlerini verdi. Selçuk gayet iyiydi. Hatta fantastik hareketler yapacak kadar özgüven doluydu.

Kazım klasını oyuna kattığı anlarda çok sevimli oluyor. Adam eksiltiyor, takımı ileri taşıyor. Ancak topsuz oyundaki sinsi faulleriyle yakışsız işler yaptı dün. Bu tür kötü alışkanlıkları hem kendisinin hem de F.Bahçe'nin başına olmadık işler açabilir. Roberto Carlos ise kendini hiç zorlamadan hem aktif hem de pasif oyunda sevimli bir görüntü sergiledi.

Kaynak: zaman.com.tr, web.archive.org (arşiv bağlantısı)

Transferin şifreleri ve Aurelio-Semih gerçeği

Hayri Beşer 2008.07.26

Kulüplerimizin transfer portföyüne göz atıyorum. Yine abartılı bir hareketlilik var. Bu denli büyük bir değişime ihtiyaç duyulması aslında geçmişte yapılan hataların itirafı anlamına geliyor.

Demek ki, tercihler doğru yapılamamış. Demek ki, eldeki malzeme iyi kullanılamamış.

Peki transfere sarılmak çözüm olacak mı? Eğer bunu bir değil birkaç yılı kapsayacak sağlıklı bir proje perspektifinde yapıyorsanız elbette olumlu sonuç alabilirsiniz. Ancak ben kulüplerimizin büyük çoğunluğunun bu vizyondan mahrum olduğunu düşünüyorum.

Dikkat çekici bir nokta. Şu ana kadar en az transferi yapan kulüpler ikinci F.Bahçe (3) ve şampiyon G.Saray (4) ile İstanbul Büyükşehir Belediyespor (4). Beşiktaş da, geçmiş yıllardaki çılgınlıktan ders almışa benziyor. Ya da en azından ekonomik şartlar Siyah-Beyazlı takımı daha dengeli hareket etmeye zorluyor. Şu ana kadar 6 futbolcuyu renklerine kattılar.

Sanıyorum F.Bahçe Başkanı Aziz Yıldırım'ın son yıllardaki dengeli ve seçici transfer politikası G.Saray ve Beşiktaş'ı da etkiliyor. Yıldırım, başarının yolunun çok futbolcu almaktan geçmediğini gördü ve istikrara sarıldı. G.Saray'ın Fatih Terim döneminde elde ettiği üst üste 4 şampiyonluk ve UEFA Kupası başarısını analiz ettiğimizde de karşımıza kalite ve istikrar çıkıyor.

Geçen sezon Sarı-Kırmızılı takım için yeniden yapılanma dönemi idi. Bu sebeple fazla transfer yapılması o mantık içerisinde doğrudur. Böyle süreçleri sağlıklı bir şekilde atlatılabilmek teknik heyetle de fazlasıyla ilgilidir. G.Saray'ın şansı Feldkamp olmuştur. Yeni kadroya rağmen Alman hoca, vakit kaybetmeden sistemini kurdu ve o takıma şampiyonluğun yolu açıldı. Elbette F.Bahçe'nin Şampiyonlar Ligi'ne odaklanmasının getirdiği lokal motivasyon eksikliği de Sarı-Kırmızılıların şampiyonluğa ulaşmasında ciddi rol oynayan bir faktördü.

Süper Lig'e yeni yükselen kulüplerimizden Eskişehir ve Kocaelispor'un 9'ar, Antalya'nın ise 8 futbolcu ile kadrolarını takviye ettiğini görüyoruz. Başarıyı getiren oyunculara güvensizliği ortaya koyan bir tablo bu. Bana göre hiç de sağlıklı bir yol değil.

İşin en ironik tarafı ise şu: Anadolu takımları şimdi üç büyüklerin terk ettiği yoldan yürüyor. Halbuki, bu yolun çıkmaz sokak olduğunu en iyi onların bilmesi gerekiyor.

Trabzonspor'un transfer politikasını ise ayrı bir yere koyuyorum. Sadri Şener yönetimi yeni bir dönemin yapı taşlarını oluşturuyor. Şayet Bordo-Mavili takım, şampiyonluğu değil de, şampiyonluğa oynayan takımı hedefliyorsa yapılan iş doğrudur. Bu kadro zenginliği içerisinde oluşturulacak takım önümüzdeki sezonların iskeletini şekillendirmeye adaydır. O iskelet yakalanırsa Trabzonspor için artık nokta transfer dönemi başlar. Bu da şampiyonluğa giden yol demektir.

* * *

Aurelio'nun gidişine F.Bahçeliler üzölmekte haklı. Çünkü Brezilyalı, pek de süslü görünmeyen oyunuyla toplam fayda içerisinde en fazla payı bulunan oyuncuydu. Elbette bir Alex klasi yoktu Aurelio'da ama ondan geri kalmayan bir oyun zekasına sahipti. Müthiş çalışkanlığı, top çalma becerisi ile takımın şoka girdiği anlarda nefes borusu gibi bir şeydi. Topu sahiplenir, rakibin kabaran iştahını sindirir ve oyuna yeni bir tempo ilmeği atardı. Aurelio'nun futbolundaki derinliği Trabzonspor yönetimi gibi F.Bahçe yönetimi de yeterince anlayamadığı ve önemsemediği için Brezilyalı uçup gitti. F.Bahçe'nin Aurelio'ya bakışıyla, Aurelio'nun, Aurelio'ya bakışı örtüşmediği için o artık İspanya'da top koşturacak. Bazı oyuncular vardır, önemleri oynadığı zaman değil oynamadığı zaman anlaşılır. Bunu hep birlikte göreceğiz. Bu arada onun yerine Xabi Alonso, Senna ve Albelda'dan birinin alınmasını bekliyorsanız bence fazlaca hayalcisiniz.

* * *

Semih'e Sunderland'ın geri çevrilemeyecek bir teklif götürdüğü iddia edildi, doğru mu bilemiyorum ama şunu çok iyi biliyorum. Yedek kulübesinde bu kadar büyüyen bir forvet görülmemiştir. Hep tali oyuncu olarak algılanmasına rağmen bir profesyonellik abidesi gibi işine hep aynı motivasyonla asılan böyle bir örnek

görülmemiştir. Ve artık Semih'in golcülüğüne burun kıvrma dönemi sona ermiştir. Kolay gol atması, onun golü ne kadar kolay süzdüğünün kanıtıdır. Ayrıca tepeden tırnağa bir takım oyuncusudur Semih. F.Bahçe'deki istatistiğine bakın. 27 maçta 17 gol ve 7 asisti var. Toplam 38 pozisyona girmiş ve bunların 17'sini gol olarak değerlendirmiş.

Pozisyonu gole çevirme yüzdesi bu kadar yüksek dünyada başka bir forvet var mı? Hiç sanmıyorum. Şayet Semih, Ada'ya giderse emin olun F.Bahçe'de yaptıklarından daha azını yapmayacaktır.

Kaynak: zaman.com.tr, web.archive.org (arşiv bağlantısı)

F.Bahçe, MTK'yı neden kolay eler?

Hayri Beşer 2008.07.29

Ne rakibi küçümsüyorum ne de F.Bahçe'nin kalite çitasına bakarak turu ucuz görüyorum. Yine de, F.Bahçe'nin MTK Budapeşte'yi çok da zorlanmadan eleyeceğini düşünüyorum.

Çünkü;

F.Bahçe, büyük takım olgunluğunu iyice pekiştirdi. Bu, 'olgunluk' kavramının içinde uyum var, özgüven var, oyun ezberi var, bireysel hüner var ve sistem marifeti var. Kadıköy'deki Shakhtar Donetsk maçında Sarı-Lacivertli takım işte böyle bir futbol kostümüne bürünmüştü. Bu noktaya gelmiş olmak bana göre F.Bahçe'nin futbol adına ürettiği en büyük artı değerdir. Sarı-Lacivertli takım, artık çok da iyi, çok da etkili ve süslü oynamadan kazanabileceğini hissettirmektedir. Ayrıca F.Bahçe, Aragones'le birlikte geçmişten gelen birikim ve kalitesini daha verimli, daha etkili kullanabileceğinin işaretlerini vermektedir.

Takımdaki merkez oyuncuların mental ve teknik anlamda hazır görünmeleri MTK maçlarına korkusuz bakmamızın en önemli sebeplerinin başında geliyor. Edu-Lugano ikilisi telepatik bir uyum imrendiriciliğinde oynuyor. Sürekli ivme kazanan bir birliktelikleri var. Alex, bu sezon daha çalışkan bir yönetmen rolüne bürüneceğe benziyor. Aragones'in güçlü orta saha mantığı içerisinde Brezilyalı yıldızın yeteneklerini etkili bir şekilde sergileyebileceğini düşünüyorum.

Kenarlarda oynayan geçtiğimiz sezonun yükselen değerleri Gökhan Gönül ve Uğur Boral'ın merkez oyuncular gibi hazır olduklarını söylememiz zor. Yine de taşıyıcı özellikleriyle bu oyuncuların da MTK karşısında verimli olacakları kanaatindeyim. Donetsk maçında Güiza'ya indirdiği muhteşem arka direk ortası, Gökhan'ın savunma yönünün ötesinde sonuç üzerinde de ne denli etkili bir isim olduğunu gösteren çok bitirici bir hareketti. Uğur'un adam eksiltirken, topla rakip arasındaki mesafe ayarlamalarında problem var. Bunu aşabilirse takıma katkısı yüzde yüz artar.

Aragones, Güiza'yı tek forvet oynatmasına rağmen Semih'e orta saha içerisinde saklı golcü görevi vererek takımın hücum tarafını güçlü tutuyor. İspanyol hocanın değişik açılımlarını yapabileceğimiz 4-5-1 sistemi F.Bahçe'yi hem ofansif anlamda hem de takım savunması anlamında güçlü ve zengin kılmaya yatkın bir anlayışı resmediyor. Dahası Sarı-Lacivertli takım, bir sistem ikilemi yaşamıyor. Bu da MTK maçı öncesi herkesi rahatlatıyor.

Aragones'in futbolcular üzerinde uyandırdığı hayranlık duygusu da F.Bahçe için büyük avantaj. Gökhan Gönül, bakın onu nasıl tarif ediyor: "Takım olmayı, birlikte hareket etmeyi, çalışmayı ve arzulamayı öğreten bir hoca. Hiç kopmuyoruz. Çok da iyi çalıştırıyor."

MTK, güçlü bir ligin temsilcisi değil kuşkusuz. Ancak Macaristan'ın en iyi takımı. 23 lig şampiyonlukları var. Mücadeleci ve inatçı yapılarıyla dikkat çekiyorlar. Orta sahanın en etkili isimlerinden Jozsef Kanta sakatlığı sebebiyle temcilmimize karşı forma giyemeyecek. Bu da onlar için dezavantaj.

Teknik Direktör Jozsef Garami kadro istikrarına önem veriyor. Takımını, penaltılarla Macaristan Süper Kupası'nı kazandıkları Debrecen maçı ile ligde 3-1 kaybettikleri Kaposvar karşılaşmasında aynı on birle sahaya çıkardı. Yani F.Bahçe, istikrar ve inada karşı mücadele edecek.

Bir de işin nostalgik tarafı var. Hani Rıdvan Dilmen'i yolcu eden 1999'daki o hazin eleniş. Deplasmanda 0-0 biten maçın Kadıköy'deki rövanşında Rüştü'nün yediği o hatalı ikinci gol sonrası kameraların zumladığı Rıdvan Dilmen fotoğrafını hiç unutmuyorum. Elindeki pet şişeyi ağzına götürün genç teknik adamın gözleri "Ben istifa dilekçemi yazdım bile" diye el sallıyordu.

Elbette F.Bahçe, o günkü maçın rövanş duygusuyla sahaya çıkacak değil. Çünkü, şartlar, hedefler ve her şeyden önce vizyon çok değişti.

Kaynak: zaman.com.tr, web.archive.org (arşiv bağlantısı)

Kanarya antrenmanda!

Hayri Beşer 2008.07.31

F.Bahçe taraftarı tam bir sezon bekledi böyle bir gol görmek için. Aslında biraz da umudunu yitirmişti. Çünkü Carlos, o muhteşem sol ayak vuruşlarını Madrid'in büyüğü stadında unutmuş gibiydi.

Saracoğlu tribünleri yıldız futbolcunun kah baraja takılan, kah kalenin metrelerce ötesinden autu boylayan frikiklerine sabır çekti bir yıl boyunca. Ancak o, dünkü maçın 15. dakikasında hareket halindeki topu muhteşem bir vuruşla filelere postalayarak Carlos olduğunu hatırlattı hepimize.

Aslında karşılaşmanın ilk 45 dakikasının sadece bir golle sonuçlanması şaşılacak bir durumdu. Çünkü F.Bahçe, o kadar çok ve kolay pozisyona giriyordu ki adeta televizyonda bir maçın özet görüntülerini izliyor gibiydik. İnanın adam eksiltmenin, pozisyon üretmenin bu kadar kolay yapılabildiği, bu kadar kolay yaşanabildiği başka bir oyun hatırlamıyorum.

Devrenin tek golle bitişinin iki açıklaması olabilir. 1- Son vuruşu yapan F.Bahçeli oyuncular genelde markaj halindeydi. Yani bitirici noktalarda rahat bırakılmadılar. Zaten MTK'nın yapabildiği en iyi iş de buydu. 2- Bu pozisyonların Semih'in kismetine düşmemesi. Yıldız futbolcu sadece bir defa o da bireysel gayretiyle adam eksilterek sol çaprazdan ceza alanına sokuldu, yeterli açığa sahip olmamasına rağmen müthiş bir ters köşe vuruşu yaptı, kaleci topu son anda kornere çelebildi. Semih'in takım oyunundaki rolü çok büyük. Alex'in yardımcı oyun kurucusu gibi. Her topu olumlu kullandı. Aragones Semih'teki oyun zekasını keşfetmiş olmalı ki onu ilk onbirin vazgeçilmezi olarak görüyor. Ancak ben yıldız futbolcunun orta saha derinliğine bu denli hapsolmeden rakip ceza sahasına, yani gole biraz daha yakın oynaması gerektiğini düşünüyorum. Tek ön liberolu oyun formatında Alex, savunmaya eskisinden daha yakın oynuyor. Sanıyorum bu durum F.Bahçe'nin hücumla çıkışlarını biraz yavaşlatıyor. Çünkü Alex, topu çok seri kullanmıyor, oyunu iyice okuyarak kuruyor. Brezilyalı yıldız hücumla ne kadar yakın durursa o kadar etkili ve bitirici olur.

F.Bahçe'nin kanatlarındaki isimler hem Uğur hem de Gökhan çok verimli oynadılar. Uğur müthiş deparları ve ortalarıyla takımına gol pozisyonları hazırlamanın ötesinde rakip savunmanın psikolojisini bozan adamdı. Gökhan tam bir çağdaş savunmacı modelini sergiledi. Hücuma seri çıkışlar yaptı, adam eksiltti, pozisyonlar hazırladı. Özetle bu sezonda çok iyi işler yapacağını müjdesini verdi.

Maçın en ilginç adamı Kazım'dı. Bir ara oyundan koptu. Sanki başka bir aleme gidip geliyordu. Ama ikinci yarıda fantezilerini gerçekleştirecek rahatlığı bulunca tadına doyumsuz bir futbol cambazı olup çıktı. Selçuk bence tahmin edilenden iyisini yapıyor. Görevinde kusursuzdu. Ayrıca attığı golle F.Bahçe'yi tur konusunda iyice rahatlatmıştı.

Son söz: Skor aldatmasın, Fenerbahçe deyimi yerindeyse MTK Budapeşte ile antrenman maçı yaptı. Ben orada da zorlanmadan kazanacağımızı düşünüyorum.

Kaynak: zaman.com.tr, web.archive.org (arşiv bağlantısı)

Sorun çok ama umut var

Hayri Beşer 2008.08.25

Maçın 10. dakikasında kale arkasından bir ses yükseldi, "Tiyatro seyircisi istemiyoruz" diye. Avni Aker'in diğer tribünlerineydi bu gönderme.

Galiba uzaktan olay biraz görünüyor. Yönetimin 23 transfer yaparak imza attığı büyük değişimin şehirde büyük bir umut ve heyecan meşalesi yaktığını düşünüyorduk. Ancak kapasitesi 19 binden 23 bin kişiye çıkarılmış statta beklediğimiz ambiyansı göremedik. 16 bin kombine bilet satılmasına rağmen tribünler için "tıklım tıklım" ifadesini kullanmak biraz abartılı olurdu. Kuşkusuz, İstanbul sıcağına bile rahmet okutan nemli ve boğucu havanın da bu hissiyatsız görüntünün oluşmasında rolü büyüktü. Taraftar adeta hipnotize bir haldeydi. İlk maçı, takım yeniydi. Uyum problemi vardı. Elbette arızalar olacaktı ama bu denli etkisiz ve hevesiz bir Trabzonspor beklemiyordum. Öncelikle fizik, kondisyon ve kafa olarak tandemi oluşturan Song-Egemen ikilisi ve Serkan dışında tam hazır oyuncu göremedik.

Bu ilk karşılaşmanın ardından Trabzonspor'la ilgili yapabileceğim en önemli tespit ise şu olabilir: Bu takımın merkez oyuncusu yok. Selçuk, hem fizik, hem de oyun mantalitesi olarak bu rolün çok uzağında bir görüntü sergiledi. Attığı mükemmel gole rağmen maalesef gerçek buydu. (Bu arada Bordo-Mavili taraftarlara Selçuk'tan benzer goller izleyeceklerini müjdeleyebilirim.) Hüseyin iyi bir kesici ama takım oyununu sürükleyemiyor. Olay dönüp dolaşıp Yattara'nın bitiriciliğine kalıyor. Bu oyuncu çizgiye inip oradan içeriye deplase olabildiği zaman etkili oluyor. İlk 45 dakikada not edebildiğim sayılı iki üç pozisyon, onun bu tarz girişimlerinin ürünüydü. Ancak Yattara da, hiç hazır değil, oyun içinde kopmalar yaşıyor, çok cömert top kayıpları yapıyor. Colman'ın topla ilişkisi göze fena gelmiyor. Akil oyuncu ama sürükleyici değil. Ortanın solunda oynamasına rağmen sürekli içeriye deplase oluyor. Hatta çok şaşırdım, Serkan'ın hücumla katıldığı pozisyonlarda sağ bekteki boşluğu kapatan adam rolüne bile soyundu. Colman'ın oyun tarzı hücumla çıkmaya pek de hevesli görünmeyen Cale'yi iyice savunmanın soluna mıhlıyor.

Gökhan ve Umut iyi bir ikili fotoğrafı veremedi. Bunun çok kolay olduğunu da sanmıyorum. Çünkü ikisi de rakip kaleye sırtı dönük oynayamıyor. Ancak Gökhan değerli bir forvet, çok gol atar. Yeter ki, pozisyona girsin. Dün gece bunun işaretlerini verdi ve sonunda golünü attı. Trabzonspor, özellikle ikinci yarının son 20-25 dakikasında büyük takım ağırlığıyla oynamayı başardı. Tabii bunu yazarken, rakibin 37. dakikadan itibaren sahada 10 kişi mücadele ettiğini de göz ardı etmiyorum. Bu arada taraftarın finali de oyun gibiydi. Gollerle

birlikte havaya girdiler, içten içe yanan özlemlerini tezahürata döktüler. Bu maçın kayıpsız geçilmesi Bordo-Mavili takım açısından önemliydi. Ersun hoca'nın başta orta saha üretkenliğini artırmak üzere bazı rötuşlar yapması gerekiyor. Özellikle Ceyhan'un ilk on bire çok yakışacağını düşünüyorum.

Kaynak: zaman.com.tr, web.archive.org (arşiv bağlantısı)

Renkli açılışın en renkli takımı Beşiktaş'tı

Hayri Beşer 2008.08.26

Ve Süper Lig 'merhaba' dedi. Mevsim normallerinin epey üzerinde seyreden boğucu hava sıcaklığına ve ilk hafta gerçeğine rağmen 'futbol' daha çok gülümseyen yüzüyle sahnedeydi.

Özellikle büyüklerin, yani şampiyon adaylarının maçları açılış haftasını en fazla renkli kılan sansasyonel oyunlardı.

Hazırlık maçlarındaki ve Steaua sınavındaki duruşuyla 'futbol ve tempo keyfi' vaat etmeyen G.Saray, yine de en farklı açılış galibiyetiyle taraftarını selamlayan takım olmayı başardı. (Geçen sezona da 4-0'lık Rize galibiyetiyle başlamışlardı). Cim Bom, o alışıldık tempo güzelliğinin çok uzaklarındaydı. Hani 'ilk hafta mazereti' kabul edilebilir bir şey ama kurgusu bir sezon önce oturmuş, oyunu ve sistem uygulaması daha da olgunlaşması gereken bir takımın futbol adına daha fazlasını yapması gerekirdi. Yaşadığı mali sıkıntı ve oluşturabildiği mütevazı kadro ile bu sezon ligde nasıl tutunabileceğini merak ettiğimiz Denizlispor ise güçlü rakibinden daha yaman, hatta daha gösterişli bir mücadele koydu ortaya. F.Bahçe, ilk haftaları sevmiyor. Geçtiğimiz yıl Büyükşehir (0-2) mağlubiyetiyle başlamıştı. Bu defa da Antep'ten puansız döndü. Mağlubiyetten ziyade etkisiz ve mahkum oyun Aragones'in camia üzerinde bıraktığı intiba ile örtüşmedi. Sarı-Lacivertli takım, hazırlık dönemindeki ve Şampiyonlar Ligi'ndeki futbolunun çok gerilerinde sürünen bir haldeydi. Pres özelliği ve iştahı olmayan birkaç oyuncunun ilk on birde yer alması bu tablonun oluşmasında belki de en önemli sebepti. F.Bahçe orta sahası artık Mehmet Aurelio tarzından mahrum. Maldonado'nun kibar pas alışverişliliği ile tempo üretmek ve rakibi geriye yaslamayı başarmak pek mümkün görünmüyor. Bu takımın en azından Selçuk'un rakip bozuculuğuna ihtiyacı var. Çünkü topla süslü işler yapacak yeterince adama sahip F.Bahçe.

Ve Semih'in yedek bekleme... Artık bu tasarrufu Semih bile kaldıramaz, tüm incelik ve profesyonelliğine rağmen. Değme orta saha oyuncularına taş çıkartacak pas servisleriyle 'golcü tanımını' aşan meziyetlere sahip olan Semih, Aragones'in ilk on bir kontenjanı açmak zorunda olduğu bir fenomendir artık.

Beşiktaş'a bayıldım, çünkü Euro 2008 rüyasına götürdü bizi. İki farklı geride olduğu Çek maçını son 15 dakikada kazanmayı başaran Milli Takım'ımız gibi yakıcı Antalya deplasmanından üç puan çıkarmayı başardı. Şu bir gerçek ki, Beşiktaş'ın iki farklı geriye düşmesi bireysel hataların ürünüydü. Oyunun genelinde tempolu ve üretkendi Siyah-Beyazlı takım, ama Rüştü'nün karşı karşıya pozisyonlardaki dehası sayesinde üçüncü golü yemekten kurtulmasa bu pozitif görüntüsüne rağmen dağılmış bir şekilde ayrılabilirdi sahadan. Beşiktaş'ın oyundan kopmayışı ve rakibin savunmaya çekilme hatasını da iyi değerlendirerek müthiş bir iştahla gol kovalamasıydı futbol adına en güzel olan. G.Saray ve F.Bahçe'den farklı olarak Siyah-Beyazlı takımın şu anda daha yüksek bir mücadele perdesinden işe başladığını söyleyebiliriz. Bu da çok önemli bir avantaj.

Yanal neden heyecansız?

Trabzon'u daha iyi bekliyordum. Özellikle orta sahanın merkezinde problemleri var. Futbolcuların artacak form grafiğiyle bu problem düzeler mi bilemiyorum. Ancak takım bir sistem peşinden koşuyor. Geçtiğimiz yıldan çok daha iyi işler yapacağı kesin. Song-Egemen ikilisi hedef yolculuğunda en güvenilir halka. Bordo-Mavili takım,

Aykut Kocaman'ın inatçı ekibini rakip 10 kişi kaldıktan sonra dize getirebildi. Bu durumu kalın harflerle not etmekle birlikte Ersun hoca'nın büyük bir heyecanla işe sarılması durumunda (kulübedeki hali bana çok sakın geldi) Trabzon'un ligin havasını değiştirebileceğine inanıyorum.

Sivas-Kayseri beraberliği güç dengeleri açısından baktığımızda şaşırtıcı değil. Ama Sivasspor'un İntertoto mücadelesinde de gözüken ciddi bir ritim kaybı var. Umarız iki takımı da zirve mücadelesinin yakınlarında görürüz. Ligin yenilerinden Kocaeli ve Eskişehir'in deplasmanda oynamalarına rağmen kaybetmeyişleri dikkat çekiciydi. Rekabet adına olumlu bir görüntü. Konyaspor evinde A.Gücü'nü dize getirirken, Hacettepe'yi deplasmanda mağlup eden Bursa, Beşiktaş'tan sonra deplasmanda kazanan bir diğer takım oldu.

Kaynak: zaman.com.tr, web.archive.org (arşiv bağlantısı)

O gole ve Alex de Souza'nın liderliğine bayıldım

Hayri Beşer 2008.08.28

Şu güzelliğe bakın: Kazım başını kaldırıyor, topu Partizan savunmasının arkasına pusu atan 40 metre uzağındaki Güiza'ya postalıyor.

İspanyالی adeta uzaktan kumanda ritmiyle gelen bu enfes pası zarif bir şekilde karşılıyor. İnce bir kontrolün ardından asist kıvamında duran Uğur Boral'a indiriyor. O da bu iki güzel harekete yeni bir estetik ve isabet halkası ekleyerek arka direğe doğru seğırtten gol simsarı Semih'i görüyor. Ve Partizan kalecisi, topu içeride kontrol edecek kadar dengesini kaybediyor, bu organizasyon ve beceri harikası işler karşısında.

İşte F.Bahçe'nin bireysel kalitesinin kolektif uyuma dönüştüğünde ortaya çıkabilecek küçük bir fotoroman. Sarı-Lacivertli takım böyle olmayı, bu tür işler yapabilmeyi becerebildiği anlarda tadına doyum-suz bir futbol takımına dönüşüyor. Ancak F.Bahçe'nin oyun ezberi ve pozisyon refleksleri yeterince oturmuş değil. Kadro geçtiğimiz yıldan bu yana yaşadığı değişimleri henüz tam olarak sindirebilmiş görünmüyor. Örnekle-mek gerekirse Gökhan'la önünde oynayan Kazım arasında koordinasyon eksikliği var. Kazım topla birlikte hareketleniyor, topsuz oyunda ise deplase olmayı düşünmüyor, yerinde mihlanıp topun kendisine gelmesini bekliyor. Böyle olunca da Gökhan, o seri çıkışlarını yeterince yapamıyor. Çünkü önü kapalı. İlk 45 dakikada inatla sağ kanadı kullanan F.Bahçe'nin oyununda dikkatimi çeken en önemli ahenksizlik buydu.

Partizan maça agresif başladı. Önde basarak F.Bahçe'nin savunmadan rahat çıkmasını önlemeye çalıştı. İlk dakikalarda bu düşüncesinde de başarılı oldu. Ancak hedefledikleri erken gol şokunu Şükrü Saracoğlu Stadı'na yaşatmayı başaramadılar. Sarı-Lacivertli takımın bocaladığı dönemde Alex çok usta repliklerle devreye girdi. Partizan'ın top atacak adam bırakmama çabasına karşılık savunmasına yaklaşıp pas aldı, ardından yeteneklerini konuşturdu, vücut çalımları yaparak hem tribünleri havaya soktu hem de F.Bahçe'nin rakibine psikolojik üstünlük kurmasını sağladı.

Maldonado da zaman zaman kendi klasiğinin dışına çıktı. Özellikle Semih'i Partizan savunmasının arkasına kaçırdığı nefis bir pas vardı ki, "Bana sıradan oyuncu diyemezsiniz" mesajı yüklüydü. Uğur Boral, taktik gereği miydi bilemiyorum ama sol iç gibi oynadı. Kenardan çizgiye inmeye hiç yeltenmedi. Semih'in golünün asistini yaparken de içeride pozisyon almıştı.

F.Bahçe, ikinci yarıda daha konforlu ve daha kontrollü bir oyunla maçı götürdü uzun süre. Partizan dağınık bir ruh haliyle oyunu forse etmeye çalışınca temsilcimizin yetenekli ayakları rahat top çevirdi. Yine güzel pozisyonlar izledik. Kazım'ın kaçırdığı gol akıl almazdı, ama o kaçırdığı için herkesin kafasına yattı! Alex'in güzel kafa vuruşu fileleri havalandırınca Kadıköy hepten güllük gülistanlık oldu. Ta ki Zoran'ın 76. dakikadaki nefis

frikik golüne kadar. O dakikadan sonra stres kol gezdi statta ama F.Bahçe kalitesi ve tecrübesi tarihi bir kazaya sebebiyet vermedi.

Fenerbahçe, yine yakıştığı yerde, yani Şampiyonlar Ligi'nde. Hayırlı olsun.

Kaynak: zaman.com.tr, web.archive.org (arşiv bağlantısı)

Trabzonspor, Ankara'da 'büyük' oynadı

Hayri Beşer 2008.08.30

İsabetli paslarla hızlı oynamayı becerebilen bir Trabzonspor vardı 19 Mayıs Stadi'nda. Geçtiğimiz haftaki Ankaraspor maçının her bakımdan çok çok üzerindeydi Bordo-Mavili takım.

Topa özgüvenle hükmettiler, rakibi çok iyi kontrol ettiler ve oyunu tam bir büyük takım soğukkanlılığıyla yönettiler.

Henüz ilk dakikalarda Trabzonspor'un kazanmaya yakın taraf olduğu tüm çıplaklığıyla kendini gösterdi. Önce Gökhan yokladı A.Gücü kalesini, ardından Egemen'in kafa vuruşu tribünleri heyecanlandırdı, çok geçmeden Umut'un vuruşu fileleri havalandırdı. Ancak hakem hatalı bir kararla o nizami golü ofsayt diye iptal etti.

15. dakikaya kadar süren bu rüzgarın ardından A.Gücü'nün çabası dikkat çekiciydi. Trabzonspor'un üzerine gitmeye çalışan başkent ekibi, paslı oyunla rakibin orta saha ve savunma reflekslerini yeterince yıpratamadığı için uzun top arayışına yöneldi. Ancak bu durum fizik ve teknik kapasite açısından daha iyi durumda olan Bordo-Mavili takım için ciddi bir avantajdı. Ön libero Hüseyin'in de adeta yaslanarak desteklediği savunma, yüksek topları toplamakta zorlanmadı ve Colman'ın ayağından çıkan uzun menzilli düzgün bir pas Yattara'nın koşu yoluna düşünce olan oldu. Gineli oyuncu dans figürleriyle içeriye sokularak takımını öne geçiren plasesini yaptı.

Bu gol iki takım arasındaki hem bireysel kalite farkını hem de strateji üstünlüğünü fotoğrafladı adeta. Çok geçmeden yine bir Yattara bindirmesinin ardından Selçuk'la ikinci gol geldi. Trabzonspor, takım olarak dün gece uzun pası çok iyi becerdi. Gökhan'la Umut arasındaki koordinasyon da geçtiğimiz maçtan çok daha ileri düzeydeydi.

Trabzonsporlu oyuncuların ceza sahasına yakın noktalarda sık sık şut denemeleri de akıllıcaydı. A.Gücü kalecisi Serkan, isabetli vuruşlar karşısında bir hayli zorlandı. Bu arada ev sahibi takımın baskılı oynuyor gibi görüldüğü 15-30 dakikalar arasında rakibe pozisyon vermeyen Trabzonspor savunmasının iki farklı üstünlük sağlandıktan sonra yaşadığı konsantrasyon kaybı dikkat çekiciydi. Ev sahibi takım, Trabzonspor savunmasının yerleşme hatası sayesinde iki net pozisyon yakaladı ama değerlendiremedi.

Ersun hoca'nın ikinci yarıya Yattara'nın yerine Tayfun'la başlaması sanıyorum sakatlıktan kaynaklanan bir değişiklikti. Bu değişikliğin de doğası gereği Trabzonspor, defansif bir oyun anlayışına büründü. Klasik kontratak futboluna yöneldi. Yine de A.Gücü'nün sonuç vermeyen zorlamalarına karşılık farkı artıracak goller bulunabilirdi. Ancak orta sahanın çıkmaktaki isteksizliği ve Gökhan ile Umut'ta görülen yorgunluk emaresi Trabzonspor tempo ve pozisyon debisini düşürdü. Barış'ın son dakikalarda oyuna dahil oluşuyla gelen hareketlilik bileklere düşen yorgunluk illeti yüzünden üçüncü golü getirmezen, A.Gücü, en azından coşkulu taraftarına bir teselli sayısı armağan etmeyi başardı.

Trabzonspor, dün gece yardımlaşmalı, uyumlu, ahenkli takım oyunuyla alkışı hak etti. Bütün futbolcular başarılıydı Ancak özellikle Song ve Serkan'ın müthiş performansı her türlü övgüyü hak ediyor.

Kaynak: zaman.com.tr, web.archive.org (arşiv bağlantısı)

Alex, Delgado ve Yattara farkı

Hayri Beşer 2008.09.03

Mükemmeli aramak için çok erken. Hatta 'güzel oyun' bile öyle kolayca çalıp kapıyı gelmez. Daha iyisi, daha güzeli, daha keyiflisi için sabretmek lazım.

Şu anda görebildiğimiz şu: Süper Lig'in kalite ve rekabet çitası yükselişte. Takımlarımızın hem sistem hem de oyun algısı hissedilir bir gelişim içerisinde. Dizilişler artık 4/4/2 klasliğini aşan ince rötuşlar barındırıyor. Basit hata gerçeği ise hâlâ kronik hastalığımız olma özelliğini sürdürüyor.

Geride kalan iki haftanın ardından zirveye oynayan takımlarla ilgili söylenecek çok şey var. Ben öncelikle en çarpıcı gözlemimi sizlerle paylaşmak istiyorum. Alex, tartışmasız F.Bahçe oyununun 'merkezi'ydi, attıkları ve attırdıklarıyla tabela üzerinde en büyük ağırlığı taşıyan isimdi. Bu sezon ise Alex geçmişten farklı olarak sadece aktif oyunda değil, pasif oyunda da takımın sürükleyicisi ve lideri. Savunmaya yaklaşıyor, oyuna çok geniş bir alanda hükmediyor, koşuyor, rakip bozuyor ve müthiş bir sahiplenme duygusuyla oynuyor. Doğrusu sezonun ilk haftalarında Alex'i fizik ve kafa olarak bu denli hazır bulacağımızı tahmin etmiyordum.

Delgado'daki değişimi daha radikal buldum. O iyi pas yapan çıtkırıldım yeteneğin yerinde şimdi oyunun her tarafına posta koyan usta bir yönetmen var. Kaptanlık bandının getirdiği ağırlık Arjantinliye adeta performans dopingi yapmış. O müthiş oyun zekasını ve pas becerisini şimdi yeterli bir fizik gücüyle destekliyor. Böyle olunca da Beşiktaş, geçmişteki merkez oyuncu sıkıntısını yaşamıyor.

Yattara ise Trabzonspor oyununu kenardan sürükleyen 'merkez adam'. Takımın yükselen kalite debisi Ginelinin hem performansına olumlu yansıyor hem de yaptığı güzel işlerin sonuca etkisini artırıyor. Trabzonspor taraftarı, bu sezon daha istekli, daha sorumlu, daha verimli bir Yattara izleyecek. Ankara deplasmanında sakatlandığı için ikinci yarı sahada olamadı. Ancak oynadığı bir 45 dakika bile sonucu belirlemesine yetti.

F.Bahçe, Beşiktaş ve Trabzonspor'da olduğu gibi G.Saray'da şu anda bir merkez oyuncunun ağırlığından söz etmek mümkün değil. Lincoln formsuz, ayrıca vurdumduymaz bir görüntü veriyor. Kayserispor maçında onu bu yüzden sahada göremedik.

***

F.Bahçe-Büyükşehir maçının ilginç bir tarafı vardı. Abdullah Avcı'nın talebeleri hem alan savunmasını iyi uyguladılar hem de ayağa paslı oynadılar. Bu yüzden Saracoğlu'nda edilgen takım görüntüsü vermediler. Orta sahada belki de F.Bahçe'den daha çok top çevirdiler. 2-0 kaybettiler ama malumumuz sahada 9 kişi kalmışlardı. Ancak bu tok oyun görüntüsüne karşılık doğru düzgün pozisyona giremediler. Yani sonuç alıcı etkinliği yoktu Büyükşehir'in. Beşiktaş-Konya maçında da benzer izleri gördük. Konuk takım başarıyla uyguladığı alan savunması ve top yapabilme becerisine rağmen net gol pozisyonları yakalayamadı. Beşiktaş ise kaçırdıkça kaçırdı. Galiba takımlarımızın sonuç futboluna biraz daha fazla kafa yormaları gerekiyor.

***

Geçtiğimiz sezonki Sivas'ın misyonuna talip olan G.Antep'in F.Bahçe'yi yendikten sonra Ankara deplasmanından da üç puanla dönmesi dikkat çekici. Güney ekibi gerçekten parlak bir görüntü veriyor, ancak esmekte olan rüzgarın sertliğini anlayabilmemiz için 5-6. haftayı beklememiz gerekiyor. Aynı şekilde Bursaspor da iyi bir oyun ve net bir skorla G.Birliği'ni mağlup ederek 2 haftada 6 puan toplayan (Beşiktaş, Trabzon, Antep) takımlara ortak oldu. Sivas sakatlarına, eksiklerine rağmen ilk hafta deplasmandan puanla dönen Kocaelispor'u yenmeyi başardı ve bu sezon da zirveye uzaklardan el sallamayacağını mesajını verdi.

Haftanın en gollü maçı Denizli-Antalya arasındaydı. Antalyaspor iki gol atmasına rağmen yine kaybederken, ev sahibi takım, 4-1 kaybettiği halde G.Saray maçında dikkat çeken oyununu bu defa üç puanla süslemesini bildi. Eskişehir-Hacettepe maçının daha heyecan verici ve de gollü olması beklenirdi ama sahada az futbol vardı, gol ise hiç yoktu.

Ve geldi çattı 2010 Dünya Kupası elemeleri. Bu sebeple Süper Lig'e bir hafta ara veriliyor. Milli Takım'ımıza başarılar dileriz.

Kaynak: zaman.com.tr, web.archive.org (arşiv bağlantısı)

Türkiye neden kazanamadı? İşte fotoğrafı

Hayri Beşer 2008.09.11

Önce sahaya çıkan kadronun fotoğrafını çekelim. 2 klasik savunmacı (Gökhan Zan, Servet), 3 oyunun iki tarafını da iyi uygulayabilen adam (Gökhan Gönül, Mehmet Topal, Çağlar), 5 de hücumcu, yani oyunun daha ziyade ofansif boyutunda etkili isim (Emre, Arda, Kazım, Semih ve 13. dakikada sakatlanan Tuncay'ın yerine giren Halil).

Böyle bir kadro yapısıyla rakibe arzuladığınız oyun üstünlüğünü sağlamanız kolay değil. Çünkü, bireysel kaliteniz doruklarda dolaşsa dahi rakibe sahici bir üstünlük kurabilmeniz için takım savunmasını iyi uygulamak zorundasınız. Bu da oyunu çift yönlü oynayabilme meziyetli adamların fazlalığıyla mümkün.

Milli Takım'ın gol düşüncesi iki ana stratejinin üzerine kuruluydu:

1- Kestirme pozisyonlar üretmek. Yani uzun toplarla gole yürümek. Rakibin orta saha-savunma yardımlaşmasını devre dışı tutmayı amaçlayan bu arayışın sonuç vermesi için atılan uzun mesafeli paslarda topun şiddetini ve isabet kıvamını iyi ayarlamak gerekiyor. Maalesef bu, Servet ve Gökhan Zan'ın yapabileceği bir iş değil.

2- Topu önce kenarlara taşıyarak pozisyon organizasyonunun kıta sahanlığını genişletmek ve oradan çapraz top ya da paslı driplinglerle içeriye sokulmak. Bu da çabuk, isabetli ve kreatif oyun becerisine bağlı.

Doğrusu iki stratejiyi de iyi uygulayabildiğimiz söylenemez. Şayet Mehmet Topal ile birlikte ön libero oynayan takımın merkez adamı Emre'nin performans düzeyi daha yüksek olsa, daha çabuk oynayabilse ve zaman zaman kayıplara karışmasa daha efektif bir Milli Takım görebilirdik sahada. Bir de Kazım'ın durarak oynama inatçılığı Gökhan Gönül gibi gel-git sevdalı bir savunmacıya rağmen ilk yarının büyük bölümünde sağ kanadı etkili kullanmamızı önledi. (Terim, bu yüzden ikinci yarıya Kazım'ın yerine Mehmet Topuz'la başladı.)

Dikkat ettim, duran toplarda 5-6 adamlı rakip ceza sahasındaydık. Belçika ise kolay kolay 4 oyuncudan fazlasını göndermemesine rağmen 31. dakikada Wesley Sonck'ın şık kafa vuruşuyla golü bulmayı başardı. Hareketli pozisyonlarda ise en az üç adamımız golün kıta sahanlığındaydı hep. Bu çok adamlı stratejiye

rağmen yenik duruma düşene kadar rakip kalede sahici gol girişimleri yakalayamadık. Daha sonra en etkili silahımız Arda sol kanattaki o amansız sıkıştırmaya isyan ederek ters tarafa koşular attı ve Milli Takım'ı sonuç vermeyen pozisyon ezberlerinin ötesine taşıdı.

Devrenin son 10 dakikasında yanmaya başlayan baskılı futbol ateşi, ikinci yarıdaki değişiklikler ve sabırlı arayışların ardından Ay-Yıldızlı ekibimize bir penaltı golü getirdi. Daha fazlası ise mümkün olmadı. Çünkü sahada etkili-baskılı bir futbol ahengi yakalayamadık. Belçika takım halinde savunma yaparak çok adamlı hücum aksiyonlarımızı soğutmayı başardı.

Bu maç, 2010 yolunun sanıldan daha pahalı olduğunu gösteriyor.

Kaynak: zaman.com.tr, web.archive.org (arşiv bağlantısı)

Gol yok ama Trabzon ve Beşiktaş'ta çok şey var

Hayri Beşer 2008.09.15

Korkunç bir taktik, strateji ve ikili mücadele kavgasıydı. İşin bu tarafına bakarak iki takımı da saygıyla selamlıyorum. Aksi takdirde ilk 45 dakika için tam bir futbol fukaralığını işaret ediyor tüm veriler. Çünkü Trabzonspor'un Gökhan'la değerlendiremediği tek bir sahici pozisyonu var. Onun dışında tribünlerin aklını başından alan doğru düzgün gol girişimi yok.

Beşiktaş'ın hüner karnesinde ise bu kadarını bile bulmak mümkün değil. Duran toplar ve Cisse'nin uzun menzilli şut denemelerinden ibaretti Siyah-Beyazlı takımın koca 45 dakikaya sığdırabildiği pozisyon kıvılcımları.

Peki bu tabloyu nasıl yorumlamak lazım? Öncelikle kontrol futbolunu hem Trabzonspor, hem de Beşiktaş mükemmel uyguladı. Takım savunması, yardımlaşma, adam takibi, doğru pozisyon alma gibi modern futbolun ev ödevleri noktasında kusursuza yakın bir gösteriye şahit olduk. Özellikle Beşiktaş'ın rakibiyle ilgili kaygıları çok fazlaydı. 4/5/1 kurgusuyla sahaya çıkan Siyah-Beyazlı takım, Trabzonspor'un ne yapabileceğini anlamaya dayalı bir defansif anlayışa sınıksız sarılınca tribünler futbolun gülümseyen yüzünden mahrum kaldı. Elbette Yattara gibi genel geçer strateji hesaplarını alt üst eden bir yeteneğin sahnede olmaması da seyir keyfi açısından üstü örtülemeyecek bir eksiklikti.

Trabzonspor, gole ulaşmak için Beşiktaş savunmasının arkasına adam kaçırmayı düşledi hep. Ancak takımın merkez oyuncusu Selçuk'un devreye giremediği, Colman'ın nazik bindirmelerinin de rakip için yeterince tehdit oluşturmadığı bir ortamda bunu başarmak kolay değildi. Bordo-Mavili takımda oyun kurma, pozisyon başlatma görevi adeta Song'undu. Beşiktaş gibi bir rakibi en gerideki adamla çözmek elbette olacak iş değildi.

Uzun topla oyunu rakip sahaya yıkma düşüncesi güzel. Ancak sırtı rakip kaleye dönük oynama özelliği olmayan forvetlerle bunu yapamazsınız. Ersun hoca'nın bu tür inceliklere daha fazla kafa yorması gerektiği kanaatindeyim.

Beşiktaş, bütün enerjisini Trabzonspor baskısını sindirmek için harcamak yerine daha pozitif bir oyun düşüncesinde olabilirdi. Mesela Aydın'la sol kanadı kullandıklarında etkili olabileceklerini gördüler. Yine de zorlamadılar. Delgado'yu yeterince devreye sokamadılar. Uğur'un ani dalıp top kapmaları ve göz kamaştıran çabukluğu hücumda çoğalamadıkları için işe yaramadı.

İkinci yarının 25-30 dakikalık bölümünde Trabzonspor hem çok istekli, hem de etkiliydi. Gollük pozisyonlar final hareketlerindeki yetersizlik yüzünden sonuca dönüşmedi. Daha sonraki bölümde ise oyunda denge vardı.

Beşiktaş özellikle Nobre'nin girmesinden sonra hücumu daha çok düşündü, limitlerini zorladı. Ancak Trabzonspor'un sarsılmaya hiç meyilli olmayan denge kıvamını bozamadı.

Oyundaki pozisyon kısırlığına ve golsüzlüğe bakmayın. Trabzonspor ve Beşiktaş şu anda Süper Lig'in mücadele ve motivasyon düzeyi en yüksek iki takımı. Benim görebildiğim en yalın gerçek buydu.

Kaynak: zaman.com.tr, web.archive.org (arşiv bağlantısı)

Yıldız dediğin işte böyle olur

Hayri Beşer 2008.09.16

Onun ucube hırslara sırt dönmüş bir dünyası var. Bakmayın sarsılmaz cüssesiyle rakiplerini yıka yıka yürüdüğüne O 'GOLÜN DERVİŞİDİR'.

Mutluluğun sırrını çözdüğü içindir ki, Milli Takım formasını sırtına geçiremeyeişine feryat figan etmemektedir. Ayrıca büyük takım topçusu olma hayalinin önüne 'büyük oynamayı' koyabilecek kadar futbolun erdemli kaldırımlarında koşabilmeyi başarmıştır.

Oyunculuğundan önce oyuncu kimliğine bayılıyorum Mehmet Yıldız'ın. Kibrin çıkmaz sokaklarına paçayı kaptırmayışını seyrediyorum hayran hayran. Atıyor, attırıyor, kazandırıyor ama hep duru gözlerle bakıyor hayata. "Ben sadece işimi yaptım." inceliğinden adımını dışarı atmıyor.

Onun kadar toplam fayda ederi yüksek bir başka oyuncu var mı Süper Lig'de. Sanmıyorum. Sivasspor'un ofansif performansı onun olağanüstü verimliliği sayesinde zirvelerde dolaşıyor. Oyunu rakip sahada çok az oynadığı halde bir takımın bu denli yüksek bir skor üretkenliğine ulaşması ancak Mehmet Yıldız gibi sıra dışı bir forvetle mümkün olabilir.

Sivasspor, ilk iki maçın 6 puanlı takımı Bursaspor'u ilk 45 dakikada teslim alarak liderliğe yükselirken, 3 golün ikisinde yine onun imzası vardı. İlk golü attı, ikinciye attırdı. Muhteşem performansıya izleyenleri kendine hayran bıraktı.

Bu arada Bülent Uygun ve talebeleri ezber bozmaya devam ediyor. Üçüncü hafta sonunda gelip zirveye oturdular. Bu sezon zirvenin uzaklarında kalacaklarını düşünenlere vakit geçirmeden göz kırptılar. 'İşin sırrı ne?' sorusunun en kestirme cevabı şu olsa gerek: Tepeden tırnağa takım olmak.

* * *

F.Bahçe'nin 3 haftada 6 puan kaybedişine gelin bir de farklı bir açıdan bakalım. Şöyle birkaç sezon öncesine gidelim. Kadıköy iklimini ve F.Bahçe geleneklerini hatırlayalım. Böyle bir manzarada hava nasıl olurdu? Teknik heyet ve oyuncular lime lime edilmez miydi? Böyle bir tabloya 'tahammül' düşünülebilir miydi? Bunca yatırıma, büyük hayallere ve beklentilere rağmen F.Bahçe'nin eriştiği olgunluk düzeyi 3 maçın ikisini kaybetmeyi dahi tolere edebiliyorsa bu duruma ancak şapka çıkarılır.

Saha içine döndüğümüzde ise görünen gerçek şu: F.Bahçe'nin problemleri ciddi. Takımın öncelikle uyum ve bireysel performans sorunu var. İşin tuhaf tarafı Alex belki de takım üzerindeki en etkili dönemini yaşarken F.Bahçe kaybediyor. Bu arada kazanan takımı alkışlamayı unutmayalım. Hacettepe imrendiren bir takım performansıya güçlü rakibini dize getirmeyi başardı. Bu karşılaşma aynı zamanda Süper Lig'de bu sezon 'puan'ın daha pahalı olduğu gerçeğini kulaklara fısıldıyor. Sürprizlerle dolu, rekabetin yüksek olduğu bir sezon yaşıyoruz. Bu da futbolumuzun geleceği adına umut verici.

Elbette gerek F.Bahçe, gerekse G.Saray'ın bu haftaki kayıplarını ve futbolsuzluklarını sadece bu perspektiften değerlendiremeyiz. İki takımın da ciddi eksikleri var. Her şeyden önce lige sahici bir konsantrasyonla sarılabilmiş değiller.

Trabzonspor-Beşiktaş oyunu ise üst düzey mücadele ve motivasyon gösterisiydi adeta. Sonucu, iki takımın da sahanın her yerinde takım savunmasını başarıyla uygulaması belirledi diyebiliriz. Yattara ve Holosko'nun yoklukları oyunun fazlaca göbeğe sıkışmasına, yani kanat organizasyonlarından mahrum kalmasına yol açtı. Sahada futbol derinliği vardı ama görsellik yoktu. Sadece işin estetik tarafına bakarak mücadeleyi küçümsemek bence iki takıma da haksızlık olur.

Kart görmek bu kadar ucuz mu?

Ligin üçüncü haftasına ucuz kartların damga vurduğunu görüyoruz. Pozisyon gereği yapılan faullerden gelen ikinci sarı kartlara hoşgörülle bakabiliriz; ancak 'bile bile lades' kabilinden görülenleri anlamakta zorlanıyoruz. Volkan gibi bir kaleci resmen hakemi kendisini atmaya nasıl davet eder? Bir G.Antep-A.Gücü maçı var ki sormayın. Kırmızı kartlar havada uçuştı. Cüneyt Çakır dört oyuncuyu dışarı gönderdi. Chaabani'nin atılışı özellikle dikkat çekiciydi. Son dakikada atılan bir gol elbette büyük mutluluk verir. Ancak forma çıkarmak gibi demode bir sevinme şekline ne gerek vardı? Forma çıkarmanın karşılığı sarı kart. Yani daha önceden de görmüşsen, atılmak. Chaabani'nin buna hakkı var mı? Bence yok.

Daha güzel haftalarda buluşmak dileğiyle...

Kaynak: zaman.com.tr, web.archive.org (arşiv bağlantısı)

Farkı boş verin, Alparslan'ı paranteze yerleştirin

Hayri Beşer 2008.09.22

Üzücü olan şuydu: Kocaelispor golü bulur bulmaz abartılı bir savunma psikolojisine büründü. Halbuki oynamak gibi bir derdi olmalıydı Körfez ekibinin. Yeniden döndükleri Süper Lig'de tutunmanın ve önemli işler yapmanın yolunun önce kimlikli bir oyundan geçtiğini bilmeliydiler. Ama ne gezer.

"Ben küçük takımım." diye avaz avaz bağırان bir komplekse savruldu. Korku futboluna gömülüp kaldılar. Koca maçın, 10. dakikada atılan bir golle bitmeyeceğini göremediler.

G.Saray ise oyunun başında kafa olarak inanılmaz dağınık bir takım görüntüsü verdi. Lincoln'ün ilk dakikalarda topla ilişkisi ancak halı saha maçı ciddiyetindeydi. Ancak Kocaelispor'un orta sahadaki fiziksel yetersizliği ve golle birlikte anında savunma refleksine geçişi Sarı-Kırmızılı takımın işini kolaylaştırdı. Temposuz paslaşmalara ve top çevirmelere rağmen rakip ceza sahasına çok kolay sokuldular. Baros, hem toplu, hem de topsuz oyunda hareketliydi. Sağlı sollu koşularla arkasından gelen arkadaşlarına sık sık alan açtı. Bu sayede başta Lincoln olmak üzere G.Saray'ın orta saha timleri uzak şut denemeleriyle zaman zaman yokladılar Serdar'ın kalesini.

Nonda'nın pusuda fırsat kollayan bir hali vardı. Topla yeterince oynama imkanı da buldu. Ancak faul kokan beraberlik golündeki rolü dışında bir G.Saray forvetine yakışan bitiriciliği gösteremedi ilk 45 dakikada. İkinci yarıda ise çok net pozisyonlar düştü Nonda'nın kısmetine. İlkinde topu direğe nişanlama şaşırtıcılığını sergilese de, ikincisinde fileleri havalandırarak farklı galibiyetin kapısını açan isim oldu.

Sarı-Kırmızılı savunmanın solunda görev yapan Volkan, ikili mücadelelerde çok başarılı. Topu oyuna sokma becerisi de yüksek. Ancak o müthiş fiziğinden beklenen ofansif döktürmelerin uzağında kalıyor. Hasan için 'sağ

bek oynar mı?' sorusu akıllara gelmedi. Çünkü kimsecikler yoktu kendisini zorlayan. Bu sebeple takımın en az orta saha yönetmenleri kadar organizasyon başlatıcılarındandı. Ayhan, G.Saray'ın en hareketli ve işleyen figürü görünümdeydi. Ancak gerçek verimliliğinin alt limitlerinde dolaştı. Lincoln ise giderek açıldı, topla güzelleşti, final hareketlerinin adamı olduğunu gösterdi.

Her şey bir yana G.Saray'ın topla zarif ve şiirsel ilişkiler kuran yetenekleri sahneye çıkarmak gibi bir özelliği var. Volkan'ın yerine giren Alparslan Erdem'i hiç gecikmeden bu parantezin içine koyabilirsiniz. Baros'a attırdığı golle top taşımanın, adam eksiltmenin, çabukluğun, inceliğin, pozisyon görüşünün, zamanlama ve şiddet kıvamının en muhteşem örneğini sundu. Kewel'in attığı gol de güzel ve klastı ama daha çok Kocaelispor'un savunmasının dağılımıslığının resmiydi.

Farklı galibiyet, kesinlikle G.Saray için parlak haftaların habercisi olarak yorumlanmamalı. Çünkü Kocaelispor bu haliyle gerçek bir Süper Lig takımına benzemiyor.

Kaynak: zaman.com.tr, web.archive.org (arşiv bağlantısı)

Aragones'in mutluluğu olup biteni özetliyor

Hayri Beşer 2008.09.23

F.Bahçe-G.Birliği maçından sonra hocaların açıklamasını dinlemek için basın odasında yerimizi alıyoruz. Önce usule uygun olarak rakip takımın teknik direktörü Mesut Bakkal geçiyor karşımıza.

Son derece realist ve kısa konuşuyor. O gidiyor, Aragones geliyor. İspanyol hocanın da öyle geniş tafsilata girmeye hevesli bir hali yok. Az soru bekleyen bir psikolojiyle bakıyor gözlerimize.

Sahadan 3-0 galip ayrılan takımının futbolundan tatmin olup olmadığı soruluyor F.Bahçe'nin hocasına. İlk yarıdaki oyunla ilgili memnuniyetsizliğini gizlemiyor ama ikinci 45 dakikadaki performansın kendisini mutlu ettiğini söylüyor. Ancak 53. dakikadan itibaren (El Saka'nın atılmasıyla) G.Birliği'nin 10 kişi oynamak zorunda kaldığına hiç değinmiyor.

Takım savunmasını iyi yapmasına, dirençli oynamasına rağmen eski gücünde ve tadında olmayan başkent ekibine karşı ancak sayısal fazlalık sayesinde sahici bir futbol üstünlüğü kurabilen F.Bahçe, Aragones'i ancak bu şekilde mutlu edebiliyor ve ona gelecek haftalar için umut verebiliyor. Sarı-Lacivertli takımın yaşadığı sıkıntının özünde takımın yaşadığı kimya değişikliğinin önemli rolü var. Ayrıca İspanyol hoca da, en doğru strateji ve oyuncu tercihlerini yapabilecek kadar hakim görünmüyor takımına.

Geride kalan 4. hafta itibarıyla diğer büyüklerin fotoğrafını çektiğimizde de F.Bahçe ile benzer izler taşıdığını görmekteyiz. Beşiktaş, sezona çok parlıtlı bir başlangıç yapan G.Antep karşısında henüz 3. dakikada golü bulmasına ve tıpkı F.Bahçe gibi sahadan 3-0 galip ayrılmasına rağmen o skorun hakkını verecek bir futbol güzelliğine imza atamadı. Onlar da 48. dakikada Pacheco'nun atılmasından sonra oyunda gerçek bir hakimiyet kurabildiler. Bir hafta önce Mehmet Yozgatlı ve Deumi'nin gördüğü kırmızı kartlar yüzünden İnönü'ye ideal gücünden mahrum olarak çıkan Güney ekibi, yediği erken gole bir de 48. dakika kırmızı kartı eklenince o iyi niyetli, efektif ve üretken futbolunun karşılığını alamadı.

Bu galibiyet güçlü bir rakibi dize getirme, liderliği ele geçirme, istikrar ve kazanma azmi açısından bakıldığında Beşiktaş için büyük kazanım. Ancak Siyah-Beyazlı takımın futbolu henüz gerçek bir kolektif olgunluğa ulaşabilmiş değil. Siyah-Beyazlı ekip bunu başarabildiği zaman Süper Lig'in epey üzerinde koşmaya başlar. Bu

da Beşiktaş'ı lokal büyük olmanın ötesine taşır. Bence Dolmabahçe atmosferi, yani o öncü, üretken, coşkulu, duygulu ve şiirsel taraftar bunu fazlasıyla hak ediyor.

G.Saray'ın bir tarafı fazla, bir tarafı eksik. Önemli savunma sancıları yaşıyor Sarı-Kırmızılı takım. Kocaelispor'u 4-1 mağlup etmek bu gerçeği gizlemiyor. Fark G.Saray'ın oyunundan önce rakibin yetersizliğinin ürünü. Süper Lig'e yeni yükselmiş bir takımda heves olması lazım, heyecan olması lazım ama Kocaelispor'da bunların hiçbirini göremedik. Sözün özü bu hafta G.Saray'ın yaşadığı mutluluk da, F.Bahçe'ninkinden farklı değil. Cim Bom, iyi top yapan, iyi paslaşan yetenekli ayaklara sahip ama dirençli takımlar karşısında büyük hayal kırıklıkları yaşayabilir.

Gökhan Ünal'la yeni dönem

Trabzonspor'un Denizli deplasmanından çıkardığı üç puan bir gerçeği ortaya koydu. Bordo-Mavili takım, Şota'dan sonra bitirici son vuruş adamına sahip olamamıştı. Gökhan Ünal'la o kapı yine açıldı. Bazen kötü oynarsınız, zorlanırsınız, çok fazla pozisyon bulamazsınız ama iyi bir golcü marifetiyle sahadan galip ayrılırsınız Denizli maçında olduğu gibi. Trabzonspor'un Gökhan tercihindeki akılcılığı ilerleyen haftalarda daha iyi anlaşılacaktır.

Eskişehir köklü bir futbol şehri. Orada her takım zorlanır. Bu sebeple 2-2 biten maçı ben Sivas'ın bir puanı kurtarması olarak görüyorum. Bursaspor, haftanın en önemli galibiyetlerinden birine imza attı. Kayserispor gibi güçlü bir rakibi dize getirerek sezonun en renkli takımlarından biri olduklarını gösterdiler. Konya, tek puanlı Antalya'dan galibiyetle dönerken, Ankaraspor'un, Hacettepe'yi 4 farklı mağlup edeceği kimsenin aklına gelmezdi. Ve bu hafta golsüz biten tek maç vardı. O da Büyükşehir-A.Gücü arasındaki tatsız tuzsuz oyundu.

Kaynak: zaman.com.tr, web.archive.org (arşiv bağlantısı)

Yanal'ın laptopundan Uygun'un digital analizine...

Hayri Beşer 2008.09.30

Kim ne derse desin, Ersun Yanal Türk futbolunda gizli bir çığır açıcıdır. İlk olarak onun yönetimindeki Denizlispor'u izlerken, kâğıttan bir şeylerin kopyalanarak yeşil çimene düştüğü hissine kapılmıştım. Sistemli oyunun, bireysel çığırkanlığın birkaç adım önündeki zarif koşusunu izlemiştim keyifle...

Modern futbolun, bireyi değil, sistemi ön plana çıkardığı bir gerçek. Daha doğrusu bireyi, belli bir sistem ve doğru bir strateji ekseninde toplam kalite emekçisi olarak görüyor modern futbol. Ersun hoca, akademik bilgisi ve güçlü okumalarıyla işin bu tarafına yatırım yaptı. Bir ekip marifetiyle teknolojiyi ve bilimsel verileri en iyi şekilde kullanma akıcılığını gösterdi. Bakmayın bir dönem laptopunu alay konusu yapanlara. Birçok meslektaşının izinden yürüdü daha sonra.

Bülünt Uygun da, önemli bir yeniliğin öncülüğünü yapıyor. Canlı olarak yayınlanan maçlarda bilgisayar yardımıyla devre arasında rakiplerini analiz ediyor. Böylece hamasetin önüne somut istatistiki verileri koyarak şekillendiriyor stratejisini. F.Bahçe maçını bu sayede kazandığını dile getirdi. Zaten geçtiğimiz yıldan beri elde ettiği başarıda bu yöntemin büyük rol oynadığını vurguluyor. "Ben, diğer teknik adamlar gibi rakibimizin bir önceki maçına bakarak plan yapmıyorum. Rakibimizin son iki maçını alıyoruz, analiz ediyoruz. Antrenmanlarda bu analizler doğrultusunda çalışıyoruz. Ancak asıl stratejimizi maç esnasında oluşturuyoruz. Karşılaşmanın ilk yarısı bittiğinde tespitlerimizi yapıyoruz. Rakibin zayıf ve güçlü yönlerini belirleyerek ona göre bir planla çıkıyoruz ikinci 45 dakikaya. Bu sayede birçok maçı ikinci yarılarında çeviriyoruz." diyor.

Egosunu gökdelenleştirenleri bir kenara koyduğumuzda, özellikle yeni kuşak teknik direktörlerimizin bu yöneme burun kıvrımayacağı kanaatindeyim. Menajer olarak işe koyulup da, şartların mecbur bırakması sonucu eşofmanları giymek durumunda kalan bir teknik adamın, dâhîlik havaları saçmayan bu basit akılcılığı herkese örnek olacak nitelikte. Aklına sağlık Bülent hoca.

* * *

F.Bahçe'nin deplasman performansı oyun kalitesi anlamında genelde arızalıdır. Bu arıza geçtiğimiz sezonlarda bu kadar puan kaybına dönüşmediği için fazlaca dikkat çekmiyordu. Kadıköy'deki o müthiş ambiyans ve olağanüstü psikolojik avantajdan mahrum olarak yürüdüğü maçlarda ciddi bir oyun düşüşü ve şaşkınlığı yaşıyor Sarı-Lacivertli takım. İşin bu tarafı belki de bir rehabilitasyon konusudur. Ancak şu bir gerçek ki, Aragones de takım da çok formsuz.

En çok da Türkiye'deki en verimli dönemini yaşayan Alex adına üzücü bir manzara bu. Böyle bir Alex'le ligin 5 haftasında üç maç kaybetmek şaşırtıcı bir F.Bahçe aykırılığı olsa gerek. Şu ana kadar olup biteni olgunlukla karşılayan camia, bugün D.Kiev karşısında puan kaybedilmesi durumunda kazan kaldıracaktır. Bu maç, Araroges-F.Bahçe birlikteliği açısından da kilit önem taşıyor.

Antalyaspor maçı, Trabzonspor için çok kritik bir sınavdı. Hem Yattara'sız oynamak hem de liderlik fırsatını kaçırmamak mücadelesiydi. Sonunda kazandılar ve 134 hafta sonra liderlik koltuğuna oturmayı başardılar. Ancak Antalyaspor'un ilk golüne kadar müthiş oynayan o takımın golü yedikten sonraki şaşkınlığını dikkatinize sunmak isterim. Şampiyonluk için sadece mücadele ve kalite yetmez. Aynı zamanda güçlü bir psikoloji gerekir.

Trabzonspor şampiyonluk psikolojisine gömüldüğü sürece kaybedecektir. Ben Antalyaspor maçını bu gözle okudum. Tabii rakip açısından da şunu söylemeliyim: Tıpkı Beşiktaş maçında olduğu gibi öne geçip kaybetmek sorgulanmayı gerektiriyor. Üstelik önde oynayan bir takımın savunmanın arkasına atılan toplarla kaybetmesi olacak iş değil.

Beşiktaş'la Trabzonspor'u birbirlerine benzetiyorum. İki takım da çok istekli, çok mücadeleci. Ancak Siyah-Beyazlı takım, bu hafta Büyükşehir karşısında puan kaybetti. Aslında kazanacak yeterlilikte oynadı Beşiktaş. Bence hakem yüzünden değil, talihsizliğinden dolayı galip gelemedi. Çünkü geçerli sayılmayan iki golde de karar kurallara uygundu.

G.Saray en izlenesi takım. Özellikle öne geçtikten sonra tadına doyum olmuyor. Çok ofansif bir kadro ile sahaya çıkıyor. Bu kadronun dirençli rakipler karşısında başı ağrıyacağı bir gerçek. Lincoln'ü, Kewell'i, Arda'yı, Baros'u bir arada izlemek büyük keyif. Bakalım bu keyfimiz ne kadar devam edecek.

Kaynak: zaman.com.tr, web.archive.org (arşiv bağlantısı)

Sessiz devrimcinin zaferi

Hayri Beşer 2008.10.06

Birkaç dakikası oynanınca maçın boş verdim aktif mücadele karelerini. Kayserispor'un üzerindeki sistem elbisesine takıldı gözlerim. Bir takım sahaya bu kadar mı güzel yayılır, bir takım bu kadar mı ahenkle kotarır ataklarını!.. İnanın bayıldım.

Savunmanın öyle simetrik bir duruşu var ki. Savrulmaya ve bozulmaya hiç meyilli değil. Topla birlikte müthiş bir çabuklukla çıkıyorlar ve orta sahaya yaslanıyorlar. Formsuz, özgüvensiz Fenerbahçe'nin bu sistemli, ahenkli ve

estetik duruşa karşı bir şeyler üretmesi pek mümkün görünmüyor.

Ve zaten düşüncede Tolunay Kafkas, Aragones'i teslim almış. Kayserispor, Kadıköy gerçeğine aldırış etmeden çift forvetle (Turgay ve Aghahowa) golün izini sürüyor. F.Bahçe ise yalnız prens Güiza'ya bağlamış umutlarını. Kanatlardan yürümeye çalışıyor güya ama olmuyor. Çünkü Gökhan, formsuz ve sıkıntılı. Sakatlığı sebebiyle devreyi tamamlayamıyor. Kazım, top ayağında en sevimli duran adam pozları verse de savruk ve ne yapacağını bilmez bir halde. Carlos, yaşlı öğretmen rolünde. Uğur da gösteremiyor fuleli koşularını. Emre basit pasların ötesinde bir şey yapamıyor.

Konuk takım çok değil ama etkili pozisyonlarla yürüdüğü F.Bahçe kalesine iki gol bıraktı ilk 45 dakikada. İlk golde sol bek oynayan Bilal'in Premier Lig stilli pası ve Aghahowa'nın sol çaprazda kontrol ettiği topu sağ ayağının dışıyla ters köşeye bırakışı mükemmeldi. Bilal'e hemen bir parantez açayım. Oyun görüşü ve meziyetleri itibarıyla Milli Takım için mükemmel bir sol bek adayı. Kayserispor savunması kusursuz işledi maç boyunca. Ön libero oynayan Saido ile orta sahanın gezgincileri Mehmet Topuz, Ragıp ve Mehmet Eren'in de performansı alkışlık düzeydeydi. Forvetteki Turgay-Aghahowa birlikteliği ise göz kamaştırıcı güzellikteydi. F.Bahçe, beklediğinden daha fazlasını bulduğu için karşısında iyice sendeledi ve silik kaldı. Kayseri ceza sahasına neredeyse hiç sokulamadı. Uzaktan şut kartını da, Selçuk'un tek denemesi dışında devreye sokamadı. Bu olumsuzlukların üzerine bir de Gökhan ve Emre'nin sakatlıkları bindi. Aragones de, hırsını Maldonado'dan çıkararak devrenin bitiş düdüğü çalmadan bu oyuncunun yerine Deniz'i sahaya sürdü.

İkinci yarıda Carlos'un penaltı golü bir umut ışığı yaktı Fenerbahçe'ye. Ancak dün geceki futbol gerçeği kazanması gereken tarafın adını çoktan koymuştu. Kayserispor, Turgay'la üçüncü golü de bularak ortaya koyduğu kitabî oyuna rağmen Sarı-Lacivertli takımın puana yaklaşmasına müsaade etmeyeceğini gösterdi. Ve Aghahowa ile dördüncü defa ziyaret etti F.Bahçe filelerini. Kayserispor, Tük futbolu ve yerli teknik direktörler adına büyüleyici bir sistem gösterisi sundu Kadıköy'de. Rahat, temiz ve görkemli bir galibiyet aldı. Bu oyun çok titiz bir çalışmanın ürünü. Ve bu takımın başında sessiz bir devrimci var. Lütfen Tolunay Kafkas'ı ayakta alkışlamayı unutmayın.

Kaynak: zaman.com.tr, web.archive.org (arşiv bağlantısı)

Sakat zeminde SAĞLAM durabilmek

Hayri Beşer 2008.10.08

Ağlanacak halimize gülmemiz gereken bir manzara: Ligin 6 haftasında 4 yenilgi yaşayan F.Bahçe'nin teknik direktörü dimdik ayakta. İstifayı aklının ucundan dahi geçirmiyor. 6 maç 4 galibiyet, iki beraberlikle namağlup tamamlayan Beşiktaş'ın teknik direktörü ise 'elveda' demek zorunda kalıyor.

Bazen istifa erdemli bir yoldur. Ertuğrul Sağlam da o yolu seçti. Çünkü gururuyla oynandı, adamlığı sınandı. O, takımın başında olduğu halde Lucescu ile temas kuruldu. Bu kadar kaba olmayı becerebildiği için Beşiktaş yönetimini kutlamalıyız!

Şimdi Ertuğrul hocayı, dramatik bir şekilde Siyah-Beyazlı takımdan koparan gerçeğe bakalım. 4-1'lik Metalist yenilgisi. Yani UEFA Kupası'na veda ediş. Yani Avrupa'dan erken kopuş. Peki bu tahammülsüzlük nasıl bir altyapıya dayanıyor? Yani Beşiktaş Avrupa'da büyük işler yapan bir başarı kültürünün temsilcisi olmayı başarmış mıdır ki, bu elenişin ardından teknik direktörünü yerle bir ediyor?

Garip bir ruh hali var Siyah-Beyazlı yönetimin. Yüksek perdeden bakmaya çalışıyor saha sonuçlarına, baktığı yerin hakkını verebilip veremediğine aldırış etmeden. Şayet Beşiktaş için başarının kıstası Avrupa ise bu

yönetim hâlâ ve ne hakla görevinin başındadır? Del Bosque, Rıza Çalımbay, Tigana ve Ertuğrul Sağlam ile aradıklarını bulamadıklarına göre dönüp de aynaya bakmaları gerekmez mi?

Şimdi her şeyi bir kenara bırakarak Ertuğrul Sağlam'ı ayakta alkışlayalım. Böyle bir yönetimle 'duruşundan, saygınlığından, adamlığından' taviz vermeden çalışmayı başardığı için ve kendisine yapılan büyük ayıbın altında ezilmeyip saygın bir mirasla bavulunu toplayıp gidebildiği için.

Beşiktaş'ı yönetenlere gelince... elbette yaptıkları kabalıkların, haksızlıkların, kolay harcamaların, Beşiktaş gibi saygın bir kulübü basitleştirmelerin bir bedeli olacak. Hem de çok hazin bir bedeli olacak. Çünkü adaletin er ya da geç tecelli etmek gibi bir özelliği vardır.

***

Dönelim Süper Lig'in 6. haftasına. Kabul etmeliyiz ki, yaman bir sezon yaşıyoruz. Trabzonspor iştahlı ve inatçı. Geçmişte mağlup duruma düştü mü, kolay kolay kalkamazdı altından. Ama bu sezon farklı. Antalya maçından sonra Konya'da da geriye düştüğü halde kazanmasını bildi. Yattara'nın gidişiyle gözlerin çevrildiği İsaac futbolu ve gollerıyla Bordo-Mavi sevenlerin yüreğine su serpti. Galibiyet ve liderliğin sürdürülmesi kadar bu oyuncunun performansı da sevindirdi Trabzonspor camiasını.

F.Bahçe-Kayseri maçı, hem F.Bahçe dramının, hem çok ortaklı zirve mücadelesi izleyeceğimizin, hem de ligimizin kalite çıtasının tesciliydi. Tolunay Kafkas, 6 as oyuncusundan mahrum olmasına rağmen Kadıköy'de taktik ve strateji dersi verdi. Enerjisi, özgüveni iyice törpülenmiş F.Bahçe'nin saha içindeki problemleri o kadar çok ki. Ama her şeyden önce performansları dibe vuran futbolcuların ayağa kalkması gerekiyor.

G.Saray'ın Bursa'da başına gelen kimseyi şaşırtmadı. Dirençli her takım, Cim-Bom'u devirmeye adaydır. Orta sahada oyunun iki tarafına da hükmedebilen adamlarınız azsa, ne kadar klas ayağınız olursa olsun güçlü rakipler karşısında sendelersiniz. Bu gerçek bir kez daha belgelenmiş oldu Bursa'da.

Hemen vurgulayalım, Antalya'yı deplasmanda 4-1 mağlup eden G.Antepspor, Kayserispor ve Bursaspor başta olmak üzere bu sezon lige renk katmanın ötesinde zirve mücadelesine sahici anlamda ortak olacak birçok takım var. Bu zenginlik, Türk futboluna ve Milli Takım'a çok şey kazandıracak.

***

Beşiktaş açısından Hacettepe maçı zordu. Metalist yenilgisinden sonra oluşan psikolojik atmosfere karşı mücadele edecekleri daha çok Siyah-Beyazlı takım. Ertuğrul Sağlam, bu son sınavında takımına üç puan kazandırmayı başardı ve gitti. İlginçtir, Beşiktaş F.Bahçe'nin 8, G.Saray'ın ise 3 puan önünde olduğu halde teknik direktörünü yolcu etti.

Son olarak Ankaraspor-Sivas maçına değinelim. Başkent ekibi, kaybettiği maçlarda da ortaya koyduğu futbolla dikkat çekmişti. Bu yüzden sürpriz bir galibiyetle karşılaştığımızı söyleyemeyiz. Sivasspor ise geçtiğimiz sezonki kadar istikrarlı ve etkileyici bir görüntü sergileyemiyor. Bu biraz da, onun yolundan giden takımların sayısının artmasından kaynaklanıyor.

Kaynak: zaman.com.tr, web.archive.org (arşiv bağlantısı)

Türkiye nasıl kazanacağını öğrendi

İnsafsızlık yapmayalım. Futbol iştahı üst düzeyde, belli bir strateji anlayışını müthiş bir disiplinle uygulamaya çalışan bir Milli Takım vardı huzurlarımızda.

Fatih Terim en kestirme düşünceyle şunu amaçlamıştı: Oyunu rakip sahada kurup pozisyon organizasyonu Bosna kalesine en yakın noktalarda başlatmak.

Bu sebeple seçilmiş forvet Batuhan'a doğru habire uzun menzilli top atılıyordu. O veya yakınlarında dolaşan Mevlüt indirecek, geriden sokulmalarla, adam eksiltme hünerli adamlarımızın kıvrılmalarıyla Hasagiç'in kalesi teslim alınacaktı.

İlk 45 dakika boyunca bu strateji tutmadı maalesef. Çünkü, öncelikle tek tip organizasyon modeline karşı önlem almak kolaydı. Bosna takımı, bu anlamda çok dengeli bir savunma anlayışı uyguladı. Ayrıca, rakibin anatomik yapısı, soğukkanlı oyun kurgulama özelliği ve de teknik kapasitesi itibarıyla bu uzaktan pozisyon indirme taktiğimiz tutması da kolay değildi. Bir defa Batuhan, boy avantajına rağmen içine düştüğü ikili-üçlü çemberi dağıtamadı. Kaleci Hasagiç zamanlamalı çıkışlarıyla sağlı sollu ortaları ve çapraz yüksek topları kolayca topladı. Bütün bunlardan daha önemlisi bir beceri fukaralığı yaşadık.

Oyuncularımıza pas-orta kavramını ezberletmek lazım. Yani amaç topu ortalamak değil. Onu arkadaşınıza en uygun şekilde ulaştıracak isabet marifetini gösterebilmek. İlk 45 dakika boyunca bunu bir defa Hakan Balta ile yapabildik. O pozisyonda da dengesi dağılan Mevlüt'ün kafa vuruşu bir işe yaramadı. Onun haricinde çizgi savunmayı seken toplar sayesinde iki defa kontra yakaladık. Ancak bu iki pozisyonda da dış şut özelliği yüksek oyuncu eksikliği yaşadık.

Rarip kaleci aut kullanırken savunması orta sahaya en fazla on metre mesafede duran, duran toplarda ceza alanı içerisine 7-8 oyuncu gönderen, hareketli oyunda da neredeyse dört forvetli bir hücum modeli uygulayan, sürekli golü düşünen buna rağmen pozisyon fukaralığı yaşayan bir Türkiye vardı ilk 40 dakikada sahada.

Batuhan'ın sakatlanmasından sonra Mevlüt forvetin göbeğine geçerken, ayağa paslı ve bireysel figürlerin de devreye girdiği kendimize özgü kreatif oyun anlayışına geçtik. Devrenin sonlarına doğru yanmaya başlayan etkili futbol ateşi ikinci yarıda gecikmeden meyvelerini verdi. Çabukluğumuz ve top çevirme becerimiz karşısında Bosna savunmasının dengesi bozuldu. Duran bir top sayesinde önce beraberliği sağladık, çok geçmeden de skorda üstünlüğü yakaladık.

Terim, iyi top kullanan Milli Takım'ın orta sahadan ofansa dönük yüzü Ayhan'ı Nuri'nin de sahada olması gerçeğiyle (Batuhan'ın yerine girmişti) kenara alırken golcü Halil'i sahneye sürdü. İkinci gol de bu hamleden kısa bir süre sonra geldi zaten.

Milli Takımımız oyun içerisinde farklı taktik varyasyonlara geçiş yapabiliyor. Çünkü bu zenginliğe sahibiz. Ve dünkü maç bir gerçeği hatırlattı bize. Takım oyunun merkezine bireysel patlamaları da yerleştirebildiğimiz zaman farkımız ve büyüklüğümüz ortaya çıkıyor. Yani düz bir takım oyunuyla bu yolda yürümemiz zor.

Kaynak: zaman.com.tr, web.archive.org (arşiv bağlantısı)

Uyuyan 'Bahçe'yi Semih uyandırdı

Hayri Beşer 2008.10.19

Bir faul atışı. Topun başında Alex. Sayıyorum ceza alanı içerisinde 7 Fenerli, ikisi Edu ve Lugano. Yine bir duran top. Yine aynı manzara. Top korner noktasında veya rakip saha yakınlarında durmaya görsün, Sarı-Lacivertli

savunmanın iki temel direği anında Kocaeli ceza sahasına taşınıyor.

Bunu niçin mi anlatıyorum? İlk 45 dakika boyunca koca F.Bahçe, strateji adına başka hiçbir şey üretemediği için. Sarı-Lacivertli takım oyunda ufaldı, inceldi, neredeyse yok oldu. Kocaelispor'la ne fizik olarak mücadele edebildi ne de o pahalı futbol cevherinden tadımlık kesitler sunabildi. Sadece ve sadece karşı koymaya çalıştı, onu da beceremedi.

Selçuk, ön libero ama rakip sahaya doğru seri kıvrılmalar yapan, derin ve süslü toplar atan, o görevin modern uygulayıcılarından tek bir iz dahi taşıyor. Alex yaslanmış savunmasına. Başı öne eğik, garip bir tevekkül halinde. "Top bana gelsin, faul olsun ya da korner noktasına konsun hülyasında".

Semih, uzun ayrılığın ardından sürüldüğü oyunda hazır olamamanın sancılarını yaşıyor. Oyuna bir şeyler katmak istiyor ama ruhu çekilmiş bu takım ortamında boş yere kıvranıyor. Sol taraftaki 25 numaralı adamın Uğur Boral olduğunun tek alameti farıkası uzun saçları. Kazım yine umarsız, yine kopuk, yine verimsiz. Güiza, depresyona girecek kadar yalnız. Yine de ilk 45 dakikada F.Bahçe'nin yakaladığı tek pozisyon onun kısmetine düşüyor. Estetik vuruyor ama kalecinin kapattığı köşeye vurmaması gerektiğini hatırlamıyor.

Kocaelispor'da Yılmaz Vural'la birlikte bir şeylerin değiştiği belliydi. Hocanın önemli oyunculardan kurulu kadroya ilk takviyesi heyecan ve mücadele ruhu olmuş ve takımını bu maça detaylarda dahi sörf yaparak hazırlamış. Tıpkı Tolunay Kafkas gibi, ağır F.Bahçe savunmasının arkasına sarkarak golü bulmanın hiç de zor olmayacağını hesaplamış. Bu stratejinin devreye girdiği bir pozisyonda (23. dakika) Taner, güzel bir süzülüşün ardından Volkan'a hamle imkanı tanımayan bir plaseyle Körfez ekibini öne geçirdi. Aslında başka goller de bulabilirdi Kocaelispor ama final hareketlerini iyi yapamadılar.

Vural'ın Serdar'ı çizgide değil de içeriye çekip forvetin arkasında tutması akıllıca bir stratejiydi. Solda oynayan Semavi ise hücum katkısı bir tarafa bir kenar adamının takım savunmasına ne denli büyük katkılar sağlayabileceğinin en güzel örneklerini sundu.

F.Bahçe, ikinci yarıda da çok etkili bir görüntüde değildi. Yine de biraz daha canlı ve istekliydi. Kazım-Gürhan değişikliğinden sonra Sarı-Lacivertlilerin pozisyon organizasyonu üretebilme potansiyeli arttı. Ve Güiza'nın nazlana nazlana filelere yürüyen plasesi ve Uğur Boral'ın golüyle bir anda galip duruma geçtiler.

F.Bahçe, bulduğu gollerden sonra Kocaelispor'un içine düştüğü şok halini de değerlendirerek oyunda tam hakimiyet kurmaya çalıştı. Ancak klasik bir Kocaelispor atağında savunma pozisyon hatası yapanca Jestroviç, güzel bir vuruşla beraberliği sağladı. Ve 5 dakika uzatılan maçta kronometre 96'yı gösterirken Güiza'nın Semih'e attırdığı gol, skor tabelasının son şekli oldu.

Kaynak: zaman.com.tr, web.archive.org (arşiv bağlantısı)

Alnından öpüyorum Arda ama attığın gol için değil

Hayri Beşer 2008.10.20

Bu kareyi bir kenara not edin: Trabzonspor ceza sahası içerisinde Cale yerde yatıyor. Birkaç saniye önce onunla zorlu bir ikili mücadele kavgası yaşayan Arda, sağlık görevlilerini içeriye davet ediyor.

Onlar ise hakemden işaret gelmediği için beklemeyi tercih ediyor. Ancak Arda'daki insani hissiyat kuralları önceleyecek muvazene boyutunun öylesine önüne geçmiş ki... Feryat eden bir ruh haliyle kendisini paralayarak davetini sürdürüyor ve koşuyorlar... Cale, gerekli müdahale yapıldıktan sonra kendine geliyor.

Aslında benzer kareleri zaman zaman görüyoruz sahalarımızda. Ama kelam etmek gelmiyor aklımıza. Kavganın, gürültünün promosyonunu yapmak iliklerimize işlemiş bir hastalık sanki. Halbuki futbol da yüreği olan insanların oyunu. Adrenalin zirveye çıktığı anlarda insani melekeler başka alemlere göçüp gitmiyor her zaman. Yeter ki bu tür güzellikleri görmesini bilelim... Seni tebrik ediyorum Arda, tribündeki adama sahadaki oyunun gerçek temasını hatırlattığın için.

Maçın analizine geçmeden önce kağıt üzerinde görünen bir gerçeğe dikkatinizi çekmek istiyorum. G.Saray'da ofansif hüviyeti ön planda tam 8 oyuncu vardı ve bunlardan dördü oyunun iki tarafına da hükmedebilen hüviyette: Meira, Ayhan, Hakan Balta ve Sabri. Trabzonspor'a baktığımızda ise oyunun iki tarafına da sahici anlamda yön verebilen meziyette sadece Selçuk var. Bordo-Mavili takımın ofansif adamları Umut, Gökhan ve Isaac. Yani takım hücumla çıktığında 4-4-2'den 4-3-3'e dönüşen sistemin ofansif ayakları. Bu şu anlama geliyor: G.Saray'ı savunma ve orta sahadan hücumla taşıyacak ofansif oyuncu sayısı Trabzonspor'la kıyaslanmayacak kadar fazla.

Ersun hoca nedense savunma refleksi güçlü bir kadro yapısını tercih etmiş. Ancak takımın diriliği, mücadeleliliği ve koşulu oyunu ilk dakikalarda Bordo-Mavilileri daha etkili, daha hükmedici ve pozitif gösteriyor. Özellikle Serkan'ın orta sahadaki müthiş çalışkanlığı dikkat çekiyor. Bu oyuncu, rakip çıkarken kaptığı toplarla Trabzonspor'a pozisyon kulvarları açıyor. Ne var ki Gökhan, son vuruşlarda yeterince becerikli olamıyor. Bu arada Arda'nın oyunun gidişatıyla ters orantılı muhteşem orta-golü geliyor. Ardından Servet'in eliyle temasını hakemin göremediği ikinci Galatasaray golü.

Böylece mükemmel yetenekleri olan Sarı-Kırmızılı takımın tam da istediği şartlar oluşuyor. Rahatlıyorlar, kendilerini buluyorlar ve dengesini kaybetmiş bir şekilde üzerlerine gelen Trabzonspor'a karşı bütün hünerlerini sergiliyorlar. Öyle ki üçüncü golü atan Lincoln'ün atılması bile bu manzarayı değiştirmiyor.

Kaynak: zaman.com.tr, web.archive.org (arşiv bağlantısı)

Hani 'Büyükler' affederdi

Hayri Beşer 2008.10.21

Müsaadenizle biraz ironi yapmak istiyorum büyüklerin 'affediciliği' üzerine. Eh söz konusu futbol olunca 'büyüklük' kavramı da tartışmalıdır aslında.

Ancak F.Bahçe, Beşiktaş ve G.Saray'ın tarihin omuzları üzerinde yükselen duruşları bu kulüplerin 'büyüklüklerini' karşı cephedekiler nazarında da öykünme konusu olmaktan çıkarmıştır. Yani F.Bahçe'ye büyük demeyi, kendini küçük görmek olarak algılamamaktadır Kayserisporlu. Elbette Trabzonspor da, 'büyüklüğün' farklı bir adıdır, adresidir. Daha doğrusu Türk futbolunda 'aykırı büyüklüğün' en gür sesidir. Neyse saplanıp kalmayalım 'felsefe' kaldırımlarına. Sadede gelelim vesselam.

Üç İstanbul büyüğünün de kazandığı bir haftayı geride bıraktık. Hem de oyunların bütününe baktığımızda 'büyük takım futbolundan' sahici sunumlar göremediğimiz halde...

Cumartesi akşamı İsmet Paşa'daydım. Lig sonuncusu Kocaelispor'un F.Bahçe'yi tir tir titrettiği ama sonunda puansız bir şekilde başını önüne eğerek soyunma odasının yolunu tuttuğu bir oyuna şahit oldum. Kendi hatalarının kurbanı olmuştu Körfez ekibi. Savunma yapmayı bilmemenin, yakaladığı fırsatları akıllıca değerlendirememenin, oyundaki denge kıvamını ustaca yönetememenin bedelini ödemişti. F.Bahçe'nin bireysel hünerine boyun eğmişti. Büyüklerin futbol zemininde hiç de affedici olmadıklarını hesap edememişti.

Gerçekten Kocaelispor için dramatik bir kaybedişti F.Bahçe oyunu... Sarı-Lacivertli takım ve Aragones için ise bunalım çukurundan hafif de olsa sıyrarak 'normal solunumlu hayat'a dönüştü.

Bir de Semih gerçeği var es geçemeyeceğim. O, F.Bahçe için yokluğu 'ıstırap' mesabesinde bir oyuncu. Tıpkı alıp başını giderek İspanya imeninde top koşturan orta sahanın 'estetik hamalı' Mehmet Aurelio gibi. Semih, 'gollerini ve golcölüğu'nü tahlil etme sıkıntısı çekenler için 'ballı forvettir'. Benim futbol tahayyölümde ise 'bereketli golcüdür', oyun çevirme ustasıdır, fırsat avcısıdır, kurtarıcıdır. Oyun zekası ile görev bilincini, sezgi gücü ile vuruş becerisini muhteşem bir kıvamda kotarmıştır. Onu bereketli golcü yapan hakikat de budur.

Kocaelispor maçının uzatma bölümünde Semih'in attığı gol kadar Güiza'nın yaptıkları da önemlidir. İspanya gol kralı bir gol iki asistle tamamladığı maçta yeterince beslenebilmiş bir aktör değildi. Ama özverili ve limitlerini sonuna kadar zorlayan oyunuyla böylesine parlak bir istatistiğe ulaşmayı başardı.

Ali Sami Yen akşamında sahit olduklarıma gelince... 90 dakikalık etkili bir takım oyununun tabelaya yazılması değildi 3-0'lık skor. Trabzonspor'un baskı ikliminde başlayan, G.Saray'ın henüz dengeyi sağlayamadan duran top organizasyonları sayesinde bulduğu iki golle konforlu bir oyun ortamına geçtiği bir maç izledik. Başta Arda, Lincoln ve Kewell olmak üzere çabuk düşünebilen 'büyük akılları' var Sarı-Kırmızılı takımın. Geniş alan bulmaya görsünler. Mahkum oynarken bile rüzgarı anında tersine evirebiliyorlar. Trabzon savunması ve kalecisinin de hataları sayesinde zor maçı kolay ve farklı kazandılar.

Mustafa Denizli, 'bitirici' teknik direktör imajına uygun bir açılış yaparak 13 dakikada gelen üç golle G.Birliği deplasmanından fiyakalı bir galibiyet çıkardı. Böylece Beşiktaş Trabzonspor'un da puan kaybetmesiyle liderliğe yükseldi. Tecrübeli hocanın, Tello'yu forvet arkası olarak oynatması sistem üzerindeki en etkileyici hamlesi olarak dikkat çekti. Ancak unutmamak gerekir ki hızlı başlangıçlar her zaman mutlu sonu getirmez. Sahici bir Denizli analizi için birkaç hafta daha beklememiz gerekiyor.

Bursa'daki güzellik

Bursaspor-Eskişehir maçının başındaki taraftar dayanışması, futbolcuların birlikte taraftarları selamlaması haftanın en güzel karelerindendi. Daha sonra tribüne düşen gerginlik ise bu sevimli tabloyu bir miktar gölgeledi. Ve Eskişehir, büyük bir sürpriz geekleştirerek zirveye oynayan güçlü rakibini devirdi. Ankara Kayseri'de, Konya da Antep'te sürpriz galibiyetlerle haftayı renklendirdi. Ve Sivas görkemli bir oyun ve farklı skorla hedef takımı olduğunu bir kez daha belgeledi. Hacettepe ve Büyükşehir ise haftayı üç puanla kapatarak lige ısınma yolunda moral buldular.

Kaynak: zaman.com.tr, web.archive.org (arşiv bağlantısı)

O F.Bahçe'yi, kim bu F.Bahçe yaptı?

Hayri Beşer 2008.10.22

Kazım'ı kadroda görememenin şaşkınlığı içinde bekliyoruz Saracoğu'nda neler olup biteceğini ve Aragones'in on birinde o pozisyonda oynayabilecek başka bir isim göremiyoruz.

Ma başladığında ise Alex'in orta sahanın sağına yaslanan alışa gelmişin dışında bir görev anlayışına soyunduğu tuhaflığıyla karşılaşıyoruz.

Maçın başında esen rüzgara paralel bir tempo arayışında görüyoruz F.Bahçe'yi. Ve Arsenal zaten bu tarz oyunların en kitabi uygulayıcılarından olduğu için dolu dolu bir futbol gecesi yaşayacağımızın fotoromanı

beliriyor tahayyülümde. İki takımda 'ayağa pas' oyununa öyle tutkulu ki. Ama arada şöyle bir fark var: F.Bahçe rakibi kadar ne koşu çabukluğu gösterebiliyor, ne de topu koşturabiliyor. Ayrıca onlar dikey süzülüşlerle pozisyonun kıta sahanlığına agresif dalışlar yaparken, F.Bahçe savunmasının yan pas oyalanmaları takıma kontra organizasyon kurgusu fırsatı vermiyor. Bu arada fazla vakit geçmeden Süper Lig'in sıradan takımları karşısında dahi büyük acizyetler yaşayan F.Bahçe savunmasının arkasına doğru derin bir dalış yapan Adebayor'un plasesi bir hezimet karabasanı gibi çöküyor coşkulu tribünlerin üzerine. Ve bir dakika geçmeden Walcott o muhteşem seriliğiyle ikinci Arsenal golünü bırakıyor F.Bahçe filelerine.

Rakip gol dahil her şeyi o kadar kolay yapıyor ki, o dakika itibarıyla Saracoğlu'nu dolduranların tamamı F.Bahçe'nin tam bir futbol rezilliği yaşadığı düşüncesinde. Ancak Sarı-Lacivertli takım panik havasına kapılmadan soğukkanlı bir dirilikle oyuna sarılmaya başlıyor. Alex, göbeğe sokularak aldığı topları muhteşem bir isabet ve şiddet kıvamıyla arkadaşlarının koşu yoluna konduruyor adeta. Sağda Gökhan, o kanadı adeta tek başına kullanmasına rağmen tempolu bindirmeler yapıyor, kavisli ortalar kesiyor ve net pozisyonların oluşmasına zemin hazırlıyor.

Arsenal savunmasında Gallas ve Sagna gibi önemli iki oyuncunun olmaması F.Bahçe için büyük şanstı. Çok boş alan bıraktılar, adam kaçırdılar, top ıskaladılar buna rağmen Guiza'nın Silvestre'ye çarparak ağlara giden vuruşu dışında ilk 45 dakikada başka gol bulamadı F.Bahçe.

Oysa Alex belki de futbol hayatının en güzel asistlerini yaptı. Adeta topu koordinatlayarak düşürdü Guiza ve Semih'in önüne. Ne var ki, bilhassa Guiza seyirciyi kendinden geçiren o özverili oyununa rağmen son vuruşlarda garip bir beceriksizliğe tutulmuştu. Aslında oyunda da bir gariplik vardı. Sahadaki Arsenal rahatlığına karşılık ilk 45 dakikanın istatistiğine bakın nasıldı: F.Bahçe 4'ü kaleyi bulan 8 şut ve 1 gol. İngiliz ekibi ise 4'ü kaleyi bulan 4 şut ve 3 gol.

İkinci yarının ilk dakikalarında Arsenal'in 4. golü bulmasıyla kırıldı F.Bahçe'nin umutları. Guiza, kaçırdıklarının derin mahcubiyetinden kurtulmak istercesine aşırı bir gol attı ve sonrasında son düdüğü bekleyen bir futbol duruluğuna büründü Sarı-Lacivertli takım. Arsenal ise 5. golü atmayı da ihmal etmedi. Son söz: Devler Ligi'nde geçen seneki F.Bahçe ile bu seneki F.Bahçe'yi yan yana koyduğumuzda çok dramatik bir fotoğraf çıkıyor ortaya.

Kaynak: zaman.com.tr, web.archive.org (arşiv bağlantısı)

Mükemmel oynamadılar, mükemmel savaştılar

Hayri Beşer 2008.10.25

Önce Kayahan'ın o meşhur şarkısıyla romantik bir rüzgar esiyor İnönü'de. Tribünler 'siyah-beyaz aşk hikâyesinin' duygu anaforunda bekliyor Beşiktaş-Sivas oyununu. Sonra maç başlıyor ve Musa Aydın-Mehmet Yıldız yapımı güzel bir gol giriyor vizyona.

Mustafa Denizli, "En ofansif nasıl oynatırım bu takımı?" muhasebesine göre şekillendirmiş sistemini. Bu hücum iştahının üzerine yenen erken gol de binince Beşiktaş, azgın dalgalara dönüşmek istercesine yürüyor Sivas'ın üzerine. Savunmanın solundaki İbrahim Üzülmez'in pusulası sürekli ileriye dönük. Cisse yetmezmiş gibi Sivok da, savunmanın hafif önünde orta saha üretkenliğine katkıda bulunmaya çalışıyor. Tello'yu savunma hariç sahanın her karesinde görmek mümkün. Giriyor, çıkıyor, ortalığı karıştırıp duruyor. Tello-Nobre alan değiştirerek rakip ceza alanı dolaylarında cirit atıyor. Delgado da orta sahanın derinliklerine çok fazla sokulmadan önde kavuştuğu toplarla bitirim işler yapmaya çalışıyor.

Sivas, takım savunmasını ileride başlatan bir ekip değil. Kendi alanlarında kontra bir ruh haliyle okuyorlar oyunu. Böyle olduğu için de orta çizgi ile Sivas ceza sahası arasında korkunç bir mücadele yığılması yaşanıyor. Buna rağmen Beşiktaş, tempolu ve ters koşulu oyunuyla çok sayıda pozisyon buluyor. İşte burada futboldaki bireysel hüner gerçeği kendini gösteriyor. Siyah-Beyazlı takım, organize ve estetik Delgado golü dışında Sivas filelerini havalandıramamasına rağmen ilk 45 dakika boyunca birçok pozisyona giriyor ve taraftarına hoş bir tatmin duygusu yaşıyor. Sivasspor da tek forvetli oyun anlayışına ve hücumlara çok mesafe kat ederek kendi sahasından çıkmasına rağmen Mehmet Yıldız'ın rakip savunma üzerindeki müthiş ağırlığı sayesinde etkili pozisyonlar buluyor.

Mehmet Yıldız gerçekten ilginç bir tarz. Aslında aktif takım savunmasına hiç katılmıyor. Ama top takımında iken bir iki rakip oyuncuyu peşine takıyor, markaj halinde bile gol organizasyonlarının merkezi oluyor, topu ayağına zamlıyor ve önüne geleni devire devire sürüklüyor takımını Rüştü'nün kalesine.

Ve ikinci yarı. Beşiktaş baskılı oyununu yeterince kabul ettiremiyor güçlü rakibine. İlk başlarda Delgado'nun değerlendiremediği bir pozisyon hafızalara kazınıyor. Bülent Uygun son 25 dakikaya girilirken, hamle zamanı geldiğini düşünüyor ve orta sahadan adam çıkararak Balili'yi sürüyor Mehmet Yıldız'ın yanına. Ardından da yorulan Tum'u kenara çekip Faruk'la takım presini güçlendiriyor. Mustafa Denizli de, Serdar Özkan ve biraz geç kalınmış Holosko hamleleriyle takımını hızlandırmak istiyor. Ancak Beşiktaş ne hayal ettiği ritmi tutturabiliyor ne de sahici organizasyonlarla Sivas kalesine yaklaşıyor. Konuk ekip de, orta sahadan forvete doğru gösterişli çıkışlar yapmasına rağmen skoru lehine çevirebilecek beceriyi gösteremiyor.

Ve İnönü'den görsellik anlamında yeterli olmasa da mücadele adına üst düzey bir oyun izlemenin verdiği keyifle ayrılıyor.

Kaynak: zaman.com.tr, web.archive.org (arşiv bağlantısı)

Fizik kuralları düşmeyi emreder hocam

Hayri Beşer 2008.10.26

Bir hakemi maçın öznesi yapmak hoş bir durum değil elbet. Ancak hakemlerimizin kuralları kavrama ve yorumlama derinliğinden mahrum oluşları bazen tahammül edilemez 'karar saçmalıkları'na yol açıyor. Uzatmadan sözü o pozisyona getireyim.

Yani Alex'in penaltı beklerken, sarı kartla cezalandırıldığı pozisyona. Şimdi gelin o enstantaneyi gözümüzde canlandıralım. Alex, hışımla ceza alanına dalıyor. Ömer Erdoğan da benzer bir refleksle Brezilyalının pozisyonunu bozmak için atılıyor. Şu bir gerçek ki Bursalı oyuncunun kesinlikle Alex'i düşürmek gibi bir niyeti yok. Dikkatli bakınca hamle estetiğinden bu niyet algılanabiliyor. Ama topa yetişemiyor ve doğal olarak yolları kesişiyor. Ve Alex, o sürat çarpışmasının önüne geçebilmek için vücudunu boş alana doğru esnetiyor. Yine de kaçınılmaz olarak temas gerçekleşiyor.

Düz bir bakışla bu pozisyona penaltı diyebilirsiniz. Ancak hakem yorumu pozisyonun biraz daha kılcal damarlarına doğru akarak 11 metrelik noktayı göstermeye yanaşmayabilir. Yani penaltıya hükmetmeyişin anlaşılabilir bir tarafı olabilir. Ne var ki, iş sarı karta gelince 'işte bunu klasik bir Türk hakem ezberi' olarak görüyorum. Her şeyden önce o sürat halinde engelle karşılaşan bir oyuncunun düşmemek gibi lüksü olabilir mi? Eğer bir vücudun sportif esnekliği varsa darbeye ve engele maruz kalma halinde kendisini yere bırakır. İşte hakemlerimiz fizik kurallarını hiçe sayan kaba bir bakış açısıyla kafalarına yatmayan her düşüşü neredeyse 'kandırmaca' olarak değerlendiriyorlar. Artık vazgeçsinler bu kolaylıktan.

Şimdi dönelim maça... F.Bahçe'yi iki şey farklı galibiyete taşıdı: 1. Alex'in kullandığı korner atışında Lugano ile gelen erken gol. 2. Sarı-Lacivertlilerin takım savunmasını başarıyla uygulayarak kontra pozisyon zenginliği yakalamaları.

Bursaspor hem çift forvetle oynadı hem de orta sahada üretkendi. Top, Yusuf'un ayağına geldiğinde gülücükler dağıtarak süzüldü F.Bahçe alanına doğru. Ancak F.Bahçe, yaşadığı Arsenal depreminin getirdiği aşırı dikkatle hücumda çoğalmayı kendisinden daha iyi becerebilen Samet Aybaba'nın takımını özenle tehlike hattının dışında tutmayı başardı. İlk 45 dakikanın istatistiğine baktığımızda sayısız F.Bahçe atağına karşılık, Bursaspor'un sadece Sercan'la değerlendiremediği sahici bir gol girişimini görüyoruz. Halbuki, konuk ekip, duran toplarda 6 adamını ceza alanı içine gönderip, iki de yakın takipçi konuşlandırdı hep. Hareketli ataklarda da 4-5 adamıyla yürüdü rakip kaleye. F.Bahçe bu denli cesur değildi ama çok daha bitiriciydi. Mesela bir pozisyon: Carlos soldan iniyor, içeride sadece Güiza var. Dörtlü Bursa savunması görev mahallinde. Buna rağmen top geliyor Güiza'yla buluşuyor. İspanya kralı üstten dışarı atıyor o ayrı.

Sonuçta F.Bahçe, bu sezonki en kontrollü oyunuyla bireysel kalitesini buluşturarak farka koştı. Bursaspor ise pozitif futboluna karşılık iyi savunma yapamamanın bedelini ağır ödedi.

Kaynak: zaman.com.tr, web.archive.org (arşiv bağlantısı)

Takım arıyorsanız FB, GS ve BJK'ye bakmayın

Hayri Beşer 2008.10.28

Sekizinci haftası geride kalan Süper Lig'i, 'takım oyunu' anlamında masaya yatırdığımız zaman üç büyüklerin bu kapsama alanına henüz giremediklerini rahatlıkla söyleyebiliriz.

Öncelikle bu bakış açısının ilhamını Beşiktaş-Sivasspor maçından aldığımı itiraf etmeliyim. Beşiktaş, rakibinden bireysel kalite kıyaslamasında üstündü. Taktik disiplin ve mücadeleci oyun mesabesinde de daha geride değildi. Ancak oturmuş-kitabi bir takım oyunu estetiğine sahip olan taraf Sivasspor'du. Beşiktaş maalesef bu nitelikten mahrumdu ve bu yüzden sahip olduğu hünerli ayaklara ve İnönü tribünlerinin coşku üfleyen tezahüratlarına rağmen sahadan üç puanla ayrılmayı başaramadı.

Sivas'ın Mehmet Yıldız'a endeksli bir oyun anlayışı var. Geriden hızlı çıkarak hücum organizasyonlarını şekillendirmeye çalışıyorlar. Kim neyi, nasıl yapacağını çok iyi biliyor. Sahanın boşluklarına gayet başarılı sızıyorlar. Bütün hamleler, bir kurgunun, bir stratejinin ve ortak bir bakış açısının ürünü. Sanıyorum takım oyunu skalasında Bülent Uygun'un talebelerini ilk sıraya oturtmak abartı olmaz.

F.Bahçe-Bursaspor maçına geçelim. Sarı-Lacivertlilerin farklı kazandığı bu karşılaşmada da şahit olduğumuz oyun manzarası benzer bir tespite götürüyor bizi. F.Bahçe'nin öyle ahenkle işleyen bir takım görüntüsü yoktu. İlk golü erken bulmalarına rağmen farklı Arsenal yenilgisinin getirdiği ürkeklikle fazlasıyla muhafazakâr bir oyun sergilediler. Bursaspor'un topla ilişkisi, takım akışkanlığı, ayağa pas örgüsü daha oturmuş bir görüntüdeydi.

Samet Aybaba'nın talebeleri, hücumda çoğalma refleksi noktasında da güçlü rakiplerinden daha hevesliydi. Ancak o karşılaşmada son derece dikkatli ve iyi savunma yapan F.Bahçe, bireysel zenginliklerini kullanarak farka koştı. Tabii bu farkın oluşmasında Bursaspor savunmasının rolü de az değildi. Sonuç olarak 5-2'lik galibiyet F.Bahçe'nin gelecek haftalara çok iyimser bakabilmesine ışık tutacak özellikten mahrumdu. Çünkü Sarı-Lacivertliler, 'takım oyununun' rahatlatıcı kulvarında koşmıyor şu anda.

G.Saray'ın da benzer sıkıntılar yaşadığını görüyoruz. Kadroya bu sezon önemli isimler katıldı. Takım daha ofansif bir hüviyete büründü. Bu yüzden savunma-hücum dengesi yerli yerine oturamadı henüz. Topa sahip olduğunda son derece estetik ama inisiyatif rakibe geçtiğinde derin boşluklar yaşayan, kopuk kopuk oynayan bir takım manzarasıyla karşılaşılıyor. Böyle olduğu için bütün stratejisi Youla üzerine kurulmuş Eskişehir'le baş edemediler. Ligin yeni takımı ise kendi vasatına uygun bir oyun anlayışı ile zor da olsa güçlü rakibini devirmeyi başardı. Es Esler bana göre aldıkları galibiyet kadar 'sahadaki takım duruşları'yla da alkışı hak ettiler.

Trabzonspor'un G.Antep karşısında puan kaybetmesi benim için şaşırtıcı olmadı. Çünkü tepeden tırnağa yeni kurgulanmış bir ekipten ligin tozunu atmasını bekleyemezsiniz. Üstelik Antep gibi güçlü ve takım oyunu kurgusu oturmuş bir rakip karşısında sonuca gitmek o kadar da kolay değil. Bordo-Mavililerin, orta sahada problemleri var. Hüseyin iyi mücadele ediyor, Colman iyi pas yapıyor, Selçuk yetenekli, Yattara yıldız; ancak bu bileşimden yeterince üretken bir orta saha kurgusu çıkmıyor. Forvette de Gökhan kendini bulabilmiş değil. Umut, sonuç getirmeyen koşturmacalarla enerjisini tüketiyor. Sıkıntılar çoğaltılabilir. Ama camia karamsarlığa kapılmasın, Trabzonspor doğru yolda ilerliyor ve takım oyunu anlamında üç büyüklerden daha iyi bir yerde duruyor.

Aykut hocaya dikkat!

Çok parlıtlı bir çıkışı olmuştu Aykut Kocaman'ın. Sonra biraz duruldu, hatta unutulur oldu. Ve nihayet bu sezon yeniden ağırlığını hissettirmeye başladı. Kabul etmek gerekir ki, Ankaraspor ligin fazlalığı olarak görülen bir ekip. Buna rağmen 8. hafta sonunda liderin iki puan gerisinde üçüncü sıraya oturmayı başarmış durumda. Rakip son sırada olsa da Kocaelispor karşısında aldıkları 4-0'lık galibiyet çok parlak bir sonuç. Aykut Kocaman, mütevazı bir takımla meslektaşlarını imrendirici bir performans gösteriyor. Bir şeyin daha altını çizmek istiyorum. Antalyaspor'un sadece 2, Kocaelispor'un da 1 puan toplayabilmiş olması, bu takımların kapasite problemlerinden ziyade konsantrasyon ve strateji hatalarından kaynaklanıyor.

Kaynak: zaman.com.tr, web.archive.org (arşiv bağlantısı)

O yumruklar neden sıkıldı?

Hayri Beşer 2008.11.25

Mustafa Denizli'nin her halinde sükunet vardır. Sevincinde de öfkesinde de dengelidir. Bir milli maç sonrası amigo Orhan'dan yediği kafaya rağmen şirazeden çıkmamış, kalkıp yoluna gitmiştir. Özetlemek gerekirse teknik direktörlerin dünyasında medeni çizginin en fiyakalı temsilci olarak algılanmıştır hep.

O duru 'ağır abi' tarzına karşılık içinde yanmakta olan müthiş hırs ateşini okuyabilmek için yüzüne dikkatlice bakmak yeterlidir. Ancak o hırsın tiyatroya kendinden geçmelere dönüştüğüne şahit olduğumu hatırlamıyorum. Bu sebeple Eskişehir maçında atılan golden sonra sıkılıp 'işte zafer bu' edasıyla havaya kalkan yumrukları fazlasıyla dikkatimi çekti.

Sanırım önce Beşiktaş'a gelişindeki iklim şartlarını hatırlamamız gerekiyor Denizli'nin. Kolay değil, Ertuğrul Sağlam gibi 'Onurlu bir duruşun istifa dilekçesinin' yakıcılığında eşofmanlarını giydi. Üstelik kendi ilkelerini lime lime tartışmaya açan bir sezon ortası görev alma ilkinde de imza attı. En çok sevenlerinin, övenlerinin dahi içlerine sindiremediği bir nikâh kıydı özetle. Kim bilir belki de en büyük zaafına, yani "Beşiktaş'ı çalıştırma rüyasına ve üç büyük takımda da görev yapan teknik direktör olma" hayaline yenik düşmüştü. İşin garip tarafı "Ben olduğum sürece Beşiktaş'ın kapısından içeri giremez." diyen bir başkanla kıymıştı bu nikâhı.

Bu yüzden geleceğe doğru esen mistik rüzgârlar 'dramatik bir final'in şarkısını besteliyor gibiydi. Denizli'nin ruhu şimdi azgın bir direnişle o tükeniş finale karşı koyma refleksiyle dolu. Gizli niyetlerde yere serilmiş fotoğrafını ayağa kaldırmaya çalışıyor. Daha da ötesi şimdiden gemisini hezimet limanına demirleyenlere kariyerinin son büyük sürpriz zaferiyle cevap vermeye hazırlanıyor. Rakiplerin puan kaybettiği bir haftada atılan golün Denizli'yi sıkılı yumruklarla bir 'zafer anıtı'na dönüştürmesinin psikolojik analizi başka ne olabilir ki?

Elbette bu fotoğrafın Beşiktaş'ın lig serüveniyle ilgili umut veren tarafları çok fazla. Başarıya bu denli konsantre bir teknik adam takımını maçlara her bakımdan iyi hazırlayacaktır. Her şeyden önce savaştan, iştahlı bir ekip oyunu ortaya çıkacaktır ki Siyah-Beyazlı takım Eskişehirspor maçında bunun en güzel örneklerinden birini sundu. Trabzonspor, Galatasaray ve Fenerbahçe'nin puan kaybettiği haftayı galibiyetle kapayarak zirve yarışında ganimet derecesinde bir avantaj elde etti.

Bir de şu var: Denizli kendine özgü bir teknik adamdır. Mesela üçlü savunma kurgusunu oturtuyor takımına. Yetmiyor, Sivok'u ofansif bir güç olarak kullanıyor. Tello'yu en büyük silahı kıvamına getiriyor. Elbette bu tür farklılıklar başarının garantisi olamaz. Ancak şu aşamada Denizli açısından işlerin yolunda gittiğini söyleyebiliriz. Kişisel kanaatim, zafer kadar hüsrana da yakın bir yerde duruyor Mustafa Denizli. Bu yüzden hikâyenin sonunu merakla bekliyorum.

Büyük maçların sayısı arttı

Sözlükteki tanımı bir tarafa 'derbi' denince herkesin kafasında büyük maç algısı oluşur. Farklı bir şehrin takımı olsa da Trabzonspor'un, Beşiktaş, G.Saray ve F.Bahçe ile oynadığı karşılaşmalar da 'derbi' olarak vasıflandırılmıştır. Çünkü yakasına büyük takım apoletini takmayı başarmıştır Karadeniz ekibi. Ve önceki gün Avni Aker'de oynanan Trabzonspor-Sivas maçı tepeden tırnağa bir derbi havasındaydı. Golün olmadığı ama mücadelenin, takım savunmasının adeta bayraklaştığı bir oyun seyrettik. Bundan sonra benzer özellikte birçok maç izleyeceğimizi rahatlıkla söyleyebilirim. Sözün özü artık büyük maçlar sadece F.Bahçe, G.Saray ve Beşiktaş arasında oynanmayacak.

Hakemlerin refleksi

Bu hafta Süper Lig'de atılan gol sayısına iki rakam daha ilave edebildik. Ancak ne Ankaraspor-G.Saray ne de Beşiktaş-Eskişehir maçlarında topun çizgiyi geçtiği tartışılan pozisyonlar gol olarak geçerli sayıldı. Ancak kamuoyun genel görüşü hem Ankaraspor'un, hem de Beşiktaş'ın gollerinin verilmediği yönünde. Bu tür pozisyonlarda yardımcı hakemlerin konumları ve kararları çok önemli. Orta hakemler doğal olarak onlara tabi oluyor. Maalesef yardımcı hakemlerimiz iyi pozisyon alamıyorlar ve genelde kolay olanı seçiyorlar. Özetle hakemlerimizde negatif refleks, pozitif refleksin önünde konuşuyor.

Kaynak: zaman.com.tr, web.archive.org (arşiv bağlantısı)

15 dakikalık Fener

Hayri Beşer 2008.11.26

İlk 15 dakikanın özeti: F.Bahçe'nin 4 net gol pozisyonu var ama gol yok. İşin ilginç tarafı duran top marifetiyle yakalanan fırsatlar değil bunlar.

Sarı-Lacivertli takımın bütün atakları çok pasa dayalı estetik bir organizasyon fotoğrafı olarak tribünlere gülücükler dağıtıyor.

Yerleşik Porto savunmasının dikkatli adam ve pozisyon kovalayışına aldırış etmeden dilediği rahatlıkta top gezdiriyor, kısa pas, uzun pas, derin top çeşitlemeleri yapıyor F.Bahçe'nin hünerli ayakları ama final hareketlerindeki anlık kararsızlıklar yüzünden bu oyun başı güzelliğine yakışan golü, hatta golleri bulamıyorlar.

Şu bir gerçektir ki, sahadaki Sarı-Lacivertli on bir top kullanma becerisine karşılık iyi takım savunması yapabilecek nitelikte değildi. Porto, kabuğundan çıkmaya başladığı anda bu sıkıntı kendini gösterdi. Tıpkı F.Bahçe gibi tek forvet taktiğiyle sahaya çıkan Portekiz ekibi, çabuk oynama ve iyi top saklama özelliğiyle tehlikeli bir rakip hüviyeti taşıyordu. Ve ilk ciddi ataklarında golü bulmak gibi büyük bir bahtiyarlık yaşadılar. O golden önce F.Bahçe savunmasındaki yerleşme hatası akıl alır gibi değildi. Alves topu arka direğe yakın bir noktada kontrol etmeye çalışırken en yakınındaki F.Bahçeli 5 metre ötedeydi. Bu sayede güle oynaya ortasını yaptı. Lisandro da affetmedi. Şayet bu golden 3 dakika sonra Edu'nun kafa vuruşu direğin dibinden dışarı gitmeyip filelerle buluşsaydı temsilcimiz şoktan kurtulup maçın başındaki havasına geri dönebilirdi ama olmadı. Porto, Lisandro'nun eliyle mi, göğsüyle mi kontrol ettiğine emin olamadığımız pozisyon sonrasında ikinci golü bulunca F.Bahçe'nin oyun iştahı iyice törpüledi.

Aragones, ilk 45 dakikanın en tutuk adamlarından biri olan Emre'nin yerine oyun tarzına olmasa da yeteneklerine saygı duyduğumuz Kazım'la ikinci yarıya başladı. Bu sayede bir umut golü de buldu F.Bahçe. Ama bir türlü gerçek bir inanç ve organizasyon güzelliğiyle yürüyemedi rakibinin üzerine. Kopuk kopuk oynadı, bireysel zorlamalarla gol bulmaya çalıştı ve tabii ki başaramadı. Özetle bu oyunla, bu küsmüşlükle maçı çevirmek mümkün değildi.

Doğrusu geçtiğimiz sezon Devler Ligi'nde çeyrek final oynayan F.Bahçe'yi bu halde göreceğimizi hiç tahmin edemezdik. Maalesef futbolda bu da var.

Kaynak: zaman.com.tr, web.archive.org (arşiv bağlantısı)

Trabzon 'Umut' kaybediyor

Hayri Beşer 2008.11.29

Rakamların da doğruladığı bir gerçeğin gölgesinde başladı Kayseri-Trabzon oyunu. Bordo-Mavili takım lig sonuncusu Kocaelispor'dan sadece 5 gol fazla attığı halde liderdi.

Sarı-Kırmızılı ekip ise rakip filelere topu topu 11 gol bırakabildiği halde zirvenin takipçilerindendi. Yani iki takım da savunmacı ve mücadeleci kimlikleriyle ön plandaydı. İlk 20 dakikalık dilim bu verileri hatırlatan bir futbol tutukluğunu resmetti. Ancak daha sonra tempolu ve sürpriz pozisyonlarla dolu bir oyun çıktı ortaya.

Kayserispor, Trabzonspor'un sağ tarafındaki derin boşluğu iyi keşfetmişti. Hücum organizasyonlarını genelde bu alan üzerinden yürüttü ve net pozisyonlar buldu. Savunmasının sağında görev yapan Serkan'ın hücumla katılma isteğiyle arkasında büyük boşluk bırakması ve onun önünde oynayan Yattara'nın da takım

savunmasına bir gram katkı yapmaması Trabzonspor'un en büyük defosu olarak dikkat çekti. Ev sahibi takımda Olembe, Ragıp, Cangele ve Mehmet Topuz oyuna ağırlıklarını koyan isimlerdi. Özellikle Mehmet Topuz'un gole çok yakın bir duruşu vardı, yıldız futbolcunun direktten geri dönen topu ev sahibi takımın ilk 45 dakikadaki en önemli gol pozisyonuydu.

İki taraf da çabuk ve zaman zaman uzun toplanla oynama düşüncesindeydi. Bu yüzden heyecan sürekli doruklardaydı. Ne var ki, basit top kayıpları daha üst düzey, daha bol pozisyonlu ve gollü bir mücadele izlememizin önüne set çekti.

Hakemin Trabzonspor lehine verdiği penaltı kararı doğrudu. Çünkü Ali Turan, arkadan Egemen'in formasını çekerek bu oyuncunun pozisyonunu bozdu. Ancak benzer pozisyonları hakemlerimiz genelde görmezden geldiği için 'bu penaltı' Kayserisporlu futbolcuların içine sinmedi. Bu arada atışı kullanmak için topun başına Umut'un geçmesine çok şaşırdım. Bu oyuncunun ne psikolojisi ne de vuruş stili penaltı kullanmaya müsait. Ersun hoca bunu nasıl göremez, çok şaşırdım.

Bordo-Mavili takımda en önemli sıkıntılardan biri Gökhan'ın formsuzluğu ve Umut'la henüz bir 'uyum kıvamı' yakalayamayışı. Ben bu hayalin gerçekleşeceğini sanmıyorum. Çünkü hem tarzları hem de kimyaları uymuyor birbirlerine. Ancak şu var: Gökhan, formsuz da olsa önemli bir gol adamı. Yakaladığı pozisyonlardaki vuruş estetiğiyle bunu gösterdi en azından.

Karşılaşmanın ikinci yarısında Kayserispor'un oyun iştahı çok yüksekti. Trabzonspor çok zorlandı ve zaman zaman gördüğü baskıya ayak uyduramadı. Yine de ilk golü bulan taraf Bordo-Mavililer oldu. Halis Özkahya, yardımcısına uyararak Umut Bulut'un vuruşunda topun çizgiyi geçtiğine hükmetti. Kayserispor bu golün altından kalkmasını bildi. Hatta daha fazlasını yapacak fırsatları da buldu ama değerlendiremedi.

Kaynak: zaman.com.tr, web.archive.org (arşiv bağlantısı)

Derbiyi 'Mustafa Aragones' kazandı!

Hayri Beşer 2008.11.30

"Aragones'i nasıl bilirsiniz?" sorusuna verilecek en kestirme cevap, sanırım 'sağlamcı' olacaktır. "Mustafa Denizli'yi nasıl bilirsiniz?" sorusunun karşısına ise biraz düşündükten sonra cesur ve maceraperest diye yazabilirsiniz.

"Bu da nereden çıktı." demeyin.. Takım kadrolarına bakınca ister istemez iki teknik adamın 'genleri'yle örtüşmeyen tercihlere takılı kaldı gözlerim. Mesela İspanyol hocanın Kazım ve Deivid'i birlikte ilk on birde düşünmesi "Bana Selçuk yeter." diyerek Josico veya Maldonado'yu sahaya sürmemesi Mustafa Denizli tarzını yansıtan bir fotoğraftı. Buna karşılık Beşiktaş'ın sahaya 6-7 savunmacıyla çıkması Aragones sağlamcılığına bile 'pes' dedirtecek bir aykırılıktı.

İlginçlikler silsilesi bununla bitmiyor, ilk on biri savunmacı istilasına uğrayan o Beşiktaş, takım hücumu yöneldiğinde 2/3/4/1 gibi modern zamanları bile gölgede bırakan bir ofansif sistem cesaretini resmediyor. Dikkat ediyorum bazen geride sadece bir oyuncu bırakıp 9 adamla saldırıyorlar Fener kalesine. Mustafa Denizli fizik olarak rakibi ezerek Kadıköy'den zaferle ayrılmak istiyor. İyi de bu kadar savunmacıyla görüntü üstünlüğü sağlayabilirsiniz ama gerçek üstünlük sağlamanız o kadar kolay olmayabilir.

Ortaya Beşiktaş'ın topla daha çok oynadığı ama sonuç futbolu açısından F.Bahçe'den geride kaldığı zevkli, renkli ve pozisyonlu bir derbi güzelliği çıkıyor. Kornerden gelen topu Selçuk'un filelerle buluşturmasıyla erken

bir gol bulan F.Bahçe, Alex'in çok durgun olması, Aragones tarafından ikinci beyin endamıyla sahaya sürülen Deivid'in de yeterli güç limitine erişememesi sebebiyle orta sahada hakimiyet kuramıyor. Ayrıca Kazım arkasındaki Gökhan'ı kaderiyle baş başa bıraktığı için Beşiktaş, sol kanattan F.Bahçe kalesine hızlı ve estetik tehditler gönderiyor. Ve Ekrem'in enfes sokulup Nobre'ye bıraktığı pas, oyunun gidişatına yakışan bir gol olarak filelerle kucaklaşıyor.

Beşiktaş savunması arkaya çok kolay adam kaçırdı çünkü oyunda. Güiza'nın golü böyle bir hatanın ürünüydü. Hakkını teslim edelim, İspanyol golcü topa dokunuş zamanlaması ve aşırıma plasesiyle Kadıköy'de daha önce yaptığı bütün berbat vuruşları unutturacak kadar klas ve estetikti.

Hakemin Cisse'yi ikinci sarı kartla dışarı göndermesi kesinlikle oyunun sertlik karakteriyle örtüşmeyen bir karardı. Beşiktaş, 41. dakikadan itibaren sahada on kişi ile mücadele etmesine rağmen sayısal azlığını yansıtmayan bir mücadele iştahı sergiledi. Önemli gol fırsatları da buldu ama değerlendiremedi. Buna karşılık F.Bahçe de kontra ataklarla kendisini rahatlatacak üçüncü golün izini sürmekten fazlasını yapamadı.

Ve Beşiktaş'ın son dakikadaki ofsayt golüyle anlık bir şok yaşayan F.Bahçe unutamayacağı bir stres gecesini zaferle tamamlamayı başardı.

Kaynak: zaman.com.tr, web.archive.org (arşiv bağlantısı)

Fıkra değil, hepsi gerçek

Hayri Beşer 2008.12.02

Bence son yılların en eğlenceli lig maratonunu yaşıyoruz. Taraftar cephesinden baktığımızda memnuniyet 'debisi'nin çok düşük olduğunu görüyoruz.

Ama son derecede heyecanlı, sürprizlerle dolu bir mücadele yağmuru altında ıslanıyoruz.

Olup bitenler bir yönüyle fıkraları hatırlatacak kadar şaşırtıcı, esprili ve de sevimli. Gelin önce işin bu tarafına bir göz atalım: Trabzonspor iki haftadır kazanamıyor. Evinde Sivasspor ile 0-0 berabere kaldıktan sonra Kayseri deplasmanında da tek puana talim ediyor. Yani iki haftada 4 puan kaybediyor. Ne var ki Bordo-Mavili takım en yakın takipçisi ile arasındaki puan farkını ikiden üçe çıkarıyor.

Cesaret sembolü teknik direktörlerimizden Mustafa Denizli, Fenerbahçe karşısına Beşiktaş'ı 7 savunma oyuncusuyla çıkararak hücum futbolu oynatmaya kalkışıyor. Elindeki Holosko ve Bobo gibi silahları ise kulübede bekletiyor.

Fenerbahçe Teknik Direktörü Luis Aragones ise Deivid ve Kazım'ı birlikte ilk onbirde oynatarak yerine göre kalıplarını yıkabilecek bir teknik direktör olduğunu gösteriyor.

Galatasaray-Hacettepe maçında hakem Süleyman Abay, penaltıya sebebiyet veren Zako yerine Teli'ye sarı kartını çıkarıyor. Böylece bu oyuncu iki sarı kartla oyun dışında kalıyor.

Galatasaray futbol olarak dökülse de rakibin 9 kişi ile tamamlamak zorunda kaldığı maçı, performansına tribünlerin bir türlü ısınamadığı Baros'un 3 golüyle 3-1 kazanıyor, zirveye biraz daha yaklaşıyor.

Denizlispor, Eskişehir deplasmanında fırtına gibi esiyor. Yeşil-Siyahlılar 25. dakikada 3-0 öne geçiyor. Belki de maçın bittiğini düşünüyor. Savunma yaparak kalan süreyi geçiştirmeye çalışıyor. Ancak hakemin son düdüğü çaldığında tabelada Eskişehir: 4-Denizli: 3 yazıyor.

Hakemlerin tartışmalı kararlarının büyük ağırlık teşkil ettiği ilginçlikler silsilesi bu kadarla sınırlı olmasa da şimdi biraz da takımlarımızın durumuna göz atalım. Öncelikle lider Trabzonspor'un Sivas ve Kayseri maçlarında aldığı beraberlikleri son derece doğal karşıladığımı belirteyim. Yeni kurulmuş, forvetlerin uyumu (Gökhan-Umut) ve bireysel performans anlamında (özellikle Yattara) sıkıntıları olan bir takımın güçlü rakipler karşısında zorlanması hiç de şaşırtıcı değil. Tam aksine oyun disiplini ve mücadele azmi açısından Bordo-Mavili takımın çok iyi bir çizgide olduğunu görüyoruz.

Sivasspor, sahici bir kalite çizgisi üzerinde yürüdüğünü bir kez daha ortaya koydu. Gaziantep gibi önemli bir rakibi çok net bir skorla mağlup ederek ikinci sıradaki Beşiktaş'ı yakalamayı başardı. Sivasspor'un zirveyi zorlayan diğer Anadolu takımlarından ayrıştığını söyleyebiliriz.

Galatasaray kazanmasına rağmen taraftarını mutlu edemiyor. Çünkü günü kurtarmak mahiyetinde galibiyetler alıyor. Sarı-Kırmızılı takımın 3-1 kazandığı Hacettepe maçını analiz etmeye gerek yok. Çünkü en güzel sözü Ahmet Çakır ağabey söylemiş: "Yazık oldu Hacettepe'ye."

Büyük maçların Fener'i

Fenerbahçe'nin son yıllardaki derbi performansı dikkat çekici. Bir dönem galibiyet hasreti yaşadığı Beşiktaş'a karşı da psikolojik üstünlük yakalamış durumda. Sarı-Lacivertli takım, ligde ve Şampiyonlar Ligi'nde çok kötü bir performans gösterdiği bir sezonda Galatasaray ve Beşiktaş galibiyetleriyle taraftarını teselli ediyor. Cumartesi akşamki oyunda görkemli bir futbol sergileyememesine rağmen kazanmasını bildi, hatta çok net pozisyonları değerlendiremeyerek farkın kapısından döndü.

Yukarıda olup bitenlere göz atarken, aşağıların hava durumunu unutmayalım. Özellikle Kocaelispor'un yükselişi lige heyecan katacak gibi. Körfez ekibi, Konyaspor karşısında aldığı 3-0'lık galibiyetle psikolojik eşiği kırmayı başardı. Antalyaspor ise Mehmet Özdilek'le birlikte 'çetin ceviz' rakip olma hüviyetini sürdürüyor. Bursa deplasmanında da pes etmediler. G.Birliği eski havasından, gücünden giderek uzaklaşıyor. Geçtiğimiz sezonki gücünde olmayan Büyükşehir karşısında tek puana razı oldu Kırmızı-Siyahlı ekip. Başkent'in kitle takımı A.Gücü ise çok ihtiyaç duyduğu üç puanı Aykut Kocaman'ın Ankaraspor'undan almayı başardı.

Kaynak: zaman.com.tr, web.archive.org (arşiv bağlantısı)

Denizli'nin Penceresinden bakalım

Hayri Beşer 2008.12.09

Beşiktaş'ın Ankaraspor karşısında neden bu kadar kötü oynadığına kafa yormak yerine rakibin ortaya koyduğu saygın futbol değerini görebilmeyi başarabilirsek önce sanırım işimiz daha kolay olacak.

İnönü'de yaşadığı drama rağmen Mustafa Denizli'yi bile etkileyen basit ama akıcı ve sonuç getirici bir futbol estetiği idi bu. "Geldiğim günden bu yana futbol olarak ilk defa bu kadar kötüydük." tespiti yapan tecrübeli teknik adam. "Ancak bu tablonun ortaya çıkmasında Ankaraspor'un oynadığı rolü unutmayalım." diyordu.

Ne yaptı Ankaraspor? Bir yığın savunmacıyla sahaya çıktığı halde ayağa pas oyunundan etkileyici örnekler sundu. Atletik yapılı adamlarıyla oyunun merkezini Beşiktaş sahasına taşıdı. Böylece takım savunmasına yeterince katılma özelliği olmayan Bobo, Tello, Nobre gibi isimlerin uzaktan yaşamak zorunda kaldığı bir futbol serüveni çıktı ortaya. Formsuz ve isteksiz Delgado, topun düştüğü yere bir anda 2-3 baş belası gönderen Ankaraspor presinin kalabalığında eriyip gitti. Fiziksel zaafını örttüğü üstün oyun görüşünü ve yeteneklerini sergileyebilecek alan genişliği bulamadı.

Soldaki İbrahim Üzülmüş'in başına gelenler ondaki bitmişliğin ilanı gibi afişlense de aslında Beşiktaş'ın Ankaraspor kadar takım olamayışının, kolektif savunma yapamayışının, alan daraltamayışının, yardımlaşamayışının fotoğrafıydı. Emin olun aynı Beşiktaş, topa ve alan parsellemesine bu denli akıllıca hükmedemeyen bir rakip karşısında hımbıl bir futbol ritmiyle de olsa günü kurtaran bir galibiyetle ayrılabilirdi sahadan. Bu yüzden Ankaraspor gerçeğini görebilmeliyiz önce. Savunmanın önünde oynayan Hürriyet, bir yığın kaçırdıktan sonra uzatma dakikalarında Başkent ekibinin 3. golünü atan Bilal'i bir kenara koyarsak Beşiktaş kalesinde en fazla pozisyon koklayan, ortalığı karıştıran oyuncuydu. Ankaraspor'u güçlü rakibinden üstün ve farklı kılan işte bu oyun zenginliği idi.

Bir de Denizli'nin talihsizlikleri vardı. Mesela savunmanın önünde gizli ofansif güç olarak oynattığı Sivok, sahanın en faydasız figürüydü. Kendi kalesine gol atması bir yana rakibin ayağına basarak kendini oyundan attırdı ve yenilgide başrol oynadı. Ve Denizli'yle birlikte general rütbesine bürünen Tello, hiçbir bitirici hareket yapamadan, yardımcı hakem tarafından ıskalanan kırmızı kartlık bir yumruk şovuyla tamamladı oyunu.

Trabzon-Kocaeli maçının anlamı

Liderin maçı Süper Lig'in ulaştığı düzeyi göstermesi açısından mutluluk vericiydi. Kocaelispor karşısında istekli, tempolu bir oyun ortaya koymasına rağmen güle oynaya sonuca gidemedi Trabzonspor. Galibiyet golünü maçın sonlarına doğru bulabildi ve bitiş düdüğüne kadar stres yaşadı. Çünkü karşısında dirençli, derli toplu, iyi top yapabilen, savunma kadar hücumu da düşünen bir rakip vardı. Sözün özü, zirvedekiler ile diptekiler arasındaki maçlar böyle yaşanabildiği ölçüde Türk futbolu güzel ufuklara yelken açacaktır.

Fenerbahçe'nin Denizli deplasmanında aldığı galibiyetin anlamı şu: Bireysel kalitesi ve ağırlığıyla zirve yarışından kopmayacak Sarı-Lacivertli takım. Tabii Devid'in top çizgiyi geçtiği halde sayılmayan golü es geçilemeyecek bir tartışma olayını koyuyor önümüze. Bir: Hakemin o topun çizgiyi geçtiğini tespit edememesinin mazereti olamaz. İki: Net görüş için yardımcı hakemin korner noktasında olması. İşte bu, sağlıklı bir bakış değil. Yardımcı hakemden ancak köşe atışlarında bunu bekleyebiliriz. 30 metrelik şutlarda ışınlansanız ancak yetişebilir o noktaya. Yani Devid'in şutu 'yardımcı hakem neden sıfır noktasında değildi' kolaycılığına yeni bir bakış açısı getirmesi itibarıyla da faydalı olmuştur.

Sivas, Büyükşehir deplasmanında aldığı 3-0'lık galibiyetle Süper Lig'in ayakları en yere sağlam basan takımı ve zirvenin en istikrarlı yarışçısı olduğunu gösterdi. Bülent Uygun ve talebeleri, ezber bozmaya devam ediyor. Ve Galatasaray... Başkent'teki farklı galibiyetin baş aktörü Lincoln'dü. Umarsız görüntüsüne rağmen üç golün de pasını veren isimdi Brezilyalı. Geçtiğimiz sezonkinden çok daha farklı ve verimli bir Lincoln izliyoruz. Cim Bom, ofansif klası en zirvedeki takım. Bu yüzden böyle kazanabiliyorlar.

Ankaragücü Teknik Direktörü Ünal Karaman'ın istifası 'artık yeter' dedirtiyor. Bir lig bu kadar hoca kıyımını kaldırmaz.

Kaynak: zaman.com.tr, web.archive.org (arşiv bağlantısı)

Trabzonspor'u yenmek istifa gerekçesidir!

Hava ağırdı, saha ağırdı, iki takım da inanılmaz derecede ağırdı. Ve 35. dakikaya kadarki oyun 'sıkıcılık' yarışmasında tartışmasız ilk sırayı alırdı.

Bursaspor ateş parçası taraftarının desteğine rağmen mehter marşı ritmiyle gol bulmaya çalışıyor ama birkaç duran top ve korner dışında bir şey kazanamıyor.

Bu manzarada iyi bir taktisyen olduğunu bildiğimiz Güvenç hocanın mini bir manevrası dikkatimi çekiyor. Volkan Şen, takım hücumu yöneldiğinde ikili forvet gibi içeriye kat ediyor, Romascenko sağ kanada yöneliyor. Bursaspor takım savunmasına geçtiği anda ise ortanın sağını alıyor. Peki bu varyasyonun ev sahibi takımın oyununa sahici bir katkısı oldu mu? Evet diyemeyeceğim.

Bursaspor, biraz daha baskılı oynuyor gibi görünmesine rağmen savunma öncelikli bir düşünceye sarılmıştı. Sadece duran toplarda rakip ceza sahasına 5-6 adam gönderebilmeye cesaret edebildiler. Trabzonspor'a gelince... Lider, garip bir tevekkül dinginliğinde başladı oyuna. Dikkatli ama heyecansız bir görüntüsü vardı takımın. Yattara bir süre sol tarafta gezindi. O ve Gökhan takım oyununa boş vermiş ayrı cumhuriyet gibiydiler. Umut'un hareketliliği bir parça dikkat çekiciydi.

Bu oyundan gol çıkmaz düşüncesi dakikalar ilerledikçe büyürken Gökhan Güleç, pas verecek pozisyon kıvamında arkadaşını bulamayınca şuta sarıldı ve Tony Sylva'nın 'neler oluyor bu dünyada' şaşkınlığındaki bakışları arasında Bursaspor'u öne geçirdi.

Birkaç dakika sonra Ersun hocadan iyi bir hamle geldi. Tayfun kenara alındı, oyun zekası ve teknik kapasitesi yüksek Colman orta sahaya sürüldü. Top kullanma becerisi sınırlı Serkan da savunmanın sağına kaydırıldı. Ve Yattara, ayağına gelen topları biraz daha özenli ve çabuk kullanmaya başlayınca Bordo-Mavili takım, devrenin son 5 dakikasında 3 net pozisyon buldu.

İkinci 45 dakikada Trabzonspor, Bursaspor'u öyle bir hapsetti ki oyun tek kaleye döndü. Defansın belkemiği Song bile artık ofansif bir aktördü ve saygın bir mücadele örneği sergiliyordu. Ancak Yeşil-Siyahlı defansı açmak kolay olmuyordu. Dış şut denemelerinde İvankov, iyi yer tutuşuyla 'reaksiyon' göstermeye bile gerek duymayan bir kalecilik duruşu ortaya koydu. Bu da Bordo-Mavili takımın şutörlerinin iştahını kaçırdı. Çabuk, sürpriz, isabetli, pas, şut ve orta marifetiyle rakibi aşabilecek olan Trabzonspor'un bunları yeterince iyi yapabildiğini söyleyemeyiz. Yine son on dakikaya Gökhan-Umut yapımı estetik bir golle girdi Trabzonspor.

Bursa seyircisi, takımlarının mahkum oyunundan sorumlu tuttukları Güvenç Kurtar'a fena öfkelendi. İlk iki hamlesini takım savunmasını güçlendirmeye yönelik yapan Kurtar son değişikliği Sercan'la maçı almayı başardı. Buna rağmen istifaya davet edilen hoca olarak soyunma odasının yolunu tuttu. Futbol böyle bir garip oyun işte.

Kaynak: zaman.com.tr, web.archive.org (arşiv bağlantısı)

Lugano'da var Fenerbahçe'de yok

Hayri Beşer 2008.12.15

Beni F.Bahçe değil Antalyaspor şaşırttı. Haftalardan beri kaybetmeyen takım bu mu? Orta sahada doğru düzgün pres yapamıyor, sahadaki on birin hacimli görüntüsüne rağmen oyuna mücadeleci bir ruh katamıyor.

Yukarıdan bakarken heybetinden ürktüğümüz Djemova salına salına geziniyor Sarı-Lacivertli savunmanın derinliklerinde.

Antalyaspor'un ilk 45 dakika itibarıyla tek güzel yanı oynama düşüncesiyle sahaya çıkmış olmasıydı. Orta sahanın duruşu savunmadan ziyade forvete yakındı. Tipik bir deplasman takımı stratejisine uzaktılar. Oyunu F.Bahçe sahasında kurmak istediler. Aslında bu tam da Sarı-Lacivertli takımın istediği bir şeydi. Çünkü fazlasıyla boş alan kaldı F.Bahçe'nin hünerli ayaklarına. Josico sıradan özelliklerine rağmen basit oyun becerisiyle orta sahada kolay top topladı. Emre, Alex, Carlos basit pas marifetiyle pozisyon organizasyonlarına sürekli kapı araladı. Uğur Boral, fuleli ve diriplingli oyununu disipline edemediği için takım estetiğini biraz dağıtan adam gibi durdu. Bu arada bulduğu erken gol F.Bahçe'nin işini fazlasıyla kolaylaştırdı. (Güiza istese de kaçıramayacağı bir pozisyonda topu filelerle buluşturmayı başardı.) Sonra not etmeye koyuldum F.Bahçe'nin kaçırdıklarını. Kazım'ın üstten giden enfes volesi, Uğur'un Ömer'in son anda kornere çeldiği sert şutu, Güiza'nın 'benim teknik kapasitem bu kadar' diye haykıran top kontrol edemeyişleri, Alex'in bile bu pozisyon harcama serüvenine balıklama dalışı...

Bu kadar çok pozisyona girip bu kadar kolay kaçırmak F.Bahçe'nin oyununda bir denge problemi olduğunu resmediyor. Takımın moral ve konsantrasyon debisi çok düşük. Aragones'in en fazla bu alana yatırım yapması lazım.

Antalyaspor, 43. dakikada Volkan atıldığı halde ikinci yarının ilk dakikalarında hiç de eksik takım görüntüsünde değildi. Çünkü F.Bahçe de sahada on bir kişilik bir takım gibi durmuyordu. Alex iyice oyundan kopmuştu. Kazım'ın zaten takım savunmasına dolaylı yollarla de olsa hiçbir katkısı yoktu. Bu süreçte konuk takımın Djemova ile çok net bir pozisyonu değerlendirememesi Sarı-Lacivertli takım için büyük şanstı. Ve Aragones çok beklemeden yerinde bir hamle yaparak Alex'in yerine Devid'i oyuna sürdü. Bu değişiklikle birlikte F.Bahçe tekrar hareketlendi, Lugano'nun golü geldi.

Güiza'nın attığı golün asistini de yapan bu oyuncudan kısaca söz etmek istiyorum. Sahadaki diğer F.Bahçeli oyuncuların tamamının hırsını toplasanız sanırım bir Lugano hırsına denk gelmez. Müthiş tutkulu oynuyor ve her şeyden önce modern futbolda hırs ve mücadelenin, 'meziyetin' önünde koştüğünü belgeliyor. Şayet sertliği sadece topa olsa, rakiplerine karşı acımasız yollara başvurmaya Lugano, hakkında methiye düzülmeyi hak eden bir istikrar heykeli.

Son söz: Fenerbahçe'nin Lugano tutkusuna ihtiyacı var.

Kaynak: zaman.com.tr, web.archive.org (arşiv bağlantısı)

'Yıldızım'ı satarım, şampiyonluğa oynarım

Hayri Beşer 2008.12.16

Sivasspor'u ne kadar övsek azdır. Ama sadece koltuğun yeni sahibi olduğu için değil. Tıpkı geçtiğimiz sezonki gibi devrenin son demlerinde zirveyi ele geçirdiği için değil.

Ya da mütevazı şartlarda elde ettiği bu parlıtlı başarı öyküsü için değil. Sivasspor'u ve Bülent Uygun'u en çok Türkiye Süper Ligi'nin başına geçirdikleri 'ironi çuvalına' bakarak ayakta alkışlamalıyız.

Düşünebiliyor musunuz Avrupa'nın sayılı liglerinden birinin yeni lideri, 13 trilyonluk bütçesi ile bir Güiza bile etmiyor. O takımın kadrosunda A Milli Futbol Takımı'mızın ilk on birinde direkt oynayan bir oyuncu dahi yok. O

takımın en önemli yıldızı, yani Mehmet Yıldız, 3-4 milyon Euro civarında bir bonservis bedeli ile büyük takımlara altın tepsi içerisinde sunuluyor. Burun kıvrıyorlar.

Teknik Direktör Bülent Uygun, nükteli üslubuyla "Sivasspor'da ben dahil herkes satılık." diyor. "Mehmet Yıldız elden giderse ben ne hallere düşerim" diye mızızlanmıyor. Sözün özü takımın en değerli futbolcusunu satarak da şampiyonluğa oynayacak özgüveni kendinde bulan bir takımımız var. Her ağızlarını açışlarında 'imkânsızlıklardan, haksızlıklardan' dert yanan teknik direktörlerimiz gözlerinin içine batan bu Sivas gerçeğine rağmen bu usandırıcı söylemlerinden niçin vazgeçmezler? Belki farkında değiller ama çok itici oluyorlar.

Ve üç büyüklerin teknik direktörleri... Sivasspor'un lider, bu sezon kurulan yeni kadrosuyla Trabzonspor'un ikinci sırada yer alışı nasıl bir ruh haliyle seyreliyorlar? Sahip oldukları imkânlarla ve ürettikleri puanlara baktıklarında kendilerinde hiçbir eksiklik hissetmiyorlar mı?

Bu hafta Sivasspor'un, Trabzonspor'dan zirveyi devralış macerası da Süper Lig'in koştığı istikamet açısından dikkat çekiciydi. Bordo-Mavili takım, ikinci 45 dakikasını tek kale oynadığı bir maçı kaybetti. Bu sezon hiçbir takımın, hiçbir takıma karşı bu denli mahkum oynadığı, sahasına hapsolup kaldığı başka böyle bir mücadeleye şahit olmadım. Buna rağmen uzatma dakikalarındaki tartışmalı (ofsayt) bir golle de olsa kazanan taraf, o sahasına mahpus takımdı. Yani Bursaspor'du.

Güvenç Kurtar'ın talebeleri maç gecesi yatağından kaldırılarak kadroya dahil edilen Sercan'ın golüyle haftalar sonra kazanarak lideri tahtından etti. Sivasspor ise lig sonuncusu Hacettepe karşısında buram buram terledi. Maçın bitimine sadece üç dakika kala bulduğu golle zirveyi ele geçirdi. Görüyorsunuz değil mi, zirvedekiler ile ligin dibindekiler arasındaki maçların dahi bıçak sırtında yürüdüğü lig maratonu izliyoruz.

Ligin ilk haftalarında mağlubiyetlerden başını kaldıramayan Fenerbahçe şu anda liderin sadece iki puan gerisinde. Skibbe'nin Galatasaray'ı onun bir puan önünde. Mustafa Denizli göreve geldikten sonra puan saçma yarışına koyulan Beşiktaş'ın da zirveye mesafesi üç puandan ibaret. Üç değil, dört değil, altı takım kol kola girmiş durumda. İşte özlenen rekabet bu. Peki bu rekabetin neyi eksik? Acı ama gerçek kalitesi.

Lincoln'ü seyrederken

Galatasaray'ın Gençlerbirliği'ni 3-1 mağlup ettiği deplasman oyununda da Brezilyalıının marifetli ayaklarının rolü büyüktü. Futbolda bazı oyuncular vardır modeldir. Lincoln de bunlardan biri. Topla öyle naif, öyle rahat bir ilişkisi var ki. Hiç kasılmadan, parçalanmadan, kendini paralamadan konforlu adımlarla ya da paslarla oyuna lezzet katıyor. Onun attıklarını ve attırdıklarını seyrederken 'GOL'ün aslında ne kadar kolay bir iş olduğu hissine kapılıyor insan. Lincoln bir de yanında Arda olunca Ridvan Dilmen'in söylediği gibi halı saha futbolu kadar kolay güzellikler düşüyor çimene. Baros da iyi uyum sağlıyor bu halkaya. Hele Kewell da dönsün. 10 dakikalık, 20 dakikalık meltem rüzgârı mesabesinde de olsa keyfine doyum olmuyor Galatasaray'ın.

Kaynak: zaman.com.tr, web.archive.org (arşiv bağlantısı)

Anelka'nın elinden Önder'in koluna!

Hayri Beşer 2008.12.20

Öncelikle Konyaspor'un stratejisi üzerinde durmak istiyorum. Ev sahibi takım 4-5-1'in fazlasıyla defansif versiyonunu uyguluyor. Veysel ileride tek forvet.

Caner ona yakın durmaya çalışsa da daha çok orta sahanın derinliklerinde geziniyor. Fahri ile Zafer Demir, dörtlü savunmanın önünde konuşlanmış. Ve Giray Bulak'ın takımı mehter marşı temposunda uyku kıvamı veren bir ninni futbolu sergiliyor. Konyaspor'un gole dair taşıdığı niyet ise fazlasıyla fantastikti. Seri kaçışlarda ve bire birde zaafı olan F.Bahçe savunmasının arkasına sarkarak sonuca gitmek istiyorlardı. Bu strateji Edu ve Lugano'nun yokluklarına rağmen Konyaspor'un oyun gerçeğine uygun değildi. Çünkü geriden adam çıkaramıyorlardı ve sahip oldukları forvet tipiyle (Veysel) bunu başarmaları mümkün değildi.

Yine de Veysel iyi niyetliydi sağlı sollu deparlarla bir sprinter havası estirdi ağır Fenerbahçe savunması karşısında. Ancak Konyaspor ileride hiç çoğalamadı ve ilk 45 dakika boyunca tek sahici pozisyona dahi giremedi.

F.Bahçe de çok temposuzdu. Rakip kaleyi bulan ilk şutu 30. dakikada Uğur Boral'ın ayağından izledik. Bütün iş duran toplara ve Alex'in marifetli ayağından çıkacak bitirim paslara endeksli gibiydi. Brezilyalı yıldız pek istekli görünmese de, bu denli yavaş bir oyunda klasını konuşturacak alan genişliklerini bulabiliyordu. Nitekim topun Alex'in ayağıyla buluştuğu anlarda futbolun aslında estetik bir oyun olduğunu hatırlatan tadımlık figürler izleyebildik.

32. dakikaya kadar yazılabilecekler bundan ibaretti dersek abartmış olmayız. Ancak F.Bahçe'nin ilk golüyle birlikte yaman bir tartışmanın ortasında kaldık. Üç yıl önce bu statta Anelka'nın elle attığı golün hikayesi sıcaklığını korurken, bu defa Önder'in koluna çarpan top filelere gidiyordu. Bu çarpmayı net olarak görebildiğimizi söylememiz mümkün değil. Ancak hakem Kuddusi Müftüoğlu'nun yaşadığı kararsızlık gözlerden kaçacak gibi değildi. Önce elini havaya kaldırarak sanırım ofsayt verdi. Sonra yardımcısının uyarısıyla santraya yöneldi. Böylece Önder'in de inanmakta zorlandığı gol geçerli sayıldı. F.Bahçe'nin ikinci golü Alex çıkışlıydı ama aslan payı Güiza'ya aitti. İyi çalışan ama pek pozisyona giremeyen İspanyol forvet Deivid'e nefis bir asist yaptı.

Konyaspor 2. yarıda ev sahibi takım havasını sahaya yansıtmaya başladı ve erken bir gol de bularak umutlandı. Giray hoca, Erhan ve Ferdi'yi oyuna alarak ofansif hamleler yaptı. F.Bahçe ise dakikalar ilerledikçe kendi sahasına gömüldü, üç puanı kurtarmaya çalıştı. Zorlandı, korkulu anlar yaşadı ama tecrübesi ve soğukkanlılığıyla istediğini almayı başardı.

Kaynak: zaman.com.tr, web.archive.org (arşiv bağlantısı)

Sakin ol Song Gökhan var

Hayri Beşer 2008.12.21

Eskişehirspor'un Anderson'la kazandığı gol öncesinde Song'un Serdar'dan yediği çalım dikkat çekiciydi. İyi pozisyon alamadığı için rakibiyle arasındaki mesafeyi kapatamadı tecrübeli futbolcu.

Bu yüzden yatarak hamlesi de işe yaramadı ve atı alan Üsküdar'ı geçti.

23. dakikadaki o gole kadar Song'u birçok defa rakip kale civarında gördük. Şut denemesi yaptı, bir yüksek topta İvesa'yı dağıtmaya çalıştı. Daha önceki maçları da gözümün önüne getirerek düşünmeye başladım: "Acaba Ersun hoca Song'a özel bir görev mi vermişti?" Hiç sanmıyorum. Tecrübeli futbolcunun yüksek konsantrasyonundan ve takımın ofansif ketumluğundan kaynaklanıyor bu garip manzara.

Eskişehirspor, tipik bir Rıza Çalımbay disiplini ve çalışkanlığıyla oynuyor. Bu tür rakipleri tempolu oynayarak, iyi pas yaparak, hücum çeşitliliği sağlayarak dize getirirsiniz.. Maalesef Trabzonspor hırs ve mücadele futbolunun üzerine 'bu özelemleri' yeterince bindiremedi ilk 45 dakikada. Yattara'nın kaçırdığı penaltıya değinmek istiyorum. Gineli yıldız, topla aynı hızda ve mesafeli durunca sert vuracağı havası verdi. Ancak hafif bir slalom yaparak plaseyle İvesa'yı avlamaya çalıştı. 'Bunun adı teknik umursamazlık'.

Ve Gökhan'ın attığı beraberlik golü... Tayfun'un hatası sayesinde topla buluşabildi yıldız futbolcu ve mükemmel vurdu. O ana kadar pozisyonu yoktu. Çünkü onu golle burun buruna getirecek organizasyon üretkenliğinden uzaktı Trabzonspor.

İkinci yarıda bir süre Gökhan'la İvesa arasında 'maçın adamı olma' savaşı izledik. Barış'ın oyuna girmesiyle iyice alevlenen Bordo-Mavili ataklara karşı iyi direniyordu Eskişehir kalecisi. Ancak 77. dakikada Gökhan müthiş bir gol iştahıyla ceza alanına dalınca ne arkasından koşanlar, ne de İvesa bu 'korkunç hortumu' durdurabildi.

Son söz: Gökhan'ı devreye sokamazsanız, Song'u savunmada tutamazsınız!

Kaynak: zaman.com.tr, web.archive.org (arşiv bağlantısı)

Sezonun devrimi Lincoln ve Trabzonspor

Hayri Beşer 2008.12.23

Sivaslılar alınmasın. Çünkü onların devrimi Bülent Uygun'un teknik direktörlük eşofmanlarını giymesiyle (iki yıl önce) başlamıştı ve halen devam ediyor.

Bu sezon devrim kavramının karşısına cuk oturan takımın adı tartışmasız Trabzonspor. Futbolcu bazında performans devrimini gerçekleştiren oyuncu ise G.Saray'ın yıldızı Casio Lincoln.

Öncelikle Lincoln olayına zum yapmak istiyorum. Geçtiğimiz sezon Sarı-Kırmızılı takımın bu oyuncuya rağmen şampiyonluk kupasını havaya kaldırdığını söylersek sanırım abartmış olmayız. Sahada Galatasaray'ın oyun iştahını törpüleyen bir Lincoln vardı. Vurdumduymaz, isteksiz ve verimsiz. Onun sakat olduğu maçlarda takımın tempo ve performans çitası yükseliyordu. Genç piranhaların forma giyme şansı bulduğu orta saha hem rakibi presle boğuyor, hem de oyunu rakip ceza sahası yakınında kuruyordu. Özetle Lincoln, yeteneklerinin alt limitlerinde dolaşan 'atsan atılmaz, satsan satılmaz' bir yıldız oynuyordu.

Demem o ki o Lincoln'ün bu Lincoln'e dönüşmesi kolay iş değildir. Öncelikle Sikibbe'yi tebrik etmeliyiz. Brezilyalı oyuncuya hünerlerini rahatlıkla sergileyebileceği iyi bir strateji ve psikoloji alanı açtığı için.

Dokunsan yıkılacak gibi yürüyen o çıtkırıldım fiziğin bir silüet gibi rakip savunmacılar arasından sıyrılmasını seyretmek büyük keyif. Alex kadar güzel pas veriyor. Alex kadar oyunu akıllıca oynuyor. Ancak Alex'ten farklı olarak fiziksel esnekliğini de serpiştiriyor oyunun üzerine. Böylece hamle üstünlüğü sağlıyor. Ters yanılırlara sürüklüyor markajcılarını. Bir de fena koşturuyor. Yetişemeyecek dediğimiz topları zamlıyor hünerli ayaklarına. Bütün bunları yaparken de hiçbir şey yapmıyor edasıyla başını yukarı kaldırarak bir sonraki cambazlığın oksijenini topluyor.

Bir hafta erken tatile giren sezonun ilk yarısında 7 gol 11 asistle parlak bir performans gösteren Lincoln'ün Baros gibi bir golcü ve Arda ile Kewell gibi partnerlerle oynaması elbette büyük avantaj. Galatasaray sahip olduğu bu ofansif ayaklarla 'iyi oyun, kötü oyun' farkını unutturan bir kazanma kolaycılığını oturttu ilk

haftalardan sonra. Sezon başında verilen kayıplar olmasa Cim Bom, çok rahat bir şekilde ligin zirvesinde arzi endam edecekti.

Galatasaray, Beşiktaş maçını 'iş bitiricileri' sayesinde kazandı. Pazar geceki maçta Barış ve Mehmet Topal'ın takıma getirdikleri havayı ve Arda'nın gerektiğinde 'tam bir görev adamına dönüşebilme' halini de gördükten sonra Galatasaray için "şampiyonluğun en büyük favorisi" ifadesini kullanmakta hiçbir mahzur görmüyorum.

Gelelim Trabzonspor'a. İkinci yarısını tek kale oynadıkları Bursa maçında kaybettikleri üç puan yüzünden zirveyi averajla Sivasspor'a kaptırmış olsa da sezonun en başarılı takımı payesi Bordo-Mavililere yakışıyor. Yeni kurulan bir takımın haftalarca liderliğe ipotek koyması görülmüş iş mi? Uyum problemi başta olmak üzere sayısız mazerete rağmen müthiş bir mücadele futbolu sergileyerek tribünlere şampiyonluk şarkıları söyletmeyi başaran Ersun Yanal'ın talebeleri ayakta alkışlanmayı hak ediyor. Eskişehir maçında iki gol atarak galibiyetin mimarı olan Gökhan takımla daha iyi bütünleşebilirse Trabzonspor, sezonun ikinci yarısında bu performansının üzerine çıkar.

Aragones'e laf etmeyin

Önder'in Konya maçında koluyla attığı tartışmalı gole değinmek istemiyorum. Çünkü üzerinde söylenmedik söz kalmadı o golün. Fenerbahçe'nin 2-1 kazandığı karşılaşmadan sonra maç fazlasıyla da olsa liderliği bir günlüğüne işgal etmesi bana çok daha ilginç geldi. Düşünebiliyor musunuz, sezon başında kaybettiği puanlarla taraftarını depresyona sokan Sarı-Lacivertli takım az-biraz toparlanmış haliyle liderliğe yükselebiliyor. Bu lig aritmetiğinde her şey olabilir. Yani bu yarış Aragones'i bile aklar. Yenilgiyle sonuçlanan bir maçın ardından gazetecilere "Mayısta görüşürüz" diye meydan okuyan İspanyol hocanın bir bildiği olsa gerek.

Kalite debisi düşük olsa da gerçekten çok keyifli bir lig maratonu izliyoruz. 7 takım zirveye oynuyor. Umarız bu manzara sezonun ikinci yarısında da devam eder.

Kaynak: zaman.com.tr, web.archive.org (arşiv bağlantısı)

Fener 1 puan kazandı, Trabzon 2 puan kaybetti!

Hayri Beşer 2009.01.26

Bir başlangıç maçı için fazlasıyla tempolu bir oyundu. Özellikle Trabzon'un Kadıköy gerçeğini aklının ucuna dahi getirmeden müthiş bir hücum iştahıyla sahaya yayılması bu aksiyon filmini tetikledi.

İlk 20 dakika baş döndürücü nitelikteydi. Ama gol yoktu. Gol olmadığı gibi oyundaki yüksek tempoyla doğru orantılı bir pozisyon zenginliği de yoktu.

Çünkü: İki takım da 'ayağa pas oyunu'nu felsefe olarak benimsemiş benimsemesine ancak bu çabukluk kıvamına ayak uyduracak teknik pratiğe sahip değiller. Bu yüzden yarım kalan güzellikleri not edip durduk ilk 45 dakika boyunca. Trabzonspor orta sahası agresif pres uyguladı. Emre ve özellikle de Alex yeterince topla buluşamadı. En kolay sızmaları Gökhan'ın kullandığı sağ kanattan yaptılar. Ancak Trabzonspor savunmasının kademeli ve dikkatli duruşunu sendeletecek üretkenliği gösteremediler. Böyle olunca uzaktan şut denemelerine sığınmak zorunda kaldılar. Bunda da başarılı olamadılar. Bir de Güiza ile F.Bahçe orta sahası arasındaki uzaklık ve kopukluk tüm çıplaklığıyla sırtıp durdu.

Konuk Bordo-Mavili takım, final hareketlerinde biraz becerikli olabilseydi devreyi rahat bir şekilde önde kapatırdı. Henüz ikinci dakikada Umut'un değerlendiremediği bir pozisyon vardı ki; üzerinde kalem oynatmaya

değer. Kaleci ile karşı karşıya kaldığı halde golcü futbolcu topu filelere postalayamadı. Yine de ben kaçan bu net golün tek failinin Umut olduğunu düşünmüyorum. Çünkü Volkan, bu oyuncunun karşısında bir heykel gibi dikilerek psikolojik baskının en hasını uyguladı. Bir hamle yapsa Umut açılıp rahatlıkla golünü yapacaktı. Ama o, soğukkanlı bir şekilde beklemeyi tercih ederek Umut'u kararsızlık kuyusuna attı. Bu sebeple Trabzonsporlu forvet, bitirici vuruşu iyi yapamadı.

Uğur-Kazım değişikliği ikinci yarıda F.Bahçe'ye hareketlilik getiremediği gibi Trabzonspor tam anlamıyla sahanın efendisi rolüne büründü. Presli ve yardımlaşmalı oyunuyla F.Bahçe'yi adeta taca attı. Aragones, orta sahanın direncini artırmak için kayıp Alex'in yerine Josico'yu aldı. Bu da geçici bir kıpırdanmanın ötesine taşıyamadı Sarı-Lacivertli takımı. Trabzonspor kazanamadıysa bu, en çok bir son vuruş arızasıydı. Colman'ın servisleri ve Cale'nin çaprazdan değerlendiremediği iki pozisyon dikkat çekiciydi. Yattara durarak oynuyor ve takımın hızını yavaşlatıyor. Yetenekleri bu oyuncunun takım olgusuna vurduğu darbeyi göz ardı ettirmemeli. Son söz: Dünkü oyuna göre beraberliğin F.Bahçe için çok iyi bir sonuç olduğunu söyleyebiliriz.

Kaynak: zaman.com.tr, web.archive.org (arşiv bağlantısı)

Alex ve Yattara'yı taca atan maç!

Hayri Beşer 2009.01.27

Geçmişte Trabzonspor-Galatasaray maçlarında izlerdik aksiyon filmlerini aratmayan böyle tempolu oyunları.

Açıkkası Şükrü Saracoğlu Stadı'ndaki buluşmanın 'kontrol futbolu'na mahkum bir seyir hantallığının çok fazla dışına taşabileceğini tahmin etmiyorduk. Çünkü başlangıç sendromu vardı. Tatil tembelliğinden dönen adaleler, rüzgar estirmeye uzaktı. Büyük maç gerçeği de bir başka handikapı.

Ancak ve ancak F.Bahçe ile Trabzonspor bekleneni değil, özleneni serpiştirdiler çimenin üzerine. O temel oyun felsefeleri 'topa sahip olmak'tan öte, topu dikine, çabuk ve efektif koşturmayı düşündüler. Kondisyon ve fizik kaliteleri de buna elverişli olunca ortaya Premier Lig'den esintiler sunan bir F.Bahçe-Trabzonspor oyunu çıktı.

Hakkını teslim edelim. Bu tempo güzelliğinin birinci aktörü Trabzonspor'du. F.Bahçe de, rakibinin bu kışkırtıcı oyun iştahına büyük ölçüde ayak uydurmayı başardı. Bu baş döndüren futbol rüzgarında tespit ettiğimiz eksikliklerin başında 'pas hataları' geldi. Bunun iki gerekçesi var. Bir: Bu denli tempolu bir karşılaşmada isabetli pas oranını yüksek tutmak kolay değil. İki: Teknik kapasitesi yüksek oyuncular bu tempolu oyunun en çok sırttan figürleriydi. Mesela Alex ve Yattara. Trabzonspor orta sahası alan daraltan presli ve yardımlaşmalı oyunuyla Alex'in topla bağlantısını kopardı. Brezilyalı yıldız, hünerlerini konuşturacak kadar düşünce ve alan zenginlikleri bulamadı. Yattara ise kolay ve konforlu oynama alışkanlığını sürdürmek istedi. Bu yüzden sürekli takımın hızını kesti.

İlginçtir kaleci Volkan'ı bir kenara koyduğumuzda F.Bahçe'nin en etkili ismi Roberto Carlos'tu. Sahanın en yaşlısı, F.Bahçe'nin en dinamik adamıydı. Kontrollü oynadı ve zaman zaman patlayıcı kuvvetini kullanarak takımını ateşledi. F.Bahçe'nin bir diğer kenar adamı Gökhan Gönül ise arkasında boşluklar bıraksa da çok sevdiği bu tarz oyun içerisinde performansıyla parlamayı başardı. Trabzonspor ise Yattara'nın yanı sıra final hareketlerindeki yetersizlikleri ile dikkat çeken Umut ile Gökhan Ünal dışında takım olarak müthiş bir görüntü sergiledi.

Bordo-Mavili takım adına akla gelecek en önemli soru şu: Türkiye'nin en iyi iki son vuruş adamından birine (Gökhan Ünal) sahip olmalarına rağmen (diğeri Semih) bu kadar üstün oldukları, pozisyon buldukları maçı neden kazanamıyorlar? Zirvede ikinci sırada olmasına rağmen sadece 10 gol averağı bulunuyor Trabzonspor'un. Demek ki, Gökhan-Umut birlikteliğinde bir eksiklik, bir arıza var. Ersun hoca'nın 'GOL' problemine daha fazla kafa yorması gerekiyor.

Yüzde 45, Sivas lider

Sivas-G.Saray maçıyla ilgili söylenecek çok söz var. Zemin probleminden Ümit Karan'ın tartışmalı kırmızı kartına kadar. Ancak ben daha çarpıcı bulduğum bir saha içi gerçeğine dikkat çekmek istiyorum. G.Saray ikinci 45 dakikada sahada 10 kişiydi. Buna rağmen takımların topla oynama oranı yüzde 55 Galatasaray, yüzde 45 Sivas. Geçtiğimiz sezon şampiyonluğu son haftaya kadar kovalayan Sivasspor'un sezonluk topla oynama oranı son sıradaki Kasımpaşa'nın bile gerisindeydi. Buradan hareketle şunu rahatlıkla söyleyebiliriz ki, Bülent Uygun, ligimizde en efektif, en sonuç getirici futbolu oynatan hoca. Galatasaray maçı bu gerçeğin teyidi oldu. Sivasspor, zirvede olmayı da daha fazlasını da hak ediyor.

Beşiktaş-Denizlispor maçında gözler Yusuf'taydı. Tecrübeli futbolcu ilk maç uyumsuzluğu yaşadı, klasik adam eksiltme ve döktürmelerini yeterince yapamadı. Yine 'Ben Yusuf'um' diyen klasik ötesi hareketleriyle 'Bu takımda ne işi var?' sorusunun acımasız bir kanaat olduğunu gösterdi. Ve tabii, Roman'ın kendi kalesine attığı golle kazanan Beşiktaş'ın oyunu tribünleri şampiyonluk için heyecanlandıracak güzellikten çok çok uzaktı.

Haftanın en farklı galibiyetini Hacettepe'yi 4-0 yenen Kocaelispor aldı. Lige misafir duran bir takım karşısında bu skoru elde ettiği için Körfez ekibinin çıkış işareti verdiğini söylememiz erken olur. Bu arada Başkent ekiplerinden Gençlerbirliği ve Ankaraspor fiyakalı galibiyetler alırken, Ankaragücü sahasında Antalyaspor'a mağlup olarak düşme hattına geriledi. Haftalar ilerledikçe hem zirvede, hem de ligin dibinde kavgaya büyüyeceğ e benziyor.

Kaynak: zaman.com.tr, web.archive.org (arşiv bağlantısı)

Gökhan'dan Tanju'ya sevgilerle

Hayri Beşer 2009.02.01

Tanju Çolak'ın Neuchatel Xamax'a attığı golü neden unutamadık? Çünkü pozisyonu okuyuşu, topu kontrol ediş i ve kafasını kaldırdıktan sonra uzak köş eye yaptığı plase enfesti. Top havada yay kıvamında bir yol çizerek gidip filelerle kucaklaş mış tı.

Gökhan Ünal, dün yıllar önceki o muhteş em gole götürdü bizi. Yine aynı akıllı, aynı beceriyi, aynı vuruş ustalığını ve iş bitiriciliğini gördük.

Benim hayret ettiğim bir şey var: Trabzonspor, Süper Lig'in en iyi iki son vuruş adamından birine sahip (diğeri F.Bahçe kulübesinde). Buna rağmen zirveye oynayan bir takım açısından çok kısır bir gol istatistiğıyle yoluna devam ediyor. Üstelik ofansif oynuyor, hücumda çoğ alıyor, oyunun belli bölümlerinde rakibi savunmaya hapsedip boğ abiliyor.

Ankaraspor, bu ligde Bordo-Mavili takımı en çok zorlayacak, terletecek rakiplerin başında geliyor. Ancak güçlü rakibi karşısında yeterince etkili olamadı. Başkent ekibi topa daha çok sahip olan taraftı, Trabzonspor ise oyuna hakim olan taraftı.

Ersun Yanal'ın talebeleri, rakibi genelde 'tehlike kıta sahanlığı'nın dışında tutmayı başardılar. Buna karşılık Trabzonspor'un tam bir takım havasına büründüğünü gördük. Yabancı oyunculardan Colman ve Cale, sezonun ilk yarısındaki performanslarının üzerine çıkmış durumda. Song yönetimindeki savunma oyuncularını da organize ataklarda hücum zenginliğine katkıda bulunarak Trabzonspor'un futbolundaki kolektif zenginliği gözler önüne serdiler.

Ankaraspor, ikinci yarıda daha ofansif bir düşünceyle sahadaydı. Bu da Trabzonspor'un kontratak oyunuyla farkı artırmasını sağlayacak bir manzaraydı. Ancak iki faktör sebebiyle 74. dakikaya kadar ikinci golü bulamadı Bordo-Mavili takım: Bir: Final hareketlerindeki milimetrik incelikten yoksunluk ve kaleci Senecky'nin karşı karşıya pozisyonlardaki başarısı. İki: Yattara'nın fiziki güç olarak takımın epey gerilerinde seyreden performansı. Nitekim bu oyuncunun çıkışından sonraki süreçte Trabzonspor daha baskılı oynadı ve ikinci golü de buldu.

Yattara'nın yerine giren yeni transfer Alanzinho, teknik kapasitesini ve oyun zekasını fosforlu birkaç hareketle süsleyerek tribünler için de müthiş bir renklilik ve sevimlilik olacağının işaretlerini verdi. İlk izlenimim şu: Büyük yetenek ve sıra dışı bir tarz. Ama tıpkı Yattara gibi fizik-kondisyon yetersizliği ve devamlılık sıkıntısı yaşayabilir.

Trabzonspor, Ankara'da tahmin edilenden kolay bir galibiyet aldı. Çünkü takım olarak her geçen gün daha hızlı koşuyor Bordo-Mavililer. Bir de Serkan diye insan üstü oynayan bir adam var. Bitirmeden onun da hakkını teslim edelim.

Kaynak: zaman.com.tr, web.archive.org (arşiv bağlantısı)

Trabzon oynarken değil, dururken kazandı

Hayri Beşer 2009.02.07

Trabzonspor'un baş döndüren temposuna ayak uyduran, hatta daha fazlasını ortaya koymaya çalışan bir A.Gücü portresiyle karşılaştığım için ligimiz adına ziyadesiyle mutlu oldum. Tartışmasız şu anda şampiyonluğa en çok yakışan futbol iştahı ve ahengi Bordo-Mavili takımda var.

Bu yüzden puan cetvelinde sondan üçüncü sırada yer alan Başkent ekibinin zirveye oynayan F.Bahçe ve Ankaraspor'dan daha zorlayıcı bir mücadele inatçılığı göstermesi gerçekten takdir edilmesi gereken bir durumdu. Yani şampiyonluğa koşan ile kümede kalmaya çalışan arasındaki futbol kavgasında çitayı buralarda dolaştırabildiğimiz müddetçe ligimizin seyir güzelliği yükselecektir.

Trabzonspor golü erken sayılabilecek bir sürede buldu. Savunmanın hücumu aktif katılımını belgeleyen bir duran top organizasyonunda Egemen'in kafasından seken topu Tayfun filelere yolladı. Golle birlikte Bordo-Mavili takımda savunma refleksi ön plana çıktı. Bunda Ankaragücü'nün inanılmaz bir puan azmiyle Avni Aker'e gelmiş olmasının da rolü büyüktü.

Başkent ekibi, Jaba, De Nigris ve Semavi gibi hareketli oyuncularla rakip savunmaya bir hayli ter döktürdü. Ters koşular, driplingler, oyunu kenara taşıyıp oradan içeriye derin top denemeleri bir hayli etkileyiciydi. Ancak Trabzonspor defansının öyle konsantre, öyle sağlam bir duruşu vardı ki konuk takım müthiş çabasına rağmen arzu ettiği net pozisyonları yeterince bulamadı ilk 45 dakika boyunca. Yine de A.Gücü'nün formda Trabzonspor'u oyunun önemli bölümünde kontratak futboluna mecbur etmesi az şey değildi.

İkinci 45 dakikada da manzara aynıydı. Başkent ekibi beraberlik golünü kovalayıp durdu ve son 15 dakikaya girilirken Barbaros'un ceza alanı dışından yaptığı vuruşla bu emeline de ulaştı. Bu gol Trabzonspor tribünleri için beklenmedik bir şeydi ve altından kalkılması da kolay değildi. Ancak Bordo–Mavili takım hemen hücum kostümlerini kuşandı. Önce Gökhan'ın müthiş plasesi üst direktte patladı. Baskı devam etti, ardından uzatma dakikalarına geçildiğinde kazanılan faul atışında Umut'un kafa şutu galibiyet golünü getirdi. Böylece Trabzonspor, hiç beklemediği bir mücadele güzelliği sergileyen A.Gücü'nü iki duran top marifetiyle geçmeyi başardı.

Son söz: Yattara artık takıma bir şey vermiyor, tam aksine takımdan bir şeyler götürüyor.

Kaynak: zaman.com.tr, web.archive.org (arşiv bağlantısı)

Şampiyonu para değil, yüzde 68 belirleyecek

Hayri Beşer 2009.02.10

UEFA'nın Avrupa Şampiyonası'yla ilgili yayımladığı çarpıcı bir rapor var: Maçların yüzde 68'inde daha çok koşan takımlar ya kazanmış, ya da en azından sahadan puanla ayrılmış.

Şu bir gerçek ki futbol zaman zaman istatistikleri altüst eden bir oyun. Ancak geniş periyotta ve uzun maratonlarda 'bu sürpriz potansiyeli en yüksek oyunun da' rakamlarla el ele yürüdüğünü görüyoruz.

Yoksa Abramoviç'in şu sıralar satışa çıkardığı Chelsea'nin, Devler Ligi'nde şampiyonluklara ambargo koyamayışını nasıl açıklayabiliriz? Ya da La Liga'da Real Madrid ve Barcelona dışında şampiyonlar çıkabilmesine akıl erdirebilir miyiz? Bizden bir örnek vermek gerekirse, Fenerbahçe'nin her yıl sezonu zirvede tamamlayamayışını makul görebilir miyiz? Hele hele ligimizde şu sıralarda yaşananları izah edebilir miyiz?

Popülist fanatikleri bir parça anlıyorum ama bu kadar debelenmeye gerek yok. Hayatın bütün safhalarında hükmünü icra eden gerçek, futbol sahalarında da gökkubbeye nakarat olan şarkısını mırıldanıyor. Bu kadar basit. Daha çok isteyen, daha çok çalışan, daha çok adanan, daha çok mücadele eden ve el ele, gönül gönüle yürümesini bilen kazanıyor. Yani gücün, kalitenin ve paranın; tutku ve ahenk karşısında diz çöktüğünü görüyoruz.

Trabzonspor'u A.Gücü karşısında seyrederken aklıma Gordon Milne dönemindeki Beşiktaş geldi. G.Saray'ın, F.Bahçe'nin son ana kadar golü kovaladıkları tutkulu dönemleri geldi. Bordo-Mavili takımın puan cetveline serpiştirdiği rakamlar ilk bakışta Ersun Yanal gerçeği ve takımın sahip olduğu ofansif kaliteyle çelişmiyor mu? Nasıl mı? İzah edeyim: Trabzonspor, zirveye oynayan takımlar arasında 6. sıradaki Ankaraspor dışında en az gol atan ekip. Oysa Yanal çok adamli saldırgan futbolun en dikkat çekici uygulayıcılarından. Üstelik takımda Gökhan Ünal gibi çok başarılı bir son vuruş ustası var.

Hal böyle iken bu kısırlık niye? Kestirmeden söyleyeyim. Trabzonspor takım olarak çok yüksek debide savunma yaptığı, mücadele ettiği için o yıpranmışlığın son vuruşlara negatif katkısı oluyor. Umut gibi Gökhan da o pres halkasının bir parçası gibi oynuyor. Bu da doğal olarak pozisyon yorgunluğu getiriyor. Sonuçta Trabzonspor zengin gol üretemiyor. Ama takım savunması sayesinde fazla gol de yemiyor ve son dakikaya kadar mücadele ettiği için kazanacak fırsatları mutlaka buluyor. Bordo-Mavili takım bu sezon artıları, eksileriyle şampiyonluk oyunu oynuyor.

Yüzde 68 gerçeğinin en çarpıcı örneklerinden biri de Trabzonspor'la zirveyi paylaşan lider Sivasspor. Hatta Sivasspor'un oyunuyla ilgili 'çok koşmayı ikinci planda tutacak bir olgunluğa' ulaştığı yorumunu da yapabiliriz.

Kırmızı-Beyazlı ekip, topa yüzde 45-46 sahip olma oranıyla oynuyor. Lider bir takım için şaşırtıcı bir tablo değil mi? İlk bakışta öyle tabii. Ancak Sivasspor topsuz oyunu en stratejik uygulayan takım olduğu için rakiplerini yalancı bir üstünlük görüntüsüne büründürüyor. Alan daraltıyor, sonra da takım oyunu, mücadeleci yapısı ve yerinde koşularla sonuca gidiyor.

70-80'li yılların bazı sezonlarından sonra üç büyüklerin şampiyonluk yarışında ilk ikinin gerisinde kaldığı bir sezon yaşamak bence son derece sevimli ve renkli bir manzara. Ayrıca Fenerbahçe, Galatasaray ve Beşiktaş'a 'tarzlarını, icraatlarını, önceliklerini, tercihlerini' gözden geçirmeleri konusunda yaman bir muhasebe alanı sunuyor.

Avcı'nın marifeti

Belli ki Abdullah Avcı, Fenerbahçe'yi iyi okuyor. Savunmanın arkasına adam kaçırma marifetiyle sonuca gidebileceğini biliyor. Sarı-Lacivertli takımın iyi top yapan takımlar karşısında bocaladığını unutmuyor. Ve duran toplara geçit vermediği takdirde hedefine ulaşmasının zor olmayacağını ihmal etmiyor. Hatırlayın, geçtiğimiz sezonun ilk haftasında Zico yönetimindeki Fenerbahçe'ye de aynısını yapmıştı.

Fener nasıl düzelir?

Peki Fenerbahçe'nin durumu nasıl izah edilir? Aragones gibi disiplin, mücadele ve koşma esprisini fevkaalede önceleyen bir hoca ile bu takım mehter marşı kıvamında oynuyorsa bu iş teknik-taktik boyutunu aşmış demektir. Ben teşhisimi koyayım: F.Bahçe fena halde depresyonda. Aziz Yıldırım'ın soyunma odasına inmeleriyle bu hastalık düzelmez. Ve Yıldırım bilmeli ki, soyunma odasına inmeyen başkan olmayı becerebilirse işte o zaman saha dışındaki müthiş performansını saha içine de taşımayı başarabilir.

Kaynak: zaman.com.tr, web.archive.org (arşiv bağlantısı)

Milli Takım'da sevindiren yenilikler var

Hayri Beşer 2009.02.12

Atatürk Stadi'nın seyirciye susamış uçsuz bucaksız tribünleri Ay-Yıldızla buluşmanın mutluluğunu yaşadı bir kere daha. Yağmura meydan okuyan on binleri aşan bu sevgi seli köklü bir mazinin dramını anlatıyordu aynı zamanda. Bu yüzden İzmir, Süper Lig'de olamamanın özlemi ve mahcubiyeti ile koşmuştu stadyuma.

İzmir gibi Fildişi Sahili de güzel ve anlamlı bir seçimdi. 'Ayağa pas oyununu' vazgeçilmez bir sistem karakteriyle uygulayan rakip karşısında hem temiz hem de sahici bir sınav verme imkanı doğmuştu Milli Takımımız'a. Nitekim kaygan zemine rağmen sürekli topun koşturulmaya çalışıldığı, içine estetik parıltılar serpiştirilmiş bir 90 dakika izledik. Öncelikle Milli Takım'ımızın dikkat çeken özelliklerine değinmek istiyorum. Hakan Balta'nın sakatlığı sebebiyle sol bek görevi yanan CSKA'lı Caner, oyun yorumu, stili ve tekniğiyle uluslararası bir tarzı resmediyor. Modern bir savunmacı estetiğiyle oynuyor. Bu oyuncunun Abdullah Ercan'dan sonra en keyif veren milli sol ayak adayı olduğunu söyleyebiliriz. Ancak hücumu yeterince katılamadı. Bunda önünde görev yapan (önce Arda, sonra Tuncay) isimlerin defansif görev paylaşımına yaklaşmamalarının da rolü vardı. Yine de daha cesur olabilirdi. Terim'in Türkiye'nin en iyi iki son vuruş ustasını (Semih-Gökhan) bir arada oynatması ideali test etme açısından güzel bir denemeydi. İki oyuncu da, takım oyununa katkıda bulundu. Ayrıca bu iki golcü pozisyon beklemenin ötesinde atak organizasyonlarında aktif rol aldılar. Gökhan'ın formda bir görüntüsü vardı. Attığı mükemmel golün yanı sıra rakip eksiltten hareketleriyle tribünlerin hararetini en çok yükselten isimlerin başında geldi. Defansif orta saha pozisyonunda oynayan Mehmet Aurelio, sistemin en kilit

adamıydı. Pas delisi rakibin yeterince pozisyon zenginliği üretememesinde Mehmet'in savunmaya çok akıllıca eklenerek çabukluğu ve oyun zekasıyla top söküşlerinin rolü büyüktü.

Millilerimiz oyun içerisinde sistem ve pozisyon değişikliklerini çok başarılı bir şekilde uyguladı. Hamit orta sahanın sağında maça başladı. Sonra oyun kurucu rolüne büründü. Arda ile Tuncay sağ kanat-sol kanat değişiklikleriyle rakip savunmanın dengesini bozdu. Gökhan Ünal, sık sık çizgiye çekilerek oyuna genişlik kazandırdı. Fildişi paslı oyunu başarıyla uygulamasına rağmen tempoyu yeterince yükseltmedi. Bu da savunmadan çıkışlarda Millilerimize sürpriz top çalma imkanı veren bir faktördü. Bu akılcılığı zaman zaman gösterdik ve etkili gol pozisyonları bulduk. Ancak yeterli değildi. Milli Takım'ımızın hücum pres özelliğini biraz daha yükseltmesi gerekiyor.

Bu bir hazırlık maçıydı. Bu yüzden Terim, 2. yarıda birçok oyuncuyu değiştirdi. Bu yarıda rakibe fazla pozisyon verdik ve uzatmada yediğimiz golle galibiyeti kaçırdık. Yine de Millilerimizin sistemli ve yardımlaşmalı oyun ahengine sadık kalmaya çalıştığını gördük.

Kaynak: zaman.com.tr, web.archive.org (arşiv bağlantısı)

Alex Beşiktaş'ta olsa...

Hayri Beşer 2009.02.17

İnönü'deki yorucu oyundan sonra Şansal Büyüka ile Erman Toroğlu'nu dinlerken bir soru özellikle dikkatimi çekti. Açıkçası ilk başta biraz da absürt geldi. Hani toplumsal fantezi hastalığımıza güzel bir örnek diye düşündüm. Aslında öyle sayılır.

Düşünsenize hâlâ "Türkiye'ye gelen en iyi yabancı Hagi mi, Alex mi?" anketlerinden başımızı kaldıramıyoruz. Hal böyle olunca taraftar zekâsı futbolun kıvrımlı yollarında icat üstüne icat yapıyor. Neyse uzatmayalım. Soru şu: "Alex Beşiktaş'ta olsa bu takımın yeri burası mı olurdu?"

Özellikle F.Bahçe ve Trabzonspor maçlarındaki Beşiktaş fotoğrafının üzerine böyle bir hayali yerleştirmenin hiç de anlamsız olmayacağını düşünüyorum. İki maçta da rakiplerinden daha baskılı, daha hakim ve daha iştahlı oynayan ama kazanamayan bir takım gerçeği var karşımızda. Demek ki, Beşiktaş'ın bir final problemi var. Demek ki, Beşiktaş'ın doğru organizasyon problemi var. Demek ki, Beşiktaş'ın beceri problemi var.

Bir takım istediği zaman bu kadar agresif ve baskılı olabiliyorsa o takım akıllıca rötüşlerle büyük işler yapabilir. Alex örneği şu açıdan da anlamlı. Sürekli yüksek tempoyla rakip savunmayı zorlamak dünkü maçta olduğu gibi bazen sonuç vermeyebilir. Çünkü bunu yaparken fazlaca 'ince işçilik' hatasına düşersiniz. Pasın isabet ve şiddet ayarı kaçır. Sürpriz ve klas akılcılıklarla rakibin dengesini bozamazsınız. İşiniz savunmanın yapacağı hatalara ve karambollere kalabilir.

Alex o müthiş temponun nefes borusu olabilir Beşiktaş'ta. Ancak onun olduğu yerde iyi bir golcü marifetine de ihtiyaç var. Yani Nobre'den fazlasına, Bobo'nun kulübeden kurtularak yeteneklerini konuşturarak haline. Neyse bir fantezinin peşinden bu kadar koşturmak yeter. Yine de Beşiktaşlı taraftarlar hayal kurmaya devam etsin. Belki onların hayalleri yönetime ilham olur.

Pazar akşamına Trabzonspor açısından bakarak 'şampiyonluk kovalayan bir takım nasıl bu kadar savunmaya mahkum oynar' diye eleştirmeyeceğim. Çünkü önemli olan, bir takımın böyle bir oyunda dahi ayakta kalmayı becerebilmesidir. 90 dakika neredeyse tek kale geçmesine rağmen Beşiktaş'ın girebildiği net pozisyon sayısı

sınırlıdır. Bu da Bordo-Mavili takımın sahip olduğu mücadele gücünün ve savunma becerisinin en güzel ispatıdır. Şampiyonluklara biraz da bu yollardan geçilerek gidilir.

F.Bahçe, Hacettepe kalesine gol yağdırırken en iflah olmaz eleştiricilerini bile kendine hayran bıraktı. Rakibin lig sonunculuğu, boş vermişliği küçümseme konusu yapılmadı, Sarı-Lacivertli takımın şiir gibi oyunu alkışlandı. Alex-Semih birlikteliğinin ne denli muhteşem bir kimya uyumu taşıdığı hatırlatıldı. Şu lig aritmetiğinde her şey mümkün. F.Bahçe, Galatasaray ve Beşiktaş çok şey kaybetmiş gibi görünse de şampiyonluğa hâlâ o kadar uzak değiller. Bunalımlarını aşıp takım olgusunu bireyselliğinin önüne taşıyabilirlerse aradan sıyrılmaları sürpriz olmaz. Galatasaray'ın ikinci yarıdaki kayıpları ve Antalya yenilgisi, birkaç yıldızın üzerinde yarışın sonuna kadar sürdürülemeyeceğini gösteren çarpıcı bir örnek. Önce takım olarak yürüyeceksiniz, sonra da yıldızlarınızla farkınızı ortaya koyacaksınız.

Sağlam ve Uygun

Bursaspor ile lider Sivasspor arasındaki üst düzey futbol mücadelesi 1-1 beraberlikle sonuçlandı. Bir puan belki iki tarafı da mutlu etmedi ama ortaya konan oyunun kalibresi sevindiriciydi. Maçtan sonra iki başarılı teknik adamın mikrofonlara yaptığı açıklamalar ise son derece estetikti. Ertuğrul hoca, Sivasspor'un performansına saygı gösteriyordu ve alkışlıyordu. Bülent Uygun ise genç meslektaşının oynattığı futbolun güzelliğine dikkat çekiyordu ve "Tesadüfi bir golle bir puan aldık." diyecek kadar olgun bir tavır sergiliyordu.

Son olarak haftanın maçlarından ikisine dikkat çekmek istiyorum. A.Gücü, Trabzon deplasmanından son dakika golüyle puansız dönmüştü ama futboluyla alkışlanmıştı. Başkent ekibi, G.Antep karşısında ise başarılı oyunun karşılığını 3-1 galip gelerek aldı. Sarı-Lacivertlilerin Hakan Kutlu ile yakaladıkları performans lige renk katacak güzellikte. Büyükşehir Belediye de, F.Bahçe'den sonra zirveye oynayan Ankaraspor'u da dize getirerek Eskişehir'de uğradığı 6-0'lık hezimetini müthiş bir motivasyona dönüştürdüğünü gösterdi.

Kaynak: zaman.com.tr, web.archive.org (arşiv bağlantısı)

Trabzon, kendi silahıyla vuruldu

Hayri Beşer 2009.02.22

Trabzonspor için sürpriz olan şuydu: Karşısında kendi tarzıyla oynayan bir rakip vardı.

Bordo-Mavili takım, savunma dahil sahanın hiçbir alanında konforlu pas yapacak rahatlığı bulamadı. Denizlispor, güçlü rakibini 'erken hamle stratejisi'yle sürekli bozdu. Trabzonspor'a karşı Trabzonspor taktiğiyle oynadı. Akıllı bir sertlik uygulayarak oyunu soğuttu. Böylece ev sahibi ekibinin tempolu yüklenmelerinin de önüne geçmiş oldu.

Kart cezası Umut ve kaptan Hüseyin'in yoklukları da Bordo-Mavililerin oyun ezberine olumsuz yansıyan faktörlerdi. İlk defa ilk on birde forma şansı bulan Alanzinho, 40. dakikada adam eksilterek Gökhan'a verdiği gollük ara pası dışında kendisine biçilen rolün hakkını veren kreatif işler yapamadı.

Trabzonspor, ısrarla dikine ve derin toplanlarla Denizlispor savunmasını aşmayı düşündü. Bu da rakibin işini kolaylaştırdı. Çünkü oyunu daraltmaları zor olmadı. Ayrıca çizgi savunma oynamadıkları için Gökhan'ın arkaya sarkma girişimleri işe yaramadı. Tabii bu manzaranın ortaya çıkmasında Mesut Bakkal'ın, Ersun Yanal birikimini de hesaba katmamız gerekiyor.

Ersun hocaların, kanat akınlarını zorlamamasının ilk planda anlaşılır bir tarafı var. Cale veya Tayfun çizgiye inerek orta kesecek meziyette oyuncular değil. Yine de Denizlispor'u daha geniş, daha alternatifli ve daha zengin bir oyun formasyonunda yormak için bu yöntem denenmeliydi. Trabzonspor paslı, verkaçlı, hafif driplingli arayışların etrafında dolanıp dururken Mesut Bakkal'ın talebeleri zihinsel bir yoğunluğun içine düşmeden fiziksel güçlerini kullanarak ve disiplin futbolunun dik âlâsını uygulayarak Avni Aker'den büyük bir sürprizle çıkmayı başardılar.

Maçın tamamına baktığımız zaman ortaya çıkan pozisyon kısırlığı da tahammül edilecek gibi değil. Trabzonspor'un topu topu üç net gol girişimi var. İlginçtir, Denizlispor iki golü de rakibinin kaçırdığı fırsatların ardından buldu. İlki Tayfun'un İsaac'a pas vermek yerine şuta sarılmasının ardından Yattara'nın vatandaşı Bangoura'nın ortası neticesinde geldi. İkincisi de Gökhan'ın cici plasesinin autu boylamasının ardından ele avuca sığmayan Bangoura'nın Sylva'nın çabasını boşa çıkaran topuk vuruşuyla geldi. 60. dakikaya denk düşen bu gol Bordo-Mavili tribünlerin 61. dakika şovuna da tuz biber ekti.

Kalan sürede Trabzonspor'un 'çaladığı'nı söylemek bile abartı olur. Bu sezon Bordo-Mavili takımı ilk defa böyle teslimiyetçi gördüm. O alışılmış mücadele azmi bir yerlerde unutulmuş gibiydi. Bu mağlubiyetin telafisi elbette var. Ama bu futbolla olmaz.

Son söz: Mesut Bakkal ve talebelerini tebrik ediyorum.

Kaynak: zaman.com.tr, web.archive.org (arşiv bağlantısı)

Sivas ve Beşiktaş fazla sevinmesin

Hayri Beşer 2009.02.24

Trabzonlunun, G.Saraylının ve F.Bahçelinin üzüntüsünü boş verin. Gelin işe güzel tarafından bakalım.

"Kim kimi yenmiş ve nasıl yenmiş?"e göz atalım. Sonra da haftayı büyük kârla kapatan lider Sivasspor ile 3. sıraya zıplayan Beşiktaş'ın kulağına küçük bir uyarı fısıldayalım.

Denizlispor maçı öncesi Avni Aker'in havasını hatırlıyorsunuz değil mi? Tribünler nasıl da 'kolbastı' çılgınlığıyla bekliyorlardı 90 dakikayı. Düşme hattının en üst basamağında (sondan üçüncü) yer alan rakibin hem Trabzon, hem deplasman, hem de performans karnesi sürpriz kavramını akıllara getirmekten uzaktı. Ama futbol, bir kere daha kendi oyununu oynadı. Yani doğru stratejiyi uygulayan, daha iyi mücadele eden ve yakaladığı fırsatları değerlendiren taraf kazandı.

Bordo-Mavili takımın, Umut ve Hüseyin'in cezaları nedeniyle alışılmış ideal on bir kurgusuyla sahaya çıkamaması ya da Yattara yerine Alanzinho'nun oynaması sadece teferruattır. Vaktiyle Ersun Yanal'ın yardımcılığını yapan Mesut Bakkal, Trabzonspor'un koşu yollarını tıkayıp sinir uçlarını çok ustaca ve usulünce yıprattı. Sadece üç pozisyon verdi Denizlispor güçlü rakibine ve iki kontratak golüyle temiz bir galibiyetin hikâyesini yazdı Avni Aker'in çimlerine. Trabzonspor'un kaybetmesinin birçok gerekçesi var. Teknik açıdan, taktik açıdan ve oyuncu tercihleri açısından sayısız analiz yapabiliriz. Ancak önce Denizlispor'un temiz galibiyetinin önünde saygıyla eğilmemiz gerekiyor. Eğer düşme kavgasındaki bir takım, sezonun en disiplinli, en mücadeleci futbolunu oynayan bir şampiyon adayı karşısında bu kadar berrak bir galibiyet alabiliyorsa bu, liginizin zenginliğini yansıtan sevindirici bir gelişmedir.

Avni Aker'de başlayan bu sürpriz halkasının son olarak pazar akşamı Ali Sami Yen'de zirveye çıkması futbolda 'moral ve motivasyon' faktörünün bazen kaliteyi nasıl dümdüz edebildiğinin göstergesidir. Ligin düşmüşü gözüyle bakılan Kocaelispor'un 5 gollü bir ziyafetle G.Saray'ı dize getirmesi sadece 'sürpriz ya da iş kazası' yaklaşımıyla geçirilecek bir olay değildir. Kocaelispor, bundan önce oynadığı bütün büyük takımlar karşısında öne geçti. Bazen tek, bazen iki farklı üstünlükler sağladı. Ne var ki sonunu getiremedi. Çünkü fizik olarak yetersizdi ve daha da önemlisi takım olamamıştı.

G.Saray maçındaki golleriyle Van Basten ve Tanju'dan çeşitlemeler sunan Taner bu maçların tamamında rakip fileleri ziyaret etti. Ancak Kocaelispor başladığı gibi bitiremediği için diplerde kaldı, Taner de gollerini kazanılmamış maçlarda attığı için manşetleri süsleyen 'büyük gol yeteneği' olarak takdim edilemedi bugüne kadar.

Şimdi Ankara'ya doğru uzanalım. Yaşanan 90 dakikayı hatırlayınca F.Bahçe'nin G.Birliği'ne mağlup olması ne kadar da doğal duruyor. Dağınık, savruk, isteksiz Sarı-Lacivertli takım, geçtiğimiz sezonlardaki parlıtlı futbolunun gölgelerinde dolaşan Başkent ekibi karşısında hiçbir şey üretemedi ve kaybetti. G.Birliği bu galibiyetle yukarılara doğru soluk aldı. Son sıradaki Hacettepe de Ankaraspor'u yenmeyi başardı. Aykut Kocaman 3-1'lik mağlubiyette sahada on kişi kalmalarının önemli rol oynadığını söylüyor. Mantiğı olan bir mazeret, ama ister istemez akıllara 'hatır işleri' geliyor.

Netice itibarıyla manzarayı umumiye şu: Düşme kalma savaşı veren takımlar zirveye oynayan güçlü rakiplerini öyle hakem faktörüne filan sığınılmayacak şekilde temiz bir şekilde yenmeyi başardılar. Yani 'sahada iyi olan' kazandı. Lider Sivasspor ile Beşiktaş ise ligin rahat takımları karşısında üç puanın sahibi oldular. Ancak ilerleyen haftalarda benzer akıbetlerin onları da beklediğini söylemek sanırım kehanet olmaz. Bugün onları sevindiren rakiplerinin mağlubiyetleri, ligin üstünden çok altının yakıcı olduğunu gösteriyor. Taraftarlık olgusunu bir kenara bırakarak işin bu tarafının keyfini çıkarmaya ne dersiniz?

Korkmaz'a hayırlı olsun

5-2'lik Kocaeli depremi Skibbe'yi yolcu etti. Ben her şeye rağmen Alman hocayı ligin en iyi kadrosunu batıran teknik adam olarak hatırlayamayacağım. Çünkü pozitif futbol adına lezzetli oyunlar miras bıraktı arkasında. Ancak G.Saray'ı takım yapamadı. Bu yüzden başarılı olamadı. Şimdi Cim Bom'un başında Bülent Korkmaz var. Kendisine bu zor görevinde başarılar diliyorum. Ama hissiyatımı soracak olursanız; güzel bir gelecek göremiyorum. Şimdilik bu kadar demekle yetineyim.

Kaynak: zaman.com.tr, web.archive.org (arşiv bağlantısı)

Basmayacaksın F.Bahçe'nin damarına!

Hayri Beşer 2009.03.01

Başlama düdüğüne saniyeler kala tribünlerden klasiğe uymayan bir tezahürat yükseliyor. Bu yüzden anlamak kolay olmuyor. İyice dikkat kesilince çözmeyi başarıyorum, bu son dakika motivasyonunu: "Sahada basmadık yer bırakmayın."

Doğrusu hem Sarı-Lacivertli taraftarların bu sezonki ruh halini hem de F.Bahçe'nin içinde debelendiği futbol kötürümlüğünü çok iyi resmeden bir çağrıydı bu.

Benim öngörüm şuydu: F.Bahçe'nin bütün rezervlerini sonuna kadar kullanacağı bir maç izleyecektik. Çünkü ortalık aşırı konsantrasyon yüklüydü. Sarı-Lacivertli takım, hırsını disipline ederek bu yükü taşımayı başarabilirse tribünlerle birlikte yakalayacağı ortak dili şiirsel bir futbol resitaline dönüştürebilirdi. Buna birikimi, oyun ezberi ve bireysel zenginliği fazlasıyla müsaitti.

Maç başladığında bunun kıvılcımlarını almaya başladık. Sol çizgide topu rakibinden kaparak ileriye doğru atılan Vederson'la bir taraftarın öyle bir hemhal oluşu vardı ki; sizinle paylaşmadan yapamayacağım. Tribünlerden kendini sahaya atacak gibiydi. Vederson, fırtına hızına takmıştı, o kasırga kıvamında bir sürat bekliyordu. Amma velakin sahada bir de Sivas gerçeği vardı. Müthiş oturmuş, takım mücadelesiyle hücumu bütünleştirmiş bir oyun formasyonu F.Bahçe'nin azgın isteklerinin karşısına vakur bir şekilde dikilmişlerdi.

Kamanan diye bir adam var. İyi kontrol edemediği bir topun bile izini sürece kadar süratli. 4. dakikada zor şartlar altında çizgiden çıkardığı orta, Lugano'nun ayağına çarparak Mehmet Yıldız'ın kafasıyla buluşunca Kadıköy dondu adeta. Ama F.Bahçe'nin sıcaklığı bir dakika geçmeden bu erken golün tribünler üzerindeki soğukluğunu eritti. Gökhan'ın uzak köşedeki Uğur'u görüşü de, bu oyuncunun geometrik zeka gösterisi yaparcasına topu köşeye bırakışı da mükemmeldi.

Sonra Sivasspor'un mücadele ve orta saha üstünlüğü ile cesur hücum hamlelerine soyunduğunu gözlemlemeye başladık. Sarı-Lacivertli savunmanın riskli ofsayt taktiği sayesinde Murat Sözelmez'le ikinci defa öne geçmeyi başardılar. Bu golden sonra F.Bahçe kopabilirdi. Ama sahadaki iyileri fazlaydı Sarı-Lacivertli takımın. Ayrıca Sivasspor'un ayağa paslı temiz oyunu da F.Bahçe'yi kışkırtan bir faktördü.

Ve Alex, haftalarca enerji ve fantezi biriktirip bu maça saklamıştı sanki. Rakibinin sağından atıp siprinterler gibi solundan geçmeler ve Uğur Boral'ın kafasına sağ ayağıyla yaptığı düşsel servis, bir futbol rüyasından kesitler gibiydi.

Aslında dün geceki Uğur Boral, Gökhan Gönül, Semih Şentürk, Kamanan, Mehmet Yıldız ve daha birçok oyuncu anlatılmak ister. Ama bütün bu bireysel parıltılardan daha güzel olan, sahadaki futbolun ulaştığı çığaydı. Saracoğlu, Türkiye liginin çok üzerinde bir oyun keyfi yaşadı.

Fenerbahçe, öne geçmenin avantajını çok iyi kullandı. İkinci yarıda kalitesini ve tecrübesini kullanarak 4. golü de buldu. Kalan haftalarda çok keyifli bir şampiyonluk mücadelesi izleyeceğiz.

Kaynak: zaman.com.tr, web.archive.org (arşiv bağlantısı)

Toni Slyva:1 Antalyaspor:0

Hayri Beşer 2009.03.02

Trabzonspor'un pozisyon üretme özelliğini biraz Beşiktaş'a benzetiyorum. İki takımın da golle burun buruna gelmek için canı çıkıyor. Canhıraş bir mücadele furiasının ardından zorlama hamlelerle 'sonuç oyununa' yelken açmaya çalışıyorlar. Halbuki böyle mi olmalı? Büyük takımsanız, en statik ânınızda bile bir anda golün kapısını çalabilmelisiniz.

Trabzonspor bu ekstra özelliğin kenar mahallelerinde dolaştığı için döktüğü enerji ile doğru orantılı pozisyon zenginliğine yeterince yaklaşmıyor. Ancak Antalya'da oynadığı futboldan belki daha fazla yakaladığı net pozisyonlar ile dikkat çekti Ersun Yanal'ın takımı.

Yattara'dan söz etmek istiyorum. İlk 20-25 dakikalık dilimde önceki maçlardan daha etkiliydi. İki net asist yaptı. Özellikle Gökhan'ın ayağına kondurduğu orta enfes bir kavis dizaynıydı. Golcü oyuncu da plasesini çok iyi yaptı ama Ömer 'kaleci şansı bu olsa gerek' dedirten bir hamle ile terse giderken topu çıkardı. O pozisyonun gol olmayışı 'Trabzonspor'un bu maçtaki kaderi' ile ilgili mistik düşüncelere kapı aralayacak kadar şaşırtıcıydı. Ardından bir de Colman'ın sol ayağından çıkan şutun direkte patlaması Bordo-Mavili takımın ikinci büyük talihsizliğiydi.

Bu arada Yattara ilk yarım saat dolmadan havasını kaybetmeye başladı. Yıldız futbolcu stil itibarıyla fazla deşifre olmanın sıkıntılarını yaşıyor. Rakip oyuncular onu karşılarında gördüklerinde ilk hamleyi yaparak ağır bir bel sarsıntısı yaşama hatasına düşmüyor artık. Geriye doğru yaylanarak Ginelinin koşu yolunu kapatıyorlar. O da luna parklardaki çarpışan otolar gibi kurulan barikatların arasında sıkışıp kalıyor.

Tabii daha önemlisi Yattara formsuz. Oyundan kopuyor, küsüyor. Pozisyona göre şekil almak yerine, bütün pozisyonların kendisine göre şekillenmesini bekliyor. Bu da hem onu çekilmez bir figür haline getiriyor, hem de Trabzonspor'un oyunundaki aksiyonu öldürüyor. Yine de Yanal, ikinci yarıya Yattara'yla başlayarak hem üç puanı kurtardı, hem de futbolcusunun çöküş sürecine girmesini önledi. İstikrar ve cesaret adına iyi bir teknik direktörlük sınavıydı.

Antalyaspor daha ziyade reaksiyon futbolu oynadı. Buna rağmen ilk yarıda bir penaltı yakaladılar ama değerlendiremediler. İkinci yarıda uzun süre Trabzonspor üstünlüğünü sürdürdü. Antalyaspor'un biraz oyuna hakim olmaya başladığı dakikalarda ise Toni Slyva bir kalecinin sadece kurtarılarıyla değil aynı zamanda topu oyuna sokma meziyetiyle de maç kazandırabileceğini gösterdi. 75. dakikada rakip atağın ardından eliyle sağ çizgideki Yattara'ya attığı top üç puanı götüren golün kapısını açtı.

Bana göre Trabzonspor'un galibiyetinde aslan payı Yattara ve Umut'tan çok 'topu oyuna sokma ustası' Slyva'ya aittir.

Kaynak: zaman.com.tr, web.archive.org (arşiv bağlantısı)

Modern futbola Alex, Arda ve Yattara tokadı

Hayri Beşer 2009.03.03

Kabul etmeliyiz ki futbol bugün, koşanın, mücadele edenin ve en önemlisi 'takım olabilen'in dünden daha fazla kazandığı bir oyun.

Yani bir dönemler Rusya milli takım teknik direktörüne dahi 'tek başına takım' ifadesini kullandıran Rıdvan Dilmen tarzının ufukta kaybolmakta olduğu bir serüvene doğru koşuyor günümüz futbolu.

Büyükülüğünüz ve klasınız 'takım oyununa' eklemlenmemişse 'yıldız' değil problemsiniz. Fayda değil, arızasınız. Artı değer değil, yüksünüz. Fark değil, eksikliksiniz. Ne var ki, bu hafta ligimizde yaşananlar bazen modern futbolun da yıldızlar önünde diz çökebileceğini gösterdi.

İsterseniz Şükrü Saracoğlu Stadi'ndeki hikâyeden başlayalım. Yanlış anlamayın; F.Bahçe'nin 'takım oyunu' oynamayıp sadece yıldızları sayesinde sonuca gittiği şeklinde bir iddiayı dinlendirmeyeceğim. Tam aksine F.Bahçe sezonun en takım olduğu 90 dakikasını yaşadı bana göre. Ancak 4-2'lik galibiyeti getiren bu değildi, başta Alex olmak üzere yıldızların zeka, hüner ve beceri gösterisiydi. Çünkü mesele modern futbolsa Sivasspor'un sahadaki duruşu, mücadeleciliği ve kolektivitesi F.Bahçe'den çok daha oturmuş düzeydeydi. Kim kötü oynadığını söyleyebilir Sivasspor'un. Kontrol ve savunma oyununa sığınmadılar. Şampiyon adayına

yakışan bir endamla açık ve temiz futbolu tercih ettiler. Bu sayede pozisyonlar ve goller buldular. Ama Alex, Uğur Boral, Emre, Semih ve Gökhan Gönül'lü meziyet adamlarının birlikte 'en iyi performans çıktısını' yakalamalarının kadrine uğradılar.

Alex, tartışmasız sezonun en parlıtlı oyununu oynadı. Sadece düzgün pas tembelliğiyle işi geçiştirmeye çalışmadı. Ani dur-kalklar yılan gibi kıvrılışlarla ele avuca sığmaz oyuncu tiplemesini de hatırlattı yerine göre. Sol ayağın boşluğa düştüğü anda sağ ayağıyla 'enfes bir akıl ve beceri' şahikası kondurdu Uğur Boral'ın kafasına. Cumartesi akşamı Alex'le top arasındaki ilişki modern futbolun bazen bir yıldızın önünde nasıl da diz çökebildiğinin hatırlatması gibiydi. Uğur'un ve diğerlerinin şahane performanslarını ise bu parantezin içinde değerlendirmeyeceğim.

Antalyaspor-Trabzonspor maçında olup bitenler ise daha başkaydı. Sahada bir Yattara fenomeni vardı. Belki de en çok top kaptırıp takımın akordunu bozan adamdı. Yine de Bordo-Mavili takımın en temiz pozisyonları onun sağ ayağının içinden çıkan ortaların ürünüydü. Bir ara oyundan iyice kopmuştu. İkinci yarıya Ersun Yanal onunla başlamasa herkes "Hoca çok haklı." diyecekti. Ama Yanal onu sahada tuttu. Ta ki çok pozisyona giren ama kaçırmakta üzerine olmayan Umut'a topu dışarıya atamayacağı bir servis yapana kadar. Sözün özü Trabzonspor, günün arızası Yattara'nın iş bitiriciliği ile Antalya'dan üç puan çıkararak yeniden zirvenin ortağı oldu. Bu arada Umut'un kaydettiği golde Yattara'dan önce eliyle bu oyuncuya enfes bir pas çıkaran kaleci Sylva'nın hakkını teslim edelim. Genç kalecinin Trabzonspor orta sahasından daha iyi servis yaptığını söylersek bilmem abartmış olur muyuz?

Peki G.Saray Konya'da ne oynadı? Bordeaux yorgunluğu ve bozuk zemin fena halde dolaşmıştı Sarı-Kırmızılı futbolcuların ayağına. Yani G.Saray'ın futbolunun, övülecek, sevinecek hiçbir tarafı yoktu. Ama o yokluk içerisinde parlayan bir Arda iş bitiriciliği vardı. Bordeaux maçının yıldızı, kalecinin hatasını affetmeyecek kadar tilkiydi. Onun attığı erken gol, dikkatli savunma ile el ele verdi, G.Saray'a üç puan getirdi.

Alın size Marco Ernst!

Beşiktaş'ı neredeyse umutsuz vaka ilan edecektik. Nasıl da puan saçıyordu Siyah-Beyazlı takım. Mustafa Denizli koca bir hayal kırıklığı olmaya doğru koşar adım yürüyordu. Ama şu anda liderin sadece üç puan gerisinde Siyah-Beyazlı takım. Peki ne değişti? Beşiktaş mükemmel mi oynuyor? Rakiplerinin canına mı okuyor? Bu sorulara 'evet' demek mümkün değil. Ama Beşiktaş kazanıyor. Daha doğrusu rakiplerinden daha az kaybediyor. Büyükşehir'i zor da olsa dize getirerek bu haftayı da çok kârlı kapattı Siyah-Beyazlı ekip. Beşiktaş'ın toparlanmasında ön libero Ernst'in rolü çok büyük. F.Bahçe için Mehmet (Marco) Aurelio ne demektiyse, Beşiktaş için de Ernst aynı anlama geliyor. Bu tespitin erken olduğunu düşünüyorsanız Ernst'i dikkatle izlemeye devam edin.

Daha güzel haftalarda buluşmak dileğiyle...

Kaynak: zaman.com.tr, web.archive.org (arşiv bağlantısı)

Bülent Uygun nerede yanıldı?

Hayri Beşer 2009.03.05

Cumartesi akşamki lig maçının ağırlığı çökmüştü Saracoğlu'nun üzerine. O gün futbolcularını "Oynayın arkadaşlar" diye sahaya süren Bülent Uygun, bu defa tahtanın en üstüne belli ki "Savunun arkadaşlar." diye yazmıştı.

Genç teknik adamın önceliği F.Bahçe'nin strateji işlemez 'meziyet anarşistleri' ile topun arasına kalın duvarlar örmekti. Bu yüzden sahnede tek santrfor (Mehmet Yıldız) vardı. Kalabalık orta sahanın merkezi Sezer ve İbrahim gibi iki deli fişek enerji küpüyle tutulmuştu. Bülent hocanın ilk on birde şans verdiği isimlerden Muhammet organizasyon aktörü rolündeydi. Herve Tum da galiba sakinleştirici tarafı Kamaman'dan daha güçlü olduğu için sahadaydı: Hücumda forveti çiftlerken, top rakibe geçtiğinde orta sahanın derinliğine doğru akarak Fenerbahçe'nin düzgün paslı çıkışlarına engel olmaya çalışıyordu.Sivasspor'un muhafazakar oyun taktiği ve Fenerbahçe'nin hünerli ayaklarının setten yeni çıkmış aktörler gibi yorgun gezintileri hayal edilen futbol güzelliğini engelleyen faktörlerdi. İlk 45 dakikada F.Bahçe'nin üç neti vardı. İkisini Semih kaçırdı. Onun bu tarz cömertliklerine alışık değiliz. Alex'in baraja çarparak direktten geri dönen topunu çok yakın mesafeden fileler yerine tribünlere gönderen Deniz ise kaçırdığı bu pozisyonun mahcubiyetiyle yaşayamayacağını beyan edercesine 67. dakikada son derece klas bir oyuncu vuruşuyla Fenerbahçe'yi öne geçiren isim oldu. Bu arada Sivasspor'un koskoca ilk yarıda sadece bir adet adam gibi bir pozisyon bulabilmesi konuk takıma yakışmayan bir istatistikti.

Aragones'in Emre'yi savunmanın önüne merkez oyuncu olarak yerleştirmesi Alex'i de yeniden 'gol kurucu' pozisyonuna taşıdı. Bana göre F.Bahçe için doğru tercih budur. Şayet hem o hem de Semih kendi gerçeklerine yakın oynasalardı bu birliktelikten çok keyifli son vuruş örnekleri çıkardı. Uğur Boral, lig maçında sezonun en iyi futbolunu oynamıştı. Dün akşam ise o unutulmaz Sevilla karşılaşması sonrasındaki 'nadas' haline geri dönmüş gibiydi. Aragones yine de Uğur'u değiştirmek için 56 dakika bekledi. İspanyol hoca, Güiza'yı ofansif anlamda bütün imkanları kullanmak düşüncesiyle oyuna aldı ama goller önce iki defansif ayaktan (Deniz-Edu) geldi. Sivasspor'un muhteşem frikik golüyle umutlandığı anda ise F.Bahçe'nin iyi pas yapma özelliği devreye girdi. Bu sayede Deivid gecenin en kolay golünü kaydetti.

Dikkat çekici olan şu: Fenerbahçe lig maçından çok daha az terlediği halde yine iki farklı bir galibiyet almayı başardı. Çünkü gol için sayısız alternatifi olan bir ekip. Sivasspor ise Fenerbahçe'yi oynayarak değil, savunarak kontrol etmeye çalışmanın bedelini ödedi.

Kaynak: zaman.com.tr, web.archive.org (arşiv bağlantısı)

Aragones'in 'üç merkez adamı' Fener'i sırtlıyor

Hayri Beşer 2009.03.09

KAYSERİ- Sanıyorum gazeteler bugün sadece Kayseri-F.Bahçe maçını yazmayacak. Çünkü medya mensuplarını taşıyan Türk Hava Yolları uçağı ile korkutucu ve maceralı bir yolculuk yaşadık. Kaptanın İstanbul'dan kalktıktan kısa bir süre sonra ipuçlarını verdiği hava muhalefeti Kayseri'ye inişi engelleyince rota Malatya'ya çevrildi.

Böylece uçakta dualı ve esprili bir süreç başladı. Ve kaptan çok geçmeden "Malatya'da da problem var. En uygun istasyon Nevşehir" anonsunu yapınca uçakta panik doruk yaptı. Türbülans ve fırtınayla birlikte "Ya inecek alan bulamazsak?" endişesi herkesin yüzünden okunuyordu. Ancak kaptanımız, Nevşehir Havaalanı'na iniş yapmayı başardı. Böylece herkes derin bir oh çekti.

Velhasıl yorucu bir günün akşamında dağınık bir motivasyonla vardık Kadir Has Stadyumu'nun açılış maçına. Zemin tam hazır görünmese de bu yeni futbol arenasının muhteşemliğini gıpta ile seyrettik. Başkan Mehmet Özhasseki başta olmak üzere emeği geçen herkesi tebrik ediyorum. Artık geçelim oyuna. İlk dakikalarda Kayserispor'un tutkulu bir görüntüsü vardı. Mehmet Topuz'un kurşun hızıyla giren frikiğine Volkan'ın çabuk elleri uzanmasa tıklım tıklım dolu ateşli tribünlerin kendinden geçeceği bir süreç başlayabilirdi. Fenerbahçe, kontrollü bir oyun anlayışıyla ev sahibi takımın hızını dengelemeyi başardı.

Aragones'in stratejisi ve oyuncu tercihleri son derece doğruydu. İspanyol hoca üç merkez adamla takım oyununun omurgasını oluşturdu. Dörtlü savunmanın önündeki Deniz bu üçlü merkezin en gerisindeki adamdı. Hem rakip atakları bozuyor, hem de basit pas tercihleriyle F.Bahçe'ye temiz çıkışlar sağlıyor. Onun önündeki Emre, F.Bahçe'nin en derin kurgu merkezi olarak çalışıyor. Bu sayede Alex tam anlamıyla forvet pozisyonunda oynuyor. Önde oynamanın avantajıyla buram buram hüner konuşuyor. Semih'le ikisi arasındaki görüş inceliğini izlerken "Aragones artık bu derin sevdadan vazgeçemez" diye düşünüyoruz. Yine de İspanyol hocanın işi belli olmaz.

F.Bahçe, duran topları en operasyonel kullanan takım. İlk golde Carlos direk vursa kesin barajdan dönerdi. İkili paslaşma kaleyi görüş açısı sağladı. Kaleci topu öne doğru çelince de Semih oracıkta bitiverdi. Sonrası malum. Alex'in sağ ayağıyla attığı gol ise "Bu adam da yok yok." dedirten bir güzellikteydi. Sarı-Lacivertli takım dün topu rakibe bırakarak oyunu istediğı gibi yönlendirdi. Kanatlara inmeye ihtiyaç bile duymadı. Volkan'ın atılmasıyla on kişi kaldığı halde rakibe gol şansı tanımadı. Elbette doğru düzgün forveti olmayan Kayseri de F.Bahçe için büyük avantajdı. Aghahowa'ya golcü demek için ne kadar çırpındıysam da başaramadım.

Kaynak: zaman.com.tr, web.archive.org (arşiv bağlantısı)

Meğer Aziz Yıldırım 'motivasyon' üstadıymış

Hayri Beşer 2009.03.10

Tarih 28 Şubat. F.Bahçe, lider Sivasspor'u Kadıköy'de ağırlayacak. O gün, kulübün resmî internet şubesine 'F.Bahçe Dergisi'nin mart sayısında Başkan Aziz Yıldırım'ın yayınlanacak yazısı düşüyor.

Başkan'ın açıklamaları karamsar. Bir küsmüşlüğü izlerini taşıyor. Bir taraftan da razı olunmuş 'gerçeğı' yansıtıyor. Özetle bu sezon için takımdan umudunu kestiğini söylüyor. Birkaç saat sonra ligin en çetin takımlarından birine karşı verilecek yaman mücadele öncesi teknik heyet ve futbolcular açısından ne kadar da sevimli bir fotoğraf' değıl mi?

O cümleler Aragones ve talebelerine ulaşmış mıydı bilemiyorum ama Sarı-Lacivertli takım, sezonun en görkemli futbolunu oynayarak lideri 4-2 mağlup etmeyi başardı. F.Bahçe muhabirimiz Erhan Güven de, maçtan sonraki basın toplantısında İspanyol hocaya Yıldırım'ın yazısını hatırlattı ve bu konudaki düşüncelerini sordu. "Başkanıma karşı saygıda kusur etmem." tarzında cümlelerle konuya giriş yapan Aragones ise Yıldırım'ın böyle düşünmesini normal karşıladığını ama bunu değıştireceğini iddia etti.

Ben o anda şunu düşünüyordum: "Başkan'ın sözleri acaba takım üzerinde nasıl bir etki yapacak?" İki bakış açısına doğru yelken açtım. 1. Yıldırım bu sözleriyle takım üzerindeki devasa stres örtüsünü kaldırıp atıyordu. Yani futbolcular kaybettiklerinde soyunma odasına inip kendilerini azarlayan ürkütücü yüz ifadesine muhatap olmayacakları konusunda rahatlayacaklardı. Şu bir gerçek ki, rahatlayan beden hünerlerini daha kolay sergiler.

2. 'Sizden bir şey beklemiyorum' açıklaması aslında futbolcuları kamçılایıcı bir özellik taşıyordu. Bazen sizi hayal kırıklığına uğratanı azarlamak yerine "Senden bir şey beklemiyorum." noktasına çekilmek müthiş bir motivasyon hamlesine dönüşebilir.

Yıldırım bilerek ya da bilmeyerek bunu yaptı. Büyük ihtimalle de bilmeyerek yaptı. Ama süreç F.Bahçe'nin lehine oldu. Sarı-Lacivertli ekip, ligin en iyi savunma yapan ve en az gol yiyen takımlarından Sivasspor'un filelerine iki maçta 7 gol bıraktı. Yine benzer özellikler taşıyan Kayserispor'u deplasmanda 2-0 mağlup etmeyi başardı. Üstelik maçın önemli bir bölümünü 10 kişi oynamak zorunda kaldığı halde.

Hani o klasik "F.Bahçe'ye sihirli bir el değdi" ifadesini kullanmayacağım. Çünkü F.Bahçe'nin böyle bir şeye ihtiyacı yoktu. F.Bahçe'nin sadece 'doğru bir ele' ihtiyacı vardı. Son üç maçtaki başarıda 'Aragones'in sistem üzerindeki rotasyonunun' rolü büyük. Özellikle Emre'nin orta sahanın merkezinde konuşlandırılması, Alex'in de adeta bir forvet gibi Semih'le el ele vererek akıl ve beceri işlerine soyunması bu olumlu değişimin en önemli boyutunu oluşturuyor. Bunun ötesinde takımda bir mücadele etme isteği var. Denge var, disiplin var, akıl var, çeşitlilik var. Savunmanın oyuna ofansif katılımı var.

Bu fırsat bir daha ele geçer mi?

Üç büyük takımın bu denli puan saçma hovardalığına soyunduğu bir sezon hatırlamıyoruz. Trabzonspor'un yeni kurulmuş bir takım olmasına rağmen aradan sıyrılıp uzun süre zirvede arz-ı endam etmesinde bu manzaranın da rolü büyüktü. Ne var ki F.Bahçe, G.Saray ve Beşiktaş'ın şaşırtan kayıplarına rağmen ne Sivas ne de Trabzon için artık "şampiyonluğun en avantajlı ikilisi" ifadesini kullanabiliyoruz. Bordo-Mavili takım, sahasında Denizlispor'dan sonra Konya'ya da mağlup oldu.

Zeki (Çol) ağabey, geçtiğimiz hafta istatistikî verilerle Trabzonspor'un en büyük sıkıntısının 'orta saha olduğunu' mükemmel bir şekilde anlattı. Umarım teknik heyet ve yöneticiler o yazıyı satırı satırına dikkatli bir şekilde okumuştur. Bordo-Mavili takımın skor üretemeyen bir orta sahası var. Colman'ın, Selçuk'un, Hüseyin'in, Yattara'nın kaç golünü hatırlıyorsunuz? Bütün iş Gökhan ve Umut'a havale olunca rakipler Trabzonspor'u kolayca kilitleyebiliyor.

Lider Sivas, Ankaraspor maçında da 2 puan kaybederek arkasından koşanların iştahını kabarttı. G.Saray'a inatçı bir el değdi. Bu da skora yansıyor. Ama Sarı-Kırmızılı takımın oynaması gereken futbol bu değil. Beşiktaş Mustafa Denizli'nin özgün tarzıyla 26. haftada zirveyi ele geçirme iddiasını neredeyse şimdiden gerçekleştirecek. Şaşırmamak lazım bu ligde her şey olabilir. Düştü gözüyle baktığımız Kocaelispor'un yukarıya tırmanmak için verdiği mücadeleyi alkışlamayı da unutmayalım.

Kaynak: zaman.com.tr, web.archive.org (arşiv bağlantısı)

Trabzon 19'da kaldı, Aslan Arda ile...

Hayri Beşer 2009.03.16

Bir takım için en büyük güç; kolektif ahengi yakaladıktan sonra özellikli oyunculara sahip olmaktır.

Alanzinho'nun sol ayağının dışıyla direk paslaşarak attığı gösterişli gol ve Arda'nın Baros'u kaçırdığı o enfes ara pası sahadaki en farklı, en özel ve en klas iki adamın 'marifet' yarışması gibiydi.

Bilhassa Trabzonspor açısından Alanzinho tarzının önemine dikkat çekmek istiyorum. Sezonun en mücadelecisi, en disiplinli ekibi; orta sahadaki merkez oyuncuların (Colman, Selçuk ve Hüseyin) sonuç futbolu üzerindeki etkinliklerinin yetersiz olması sebebiyle Gökhan gibi bir santrfora rağmen 'golcü takım' kimliğinin çok uzaklarında dolaşıyor. Bu oyuncuların hiçbiri golün kıta sahanlığına yeterince sokulamıyor. Çünkü bire birde çok etkili değiller, driplingli sokulmaları yok, nokta pas özellikleri de Colman'ı biraz dışarıda tutarsak çok üst düzeyde değil. Çünkü maçta forma giymeyen Yattara'yı paranteze almadım. Çünkü o, bütün marifetlerini oyunun kenar mahallesinde sergiliyor (sağ çizgi). Ziyadesiyle asist yapıyor ama bir ofansif orta saha oyuncusundan beklenen derece gol atamıyor.

Oyunun dışına fazlaca taşmadan gelelim sadede. Diziliş olarak sol kanatta görev yapıyor görüntüsüne rağmen sürekli içeriye kat eden, dar alan çalımları ve kısa mesafeli ters paslarıyla rakip savunmanın dengesini bozan

Alanzinho'nun Trabzonspor'da eksik olan 'klas merkez adamı' ihtiyacını giderici bir rol oynayacağını söyleyebiliriz. Dün, biraz güçlenmiş, biraz kondisyon bulmuş haliyle doyumsuz işler yaptı.

Şayet Boros'un golü öncesinde Alanzinho'ya yapılan (en iyimser yaklaşımla sarı kartlık) faulü Yunus Yıldırım ıskalamasaydı dün gece daha güzel bir Trabzonspor, daha güzel bir G.Saray, yani daha güzel bir oyun izleyecektik. Yıldırım, akıl almaz bir körlükle o pozisyonu görmezden gelerek Bordo-Mavili oyuncuların psikolojisini pozdu. 19. dakikadan sonraki süreç o faulün gölgesi altında geçti. Bordo-Mavili takım, bir daha normale dönemedi.

İkinci yarıda G.Saray'ın oyunu kontrollü bir şekilde götürme hesabı çok açık bir şekilde görülüyordu. Sarı-Kırmızılı takım, kaleci Slyva yapımı bir golle öne geçerek Avni Aker'den umduğundan fazlasını çıkarma şansını yakaladı. Ancak Yaser'in, Egemen'in yüzünde patlayan dirseği ev sahibi takıma sayısal üstünlük sağladı. Ayrıca Arda'nın da o dakikalarda sakatlanmasıyla G.Saray sahada adeta iki eksik pozisyona düştü. Bu süreçte Alanzinho'nun bitirim pası Colman'ın ayağından enfes bir gole dönüştü.

Aslında Trabzonspor, galibiyet golünü de bulabilirdi. Ama o soğukkanlılıktan, o dengeden ve o kazanma tecrübesinden henüz uzak bu takım. Yoksa Hamburg yorgunu Bülent Korkmaz'ın savunmacı Galatasaray'ını dize getirmek hiç de zor değildi.

Kaynak: zaman.com.tr, web.archive.org (arşiv bağlantısı)

Lincoln'ü nasıl oynatırsın?

Hayri Beşer 2009.03.24

Lütfen yüreğinizdeki formları çıkarın. Sadece ve sadece futbolun büyüğü kostümlerini kuşanın.

Ve hayale durun sezonun ilk yarısındaki Cassio Lincoln'ü. F.Bahçeli, Beşiktaşlı, Trabzonlu ya da Sivaslı olsanız ne fark eder? Seyretmek istemez misiniz bu nadide 'futbol güzelleştiricisini'.

O eşsiz futbol güzelleştiricilerinin bir bir göçüp gittiği, yeşil sahaların gladyatör dövüşlerine arenalık yaptığı bu ortamda Lincoln kolay bulunan bir değer mi? Futbol, takım oyunu, kabul. Futbol, mücadele oyunu, kabul. Futbol yürek ve özveri oyunu; kabul. Ama bütün bunlardan daha fazla futbol, bir zekâ ve beceri oyunu.

Dünyanın en büyük analiz dehası olsanız dahi 'yeteneğe dur diyecek' bir sistem marifeti geliştiremezsiniz. Öyleyse büyük yetenekleri 'terbiye etmenin, hizaya getirmenin yolunun' 'höt zöt liderliği'yle mümkün olmadığını bileceksiniz. Yetenekler narindir, duygusaldır, kolay incinir. Kaba yöntemlerle terbiye edilmeye gelmez. Koparlar, boşluğa düşerler.

Bir de bakarsınız, 90 dakikaya serpiştirdiği üç-beş özel hareketiyle sizi sırtında taşıyan bu 'tribün gülleri' sırtınızda taşımakta zorlandığınız kambura dönüşmüş. Skibbe, Lincoln'ü liderlik gösterisine alet etme yanlısına düşmediği için 90 dakikalık oyunları 10 dakikalık rüzgârlarla kazanmasını biliyordu.

Şu bir gerçek ki, G.Saray'ın takım olduğu yerde Lincoln artı değerdir. Bir defa o çıtkırıldım fiziğiyle ters orantılı bir inatçılığı var. Ayağındaki toptan kolay kolay vazgeçmiyor. Gösterdiğinden daha fazla sürat yapıyor. Oyunun kör dövüşüne dönüştüğü yerde çalımlarıyla bir çilingir gibi rakip savunmayı açıyor. Ayağının her yeriyle olmadık hünerli paslar çıkarıyor.

Böyle bir yetenekten maksimum verim almak istiyorsanız bir defa onun kaprisleriyle kaprislerinizi yarıştırmayacaksınız. Bülent Korkmaz belki de böyle bir yanlısın içine düştüğü için hem Lincoln'ü, hem ligi, hem

de Avrupa'yı kaybetti. Halbuki, disiplini kutsallaştırmadan sevimli bir denge kurabilseydi takım üzerinde Lincoln ve G.Saray şimdi daha güzel yerlerde olabilirdi.

Bir güzel oyun müptelası olarak üzüldüğüm nokta şu. Bir teknik adam Lincoln'ü oynatmayı, ondan verim almayı nasıl beceremez? Bülent Korkmaz, Cassio'nun gözlerinin içine sevgiyle bakmayı becerebilseydi belki bu bile yeterdi.

Beşiktaş ve Sivas'ın farkı var

Sivas'ta 1-1 sona eren mücadeleden çıkarılacak ana fikir şuydu: Ligde ilk ikiyi doğru takımlar paylaşıyor. Oyun içinde uçurum mesabesinde gel-gitler yaşamadı iki takım da. Dengeli bir mücadele, istikrarlı bir oyun vasatı son düdüğe kadar sürüp gitti. Bazen Sivas biraz daha etkili oldu. Bazen Beşiktaş daha istekli göründü.

Futbolun güzelliklerinden de kesitler sundular, "Bu ne yaman mücadele" havası da verdiler. Beşiktaş, Trabzon'a karşı bir kırılma maçı oynamıştı. Yenik duruma düşmesine rağmen eşitliği sağlamayı başarmıştı. Sivas'ta da yediği golün altından kalkmasını bildi ve üç büyükler içerisinde şampiyonluğun en sahici takipçisi olduğunu gösterdi. Bu hafta zirveye oynayan takımların maçlarını gözlerimizin önüne getirdiğimizde rahatlıkla şunu söyleyebiliriz: Şampiyon adayı gibi oynayan sadece iki takım var: Beşiktaş ve Sivas.

F.Bahçe saman alevi gibi. Sahip olduğu birikim ve kalite ile kısa vadeli rüzgârlar estiriyor ama kaybedilmiş motivasyon bir türlü geri gelmiyor. Bursa maçını bu yüzden puansız kapadılar. Ev sahibi takımın golcüsü Sercan'a küçük bir parantez açalım. Dripling ve çalım özelliği olan bir golcü. Dünya çapını yakalayabilmesi için sadece iyi çalışmaya ve kendini biraz daha geliştirmeye ihtiyacı var. Umarım kendi gerçeğinin farkındadır.

Trabzonspor'un Antep'ten puansız dönmesi şaşırtıcı değildi. Çünkü Bordo–Mavili takım düşüşte. G.Antep ise iyi pas yapan, önemli silahları olan ve sahasında başarılı sonuçlar alan bir takım. Trabzonspor'un arızaları Antep gerçeğiyle karşılaşınca ortaya bu sonuç çıktı.

G.Saray, Eskişehir karşısında aradığını bulamadı. Es Esler, sahip oldukları köklü mazinin hakkını veren işler yapıyorlar büyük takımlar karşısında. Bu yüzden Hamburg yorgunu G.Saray'ı dize getirmeleri zor olmadı. Uzun süre 10 kişi oynamalarına rağmen kazanmasını bildiler.

Düşme hattında Kocaelispor'un yukarıya yolculuğu heyecan verici. Galiba başaracaklar.

Kaynak: zaman.com.tr, web.archive.org (arşiv bağlantısı)

Bernabeu'da tek bir Real forması bile yoktu

Hayri Beşer 2009.03.31

İspanya'da kendimizden bir şeyler bulabileceğimizi biliyordum. Bir defa bizim kadar neşeliler, bizim kadar esprililer, bizim kadar muzipler. Akdeniz ülkesi olduğu için tipik Avrupa soğukluğundan uzak bir iklim İspanya.

Cumartesi akşamki milli maç öncesi bolca vaktimiz oldu. Elimizden geldiği kadar Madrid'i teneffüs etmeye çalıştık. 80 bin kişilik meşhur Bernabeu Stadı bütün heybeti ile şehrin göbeğine kurulmuş. Ama hiç de rahatsız edici kaba bir hali yok. Adeta "Statlar şehrin ortasında olmaz" efsanesine bir başkaldırı heykeli gibi duruyor. Geniş bir kıta sahanlığına ve park alanlarına da sahip değil. Buna rağmen çevreyle inanılmaz derecede uyumlu bir şekilde insanlara el sallıyor. Oradan çıkınca caddelerin, alışveriş merkezlerinin sıcaklığıyla yüz yüze gelmenin rahatlığını yaşıyorsunuz.

Neyse, amacım Madrid şehriyle Bernabeu ikilisini hikâye etmek değil. Bana sevimli gelen ve örnek alabileceğimizi düşündüğüm bazı gözlemlerimi sizinle paylaşmak istiyorum. İspanyollar karşılaşmayı bir festival havasında bekliyorlardı. Bernabeu'nun batı tribünlerinin arkasında kurulan stantları gezerken futbolu gerilimden, kasvetten, kavgadan uzak tutmanın ne kadar cici yolları olduğunu gördüm. İnsanı alıp bir tiyatro ortamına taşıyan sayısız etkinlik vardı. Penaltı atışları, bilgi yarışmaları vs. Hele bir çamaşır makinesinin deliğinden topu geçirme yarışması vardı ki bayıldım.

O ortamı teneffüs ederek statta yerini alan bir seyircinin ruh halini düşünüyorum. Her şeyden önce futbolun bir oyun, bir eğlence olduğunu iliklerine kadar hissediyor. Rahatlıyor, keyif alıyor. Şimdi Bernabeu'dan dönüyorum yarın akşamki müsabakanın oynanacağı Ali Sami Yen Stadı'na. Böyle bir manzara bekliyor mu bizi? Ne gezer. Karaborsa bilet satıcıları ile polisler arasında köşe kapmacalar ve içeriye girebilmek için oluşmuş uzun kuyruklardaki gergin yüzler... Futbol için sunulan hizmet böyle olunca tribünlerden coşkulu şarkılardan çok çirkin tezahüratlar yükseliyor maalesef.

Futbol Federasyonu'muzun bu anlamda yapacak çok şeyi olduğunu düşünüyorum. Milli maç günlerinde (kulüplerimiz de bunu yapabilir) stadın etrafında birçok şirket stant kurup etkinlik düzenleyebilir. Böylece sayısız kreatif oyun ve yarışmalar sergilenir. Bu sayede ailece maça gelme kültürü oluşur. Çünkü en çok da çocuklar bayılıyor bu tür etkinliklere.

Federasyonumuzu sponsorluk gelirine boğan (Başkan Mahmut Özgener'in açıklamasına göre krize rağmen sponsorluk gelirleri bir yılda yüzde 270 artmış) şirketlerin prezantasyon boyutu olan böyle bir girişime büyük teveccüh göstereceklerini düşünüyorum. Futbol Federasyonu buradan hem sponsorluk geliri elde eder, hem de seyircilerimiz milli müsabakalara bir eğlence havasında hazırlanmış olur.

Madrid'de bayan taraftarların karşılaşmaya ilgisi de dikkat çekici düzeydeydi. Çocuklarıyla maça gelen sayısız anne vardı. Hatta ikiz bebekleriyle bu festivalden geri kalmamaya çalışan birçok bayan taraftarla karşılaştığımı söyleyebilirim. Ama en çarpıcı gözlemim şuydu: Biliyorsunuz Bernabeu, dünyanın en popüler kulübü Real Madrid'in stadı. Ama ortalıklarda sırtında Real Madrid forması olan tek bir taraftarla dahi karşılaşmadım. Stadın etrafında F.Bahçe, Beşiktaş ve G.Saray formalı gurbetçilerimiz göze çarparken, Madridlilerin sırtında sadece İspanya Milli Takımı'nın forması vardı. Gerçek futbol ülkesi olmak galiba böyle bir şey.

Biliyorum, aklınız yarın akşamki karşılaşmada. "Kazanabilecek miyiz?" diye düşünüyorsunuz. Bana sorarsanız kazanmak hem kolay, hem de zor. Maçtan sonraki basın toplantısında Fatih Terim'e İspanyol gazetecilerden gelen ilk soru şuydu: "Sahada daha iyi olan Türkiye idi. Sizce sonuç adil miydi? İspanya galibiyeti hak etti mi?" Fatih hoca, cevabı toparlamakta biraz zorlandıktan sonra "İkinci yarıdaki İspanya'nın hak ettiğini söyleyebilirim." dedi. Evet ilk yarıdaki Türkiye İspanya'yı dize getirir. Ama biz hangi Türkiye'yi izleyeceğiz? Bundan emin değilim.

Kaynak: zaman.com.tr, web.archive.org (arşiv bağlantısı)

60'tan sonra oynamayalım!

Hayri Beşer 2009.04.02

İspanya'nın Madrid'deki on birden üç farklı isimle oyuna başlamasının bir anlamı olmalıydı. Maç başlar başlamaz Del Bosque'nin niyeti tüm çıplaklığıyla ortaya çıktı. Tecrübeli teknik adam, iyi pas ve etkili orta saha presinin yanına 'çabukluk' faktörünü de ekleyerek ağır sayılabilecek Türkiye savunmasının arkasına sızmayı planlamıştı.

Tamamlayıcı forvet pozisyonunda oynayan David Silva, sağ kanat ağırlıklı asimetrik koşularla Ramos karşısında zorlanan İbrahim Üzülmüş'in alanından sürekli ürkütücü tehditler gönderiyordu kalemize. Aynı şekilde ilk on birde şans bulan Riera da orta saha orkestrasına uyumlu bir şekilde eşlik etmenin yanı sıra soldan hızlı sarkmalar yaparak yüreğimizi ağzımıza getiriyordu. Maçtaki ilk güzel unutulmayacak futbol hareketi ondan geldi. 13. dakikada sol ayağının dışıyla indirme bir top gönderdi kalemize. Volkan bu estetik vuruşu vaktinde algılayamadığı için topu ancak havada yaylanarak çıkarmayı başarabildi.

İspanya daha sonra Milli Takım'ımızın 25. dakikadaki golüne kadar iki önemli pozisyon daha buldu. Özellikle Torres'in yakın mesafeden geri pas yumuşaklığında bir plase yapması Volkan için büyük şanstı. Orta sahada hakimiyet yüzde yüz İspanyollarda idi. Oyuncularımıza adeta top göstermediler. Kurdukları basit ama çabuk pas ağıyla 'sahada tek takım' görüntüsü verdiler.

Bu süreçte Türkiye aktif oyunda hiç yoktu. Ancak savunmamız kontrolü kaybetmedi. Orta saha ve forvetimiz de yakın pozisyon takibiyle İspanya'nın arzu ettiği 'bitirici organizasyonları' kurmasını engelledi. Başta Mehmet Aurelio olmak üzere, Emre, Arda ve Tuncay'ın akılcı rakip bozuculukları savunmamızın ağır tehditlere maruz kalmasını engelledi. Bir de, Xavi'nin topla az buluşmasına özen göstermemiz de akıllı bir stratejiydi. Onun yerine daha ziyade Xabi Alonso merkez oyun kurgulayıcı rolünü üstlenmişti. Açıkçası onun oyun yönlendiriciliği Xavi klasının gerisinde kaldı. İspanyolların korkunç gol silahı Torres'e egemenlik alanı tanımadık. Özetle pasif görünen Türkiye, özverili ve yardımlaşmalı takım savunması sayesinde ilk 25 dakikada verdiği üç pozisyonun dışında İspanya'yı sonuç getirmeyen görüntü futboluna mahkum etti ilk 45 dakikada.

Ve ilk pozisyonumuzda golü bulduk. Ortalıklerde pek gözükmeyen Arda'nın içeriye kat ederek ortasını iyi takip eden Tuncay'ın topu arkasına çelmesi ve Semih'in anında oracıkta bitivermesi çok tatlı bir sürpriz oldu Türkiye için. Devre bitmeden ikinci golü de bulacaktık. Ama Nihat, güzel bir plase yerine güç limitlerini sonuna kadar zorlamayı tercih edince top tribünleri boyladı.

Şu bir gerçek ki, sürekli savunma modunda kalmak Milli Takım'ımızı sadece fiziksel olarak değil dengeli pozisyon takibi açısından da yoracaktı. İbrahim Üzülmüş'in topu elle oynaması sonucu İspanya'nın kazandığı penaltının başka bir izahı yoktu. Maçın sonlarına doğru kontrol futbolunun biraz dışına çıktık. Oyuncu değişiklikleriyle ikinci golü zorladık. Ancak bunu başaran İspanya oldu. Çünkü sahada diri kalan onlardı. En azından kaybetmemeliydik. Yazık oldu.

Kaynak: zaman.com.tr, web.archive.org (arşiv bağlantısı)

Orta sahan yoksa, golcün kayıpsa Yattara yetmez tabii...

Hayri Beşer 2009.04.06

Tatlı bir bahar güneşinin altında başladı oyun. Galiba bu yüzden ilk dakikalar 'göz ovuşturma' miskinliğinde geçti. Adaleler yavaş yavaş ısındı, tempo sessiz sedasız bir şekilde arttı. Sahadaki 22 adamın da düşünce öznesinde 'top' vardı.

Böyle olunca paslı oyun adına hiç de fena sayılmayacak bir futbol sevimliliği kuşattı Avni Aker'in çimlerini.

Trabzonspor tahmin ettiğimizden daha özgüvenli ve efektif gol organizasyonları kurguladı. Merkezdeki oyuncu Yattara'ydı. Onun feykli koşularıyla sonuca gitmeye çalıştı Bordo-Mavili takım. İsabetli uzun toplar zaman zaman Yattara'nın kıvrak bel ve bilekleriyle işbirliği halinde olunca son derece keyifli pozisyonlar izledik. Ne var ki Gökhan ilk 45 dakika içerisinde yakaladığı fırsatlarda klasına muhalefet eden bir savruluk örneği sergiledi.

Trabzonspor oyunun belli bölümlerinde müthiş baskı dalgaları oluşturdu rakip kalede. Golü bazen baskı getirir. Rakip savunma bunalır, bocalar, hata yapar. Top bir yolunu bulur filelerle kucaklaşır. Ne var ki ev sahibi takım için bu da gerçekleşmedi. Çünkü Belediyespor, açık futbol oynamasına, rakibe pozisyon vermesine rağmen denge kıvamını kaybetmedi, oyun disiplininin hiçbir zaman kopmadı. Kaleci Behram'ın başarılı kurtarışları sayesinde de kalesini gole kapadı. Buna karşılık geliştirdiği birkaç atakta İbrahim Akın'ın adeta Trabzon forvetine öykünen vuruş arızaları sebebiyle öne geçme fırsatını değerlendiremedi.

İkinci yarıda Bordo–Mavili takımın, bütün rezervlerini kullanarak büyük bir baskı kurması bekleniyordu. Ancak bu gerçekleşmedi. Orta sahanın oyuna sahici bir ağırlık koyamadığını gördük. Selçuk, son derece sıradan ve silik bir görüntüdeydi. Colman çıtkırıldım oyunuyla durumu idare ediyordu. Sol kanat maçın başından beri işlemiyordu. Bütün iş Yattara'nın adam eksiltmeleriyle sürükleyiciliğine ve bitirici asistlerine kalmıştı. Onu da İstanbul Belediyespor savunması ikili-üçlü kademelerle etkisizleştirmeyi başardı.

Bir de dikkat çekici olan şu: Gineli yıldız bir şekilde topu götürüp zor pozisyonda da olsa ortasını yapabiliyor. Ama hiçbir top Gökhan ya da Umut'un kafasıyla buluşmıyor. Çünkü Yattara ile bu iki forvet arasında organizasyon uyumu yok. Ligin 26. haftasında böyle bir problemin altını çiziyor olmak sanırım Trabzonspor'un şampiyonluk yarışında neden yaya kaldığını anlatmak için yeterli.

Ersun hoca, Alanzinho silahını bana göre biraz geç kullandı. Bu oyuncu girdikten sonra Trabzonspor'un daha heyecan verici gol girişimlerini izledik. Ancak ne Gökhan'da ne de bir başkasında etkili bir son vuruş yapacak tutku ve motivasyon vardı. Bana göre Trabzonspor yarışa veda etti. Hem de evinde kaybettiği puanlar yüzünden.

Kaynak: zaman.com.tr, web.archive.org (arşiv bağlantısı)

Denizli'yi överken Sağlam'ı hatırlamak

Hayri Beşer 2009.04.08

Beşiktaş'ın 26. haftada liderlik koltuğuna oturamayışını kimse 'Mustafa Denizli'nin iddiası gerçekleşmedi' şeklinde yorumlamadı. Çünkü Denizli yönetimindeki Siyah–Beyazlı takımın ikinci yarıdaki puan performansı gerçekten alkışlanmaya değer.

Ortada seyrine doyum olmayan bir takım yok. Ortada rakiplerini savunmaya hapsederek pozisyona boğan bir takım yok. Ortada paslı oyunu başarıyla uygulayarak mutlak hakimiyet kuran bir takım yok. Peki ne var? Sivas'ı bir kenara koyarak söyleyelim. Şampiyonluk kovalayan rakiplerinden daha istekli, daha dengeli, daha istikrarlı, daha mücadeleci bir takım var.

Mustafa Denizli, enteresan özellikleri olan bir teknik adam. Halkla ilişkileri iyi, rahatlatıcılığı iyi, futbolcuları ile iletişimi iyi, kriz yönetimi iyi. Bütün bu artıları birkaç güzel hamle ile birleşince ortaya F.Bahçe ve G.Saray istikrarsızlığından ayrıışan bir Beşiktaş çıkıverdi. Bu farkın oluşmasında Denizli'nin devre arasındaki transfer tercihlerinin de rolü büyük. Fabian Ernst özelliğinde bir orta saha kavgacısına, basit oyun ve isabetli pas adamına hangi takım sahip olmak istemez. Ernst'i, Selçuk Şahin, Josico ya da Hüseyin Cimşir ile kıyaslayabilir misiniz? Ayhan Akman belki ofansif anlamda en az onun kadar meziyetli ama G.Saray'ın oyun yapısı Ayhan'ı çok fazla merkeze oturtmuyor. Beşiktaş'ta bir de Yusuf Şimşek faktörü var. Hem golleriyle hem de asistleriyle takıma puanlar kazandırıyor. Son iki haftaya bakalım. Sivas maçında Tello'nun golünün asistini yapan yıldız futbolcu, Kayserispor karşılaşmasında ise üç puanı getiren vuruşun sahibiydi.

Delgado, Bobo, Nobre ve Holosko gibi önemli oyuncuların arzu ettiği verimi alamayan Siyah-Beyazlı takım, bu iki ismin devreye girmesi ve mücadeleci futboluyla aradan sıyrılarak Sivasspor'la birlikte şampiyonluğun en büyük adayı konumuna geldi. Elbette Mustafa Denizli övgüyü hak ediyor. Ancak Denizli'nin hakkını teslim ederken, şampiyonluk yarışındaki takımların keyifsizliğini, Trabzonspor'un tahmin edilmeyen puan kayıplarını da unutmayalım.

Bu arada selefi Ertuğrul Sağlam'la, Mustafa Denizli'nin istatistik performansı da bir hayli dikkat çekici. Ertuğrul Sağlam, 6 haftada 4 galibiyet, 2 beraberlikle 14 puan toplamış. (Maç başına 2,2 puan ortalaması). Denizli ise 20 haftada takımına 38 puan kazandırmış (Maç başına iki puanın altında bir ortalama).

Ertuğrul Sağlam'ın Bursaspor'daki performansına göz atalım. Genç teknik adam 10 maçta 5 galibiyet, 4 beraberlik ve 1 mağlubiyetle 19 puan toplamış. (Denizli'nin Beşiktaş'taki puan ortalaması ile eşit bir performans: 20 maç: 38 puan, 10 maç: 19 puan). Bursaspor şu anda 41 puanla ligde 5. sırada yer alıyor. Birkaç hafta önce zirve aritmetiği içerisinde zikrettiğimiz Kayserispor'dan 4 puan önde. Alkışlanacak bir başarı değil mi?

Sözün özü Mustafa Denizli'yi överken, Ertuğrul Sağlam'ı da hatırlatmak istedim. Ne de olsa rakamlar objektiftir, yalan söylemez.

Gerçek takım Sivasspor

Lider Sivasspor, zor dediğimiz maçları bile kolay kazanıyor. Denizli deplasmanından temiz bir galibiyet çıkardı. Sakatlıklar oluyor, takıma yeni katılanlar oluyor ama Sivasspor'da ahenk bozulmuyor. Orkestra şefi Bülent Uygun'u ne kadar övsek azdır. Açıkçası bu Sivasspor'a şampiyonluk fazlasıyla yakışır.

Trabzonspor, türbülانstan bir türlü çıkamıyor. 'Sebepler' de aleyhine işliyor Bordo-Mavili takımın. Bir tarafta golcüler (Gökhan ve Umut) fırsatları cömertçe harcıyor, diğer tarafta rakip kaleciler yıldızlaşıyor (Behram). Böyle olunca da Trabzonspor, seri puan kaybına devam ediyor. Bitime 8 hafta var. Bir şeyler değişir mi, diyecekseniz. Şunu hatırlatabilirim: Ersun Yanal, 'serici' bir teknik adam. Takım kazanmaya başlarsa bir daha durmaz. Ama başlarsa...

F.Bahçe, Eskişehir'i iyi oynamadığı halde Semih, Carlos ve Deivid'in akılcı hareketleri sayesinde mağlup etmeyi başardı. G.Saray, G.Antep deplasmanından çıkardığı galibiyetle yarıştan vazgeçmediğini gösterdi.

Şimdi herkes hafta sonu oynanacak derbinin sonucunu merak ediyor. Ahmet Çakır ağabey, yapılacak en doğru işin rakamlara müracaat etmek olduğunu söylüyor. Derbilerde yüzde 75 ev sahibi takımlar kazanmış. Şu anda verebileceğimiz en somut bilgi bu. Gerisi laf-ü güzaf olur.

Kaynak: zaman.com.tr, web.archive.org (arşiv bağlantısı)

G.Saray, bir eksik Fener'i yenemedi

Hayri Beşer 2009.04.13

Önce 'NEDEN'le başlayalım.G.Saray-F.Bahçe rekabetinin yüz yıllık bir mazisi var. Neden bu maçlar öncesinde bir festival ortamı oluşturulmaz, statların etrafında etkinlikler düzenlenmez?

Neden taraftarlara F.Bahçe-G.Saray mirasının eşsiz güzelliklerini hatırlatan sunumlar yapılmaz? Stantlar kurulmaz, yarışmalar yapılmaz, zaman tüneline yolculuğa çıkılmaz? Galatasaraylı Hasan ile Fenerbahçeli

Mahmut'un 'GAZ'ı alınmaz. Kendilerini tribünlere atmadan önce ruhları yumuşatılmaz. Bir tiyatro iklimine savrulmaları sağlanmaz?

Neden Galatasaraylı futbolcularla Fenerbahçeli futbolcular el ele tutmaz, birlikte tribünleri selamlamaz? Neden hem Saracoğlu'nun, hem de Ali Sami Yen'in kapıları küfre kapanmaz. Stat hoparlöründen kötü tezahürata davetiye çıkaran şarkı anonslarına ses çıkarılmaz?

İşte bu nedenlerin cevabı düşünülseydi maçın son dakikalarındaki gerilim ve rezillikler yaşanmazdı. Kırmızı kartlar hava da uçuşmazdı. Neyse maça dair de yazacaklarım var. G.Saray rakip kim olursa olsun önde baskı kurarak oynamayı seviyor. F.Bahçe'yi, paslı, verkaçlı hamlelerle savunmaya hapsedip golü erken bulmak istediler. Takım olarak çabuk oynayabilme becerisi bu stratejinin tutacağına sinyallerini veriyordu. Ancak ilk 20 dakika içerisinde yakaladıkları fırsatları iyi değerlendiremediler.

Galatasaray, Sabri'nin de desteğiyle Carlos'un alanından içeriye kolay süzülürken, sol taraftan da Arda ve Hakan Balta ile Fenerbahçe savunmasını çok zorladı. Gökhan Gönül'ün sakatlığı da Sarı-Kırmızılıların işini kolaylaştırıyordu.. Aragones, bu oyuncuyu çıkarmak zorunda kaldı.

Fenerbahçe 20 dakikalık baskıyı gol yemeden atlatınca dengeyi kurdu. Bunda Emre Belözoğlu ve Aragones'in) devre dolmadan kenara aldığı Selçuk'un rolü büyüktü (Galiba kırmızı kart görmemesi için olacak). Semih de, tam bir kaptan sorumluluğuyla oynadı. Akil futboluyla G.Saray'ın taktik kurgusunu bozan en önemli isimlerden biriydi. Bu arada Emre'nin Güiza'ya attığı bir uzun pas var. Devrenin en enfes hareketiydi. 14 milyon Euro'luk yıldız bir mahalle topçusundan farksız yetersizlikle o mükemmel pası berbat etti.

İkinci 45 dakikada güzel oyun yoktu, bol pozisyon yoktu, heyecan yoktu. F.Bahçe savunma düşüncesini ön plana alarak G.Saray'ı kontrol altında tuttu. Lincoln'ün oyunda olması Sarı-Kırmızılı takım adına pozitif bir değişim getirmedi. Çünkü F.Bahçe orta sahası hiç düşmedi. Emre çok özverili oynadı. Deniz, iyi alan kapattı. Semih sürekli geriye yardıma geldi. Uğur, çıkmayı pek düşünmedi. Aslında F.Bahçe, önemli kontratak fırsatları yakaladı. Ama Güiza o kadar kötüydü ki, ilk kontrolleri dahi yapamadı. Şayet onun topla bulunduğu noktalarda Semih olsaydı F.Bahçe Sami Yen'den üç puanla ayrılabilirdi. Güiza'yı oyunda saymayın. Galatasaray, dün gece bir eksik oynayan Fenerbahçe'yi yenemedi.

Kaynak: zaman.com.tr, web.archive.org (arşiv bağlantısı)

Yılın tezgâhı böyle kuruldu!

Hayri Beşer 2009.04.14

G.Saray Başkanı Adnan Polat'ın açıklaması muhteşemdi: "Buraya gelen hakem, derbinin berabere bitmesi için elinden geleni yaptı. Bu maç sabaha kadar oynansa yine berabere bitecekti.

Çok iyi bir tezgâh kurulmuş, iki takım da ligden düşürülmüş; tebrik ediyorum. Aynı sıkıntıyı Aziz Yıldırım da yaşıyor."

Utanç gecesinin ardından mikrofonlara böyle konuştu Sayın Polat. Eh o, yüz kızartıcı olaylara dair üzüntüsünü vurgulama ihtiyacı hissetmediğine göre bize de 'yılın tezgâhı' üzerine kafa yormak düşer.

Birtakım bilgi-belge ve verilere başvurmaya ihtiyaç var mı? Hiç sanmıyorum. Konu belge mesabesinde bir ciddiyeti hak etmiyor zaten. Ama bu sözler G.Saray başkanının ağzından dökülüyorsa üzerinde düşünölmeye, konuşılmaya, en azından hayal kurulmaya değer.

Ben minik bir hayale yelken açtım. Önce Federasyon Başkanı Mahmut Özgener canlandı gözlerimin önünde. Ardından iri cüssesiyle Beşiktaş Başkanı Yıldırım Demirören. Çok geçmeden Sadri Şener de mütebessim çehresiyle ortaya çıkıverdi. Mecnun Odyakmaz da, "Efendiyiz, ama bu oyunda biz de varız" cakası satan gözlerle masanın başında yerini alıverdi.

Dörtlü zirve kuruldu. Özgener, vücut diliyle "Mesajınızı aldım arkadaşlar. Benim de istediğim bu." diye seslendi. Herkes aynı anda, aynı tonda, aynı anlamda bir tebessümde buluştu. Hiçbir şey konuşmadan her şeyi konuşmuşlardı. Yerlerinden kalktılar dört elle 'yılın tezgâhına' doğru yelken açtılar.

Başkanlar en bitirim adamlarını görev sahasına sürdü. Önce Merkez Hakem Kurulu Başkanı Oğuz Sarvan markaja alındı. Kibar başkana, kibar bir üslupla 'arzular' anlatıldı. Şampiyonlukların F.Bahçe-G.Saray ekseninden biraz olsun uzaklaştırılmasının önemi kavratıldı. Yeni renklere, yeni seslere, farklılıklara duyulan ihtiyaca vurgu yapıldı. Aksi takdirde Türk hakemliğinin bir kısır döngüye hapsolacağına dair büyük bir tehlikeye parmak basıldı.

Fırat Bey (Aydinus) bu işin altından kalkacak en eli yüzü düzgün, sempatik, karizmatik hakemimizdi. Ancak o, beraberliğin yol haritasını örebilirdi. Tahterevalli yönetimiyle sahadaki 22 adamı futbol miskinliğine sevk edebilirdi.

Yine de bütün iş hakeme bırakılamazdı. Alex ve Lincoln'ün hazır olmamaları sağlanmalıydı. Çünkü ikisinden biri, olmadık bir hareket çekip tabeladaki dengeyi bozabilirdi. Doktorlara haber salındı. Hocaların kulağına 'hazır değiller, ilk on bire almayın' diye fısıldandı. Aragones kadroya bile koymadı. Bülent Korkmaz unuttukandı. İkinci yarıda Cassio'ya şans tanıdı.

Bu kadar önlem de kâfi gelmezdi. Tezgâh dört dörtlük işlemeliydi. Lugano'nun kapısı çalındı. "Aman sen ne kadar çok olay çıkarırsan top o kadar oyunda kalır. Bu da lehinize olur." diye okkalı bir tembih basıldı. Sabri'ye G.Saray'ın aleyhine verilen her karardan sonra hakeme el-kol hareketi yapmasının en önemli taktik görevi olduğu anlatıldı. Sabri, görev adamı, hiç itiraz etmedi. Arada bir Emre'yi reklam panolarına doğru uçurarak 'tribünlerin de yıldızı' olmayı amaçladı. Arda'ya "Çok yoruldu, formda değilsin. Senin çenen de ayakların kadar yetenekli. Ayaklarının durduğu yerde çenen çalışsın." tembihi yapıldı. İyi niyetli çocuk, bunun tezgâh olduğunu nereden anlasın? Emre Aşık'a, "Eğer rakiplerinin ayağına basmazsan, alttan üstten, yandan çekmezsen, çekiştirmezsen aslını inkar edersin." hatırlatması yapıldı. Emre Belözoğlu'na, "Seni Emre yapan sadece yeteneklerin değil. Sen kavgacı, itirazcı, olaycı halinle Emre'sin. Sakın sünepeleşme!" diye terapi seansları uygulandı. Semih'e de "Sen abisin, ağabeylik biraz da sertlik gerektirir." babından mesajlar ulaştırıldı.

Kewell'a toplara iyi vurmaması için Avustralya'nın en bilge adamlarından seçme sözlerle öğütler yapıldı. Maçın başında atacağı bir golün Volkan'ı hırçınlaştıracığı, bunun da ciddi bir sakatlığa maruz kalacağı anlamına geldiği kulağına fısıldandı. Güiza'ya ise kendisine atılan topları büyük bir ustalıkla kontrol etmemesi tembihlendi. Çünkü kontrol ettikten sonra kaçıracağı gollerin ilk on birden kesilmesine yol açacağı anlatıldı. Bu zekice öğütlere Kewell'ın ya da Güiza'nın itirazı olabilir miydi? Harfiyen uydular nitekim.

Unutmadan hatırlatalım. Maçtan önce Ali Sami Yen'in hoparlörü 'Ayva çiçek açmış' diye haykırıp duracaktı. Nasılsa tribünler devamını küfür olarak getireceği için 'futbol aut, gerginlik in' olacaktı.

Ne tezgâhmış ama değil mi?

Kaynak: zaman.com.tr, web.archive.org (arşiv bağlantısı)

Ersun hocaya bir tavsiyem var

Hayri Beşer 2009.04.18

Sizi 28 haftalık bir 'HAYAL'e davet ediyorum. Şöyle bir düşünün. Trabzonspor'un zorlanmadığı, güle oynaya kazandığı, futboluyla tribünleri mest ettiği bir maçını hatırlıyor musunuz?

Kendinizi boşuna yormayın. Hatırlayamayacaksınız. Peki şampiyonluğa oynayan bir takım neden taraftarına insanın iliklerini ısıtan kahve keyfi tadında bir oyun izletme becerisini gösteremez? Bu sorunun cevabı biraz da Bordo-Mavili takımın kadro yapısında saklı.

Bazı oyuncular vardır, görev adamıdır, özveriyle oynar, oyuna ruhunu katar. Ne var ki topla ilişkisinde gülümseyen bir ahenk ve estetik göremezsiniz. Duruşu, koşusu, mücadelesi sizi yorar. Trabzonspor, daha ziyade bu tarz oyuncuların üzerinde yürüyen bir takım olduğu için kolay galibiyetler ve güzel oyunlara uzaktan el sallamaktadır.

Bazı oyuncular da vardır, 'ruhuyla oynuyor' övgüsüne tam mazhar olamasa da topa ruh verir, top onun ayağında etrafına gülücükler dağıtır, hayat bulur, dile gelir. Böyle isimler de var Bordo-Mavili takımda. Ama onların da modern futbolla aralarındaki mesafe fazlaca açık olduğu için makul dengeyi tutturamıyor Trabzonspor. Mesela Yattara, dün geceki kadar disiplin ve verimliliği sezonun geneline yayabilse ondan kim şikayetçi olabilir. Bir de, kenarlara sıvışıp geniş alan avcılığından vazgeçse, içeriye daha çok sokulup şutu daha fazla düşünse bu maçtaki gibi 'yılın golü'ne aday vuruşlarla dalgalandıracak tribünleri.

Kim ne derse desin Alanzinho çok özel bir oyuncu. Maçın ilk dakikalarında biraz parlar gibi oldu ve söndü. Çünkü fizik olarak ancak bir mahalle topçusu mesabesinde. Şayet biraz güçlense ele avuca sığmaz. İçeriye doğru enfes kat ediyor, esnek vücuduyla hayalet gibi sıyrılıyor rakiplerinin arasından. Arjantinli Messi'yi hatırlatan bir stili var. Ersun hoca bu oyuncuyu 'fit' duruma getirebilirse Trabzon müthiş silaha sahip olur.

Dünkü maçta da gördük; takımın pas dağıtıcıları Colman ve Selçuk oyunun iki tarafını 'kısmen' oynayabiliyor. Ersun hoca, önümüzdeki sezonun takımını kurarken, hem ruhuyla oynayan hem de topa ruh verebilen özellikli isimlerin sayısını artırmayı hedeflemelidir. Aksi takdirde yine koca bir sezon tek bir ezici futbol galibiyeti alınamadan stres nöbetleri eşliğinde yaşanıp biter. Ersun hocanın, tek forvet tercihi gelince; kesinlikle doğru olanı yapıyor. Ama Yattara'nın ortalarına Umut'un vurduğu kafa şutlarını seyrederken içimden şöyle geçirdim: "Şampiyonluğa oynayan bir takımın böyle bir golcüyü sahip olması bu ligin en yaman ironilerinden biri olsa gerek."

Kaynak: zaman.com.tr, web.archive.org (arşiv bağlantısı)

Bakmayın kaybettiğine, Mustafa Denizli boynundaki yaftayı koparıp atmıştır

---

Hayri Beşer 2009.04.23

Mustafa Denizli; kibar insan, o 'yaman soru'yu kimseye sormuyor. "Yıllardan beri boynuma astığınız yaftayı kaldırıp atın" demiyor. Sadece donuk donuk gözlerimizin içine bakıyor, "Hadi artık oynatın kaleminizi" dercesine.

Siyah-Beyazlı takım olağanüstü işler yapmıyor. Şiir gibi futbol oynamıyor. Tribünleri bambaşka dünyalara taşıyamıyor. Ama koşuyor, mücadele ediyor, yoruyor, yorulmuyor, hırsıyla, inadiyla, disipliniyle, diriliğiyle ayakta kalmayı biliyor. Ve bu, şu demek oluyor: "Mustafa Denizli iyi antrenman yaptırmıyor, çalışmıyor,

çalıştırmıyor" efsanesi artık yerle bir olmuştur. Beşiktaş kazanır ya da kaybeder, iyi oynar ya da kötü oynar ama eksik motivasyon ve fiziki yetersizlikle suçlanamaz. Dün geceki oyundan çıkardığımız ana fikir budur.

Delgado ve Yusuf, birlikte ilk on birde boy gösteriyor. İlerleyen yaşını bir kenara bırakın, Yusuf tarz olarak tempolu oyunu sevmiyor. Topu aldıktan sonra hafif bir düşünce seansına giriyor, karşısına bir rakibini alıyor ve yumuşak bilekleriyle adam eksilte eksilte ilerliyor, 70'li yıllardan kalma bir şarkı gibi.

Delgado da yaşından 5 fazla gösteren bir duruluk ikliminde yaşıyor oyunu. Buna rağmen Beşiktaş, temposuyla canına okuyor ilk 45 dakikada Ankaraspor'un ve bu manzaranın baş aktörleri arasında Yusuf ve Delgado var. Çünkü top bu ikilinin ayağına geldiğinde en şirin halini alıyor. İlk yarı itibarıyla dikkatimizi çeken başka bir pozitif tarafı daha var Beşiktaş'ın: Cisse adeta gizli golcü gibi oynuyor. Voleler vuruyor, Senecky ile burun buruna geliyor. Bu özel fantezinin geri planındaki isim ise Ernst. Böyle bir duble adama sahip olursanız Yusuf ve Delgado'yu da birlikte oynatırsınız, Cisse'den gizli forvet de devşirirsiniz.

Bütününde 'vasat'tan ötesini göremediğimiz karşılaşmanın içinde övülecek başka taraflar da vardı. Mesela Ankaraspor'un oyun felsefesi. Meye'nin golüyle öne geçtikten sonraki dakikalarda müthiş bir baskıya maruz kaldılar. Buna rağmen topu taca veya kornere atmak gibi kolaycılıklara kaçmadılar. Sürekli isabetli paslarla çıkmayı düşündüler, ayağa pas oyunundan hiç vazgeçemediler. Savunma oyuncularının uzun pas becerisi alkışlanacak düzeydeydi.

Son 25 dakikaya girildiğinde Denizli, sanırım yorulduklar diye Yusuf ve Delgado'yu birlikte dışarı kaldı. Böylece başkent ekibi orta saha üstünlüğünü iyice eline geçirdi. Israrlı ataklarını sürdürerek ikinci golü de buldu, üçüncünün ise kapısından döndü. Ancak Siyah-Beyazlı takım, turu vermeyecek kadar tecrübeliydi.

Ankaraspor kazandı, Beşiktaş finale adını yazdırdı. h.beser@zaman.com.tr

Kaynak: zaman.com.tr, web.archive.org (arşiv bağlantısı)

Uygun'dan Yanal'a strateji dersi

Hayri Beşer 2009.04.26

Hakemin bitiş düdüğü çaldığı anda neyi düşünüyordum biliyor musunuz? Maçtan önceki Sivas'ı. Enfes bahar güneşine rağmen başını sükunetten kaldırmayan, 'dünya işleriyle, futbol işlerini' birbirine yaklaştırmayan Sivas'ı. Ne binalara asılmış bayraklarla yüz yüze gelebiliyorsunuz, ne de kaldırımlarda bağırıp çağıran taraftar gruplarıyla karşılaşabiliyorsunuz.

Daha önceki gelişlerimizde de yaşamıştık bu manzarayı. Ama stadyumun kapısına dayandığımızda dahi içeriden çıt çıkmayışı hayretimizi kabartıyor. İster istemez "Biz şu anda Süper Lig liderinin şehrinde değil miyiz?" diye düşünüyoruz. Bir de bakıyoruz ki tribünler tıklım tıklım dolu. Ancak coşkulu bir tezahürat kültürü henüz geliştirebilmiş değil Sivasspor taraftarı.

Karşılaşma başlamadan önce takımların futbolcuları tribünlere çiçek atıyor. Tam 'ne zarif bir hareket' diye düşünürken, Trabzonsporlu bazı taraftarların kendilerine atılan çiçekleri, Sivassporlu futbolculara geri fırlatılışıyla irkiliyoruz. Bu ne azgın fanatikliktir yahu. Yuh ki, binlerce defa yuh.

Maç başladığında şehrin caddeleri kadar sakin ve vakur bir Sivasspor fotoğrafıyla karşılaştık. Henüz 6. dakikada Musa'nın ayağından gelen erken golle birlikte o sakinlik tam bir taktik gösterisine dönüştü. Sona bırakmadan hemen belirteyim. Dün Bülent Uygun, Ersun Yanal'a hayatında unutamayacağı bir taktik dersi verdi.

Trabzonspor'u öyle bir kısırdöngüye hapsetti ki, doksan dakikayı doğru düzgün tek bir pozisyona dahi giremeden mahcup bir şekilde tamamladı Bordo-Mavili takım.

Ev sahibi ekip özetle şunu yaptı: Oyunu kendi sahasında kabul etti, önde baskı uygulamadı. Savunma ile orta sahanın iç içe oluşturduğu pres halkası içerisinde Trabzonspor top yapamadı. Ersun hoca'nın Yattara'yı içeriye doğru çekerek Colman, Alanzinho ve Serkan'ı ona yakın noktalarda konumlandırması büyük yanılttı. Böylece hem Yattara boğuldu hem de Kırmızı-Beyazlı savunma antrenman temposuyla Bordo-Mavili forveti durdurdu. Alanzinho'nun 25. dakikada kenara alınması ve diğer değişiklikler de hiçbir işe yaramadı.

Dün Sivasspor takım olarak yıldızdı. Ama Bilica ve Mehmet Yıldız'ın performansları bir başkaydı. Bilica, karşısına kim geldiyse ufaladı. Yetmedi, bir ara kendini tutamayıp gol atmaya dahi soyundu. Mehmet Yıldız ise asistleriyle sivrildi. Çok akıllı, güçlü ve iş bitiriciydi. Hayrettin, Musa ve Abdurrahman Dereli de mükemmel performans gösterdiler.

Trabzon ise takım olarak sahada yoktu. Bence seyrettiklerimiz Bordo-Mavili futbolcuların gölgeleriydi.
h.beser@zaman.com.tr

Kaynak: zaman.com.tr, web.archive.org (arşiv bağlantısı)

Ey Sivas halkı, şampiyon oluyorsunuz!

Hayri Beşer 2009.04.28

Hayal edilemeyeceğe ulaşmak nasıl bir duygu bilemiyorum. Sivasspor'un yaşadığı, böyle bir şey olsa gerek.

Üç sezon öncesinde Bülent Uygun devraldığında alt kategori liglerin derinliklerine doğru yelken açmakta olduğundan başka ne düşünülebilirdi ki. Çünkü Sivas ve futbol gerçeğinin Süper Lig'i omuzlayıp götüreceği köklü bir mazisi yoktu. Kulübün fizikî ve ekonomik imkânları ise ancak ikinci lig düzeyindeydi. Ayrıca birkaç yıl içerisinde milyon dolarlık değerlere ulaşacak yıldız adayları yeteneklerden kurulu bir kadro portresi de gözüküyordu ortalıklarda.

İşte bu yüzden takımlarının yürümekte olduğu büyük hayali henüz fark edebilmiş değil Sivas halkı. "Biz olamayız" duygusu 1-2 yıl öncesinden çok daha modern bir görüntüsü olan caddelere öylesine sinmiş ki. Ya da futbol, Sivas halkı için 'bir detaydan' öte bir anlam ifade etmiyor. Bütün bu gözlemleri Trabzonspor maçı dolayısıyla bir günlüğüne bulunduğum şehirde yapmış olmam ayrıca ilginçti. Bir yanda futbolu, hayatın her zerreğinde yaşayan bir şehir takımı, diğer yanda ise Süper Lig'in zirvesinde bulunmasına rağmen olayı pek de stadyumun dışına taşımayan Sivas.

Aslında gıpta edesiniz de geliyor. Çünkü şehrin sokakları duruşuyla "Bu bir oyun, abartmayalım arkadaşlar" diyen dervişçe bir duruşu da resmediyor. G.Saray-F.Bahçe atmosferinden kalkıp oraya savrulunca sonsuz bir ferahlık iklimine düşmüş gibi hissediyorsunuz kendinizi. Yine de bu umarsızlık biraz abartılı geliyor insana. Maç bittikten sonra caddelerde arabalarıyla turlayan bir grup genç hafif bir şenlik rüzgarı estiriyor o kadar. Stadyumun içerisindeki topluluk da henüz 'seyirci düzeyinin' ötesine geçebilmiş değil. Bir avuç Trabzonspor taraftarı neredeyse daha baskın çıkacaktı. Ama Sivaslıların olgunluk ve hoşgörülerine hayran kaldım. Maç bittikten sonra şehrin göbeğindeki meydana araçlarını çekerek müziği sonuna kadar açan Trabzonsporlu gençlerle birlikte kolbastı oynamaları çok tatlı bir görüntüydü. Zaten bu kolbastı dansı 'tatlı dil yılanı deliğinden çıkarır' kabilinden bir çekicilik ve baştan çıkarıcılığa sahip. Vesselam her şey güzel hoş, yine de demem o ki; "Ey Sivas halkı, şampiyonluğa doğru yürüyor takımınız. Siz yeterince farkında olmasanız da Türkiye yavaş yavaş buna inanmaya başladı."

EN RAHAT GALİBİYET

Sivasspor-Trabzonspor maçıyla ilgili özetle şunu söyleyebilirim. Kırmızı-Beyazlı ekip galiba sezonun en kolay galibiyetini aldı. Çünkü her şey o kadar istediği gibi gelişti ki. Golü erken buldu, Trabzonspor tam istediği bir taktik anlayışla sahaya çıktı. Defansif özelliği çok zayıf bir kadro ile mücadele etti. Ev sahibi takım da fırsatı akıllıca değerlendirerek zorlanmadan, terlemeden sonuca gitti. Trabzonspor'un sahadaki bitkin hali ise akıl almaz düzeydeydi. Sanki bütün futbolcular hipnotize edilmiş de bir türlü gerçek hayata dönemiyorlardı. Bu arada Trabzon şimdi Ersun Yanal'ı göndermeyi tartışıyor. Bence yanlış yapıyor.

F.Bahçe'nin ya da G.Saray'ın puan kaybedişleriyle çok ilgili değilim. Bu iki takımın bu halde oluşlarının bence başlıca sebebi motivasyon eksikliği. Tabii A.Gücü'nün Hikmet Karaman'la yakaladığı göz kamaştıran çıkışı da göz ardı etmeyelim. Kalan 5 haftada ligin dibinde müthiş bir kavgaya yaşanacak. Çünkü Kocaelispor da vazgeçmeye niyetli değil.

YUSUF'UN YAŞI SORULMAZ

Eskişehir-Beşiktaş maçına gelince; Siyah-Beyazlı takım beklenen tarzda bir galibiyet elde etti. İlk golde Tello'nun ara pası ve Bobo'nun plasesi güzeldi ama beni asıl etkileyen 81. dakikada oyuna giren Yusuf'un attırdığı goldü. Adam eksiltmenin, dar alanda topla rakiplerden bir silüet gibi sıyrılmanın bu kadar kolay hayatiyet bulduğu bir başka oyuncu var mı?

LİGİN ALTI DA ÜSTÜ DE KARIŞIK

ZİRVE YARIŞI KALAN MAÇLARI

SİVAS (60) Gaziantep (D), İstanbul Bş. Bld., Hacettepe (D), Gençlerbirliği, Galatasaray (D)

BEŞİKTAŞ (59) Fenerbahçe, Ankaraspor (D), Ankaragücü (D), Galatasaray, Denizlispor (D)

TRABZONSPOR (53) Kayserispor, Kocaelispor (D), Bursaspor, Eskişehirspor (D), Fenerbahçe

GALATASARAY (52) Hacettepe (D), Ankaragücü, Gençlerbirliği, Beşiktaş (D), Sivasspor

FENERBAHÇE (48) Beşiktaş (D), Denizlispor, Antalyaspor (D), Konyaspor, Trabzonspor (D)

BURSASPOR (48) Antalyaspor (D), Konyaspor, Trabzonspor (D), Gaziantep, Büyükşehir Bld. (D)

DÜŞME HATTI KALAN MAÇLARI

ESKİŞEHİR (33) Denizli (D), Antalya, Konyaspor (D), Trabzonspor, Gaziantepspor (D)

ANKARAGÜCÜ (33) Ankaraspor, Galatasaray (D), Beşiktaş, Denizlispor, Antalya (D)

KONYASPOR (32) Kocaelispor, Bursaspor (D), Eskişehir, Fenerbahçe (D), Ankaraspor

DENİZLİ (32) Eskişehir, Fenerbahçe (D), Ankaraspor, Ankaragücü (D), Beşiktaş

İSTANBUL B.B. (30) G.Birliği, Sivasspor (D), Kayserispor, Kocaelispor (D), Bursaspor

KOCAELİSPOR (26) Konyaspor (D), Trabzonspor, Gaziantep (D), İstanbul Bld., Hacettepe

Kaynak: zaman.com.tr, web.archive.org (arşiv bağlantısı)

Konforlu isyan

Hayri Beşer 2009.05.03

Doğrusu Ersun Yanal'ın bu maçı televizyondan seyrederken neler düşündüğünü çok merak ettim. Henüz 7. dakika ve Trabzonspor 2-0 önde. Hiçbir maçta böyle bir lüks yaşayamadı Ersun hoca. Takımın zirveye ambargo koyduğu haftalarda dahi galibiyetler genelde ikinci yarı golleriyle geliyordu.

Ve onun gidişinin ilk maçında Kayserispor gibi iyi savunma yapan ve az gol yiyen bir ekip karşısında henüz adalelerin ısınma safhasında 2-0 öne geçiyor Bordo–Mavili takım.

Trabzonspor'un oyuna bu denli etkili ve üretken başlamasına anında teknik bir analiz kondurmak düşüncesinde değilim. Çünkü bazı oyunlar, bütün teknik, taktik ve psikolojik boyutları aşan bir kader içerir. Benim burada yapmak istediğim biricik tespit şudur: Yanal'ın gidişiyle birlikte bu sezonki 'sonuç üretme karakteri'ne adeta isyan eden (ama bilinç dışı bir isyan bu) bir Trabzonspor fotoğrafıyla karşılaştık.

Orta sahadaki değişim üzerinde de durmak istiyorum. Selçuk'un sakatlığı sebebiyle bu alanda ciddi bir farklılıkla karşılaştık. Colman, tek oyun kurucu rolündeydi. Antrenör Ahmet Özen, Tayfun'un önünde Ferhat'a yer açarken Serkan Balcı'yı ise ortanın soluna kaydırды. Trabzon'un bu görüntüdeki orta sahasının özellikle ilk yarım saatte eskisinden daha hareketli ve üretken olduğunu söyleyebiliriz. (Colman-Selçuk ikilisi birlikte lüks kaçıyordu) Hüseyin, devrenin sonlarına doğru biraz yavaşlasa da çalışkanlığı ile en çok dikkat çeken isimlerden biriydi.

Yattara'nın oyuna katılımı ve topla ilişkisi Bordo–Mavili takım için çok önemli. O kenara çekildiği zaman takımın ofansif gücü zayıflıyor. Dikkatimizi çeken bir başka nokta ise şu oldu: Trabzonspor'u ilk defa bu kadar rahat top çeviren, oyunu genişleten, kenarlardan içeriye doğru etkili ataklar yapabilen bir yapıda gördük. Tabii bu rahatlığın olumsuz yansımaları da vardı. Tolunay Kafkas, 30. dakikada Turgay'ı sahaya sürerek ev sahibi takımın savunmada verdiği açıkları değerlendirmeye çalıştı. Sonrasında Kayserispor net gol pozisyonlarına girdi. Biraz becerikli olabilselerdi bir penaltı golünden daha fazlasını bulabilirdilerdi. Trabzonspor, agresif oynamayan ve kendini çok zorlamayan bir rakip karşısında bu sezonki en konforlu futbolunu ortaya koyarak farklı bir galibiyet aldı. Şu unutulmamalı ki, şampiyonluk zor gözükse de Avrupa hedefini riske atmamalı Bordo-Mavili takım. Bu galibiyet o bakımdan çok değerli. h.beser@zaman.com.tr

Kaynak: zaman.com.tr, web.archive.org (arşiv bağlantısı)

Messi'yi izlemek kadar güzel

Hayri Beşer 2009.05.10

Takım elbiseli bir adam düşünün; üzerinde şık bir ceket var, pantolon tamam, ayakkabılar kıvamında ama gömlek uyumsuz, üstelik ütülü değil. Trabzonspor'u takım olarak işte böyle bir beyefendiye benzetebiliriz.

Kalecisi sayesinde sahada 11 değil, 12 kişi gibi duruyor. Çünkü Toni Sylva, oyunu gözleriyle müthiş okuyor. Elleriyle adrese teslim paslar atıyor arkadaşlarına. Bilhassa kenarları çok iyi çalıştırıyor. Orta sahanın işlevselsizliğini aklıyla, sezgileriyle ve elleriyle kapatıyor.

Şimdi takımın merkez oyuncusu Colman'a biraz kapak atalım: Bu oyuncuya sanki belli bir hız ve mücadele sınırı çizilmiş. Asla fazlasını vermek gibi bir kaygı taşıyor. Sözün özü şu: Trabzonspor'un Anjantinli'den çok daha iyi

bir merkez oyuncuya ihtiyacı var. Hüseyin'e bakıyorum. Geçtiğimiz haftaki hırs ve çalışkanlığının çok gerisinde. Kendisini 'kesicilik' koğuşuna hapsetmiş. Çıkıp avluda şöyle bir volta atmaya hiç yeltenmiyor. Söyler misiniz bana Hüseyin'in kaç asisti var bu sezon? Onun gibi bir oyuncu sadece defansif formasyona nasıl hapseder kendini. Hem o, hem de teknik heyet bu işe kafa yormalı. Bana göre bu takımın geldiği yer mevcut orta saha kalitesine bakıldığı zaman çok büyük başarı.

Trabzonspor'un çok eleştirilen forveti ise Gökhan Ünal özelinde söylüyorum son derece meziyetli. İlk yarıda beni en çok etkileyen hareketlerin faili oydu. Umut'un golündeki ortası tam bir top kondurma ustalığıydı. Kalabalık savunma arasındaki arkadaşının kafasına topu zamladı adeta. Umut da ikinci vuruşta golü buldu. İkinci golde ise Gökhan'ın soğukkanlılık ve ince işçilik gösterisini izledik.

Ayrıntılarda sörf yaparken ortanın solunda görev yapan Serkan'a ayrı bir parantez açmamak olmaz. Bütün takımın hırsını kantara koysanız Serkan'inkinden ağır basmaz. Çok çalışıyor, boş alanlara paytak paytak seğirterek kendini aşan bir ofansif üretkenlik sergiliyor. İsabet ayarı düşük olsa da şut denemeleri yapıyor. Yattara ise maç içindeki iniş çıkışları bir tarafa gollük ortalarıyla dikkat çekiyor. Ne var ki Umut'un hava toplarındaki yetersizliği onun asistlerini boşlukta bırakıyor.

Trabzonspor ilk yarıda 2-0'ı bulmasına rağmen ikinci yarıda epey zorlandı. Çünkü ev sahibi takım bu bölümde daha yüksek bir motivasyonla oynadı. Maçın 80. dakikadan sonrası ise tam bir Alanzinho gösterisiydi. Attığı müthiş gol bir tarafa Messi'den esintiler sunan bu özel yeteneği kondisyon olarak hazırlamak teknik heyetin misyonu olmalı. Çünkü futbol böyle oyuncularla güzel.

Kaynak: zaman.com.tr, web.archive.org (arşiv bağlantısı)

O gol, şampiyonluk kadar önemli

Hayri Beşer 2009.05.18

İster istemez sezonun ilk yarısındaki maça gittim. O günün Bursaspor'una bakarak bugünkü Bursaspor'u hayal edemezsiniz. Sahadan 2-1 galip ayrılmasına rağmen o takım teknik direktörünü yuhallatacak kadar pasif oynamıştı. Ertuğrul Sağlam'ın Bursaspor'u ise (kazanır ya da kaybeder) sahada hakimiyet kurarak, rakibi savunma kostümlerini giymeye zorlayarak oynuyor.

Hem agresif hem de top yapan bir orta sahalı var. Krita ve Bekir, çok üretkenler. Sağdan Veli'nin, soldan da Tuna'nın bindirmeleri son derece etkili ancak Trabzonspor'un yüksek savunma performansı, Sercan ve Schin'e pek pozisyon fırsatı tanımadı ilk 45 dakikada.

Trabzonspor ise şampiyonluğa oynayan takım havasıyla ısınamadı oyuna. Orta sahada elim bir Colman problemi vardı. Selçuk'la birlikte en etkili pasları atması gereken bu oyuncu, top kaybetmekten yorulmadı. Bordo-Mavili takım yine de rakip savunmanın dikkatsiz öne çıkışlarını iyi değerlendirerek göz okşayan birkaç kontratak geliştirdi ilk 45 dakikada. Ancak Umut ve sakatlanan Yattara'nın yerine giren Alanzinho, son hareketi iyi yapamadıkları için gol gelmedi.

Trabzon kenar yönetiminin ikinci yarıya Colman'sız başlaması yerinde bir değişiklikti ama bu bölümde forma giyen Barış da gençliğinden ve yeteneklerinden beklenen futbolun çok gerisinde bir performans sergiledi. Bordo-Mavili takım, 45 ile 60. dakikalar arasında sahici bir baskı kurdu, önemli pozisyonlar da buldu ama gole ulaşamadı. Sonrasında Bursaspor, paslı ve presli oyunuyla güçlü rakibinin hızını büyük ölçüde kesti. Hüseyin'de yorulma alametleri görüldü. İş, duran toplara ve Alanzinho'nun bireysel yeteneklerine kalmış gibiydi.

Trabzonspor çok fazla duran top kazandı. İvankov direndi direndi ama sonunda Gökhan'ın ölçüp biçerek kaleye gönderdiği enfes vuruşuna teslim oldu.

Trabzonspor, Gökhan'ın son dakika golüyle Devler Ligi iddiasını diri tuttu. Bu da camia ve şehir için büyük motivasyon. Aksi takdirde büyük heyecan kırılması olacaktı. Kaybeden Bursaspor'a gelince; önümüzdeki sezon şampiyonluğa oynayacaklarına emin olabilirsiniz.

Kaynak: zaman.com.tr, web.archive.org (arşiv bağlantısı)

Beşiktaş, A.Gücü'nü İzmir'de yenmişti

Hayri Beşer 2009.05.19

Ankara'nın zor hem de çok zor bir imtihan olacağını düşünüyordum Beşiktaş için. Bunu geçen haftaki yazımda da sizlerle paylaşmışım.

Ancak Türkiye Kupası finalindeki F.Bahçe maçından sonra bu düşüncemi duvara asmışım. Çünkü o karşılaşmanın özellikle ikinci yarısındaki Beşiktaş, mücadele ve takım ruhu açısından doruklarda dolaşan bir takım hüviyetine bürünmüştü. Bu yüzden F.Bahçe 26 yıllık kupa hasretine rağmen büyük maçlardaki o bildiğimiz sevimli ve etkili futbolunu sergileyemedi.

Sözün özü Beşiktaş, İzmir'deki finalde ortaya koyduğu ateşli performans ile A.Gücü maçında da durdurulamayacağını ilan etmişti. Ayrıca futbolun hayata fazlasıyla benzeyen bir tarafı vardır. İşler yolunda gitmeye başlayınca dikenli yolların kaldırılma dönüştüğünü görürsünüz. Her şey sizinle el ele tutuşur, hiç durmayacakmış gibi bir mutluluk şarkısı çalmaya başlar. Sanki biraz da onu yaşıyor Beşiktaş. Maça golle başlaması esmekte olan tatlı meltem rüzgârının A.Gücü'nü de serin serin teslim alacağını haber verir gibiydi.

Bir aralar İtalyan kulüplerine aday gösterildikten sonra kulübede derin bir uykuya dalan Bobo'nun son haftalarda yüksek performans ve güzel gollerle devreye girmesi de bu şampiyonluk yolculuğunda büyük ivme kazandırıyor Siyah-Beyazlı takıma. Ancak Beşiktaş şayet G.Saray'a da takılmayıp (A.Gücü maçı kritik eşikti aşıldı, ama G.Saray derbisi de puan kaybı potansiyeli taşıyan bir oyun) mutlu sona bir adım daha yaklaşırsa bu başarı öyküsü anlatılırken iki hususun altı kalın harflerle çizilmeli.

BİR: Mustafa Denizli'nin tecrübesi, birikimi ve süreci iyi yönetmesi: Göreve geldiği ilk haftalardaki puan kayıplarına rağmen sürekli umudu işaret etti Denizli. Takımına hedef gösterdi. Futbolcularına güven aşıladı. Yönetimle dengeli bir ilişki kurdu. Olaya hakim teknik adam profili çizdi. Ve devre arasını çok iyi değerlendirdi.

İKİ: Ara transfer: Bana göre Beşiktaş'ı zirveye taşıyan asıl faktör, ara transferdeki başarılı iki nokta atışı. Fabian Ernst gibi bir oyuncunun alınması müthiş bir icraattı. Şayet bu takım şampiyon olursa yönetim, kupayı önce bu oyuncuyu tavsiye edene götürsün. Siyah-Beyazlı takım Ernst sayesinde oyunun iki tarafını da Türkiye Ligi standardının çok çok üzerinde oynayabilen bir silaha sahip oldu. Tecrübeli futbolcu sanıyorum önümüzdeki sezon diğer büyük kulüplere de model olacaktır. Yusuf Şimşek de bir başka artı değer oldu Siyah-Beyazlı takım için. Bu transfer, Mustafa Denizli ince zekâsının ürünüydü.

Elbette Beşiktaş'ın öne geçmesinde Trabzon ve Sivas'ın zirve yükünü taşımamalarının rolü de çok büyüktü. Şampiyonluk hem istek, hem hırs, hem kalite, hem yüksek performans, hem de tecrübe ve strateji gerektiriyor. Bunu bir kez daha müşahade ettik.

BURSA DA ŞAMPIYONLUĞA OYNAR

Haftanın maçlarına göz attığımızda Sivas'ın Hacettepe deplasmanında zorlanması dikkat çekiciydi. Üst üste uğradığı puan kayıplarından sonra ligden düşen rakibi karşısında daha kolay bir galibiyet alması beklenirdi Kırmızı-Beyazlı takımdan. G.Birliği maçında puan kaybederlerse çok sürpriz olmaz. Trabzonspor-Bursaspor maçında ise daha takım gibi, daha derli toplu oynayan değil, daha çok pozisyona giren ve son dakika frikiğiyle golü bulan taraf kazandı. Bu galibiyet Bordo-Mavili takım açısından çok önemliydi ama benim o karşılaşmadan çıkardığım en önemli sonuç şu oldu: Ertuğrul Sağlam yönetimindeki Bursaspor, önümüzdeki sezon rahatlıkla şampiyonluğa oynar. Sizin anlayacağınız, çok daha renkli bir zirve yarışı bekliyor bizi.

F.Bahçe'nin gözle görülür bir boşvermişliği var. Düşme korkusu yaşayan Antalyaspor buna rağmen üç puana yürümesini bilemedi. O kadar gol kaçırdılar ki, saymak imkânsızdı. Ligin dibindeki mücadele açısından haftanın en dikkat çekici maçı Konya'da oynandı. Düşecek üçüncü takım noktasında en zayıf halka görünümündeki Yeşil-Beyazlı ekip, öne geçmesine rağmen Eskişehir'in ikinci yarıdaki etkili futboluna karşı direnemedi ve sahadan puansız ayrılarak büyük avantaj kaybetti. Konyaspor bu oyunuyla haftaya Kadıköy'den puan çıkarmaya pek aday görünmüyor. Bana göre tek umutları F.Bahçe'deki tatil havası.

Kaynak: zaman.com.tr, web.archive.org (arşiv bağlantısı)

Uygun, Bilica ve Murat'ın müthiş finali

Hayri Beşer 2009.05.25

Sivas tribünleri hep seyirci ile dolu olurdu. İlk defa tutkulu bir taraftar topluluğu ile karşılaştığımı söyleyebilirim. Takımlarını karşılayışları, maça hazırlayışları gerçek taraftar kültüründen izler taşıyordu.

Bu güzel atmosfere koro kor bir mücadele, estetik bir oyun ve goller yakıştırdı. Ancak karşılaşmanın stratejik önemi bu tür fantastik hayallere kapı aralayacak gibi de görünmüyordu. Bir de işin içinde rakip kilitleme konusundaki ustalığını bildiğimiz Samet Aybaba faktörü de olunca Sivasspor'un maçın başındaki istekli, tempolu futbolu yavaş yavaş ritmini kaybetti.

Samet hoca, bilhassa Mehmet Yıldız gerçeği üzerine bir savunma anlayışı kurgulamıştı. Bu oyuncu nefes alacak boşlukları bir türlü bulamadı. Addo ve Mehmet Polat tarafından sürekli ilk hamlelerde etkisiz hale getirildi. Ev sahibi ekip, rakip ceza sahası yakınlarında verkaçlar ve duvar pasları yaparak içeriye sızmaya çalıştı sürekli. Bu ısrar, Başkent ekibinin işini kolaylaştırdı. Dörtlü savunma ile orta saha bloku birbirine eklemlenerek Sivasspor'un ofansif atraksiyonlarını çok dar bir çerçeveye hapsetti. Teknik kapasitesi sınırlı bir takımın dar alan sihirbazlığı ve yumuşak bilekler gerektiren böyle bir hücum tarzından sonuç çıkarması mümkün değildi.

Yapmaları gereken oyunu kenarlara yayarak, çabuk toparla pozisyonlar oluşturmaktı. İlk 15 dakika içerisinde bunu bir iki defa denediler. Bu süreçte Musa Aydın inanılmaz bir gol kaçırdı. Sonrasında da G.Birliği oyunu dengeleyip şok bir golle öne geçti ve Sivasspor, Murat Erdoğan'ın büyüleyici performansına rağmen devre bitene kadar kendine gelemedi.

İkinci yarıda karşımızda bambaşka bir Sivasspor vardı. Bülent Uygun'un ilk hamlesi hemen sonuç verdi ve Musa Aydın'ın yerine oyuna giren Kamanan, attığı golle fitili ateşleyen oyuncu oldu. Sahada özgüvenle top çevirmeye başlayan ev sahibi takımın ikinci golü de bulması gecikmedi. Şimdi üçüncü golün öncesine gitmek istiyorum. Gençlerbirliği'nin oyundan kopmaya hiç niyeti yoktu. Savunmadan yine seri çıkışlar yapıyorlardı. Bunlardan birinde çok kritik bir pozisyona gireceklerdi ki, Sivasspor'un müthiş stoperi Bilica inanılmaz bir ters kademeye topu aldı ve Sivasspor atağını başlattı ve o top gitti son olarak sahanın en iyisi diyebileceğim (Bilica ile birlikte) Murat Erdoğan'ın ayağından filelerle kucaklaştı.

Maç orada bitmedi. Çünkü G.Birliği'nin vazgeçmeye niyeti yoktu. Konuk takım farkı bire indirdi ve son dakikalarda müthiş bir futbol kavgası izledik. Ev sahibi takım, tribünleri boydan boya saran korkunç strese boyun eğmedi ve final kazanabileceğini herkese gösterdi. Bu maç bir bakıma önce Aybaba, sonra da Uygun'un gösterisiydi ve son gülen Bülent hoca oldu. h.beser@zaman.com.tr

Kaynak: zaman.com.tr, web.archive.org (arşiv bağlantısı)

'Şampiyonluk' ille de Beşiktaş diyor

Hayri Beşer 2009.05.26

Bu sezonun o kadar tarihî niteliği var ki. Lig bittikten sonra istatistikler birçok ilki önümüze koyacak. Hem zirve hem de ligde kalma mücadelesinin son derece yaman geçtiği bir maraton izledik.

Ve son haftaya girilirken matematiksel anlamda ne şampiyonun ne de küme düşecek üçüncü takımın adını koyabildik.

Garip olan şu: Trabzonspor ve Sivasspor'un akıl almaz kayıpları sonucunda zirveyi ele geçiren Beşiktaş, yakaladığı bu büyük fırsatın içini futbol olarak, hava olarak dolduramamasına rağmen bu hafta G.Saray engelini de aşarak zafer için geriye saymaya başladı. Herkes Beşiktaş'tan bundan önceki derbiyi de (ligdeki F.Bahçe maçı) hırslıyla, mücadelesiyle takır takır futbol oynayarak kazanmasını bekliyordu. Ancak Siyah-Beyazlı takım, güçlü rakibi karşısında bir şampiyon aday gibi değil, iddiasını duvara asmış bir takım gibi son derece sönük bir oyun sergileyerek kaybetmişti. Hepinizin bildiği gibi İnönü'deki bu büyük kazayı bir sonraki hafta Sivas'ın evinde Büyükşehir'e yenilmesi bertaraf etmişti.

Beşiktaş'tan bu defa G.Saray karşısında şampiyonluğun havasına girmiş bir oyun coşkusu bekleniyordu. Ancak manzara yine farklı değildi. Beşiktaş pasif, G.Saray topa daha çok sahip olan, daha etkili oynayan taraftı. Skor tabelasında ise Siyah-Beyazlı takımın üstünlüğü vardı. Sizin anlayacağınız kaybettiğinde de, kötü oynadığında da yolunda yürüyen, hedefini avuçlamak üzere olan bir Beşiktaş gerçeği var karşımızda.

Bütüne baktığımızda görmekte olduğumuz futbol keyifsizliğine karşılık Siyah-Beyazlı takımı farklı kılan artı değerler var elbet. Bir defa Beşiktaş asla kopmayan, boş vermeyen bir ruhla oynuyor. Fizikî diriliğiyle, yüksek kondisyonuyla kötü başladığı, estetik olamadığı birçok maçta rakiplerini devirmeyi başarıyor. Teknik Direktör Mustafa Denizli çok tartışılacak kadrolar sahaya sürse de sonradan yaptığı kritik hamlelerle oyunu çevirmeyi biliyor. Tabii tecrübeli teknik adamın yedek kulübesinde dahi meziyetli oyunculara sahip olması çok önemli bir avantaj Beşiktaş için.

Siyah-Beyazlı takım, bir şeyin önemini daha kabul ettirdi kamuoyuna. Demek ki, devre arası transferinde isabetli seçimler yapılınca bu tarz bir lig atmosferinde şampiyonluğa koşulabiliyormuş. Şöyle bir düşünelim: Fabian Ernst ve Yusuf'u çıkarsak Beşiktaş'ı buralarda görebilir miyiz? Ernst, Beşiktaş'ın defolarını minimize eden müthiş bir toparlayıcı ve orta saha değeri olarak yetiştirdi takımın imdadına. Yusuf da futbolsuz anlarda dahi gole nasıl yürüneceğinin yol haritasını çizen bir tecrübe olarak puan üstüne puan kazandırdı Siyah-Beyazlı takıma.

Evet, bu sezonki zirve mücadelesi futbol estetiği açısından hiç de iyi bir yerde durmuyor. Ama böylesi bir rekabet ortamını solumak bile Türk futbolu adına sevindirici bir gelişme. Önümüzdeki sezonlarda daha fazla takımın boy göstereceği bir şampiyonluk yarışını şimdiden görüyor gibiyim. Beşiktaş'ın bu sezonki başarısının özellikle mücadelecilik, inatçılık ve stratejik akıl itibarıyla alkışlanması gerektiğini düşünüyorum.

SİVASSPOR VE TRABZONSPOR'UN BAŞARISI

Bu hafta zirvedeki üçlünün tamamı maçlarından galibiyetle ayrılınca puan cetvelinde değişen bir şey olmadı. Son hafta tablo değişir mi bilmiyorum ama bana göre bu sezonun kazananı tek takım olmayacak. Sivasspor ve Trabzonspor da alkışlanacak bir başarı öyküsüne imza attı. Kırmızı-Beyazlı takım, sahip olduğu imkanları fersah fersah aşan işler yapıyor. Süper Lig'de ezber bozuyor. Bordo-Mavili ekip de, sıfırdan kurulan bir kadro ile F.Bahçe ve G.Saray'ın üzerinde yer almayı başardı. Bu takım, Ersun Yanal'ın görevi bırakışından sonra oynadığı bütün maçları kazandı. Bu, gerçekten göz kamaştıran bir performans. Ancak savunmadaki başarısıyla uzun süre takımı taşıyan isimlerden olan Song'un bu süreçte kulübeye mahkum edilmesi (teknik bir gerekçesi yoksa) hiç de vefalı bir tavır olarak durmuyor.

Ligin dibine gelince, düşecek üçüncü takımın adını henüz koyamadık ama Konyaspor gidici görünüyor. Çünkü Antalyaspor'un sahasında A.Gücü'ne puan kaptırması zayıf ihtimal. Yine de bu ligde her türlü sürprize hazırlıklı olmak lazım.

Kaynak: zaman.com.tr, web.archive.org (arşiv bağlantısı)

Kimmeden çekmedi Fener'den çektiği kadar!

Hayri Beşer 2009.05.31

Malumunuz rakip F.Bahçe olunca Trabzon'u acayip bir kasvet basar. Çünkü 1996'da kaybedilen şampiyonluğun gözyaşları hâlâ kurumamıştır Avni Aker'de.

Futbolun hayatı tepeden tırnağa kuşattığı bir şehir için şaşırtıcı bir ruh hali değil bu. Ama Trabzon eski Trabzon değil. Artık sokaklarda dolaşırken, hayatın bambaşka renklere de kucak açtığını görüyorsunuz. Taksicisinden lokantacısına kadar 'bu işin bir oyun olduğunu' kavramış bir toplum olgunluğuyla göz göze geliyorsunuz.

Avni Aker'in tribünleri de işin eğlencesinde. Kolbastı atmosferi öfkenin, kavganın ve küfrün üzerini beyaz bir yorgan gibi örtmüş adeta. Trabzon sahaya çıkıyor, taraftar coşkuyla ayakta. F.Bahçe sahaya çıkıyor, o klasik küfür serenatlarından eser yok. Bırakın koro halinde kötü sözle ortalığı inletmeyi, münferit çıkıntılar dahi ilişmiyor kulaklarımıza.

Gelelim maça... İlk dakikalarda Bordo-Mavili takım müthiş bir futbol iştahıyla yürüdü F.Bahçe'nin üzerine. Roberto Carlos'un koruduğu kanattan yüklendikçe yüklendiler. Uğur Boral yardıma gelmeyince Trabzonspor, bu verimli koridordan atak besteleyip durdu ve 11. dakikada Gökhan-Umut yapımı bir golle baskılı oyununun karşılığını aldı.

Karşılaşmanın 15. dakikaya kadarki bölümünde Bordo-Mavili takım, orta sahada bariz bir şekilde üstündü. Ancak bu dakikadan sonra Fenerbahçe ayağa pas oyunuyla topa daha çok hakim olan takım görüntüsüne büründü. Ev sahibi ekipte çok erken skoru koruma güdüsü baş gösterdi. Orta saha bloku ceza sahası çizgisine doğru çekildi. İş kontratakları bırakan bu savunmacı oyun refleksine karşılık pozisyon üstünlüğü yine de Trabzonspor'daydı. Bunda Alanzinho faktörünün altını çizmeliyiz. Seri hareketlerle rakip ceza sahasına sokuluşları ve ters paslarıyla F.Bahçe savunmasını çok terletti. Sarı-Lacivertli takım ise devrenin sonlarına doğru bulduğu iki pozisyonundan birini gole dönüştürerek skora denge getirdi.

İkinci yarıda sahada daha özgür bir futbol ve karşılıklı pozisyonlar vardı. İki takımda da oyun disiplininin uzaklaşma eğilimi dikkat çekti. Trabzonspor, yeniden öne geçmek için kendini çok zorladı, çok net pozisyonlara da girdi ancak değerlendiremedi ve dakikalar ilerledikçe Fenerbahçe oyunda inisiyatifi eline aldı.

Ev sahibi takımda pozisyon organizasyonunun tamamen Alanzinho'ya endeksli hale gelmesi, bu oyuncuyu gereğinden fazla yordu. Umut ile Gökhan, bir türlü istedikleri pasları alamadı. Trabzonspor, son dakikalarda ahenksiz bir çaba ile Şampiyonlar Ligi biletini almanın düşünüyordu. Ancak son sözü söyleyen Güiza oldu. Böylece Bordo-Mavili takım, Fenerbahçe karşısındaki 'acı sonları'na bir yenisini daha ekledi.

Kaynak: zaman.com.tr, web.archive.org (arşiv bağlantısı)

Beşiktaş'ı kim şampiyon yaptı?

Hayri Beşer 2009.06.02

Esin kaynağım bir Beşiktaş taraftarı. Karşıma geçmiş 'kafası karışık adam'ı oynayan bir ruh haliyle soruyor: Bu şampiyonluğa sevinmeli miyim?

Ne kadar ilginç; sevince dönüşmesi psikolojik desteğe muhtaç bir şampiyonluk. Hakikat bu olunca ben de başlıktaki 'soru'nun peşine düşerek makul ve insafli bir bakış açısına ulaşabileceğimizi düşündüm.

Öncelikle hemen belirteyim. Kirli olmayan bütün şampiyonluklar güzeldir. Beşiktaş'ın şampiyonluğuna da 'kimse' kirli muamelesi yapma lüksüne sahip değildir. Öyleyse gelin bu şampiyonluğu küçümsemek yerine anlamaya çalışalım. Siyah-Beyazlı takımı mutlu sona taşıyan faktörler üzerinde beyin jimnastiği yaparak bu garip kafa karışıklığından kurtulalım.

YÖNETİM: Koro halinde bir itiraz çılgınlığının yükseldiğini hissediyorum. Özellikle Ertuğrul Sağlam'ın koparılış şekli ve 'kulübün kapısından içeri giremez' denilen Mustafa Denizli'nin göreve getirilişi daha önceki birçok icraatıyla da itibar düzeyi diplerde olan yönetime büyük saygınlık kaybettirmişti. Yine de bu şampiyonlukta Demirören yönetimine sıfır paye biçemeyiz. Çünkü karşılarındaki antipati okyanusunu gördüler ve sustular, Denizli'ye rahat bir çalışma ortamı sağladılar. Ayrıca devre arasında Denizli'nin isteği doğrultusunda Ernst'i ve Trabzon'un ilgilendiği Yusuf Şimşek'i transfer ederek gayet yerinde iki stratejik hamle yaptılar.

MUSTAFA DENİZLİ: Tecrübeli hoca, takımı 6. haftada 14 puanla namağlup olarak devralmıştı. Geriye kalan 11 haftada sadece 17 puan toplayarak devreyi 31 puanla 6. sırada tamamladı. Bu kötü gidişin baş sorumlusuydu ama paniklemedi, umudu diri tutmasını bildi, futbolcularıyla iyi iletişim kurdu. Yusuf ile Ernst'i transfer ettirerek kolay kolay kaybetmeyen ve maç koparmayı bilen bir takım oluşturdu. Rakiplerinin de hatalarıyla sonuca gitmeyi başardı. Ne olursa olsun bu şampiyonlukta Mustafa Denizli'yi de oyun dışında gösteremeyiz. Ya da "Denizli dünyanın en şanslı teknik direktörü" diyerek hocanın emeklerini çöpe atamayız.

F.BAHÇE VE G.SARAY: Bu sezon üç büyüklerden hiçbiri sahip oldukları kadro kalitesinin hakkını veremedi. Ancak F.Bahçe ve G.Saray'ı ayrı bir yere koymalıyız. Bu iki takım 'motivasyon ve istikrar' açısından tarihi bir çöküş yaşadılar. Böylece doyurucu bir futbol çitasına ulaşamasa da onlardan daha çok isteyen, daha disiplinli, daha istikrarlı bir performans sergileyen Beşiktaş, en büyük rakipleriyle yarışmamak gibi bir lükse sahip oldu.

TRABZON VE SİVAS: Bu iki takımın final beceriksizliği de Beşiktaş'ın önünü açan bir diğer faktördü. Trabzon, tek bir derbi dahi kazanamadı. Bunun ötesinde Konya ve Denizli'ye sahasında kaptırdığı puanlar yüzünden zirveyi kaybetti. Sivas da hedefe çok yakinken G.Antep ve Büyükşehir mağlubiyetleriyle avantajını kaybetti. Yani son hareketi yapma kabiliyeti düşük iki takımla yarışması da Beşiktaş'ın işini kolaylaştırdı. Trabzonspor'un bir diğer katkısı ise Yusuf Şimşek'in transferindeki beceriksizliği oldu. Devre arasındaki görüşmelerde 100-150 bin dolarlık bir farkı aşamayan Bordo-Mavili yönetim, müthiş bir silahı güçlü rakibine kaptırdı.

SÜPER LİG'İN KALİTESİ: Yeterince farkında olmasak da Süper Lig'de sessiz ve derinden yükselen bir kalite çıtısı var. Havuz sisteminde 'puana göre para' uygulamasına geçilmesiyle ligimiz daha rekabetçi bir atmosfere büründü. Zirve ile dip arasındaki makas daraldı. Konyaspor 38 puanla küme düştü. Onun sadece 4 puan önündeki Büyükşehir ise sezonu 9. sırada tamamladı. Oyun kalitesi açısından göz okşayan bir tablo ile karşılaşmasak da mücadeleci ve stratejik futbol anlamında üst düzey bir sezon geçirdik. Bu da daha istikrarlı, daha istekli ve daha tecrübeli olanı ön plana çıkardı. Bana göre Beşiktaş şampiyonluğunu en çok da bu faktöre borçlu. Sözün özü Siyah-Beyazlı takımı Türkiye liginin geldiği yeni eksen şampiyon yapmıştır ve bu eksen yeni şampiyonlar çıkarmaya adaydır.

Kaynak: zaman.com.tr, web.archive.org (arşiv bağlantısı)

Trabzon'dan daha iyisini bekleyin

Hayri Beşer 2009.08.09

İlk 15 dakikanın önüne koyduğu fotoğrafa dikkatle baktığımda futbolun 'farklılığa' ne denli kolay yelken açabilen bir oyun olduğu gerçeğiyle karşılaştım. Sivasspor, geçtiğimiz sezonki Sivasspor'un epey gerilerinde görünüyordu. Trabzonspor ise önceki halinden daha olgun bir takım havası veriyordu.

Peki kadrolar çok mu değişmişti? Hayır. Ev sahibi takımın üç yenisi vardı: Uğur, Cihan ve Ersen. Bordo-Mavili takımdaki yenilik ise Tjikuzu ve Engin'den ibaretti. Ancak Bilica'nın Kadıköy'e yolcu edilmesi Sivasspor'un o derli toplu, rakibe kolay kolay boş alan bırakmayan savunma kurgusunu nostaljik bir özleme dönüştürmüştü. Sakatlığı sebebiyle forma giyemeyen Mehmet Yıldız'ın yokluğu ise oyunu kısa yoldan rakip sahaya taşıyarak iki-üç pasla gol pozisyonuna girme lüksünden mahrum etmişti Bülent Uygun'un takımını.

Trabzonspor'a gelince... İlk dakikalardaki pozitif duruşun gerekçesi basitti. 1: Sahada oyunun tek tarafına yüzü dönük olan (savunma) Hüseyin'in yerine Tjikuzu gibi daha komplike ve ofansif bir adam vardı. 2: Belçikalı teknik direktör Hugo Broos, tek forvetli (4-5-1) sistem tercihiyle önce orta sahasıyla konuşan bir takım kurgulamıştı. Umut, son vuruşlardaki yetersizliğine ve sırtı dönük oynamayı becerememesine rağmen çalışkanlığı ile bu taktik anlayışa yatkın bir isim. Tabii şu bir gerçek ki Gökhan ilk on birde yer aldığı zaman Trabzonspor gerçek oyun estetiğini yakalayabilir.

Bordo-Mavili takım, hareketli başladığı ve iyi pas yaparak rakibinin direncini kırdığı oyunda golü erken buldu. Gol, kolektif oyun içerisinde bireysel bir parıltının ürünüydü. Alenzinho, kaçırmaya imkân bırakmayan bir pasla Selçuk'u golle buruşturdu. Ne var ki, Trabzonspor'un etkinliği uzun sürmedi, ilk yarının geriye kalan büyük bölümünde futbol vasata düştü. Bu yüzden de Sivasspor bir şeyler yapıyor gibi gözüktü.

Ev sahibi takım, ikinci yarıda bulduğu erken golle oyunda hakimiyeti eline geçirme kıvılcımları verdiyse de bu hal meltem rüzgârı havasından öteye geçmedi. Trabzonspor, dakikalar ilerledikçe gücüyle, kalitesiyle ve estetik pas trafiğiyle oyunun üzerine çöktü adeta. Çok boyutlu gol arayışları genelde zayi oldu ama Ceyhun'un müthiş vuruşu Bordo-Mavili takımın sezona üç puanla başlamasına yetti.

Belki müthiş bir şölen değildi ama ilk hafta itibarıyla iyi sayılabilecek bir gösteriydi Sivas'taki 90 dakika. Trabzonspor'un çok daha iyi olacağından kuşkusuz yok, sanılanın aksine Sivasspor'un da en fazla 4 hafta

sonra toparlanacağına inanıyorum.

h.beser@zaman.com.tr

Gri gecenin en renkli adamı ve Dos Santos

Hayri Beşer 2009.08.17

Sivasspor'u tarif etmek için herhalde şöyle bir tanımı tercih ederdim: "Mantiğı her şeyin önüne koyan takım." Bu yüzden ilk dakikalarda Kırmızı-Beyazlı ekibi, birkaç adamla F.Bahçe sahasında arz-ı endam ederken görünce "Galiba farklı, fantastik bir oyun anlayışına yelken açmış Bülent Uygun" diye düşündüm

. Hani büyük takım duruşu açısından da ideal olan buydu. Ancak Sivasspor'un oyuncu kalitesi böyle bir değişimi anlaşılır kılmaktan uzaktı. Nitekim çok geçmeden kabuklarına çekildiler.

Alex'in 8. dakikada sakatlanması, Fenerbahçe açısından talihsizlikti. Çünkü henüz tempolu oynayabilme kıvamına erişebilmiş değil Sarı-Lacivertli takım. Durağan oyunda da rakibi çözmek noktasında Alex gibisini bırakın Türkiye sahalarını, Avrupa çimeninde bile bulmak kolay değil. Brezilyalı yıldızın yerine giren Devid'in önemli yetenekleri var ama 'oyun akıllı, pas becerisi ve duran top marifeti' açısından Alex klasının çok gerilerinde kalıyor.

Ligimizde paslı oyunu en iyi uygulayan ekip F.Bahçe. Bu, büyük bir artı değer. Ama iyi kapanan ve iyi mücadele eden bir rakibin gardını düşürmek için yeterli değil. Şu bir gerçek ki; Fenerbahçe tempoyu yükseltebildiği anlarda güzel ve etkili. İki takım arasındaki kalite ve meziyet farkı tempolu oyunda ortaya çıkıyor, tempo düştüğünde ise Sivasspor'un yazdığı senaryo vizyona giriyordu. Dünkü maçın önemli bölümü konuk ekibin arzu ettiği atmosferde geçti. Özellikle ilk 45 dakikada Fenerbahçe, organizasyon derinliği ve pozisyon zenginliği anlamında tam bir fukaralık yaşadı. Devid'in bir şutu ve Santos'un, Yasin'in müdahalesi ile yan ağlarda kalan vuruşu dışında tribünleri heyecanlandıran doğru düzgün bir icraatı yoktu Sarı-Lacivertli takımın. Sivasspor ise Kapanan biraz becerikli olabilseydi devreyi önde kapatabilirdi.

İkinci yarıda Sivasspor abartılı bir şekilde geriye yaslandı. Bu da F.Bahçe'ye oyunu daha çok üçüncü bölgede oynama imkanı sağladı. Özellikle sağ kanattan Gökhan'la çizgiye inerek oradan savunmanın dengesini bozacak paslarla yakın mesafe golü aradılar. Sivasspor, bu stratejiye karşı iyi direndi ama son 20 dakikaya girilirken ofsayt havası kokan bir pozisyonda F.Bahçe, Colin Kazım'la arzu ettiği gole kavuştu.

Emre'nin kornerden filelerle buluşan vuruşu ise Petkoviç'in ikramıydı. Bir şutu iki direği de ziyaret eden yıldız futbolcunun attığı bu korner golünü oyundaki ağırlığına yakışan bir lütuf olarak da değerlendirebiliriz. Çünkü gri gecenin en renkli parıltısıydı Emre. Santos ise sahip olduğu ayrıcalıkları son dakikaya sakladıktan sonra tribünlerin rüyasına girecek bir golle selamladı Saracoğlu'nu. h.beser@zaman.com.tr

Kaynak: zaman.com.tr, web.archive.org (arşiv bağlantısı)

Santos'un provokasyonuna gelme Tello!

Hayri Beşer 2009.08.19

Kiminin sağından, kiminin solundan, kiminin ortasından geçti. Bir düzine oyuncu daha karşısına çıksa durdurulabilecek gibi değildi.

Sanki 90 dakikada boyunca şarj olmuş da patlama anını sona bırakmıştı. Dos Santos'un uzatma dakikalarında Sivasspor filelerine postaladığı gol, tartışmasız haftanın en baştan çıkarıcı eylemiydi.

Becerinin, gücün, süratin, kıvraklığın ve patlayıcı kuvvetin zirveye çıktığı bir futbol ritüeliyle atılan o gol, 'konuşulması, tartışılması, özendirilmesi gerekenin ne olduğu' konusunda da mükemmel ipuçları verdi. Düşünebiliyor musunuz, o anı izledikten sonra hakem kararlarıyla ilgili bitip tükenmek bilmeyen gevezelikler, basit hatalar ve yapılamayanlar üzerine fikir üstüne fikir üretmeler ne kadar da anlamsız kalıyor. Çünkü o gol, sözün bittiği yer.

Futbol ne kavganın, ne gürültünün ne de hakem hatalarının üzerinde yükselerek bugünlere geldi. Futbol, Santos'un, sayısız örnekten bir buket sunduğu yetenek, hüner ve estetik bahçesinde yeşererek çağın vazgeçilmez sporu oldu. Bu gerçeği bize en iyi bir Güney Amerikalı hatırlatabilirdi. Teşekkürler Santos...

Geçtiğimiz sezon Barcelona'nın harika bir futbolla Real Madrid'i sahadan silip süpürdüğü karşılaşmayı hatırladım. Katalanlar'ın 6-2 kazandıkları oyun ne kadar imrendirici ve baştan çıkarıcıydı. Sonrasında F.Bahçe, şampiyonluğa koşan Beşiktaş'ın karşısına 'Barcelona fantezisi' ile dikilmişti. Savunmadan bile kanaviçe inceliğinde paslarla çıkarak 'güzel oyun özlemimize' bir nebze olsun su serpmişti. O akşam Sarı-Lacivertli takım, sahadan 2-1 galip ayrılarak önemli bir sürpriz gerçekleştirmenin ötesinde sezonun en keyifli, en zarif, en futbol gibi oyununu sergilemişti. Demek ki, böyle güzel örnekler ihtiyacımız var.

Dos Santos'un golüne de böyle bir misyon yükleyebiliriz. Önceki akşam Tello'nun müthiş bir hışımla Antalyaspor savunmasının üzerine yürüdükten sonra sağını, solunu unutarak sadece ve sadece gole kilitlenişini seyrederken Brezilyalı solanın meslektaşlarının başına ne denli büyük bir iş açtığı geldi aklıma. Şilili Tello da, benzer süzülüşleri yapabilen bir oyuncu. Teknik ve çabuk, üstelik uzak mesafelerden isabetli şutlar da çıkarabiliyor. Ama bütünün içindeki 'klas derinliği' itibarıyla Santos'la aynı kulvarda koşabilecek boyutun biraz gerisinde. Bu sebeple futbolun temel doğrularını pas geçme pahasına bir Santos fantezisine sarılması başına fena işler açabilir Tello'nun ve her zaman kendisini sevimli kılacak bir frikik golüyle de vaziyeti kurtaramaz.

Sezonun ikinci haftası hem büyükler hem de büyüklere yakın kulvarda koşacağını düşündüğüm takımlar açısından pek keyifli değildi. Belki Galatasaray'ı ayrı bir yere koyabiliriz. Denizlispor karşısında rahat sayılabilecek bir galibiyet aldılar. Fenerbahçe de Sivas'ı farklı mağlup etti ama 8. dakikada sakatlanarak oyundan çıkan Alex'in arkasında bıraktığı büyük boşluk düşündürücüydü. Fenerbahçe, o boşluğu dolduracak oyun olgunluğunu uzun süre gösteremedi. Emre'nin gayreti neticesinde ancak ikinci yarıda kendine gelebildi ve golleri son 20 dakikada buldu.

Beşiktaş da, henüz kıvamında değil. Elbette seyircisiz oynamak büyük dezavantaj. Yine de son şampiyonun daha etkili olması gerekirdi. Trabzonspor, yeni bir orta saha formasyonu oturtmaya çalışıyor. Diyarbakır maçı bu açıdan handikaplı. Kaybetmeleri kimseyi şaşırtmasın. Ziya Doğan'ın takımı, diğer büyüklere de aynı sürprizi yapabilecek özelliklere sahip. Zirveye oynamasını beklediğim takımlardan Bursaspor da henüz havasında görünmüyor. Dahası bütün takımlarımızda henüz lige ısınamamışlık var. Umarım bu keyifsiz futbol iklimi uzun sürmez.

Kaynak: zaman.com.tr, web.archive.org (arşiv bağlantısı)

Hoş geldin G.Saray-F.Bahçe rekabeti

Bu sezon için Süper Lig'le ilgili hayallerimiz İstanbul'un ötelerini de kapsıyordu. Trabzon, Sivas ve Bursa'nın yanı sıra başka sürpriz takımların da zirve yarışına heyecan katmasını bekliyorduk. Ne var ki geride kalan ilk üç hafta; çok boyutlu bir şampiyonluk mücadelesinden çok G.Saray-F.Bahçe eksenine kayan bir yarışın işaretlerini veriyor.

Elbette bu iki güzide kulüp arasındaki rekabetin bambaşka bir keyfiyeti var. William Shakespeare'in klasikleri gibi eskimeyen, heyecanını kaybetmeyen, özel bir yerde duruyor F.Bahçe-G.Saray hukuku. Eskilerin anlattığı o ilk yıllarındaki, zarafetinden çok şey kaybetse de iki kulüp arasındaki rekabet, Türk futbolunun en büyük derinlik alanıdır.

Geçtiğimiz sezon iki takımın da sanal bir duruşu vardı. Adeta ruhları formalarından sökülmuş gibiydi. Şimdi görünen şu ki, "bir açlık cemresi" düşmüş G.Saray ile F.Bahçe'nin üzerine. Doğru, kadrolarını takviye ettiler. Güzel transferler yaptılar. Keita, Elano gibi estetik figürleri G.Saray'da görmek keyif verici. Ayrıca Mustafa Sarp ve Gökhan da artı değer oluşturmuş. F.Bahçe oyununda Santos'un ayrı bir zarafeti var. Cristian da, haleflerinden daha verimli görünüyor. Ama gerek G.Saray'ı, gerekse F.Bahçe'yi önceki hallerinden daha pozitif kılan temel unsurun transfer olduğunu düşünmüyorum. Geçtiğimiz sezon da çok iyi kadrolara sahiptiler. Asıl eksik olan ise organizasyon, motivasyon ve tutkuydu. Şimdi iki takımda da bu var. Henüz 'ideal'in kıta sahanlığına tam olarak girebilmiş olamamalarına rağmen hedefe yürekten kilitlendikleri için bu sezon sahici bir F.Bahçe-G.Saray rekabeti yaşayacağımızı söyleyebilirim.

Beşiktaş, Trabzon ve Sivas da ilk üç haftadaki yetersiz görüntülerinden sıyrılabilirlerse tadına doyumсу bir zirve yarışı izleme şansımız olacak. Ertuğrul Sağlam yönetimindeki Bursaspor'un ise geçtiğimiz sezonun üzerinde bir performans göstereceğine yürekten inanıyorum.

G.Saray'ın 'az gol yiyen karaktere sahip' Kayserispor'u 4-1'le geçmesi parlak bir galibiyetti. Sarı-Kırmızılı ekibin, bireysel kalitesi biraz takım oyunuyla da kol kola girdiğinde bambaşka bir seyir güzelliği çıkıyor ortaya. Taze kaptan Arda, meziyetlerini ustalıkla sonuca dönüştürmeyi bilen tam bir iş bitirici. Onu G.Saray oyununda özel bir yere koymak gerekiyor. İkinci yarıda forma giyen Elano'nun attığı gol ise Sarı-Kırmızılı ekibin ne denli zengin bir ofansif coğrafya üzerinde oturduğunu gösteriyor. Ve Avrupa maçları da dahil olmak üzere 5 karşılaşmada gösterilen 29 gollük olağanüstü performans biraz da Rijkaard bereketi.

F.Bahçe, Sivas karşısında olduğu gibi D.Bakır maçında da ikinci yarıda etkiliydi. Bu bölümde başta Kazım olmak üzere yetenekli ayakların devreye girdiğini gördük. Semih de aldığı penaltı ile golle arasında ne denli güçlü ve özel bir bağ olduğunu bir kez daha hatırlattı. Ancak ilk 45 dakikada F.Bahçe'nin (Gökhan'ı ayrı bir paranteze alırsanız) övülecek hiçbir yanı yoktu. Savunma arkasına kolay adam kaçırıyor. Diyarbakır bu zaaf üzerine oynadı ve bir gol çıkardı. Ziya Doğan'ın takımı, F.Bahçe'nin başına daha büyük işler açabilirdi ama fizik olarak ikinci yarıda fena düştüler. Bir de çok sert oynuyorlar. Bu yüzden başları çok ağrıyabilir.

G.Birliği karşısındaki Beşiktaş'ı nasıl anlatmak gerekir bilmiyorum. Çok etkisiz ve sıkıcıydı. Siyah-Beyazlı takım tempolu oynayamıyor. Denizli'nin de söylediği gibi takımda bir merkez oyuncunun eksikliği fazlasıyla hissediliyor. Yönetmenlik rolü sadece Tello'ya havale edilmiş gibi. Bu, Şilili için ağır bir görev. Nihat aralara kaçarak, bire birde adam eksilterek gol atabilecek bir forvet. Takımın onun meziyetlerini verimli kılacak bir oyun anlayışı yok. Ayrıca Nihat da henüz hazır değil. Ve sanki Beşiktaş lige yeterince motive değil. Bence Mustafa Denizli buradan başlamalı.

Hazırlık maçlarındaki Trabzon, ne kadar da övgü almıştı. Şimdi ise hem yönetim hem de teknik heyet diken üstünde. Bence büyük yanlışlar yapılmadı. Ama futbolda bazen havanızı kaybederseniz, özgüveninizi kaybederseniz ve toparlanmakta zorlanırsınız. Şayet Bordo-Mavili takım panik iklimine savrulursa hepten

kaybeder. Trabzonspor'un renkli bir kadrosu var. Özellikle golcü sıkıntısını aşabilirlerse yarışa ortak olmaları zor değil.

Kaynak: zaman.com.tr, web.archive.org (arşiv bağlantısı)

Emre'yi ancak sen yola getirirsin

Hayri Beşer 2009.09.03

> Bazı yüzler vardır; hep çocuktur, hep sevecendir. Asla büyümeye, yaşlanmaya, pörsümeye müsait değildir. Bakınca içinize derin bir tebessüm halkası yayılır. Emre Belözoğlu, işte böyle bir lütfun sahibidir.

Ama aynı Emre, topun peşinden koşarken zaptedilmez bir öfke selinin içine savrulur. Yüzündeki tatlı parıltı yerini vahşi bir hırsa bırakır. Adeta içinden başka bir insan çıkar ve Emre'de var olan bütün güzel hasletleri silip süpürür. Onu, herkese illallah dedirten bir anarşiste dönüştürür.

Bilmem farkında mısın sevgili Emre... Hırsın sürekli aklının önünde koşuyor. Halbuki sen yetenekle aklın buluştuğu nadir topçulardansın. Öyleyse bu ihaneti kendine neden yapıyorsun? Belki garip bir 'ispat duygusu' aklını başından almış. Belki de yıllardan beri 'yapabileceklerinin gerisinde koşuyor olma psikolojisi' seni yoldan çıkarmış.

Senin kadar topla ilişkisi zarif bir hüner adamının 'defansif presi' bu denli iyi yapmasını takdir etmekle birlikte 'bir acaba'yı da hep aklımın bir köşesinde saklı tutuyorum. Çünkü meziyet denilen şey, kargaşa ve kavganın kıta sahanlığında yeterince kendini göstermeye fırsat bulamaz. Rakipten topu söküp almak için adeta kendini parçalıyorsun. Bu yüzden yapabileceklerinin azı kalıyor senden geriye. Mesela milimetrik paslar vermek hâlâ tutkuya dönüşebilmiş değil ayaklarında. Oyunu böyle yaşadığın müddetçe de asla dönüşmeyecek. Kendin için bir denge kıvamı belirleyebilsen emin ol daha az yorulacaksın, daha az öfkeleneceksin, daha az kavgaya edeceksin ama daha fazla üreteceksin. Hünerli ayarlarınla yüksek aklın el ele verecek. Büyük topçu oluşun tadını çıkaracaksın.

İstersen bir gün Emre'yi tatile gönder. Al maç kasetlerini ve bir başka gözle izle kendini. Ne F.Bahçelilik, ne G.Saraylılık ne de başka bir şey gelsin aklına. Sadece bir futbol dilencisi nazarıyla bak ekrana. Acaba kendine tahammül edebilecek misin? Belki de sahaya dalıp; rakipleriyle hakemle itişip kakışan o yaramaz çocuğu çekip dışarı almak isteyeceksin. Ben senin yerinde olsam böyle yapardım. Çünkü Emre'yi ancak ve ancak sen yola getirebilirsin...

Konumuz Emre özelinde F.Bahçe olsa da Trabzon ve Sivas'a da özel bir paragraf açmak istiyorum. Çünkü camialarında panik havası var. Özellikle Bordo-Mavili takımın toparlanmasının zor olmadığı kanaatindeyim. Kaybedilen puanlar, Trabzonspor'un sıkıntıları ve rakiplerin durumu dikkate alındığında şaşırtıcı değil. Karadeniz ekibi, gol problemine çözüm üretebildiği anda rahatlıkla pozitif bir atmosfer yakalayabilir. Sivasspor'un da haftalar ilerledikçe kendine geleceğine inanıyorum. Bir şeyi unutmamamız gerekiyor. Takımlar arasında çok ciddi güç farkı yok. Bu da moral ve motivasyon faktörünü ön plana çıkarıyor.

Beşiktaş için ise şunu söyleyebiliriz: Ligdeki kalite ve heyecanın çok uzağında değiller. Ancak bireysel anlamda devreye girip maçı koparacak oyuncu eksikliği hissediyorlar. Bu anlamda Tabata'yı kurtarıcı görürlerse yanılırlar. Çünkü bu oyuncu, Beşiktaş çıtası için üst düzey bir isim değil.

Kaynak: zaman.com.tr, web.archive.org (arşiv bağlantısı)

Bosna'yı Arda'nın çalımlarıyla geçeriz

Hayri Beşer 2009.09.09

Gelin önce 'çalım' denince akıllara ilk gelen isme kulak verelim. Hasan Şaş, sürekli program konuğu olduğu TV kanalında anlatıyor: "Bir idmanda Lucescu yanıma gelip atabildiğim kadar çok çalım atmamı söyledi.

Şaşırmıştım. Çünkü o güne kadar çalıştığım bütün hocalar daha az çalım atmamı istemişlerdi.

" Hasan'ı dinlerken bir dönem F.Bahçe'de kaptanlık payesine kadar yükselen Ceyhun Eriş de aklıma geldi. Ondan da benzer bir hikâye dinlemiştim.

Uğur Meleke, Rijkaard'ın Tam Saha dergisine verdiği röportajı analiz ettiği Milliyet'teki yazısında bu çalım mevzuunu tam telinden yakalıyor ve Zico ile Uğur Boral arasında da böyle bir diyalog geçtiğini anlatıyor. Yeteneğin karşısında katı sistem duvarları örmeyen teknik adamlar nedense hep sevimli gelmiştir bana. Lucescu da, Zico da bir futbolcunun sahip olduğu en büyük silahı elinden almanın onu anlamsız kılacağını görebildikleri için 'takım oyununu bozuyor' ezberiyle olaya yaklaşmamışlardı. Bu da bambaşka bir teknik direktör zekası ve zarafetidir.

Tekrar Hasan Şaş'a dönmek istiyorum. Ne kadar garip değil mi? 'Dünya çapında bir yetenek' olduğu hemen herkesin ortak kabulü iken ona bu payeyi getiren 'özelligi' övgü değil, eleştiri konusu olmuştur hep. Otoritelerin maç yorumlarını tarasanız "Hasan topu ayağında çok tutuyor." nakaratlarından başınızı kaldırmazsınız.

Bu yaman tezat üzerinde daha fazla kelam etmeden sözü bugünkü millî maça getirmek istiyorum. Genel kanaat şöyle: "Bosna Hersek, iyi takım, disiplinli takım, teknik takım. Kazanabilmemiz için özveriyle oynamamız ve takım oyununu iyi uygulamamız gerekiyor." Bu bakış açısına temelde itirazım yok. Ancak ben galibiyetin yolunun sadece 'takım olgusu'ndan geçtiğini düşünmüyorum. Çünkü bu tür maçlara doğal olarak iki taraf da iyi hazırlanır, iyi motive olur. Sahaya çıkan her oyuncu limitlerini sonuna kadar zorlar. Bu yüzden farkı belirleyecek olan bireysel meziyetlerdir. Hele Bosna-Hersek gibi yükselen değer mesabesindeki bir ekibi devirmek kolay değil. Fizik üstünlüklerinin ötesinde teknik kapasite açısından da üst düzey bir takım. Avrupa çimeninde 7 futbolcuları top koşturuyor.

Peki 'tamam mı, devam mı' niteliği taşıyan bu kritik maçta millilerimizi, üç puana taşıyacak en kestirme, en rasyonel yol ne olabilir? Hemen aklıma Hasan Şaş'ın daha bitirim, daha ince, daha kurnaz ve daha teknik yeni versiyonu geliyor: Arda Turan. Müthiş bir form çizgisi yakalamış durumda. Dar alan çalımları ve ölü oyunu canlandırma potansiyeliyle bu zorlu karşılaşmanın kahramanı olabilir. Esnek vücut aksamıyla farkında olmadan bile adam eksiltebiliyor. Pas tercihleri çok akıllıca. Topun isabet ve şiddet kıvamını da gayet iyi ayarlıyor. Yeter ki fizik açıdan erken düşmesin. Estonya maçında 'en büyük eksiği'ni de fark ettiğini gözlemledim. Arda artık şut atmayı daha çok düşünüyor.

Türkiye elbette sadece Arda'ya indirgenemeyecek kadar kaliteli oyunculardan kurulu bir takım. Emre, Tuncay, Hamit, Gökhan, Semih ve Sercan (oynarsa Nihat) gibi birçok yeteneğimiz var. Ancak ben disiplin ve kontrol futbolunun zirve yapacağı bugünkü oyunda Arda'nın sistem bozuculuğunu en büyük silahımız olarak görüyorum. Bosna savunması, formda bir Arda'nın çalımlarına dayanamaz. h.beser@zaman.com.tr

Kaynak: zaman.com.tr, web.archive.org (arşiv bağlantısı)

Daum, Fenerbahçe'ye kazandırırken kaybettirecek

Hayri Beşer 2009.09.19

'Nereden biliyorsun?' diyeceksiniz. 'Erken bir hüküm' diyeceksiniz. Hele Fenerbahçeli iseniz kızacaksınız, öfkeleneceksiniz. Ama geçmişteki Christoph Daum romanının satır aralarını dikkatlice okuyunca, düşününce, hayal edince belki de bana hak vereceksiniz.

Alman hocayı önce Beşiktaş'tan hatırlıyoruz değil mi? Arkasında bir şampiyonluk bırakarak gitmişti. Ayrıca zeki, kurnaz ve pragmatik kişiliğiyle küçümsenemeyecek bir hayranlık mirasını da beraberinde götürmüştü. Bunun da ötesinde coşkulu spor basını tarafından 'dahi' olduğuna hükmedilen teknik direktör payesine erişmişti.

Peki şimdi size soruyorum. Daum'dan sonraki Beşiktaş, ondan hangi izleri taşıyordu? Onun tohumlarını ektiği, yeşerttiği kalıcı bir futbol zeminine kavuşabilmiş miydi? 'Evet' diyebileceğinizi sanmıyorum. Halbu ki, böyle mi olmalı? Büyük takımların yola çıktıkları teknik adamların hüneri, başarısı sadece çalıştıkları dönemden mi ibaret kalmalı? Maalesef, yöneticiler bu ince noktaya kafa yormadıkları için ne Beşiktaş, ne F.Bahçe, ne de G.Saray dünya standartlarında bir istikrar çizgisine ulaşamadı henüz. (Ancak Rijkaard bu anlamda doğru bir tercih gibi duruyor.)

Gelin şimdi yakın tarihe göz atalım. Daum'un Fenerbahçe defterini de şöyle bir karıştıralım. Alman hoca ile üst üste iki şampiyonluğu kucakladı Sarı-Lacivertli takım. Üçüncüsüne de ramak kalmıştı ama son haftaki Denizli deplasmanını hatırlıyorsunuz. Maç berabere bitince sezon Andan Polat'ın meşhur 'saat 20.45 esprisiyle' yani Galatasaray'ın şampiyonluğuyla tamamlandı.

Sözün özü Daum'un F.Bahçe'deki üç sezonluk lig istatistiği (Denizli kazasına rağmen) çok az teknik direktöre nasip olacak güzellikteydi. Ancak tıpkı Beşiktaş'taki gibi arkasında bıraktığı futbol mirasının, üzerinde koşulacak, konuşulacak bir estetiği yoktu. Ümit Özat'tan sol bek devşirmek dışında Daum'un F.Bahçe'ye armağan ettiği herhangi bir sistem ve anlayış devriminden bahsedebilir misiniz? Halbuki, misyon teknik direktörü, gelir, çalışır sonuç alır ya da alamaz ama arkasında öyle güçlü bir miras bırakır ki o gittikten sonra da tribünler onun rüzgarından esintiler hisseder. Yani hocalar değişir, kadrolar değişir ama o tarzın ruhu stadyumun çimlerinde yaşamaya devam eder. Demem o ki, Aziz Yıldırım, böyle bir teknik direktörü takımın başına getirmeliydi.

Şu bir gerçek ki, F.Bahçe'nin kulüp performansı anlamında ulaştığı düzey ile futbol takımının durduğu yer arasındaki fark çok büyük. Ve Duam'lar geldiği müddetçe belki şampiyonluklar yaşanacak, kupalar kazanılacak ama o fark kapanmayacak. Yani F.Bahçe hep yeniden başlamak zorunda kalacak. Avrupa'da hayal ettiği başarılarla ulaşamayacak. Bu yüzden diyorum ki; Daum F.Bahçe'ye kazandırırken, kaybettirecek.

Not: Bu yazının Twente yenilgisiyle bir alakası yoktur.

h.beser@zaman.com.tr

Kaynak: zaman.com.tr, web.archive.org (arşiv bağlantısı)

Hakem maçı 30. dakikada bitirmeliydi!

Hayri Beşer 2009.09.26

Öncelikle Trabzonspor yönetimini ve taraftarını tebrik etmek istiyorum. Rüzgarın estiği tarafa gülümsemediler. Bir karabasan gibi takımın üzerine çöken puan kayıpları karşısında 'sabır limanı'nı terk etmediler.

Bazen gerçeğin üzerine gölgeler düşer. Fotoğrafın aslı derinde kalır. Trabzon'un yaşadığı, işte böyle bir şeydi. Şayet içine düşülen 'yalancı çöküş' aşılamayıp, aceleci bir teknik direktör değişikliğine gidilseydi bu derli toplu takımı karşımızda bulamayacaktık.

Yarım dizine golle kazanılan İstanbul Büyükşehir maçı ve 3-1'lik Antalya galibiyeti dün geceki karşılaşmanın 'merak katsayısı'nı artıran faktörlerdi. Trabzonspor, ligde henüz mağlubiyetle tanışmamış, 'oynama' hevesiyle sahaya çıkan bir rakiple karşılaşacaktı. Belki de böyle olduğu için henüz 5. dakikada geçtiğimiz haftanın formda topçusu Gabriç'in ayağından öne geçmeyi başardı. Golün hikâyesi güzeldi ama daha dikkat çekici olan, Umut'un değme virtüözlere taş çıkartan asistiydi. Pozisyonu okuyuşu, Gabriç'i görüşü ve topu ince bir ayar kıvamıyla bu oyuncunun vuruş açısına bırakışı mükemmeldi. 17. dakikada bu defa Gökhan, müthiş bir asistle kalabalık G.Birliği savunmasını taca atarak Colman'ı golle buluşturdu.

Forvetlerin asistleriyle 2-0'lık skor üstünlüğünün yakalanması Hugo Broos'un bu takıma getirdiği en büyük zenginlik. Geçtiğimiz sezon adeta golden müstağni bir orta saha vardı. Bu sezon ise Belçikalı hocanın sağ bek oynattığı Song'una kadar Trabzonspor, takım olarak ofansif bir ruhla yaşıyor oyunu.

Ne var ki dün gece sanki her şey ilk yarım saatten ibaretti Bordo-Mavililer için. O sürece kadar kaleye şut dahi atamayan Başkent ekibi, 31. dakikada Harbuzi ile 'umut golü'nü bulduktan sonra maçın bitiş düdüğüne kadar güçlü rakibini hırpalayıp durdu. Buna rağmen ev sahibi takım net pozisyonlar üretemiyordu. Ancak Bilal'in çaprazdan kaleye plaselediği frikik atışında Sylva'nın şaşırtan teslimiyeti Gençlerbirliği'ne beraberlik golünü getirdi. Oyunun son dakikalarındaki G.Birliği baskısı görülmeye değirdi. Hurşit, gecenin geç parlayan yıldızıydı. h.beser@zaman.com.tr

Kaynak: zaman.com.tr, web.archive.org (arşiv bağlantısı)

Galatasaray'ın farkı bireysel zenginlik

Hayri Beşer 2009.10.19

Önce bir detayın ucundan tutarak G.Saray'ın ilk golüne doğru yürüyelim. Trabzonspor'un sol kanadında Gabriç diye bir oyuncu var. Çabuk, teknik, biraz da sprinter. Onun karşısında ise bu tür özelliklere kolay kolay pabuç bırakmayan Sabri'yi görüyoruz.

Bu eşleşme Bordo-Mavili takım adına başlı başına bir talihsizlikti. Çünkü sahadaki en fonksiyonel üç adamından (Colman, Engin ve Gabriç) birinden yeterince faydalanamayacaktı.

Hırvat solak, ilk dakikalarda kestiği bir topu hesaba katmazsanız Sabri'nin hırsına ve güçlü fiziğine diz çöktüremedi. Ve o Sabri savunma repliklerine mahkum kalmayarak sağ kanattan soluksuz akmalar yapmaya koyuldu. G.Saray'ın oynayıp oynayıp pozisyon üretemediği dakikalarda güzel bir vücut feykiyle önündeki rakipten sıyrılarak kitabi bir orta çıkardı kalabalığın arkasına doğru. Bu özel ikram Kewell klasiyle buluşunca top soluğu filelerde aldı.

Bu golün, Sabri ve Kewell özeli dışında bir başka anlamı daha vardı. Şöyle ki, Trabzonspor'un sahadaki duruşu bir büyük takım formasyonunu yansıtmıyordu. Abartılı bir şekilde savunmasına gömülü oynuyordu konuk ekip. Bu yüzden G.Saray, çok fazla pozisyon bulamamasına rağmen 'tek kale baskısı' kurmuş takım görüntüsü veriyordu. Bu manzara Sarı-Kırmızılıların ikinci golüne kadar devam etti. Sonrasında kabuğundan çıkan Trabzonspor, bir duran top sayesinde kazandığı golle devreyi tek farklı mağlup kapatarak ikinci yarıya umutlarını taşımayı başardı.

Nitekim ikinci 45 dakikada bambaşka bir Trabzon vardı sahada. Ancak Colman'ın güzel golünün birkaç dakika sonrasında Serkan'ın kaleci ile karşı karşıya kaldığı pozisyonu Güizavari bir vuruşa rağmen gole dönüştürememesi maçın kırılma anıydı. Beklemediği tempo karşısında büyük savunma zafiyetleri yaşayan G.Saray ise kendini biraz toparlayıp sahip olduğu bireysel zenginliğin getirisiyle üçüncü golü bulunca film koptu. Ardından dördüncüsü geldi. Sarı-Kırmızılı takımın bir tutamlık esintisi, Trabzonspor'un kimlik kazanmaya başladığı oyunun üzerine beceri ve iş bitiriciliğin gür sesi olarak çökmüştü.

Ne var ki, bu heyecanlı filmde perde kolay kolay kapanmak bilmiyordu. Hugo Broos'un, Gökhan ve Alanzinho'yu oyuna almasıyla son dakikalarda çok hararetli bir Trabzon rüzgarı daha esti. Üçüncü golü de buldu Bordo-Mavili takım ama daha ötesine geçemedi.

Bu maç iki takımın savunmaları açısından 'perişanlığı' haykırsa da olaya güzel tarafından bakıldığında Ali Sami Yen'de yaşanan, 'gerçek bir heyecan ve gol' gösterisiydi. h.beser@zaman.com.tr

Kaynak: zaman.com.tr, web.archive.org (arşiv bağlantısı)

Of'lu Broos sahneye çıktı, Trabzon kazandı

Hayri Beşer 2009.10.24

Tribünleri bilirsiniz. Orada sabır terazisi fazla işlemez. Eğer sahada işler yolunda gitmiyorsa henüz 10. dakika dolaylarında başlar oyuncu değişiklikleri. Her kötü hareketin ardından "Hoca al şunu dışarı."

replikleri duyulur. Avni Aker ikliminde bu tür hikâyeler daha bir hararetli yaşanır. Teknik direktörden bir an önce olaya müdahale etmesi istenir.

Elbette hocanın işi taraftar kadar kolay değildir. Mesela o, sadece 3 oyuncu değiştirmek hakkına sahiptir. Üstelik bunu yaparken birçok faktörü düşünmek zorundadır. Bu yüzden bazen 'dökülen adam'a da tahammül ettiğini görürsünüz. En azından ilk 45 dakikanın bitmesini beklerler.

Bordo-Mavili takımı bugüne kadar çalıştıran teknik adamları düşündüm. Yabancı, yerlisi, Trabzonlusu dahil. İnanın Hugo Broos kadar, Trabzon insanına has serenatlar yapanına götüremedi hafızam beni. Tamam, mavi gözleri ve siması ilk bakışta insanı Of dolaylarına götürüyor ama adamın duruşu tam bir soğuk Avrupalı. Bu yüzden hayretim fazla. Dakika 26, Selçuk içeri Engin dışarı. Taraftar mutlu. Dakika 28, Yattara dışarı Umut içeri. Taraftar yine mutlu.

Hatırlayacaksınız Belçikalı çalıştırıcı bir maçta da Alanzinho'yu ikinci yarına sahaya sürmüş, iyi olmadığını görünce de maçın bitmesini beklemeden kenara almıştı. Trabzon-Hugo Broos beraberliği uzun sürer mi, bilemiyorum ama hocanın tarzı tribünlerin diliyle iyi örtüşüyor. Dün akşam girmiş olduğu riskin karşılığını da almayı başardı. Takım, 1-0 yenikken, bu değişikliklerin ardından 2 gol bularak devreyi önde kapattı.

Bordo-Mavili ekip, ikinci yarıda hem pozisyon üretme hem de pozisyon verme açısından cömertti. Savunma bloğu, rakibe geniş boşluklar bırakıyor, kolay adam kaçırıyor. Trabzonspor, defansif problemlerini halledemezse zirve kulvarına yaklaşılamaz. Colman, takımın son haftalardaki gözde ismi. Dün gece de verimliydi. Forvete güzel pozisyon kanalları açıyor. Ancak Trabzonspor, henüz arzu edilen düzeyde bir ofansif ritim yakalayabilmiş değil. Çok gol kaçırılmasının altında beceriksizliğin yanı sıra bu ritimsizlik yatıyor. h.beser@zaman.com.tr

Kaynak: zaman.com.tr, web.archive.org (arşiv bağlantısı)

Trabzon'u Beşiktaş değil, Hakan yıktı

Hayri Beşer 2009.11.08

İlk 45 dakikanın bitiş düdüğü çaldığında aklıma takılan ön önemli soru şuydu: Beşiktaş'ın bu denli kapalı bir savunma anlayışına bürünmesi 'kendine güveni' yitirmiş bir takım psikolojisinden mi, yoksa Trabzonspor'un gücüne duyduğu saygıdan mı kaynaklanıyordu?

Bana göre gerekçe ne olursa olsun, 'büyüklük' böyle bir ürkekliği kaldırmaz. İşin garip tarafı, Siyah-Beyazlı ekibin başında Mustafa Denizli gibi vaktiyle 'cesaret sembolü' payesini boynuna asmış bir teknik adam var. Zamanın ve şartların insanı sürüklediği 'gerçekler' bazen böyle dramatik olabiliyor.

Şimdi madalyonun diğer yüzüne geçelim. Bir teknik direktöre "Sizin için en zor olan nasıl bir rakibe karşı oynamaktır." diye sorsanız, emin olun alacağız cevap: "Disiplinli, fizik gücü yerinde, kapalı savunma yapan bir rakibe karşı." şeklinde olacaktır. Bu manzaraya rağmen Trabzonspor'un ilk yarıdaki pozisyon üretkenliği hiç de küçümsenecek gibi değildi. Oyunu daha çok Beşiktaş'ın en iyisi İsmail'in koruduğu kanattan forse etmelerine rağmen Umut'la birkaç defa golle burun buruna geldiler.

Umut'un topu filelerle buluşturamadığı pozisyonların tahlilini de kısaca yapalım. Burada Hakan'ın sezgilerine, çabukluğuna ve yer tutuşlarına şapka çıkarmamız gerekiyor. İlk pozisyonundaki yanlış köşe tercihi dışında meseleyi Bordo-Mavili golcünün teknik yetersizliğine havale edemeyiz.

Beşiktaş adına biraz Ernst'in gözüktüğü orta sahada Trabzonspor'un kurduğu hakimiyet de övgüye layıktı. Sıkışık bir alana mahkum oynamalarına rağmen pas tercihlerinde son derece başarılı ve becerikliydi Bordo-Mavililer. Colman'ıyla, Selçuk'uyla, Tayfun'uyla, Ceyhun'uyla hem savaştılar hem de oynadılar. Eksik olan ise Gabriç'in yeterince oyuna katılamaması ve Alex klasında final pasları yapacak bir özel ayağın Trabzonspor'da olmayışydı.

İkinci yarıya Beşiktaş'ın farklı bir anlayışla başlayacağı tahmin edilen bir şeydi. Nitekim öyle de oldu. Denizli, orta sahanın sessiz adamı Tabata'yı kenara alırken, müthiş bileklerin sahibi Yusuf'u sahneye sürdü. Ayrıca bir diğer verimsiz portre Uğur İnceman, yerini İbrahim Kaş'a bıraktı. Bu değişikliklerin Siyah-Beyazlı takım üzerindeki etkisini sorgulayacak zaman dilimi yaşanmadan Ernst'in golü, Avni Aker'deki ilginç futbol hikayesinin üzerine çöktü. Sonra biraz Yusuf'lu Beşiktaş estetiği çimende gezindi, ardından yine Trabzonspor bitip tükenmek bilmeyen enerjisiyle rakip kaleye yürüyüp durdu. Yine çok önemli pozisyonlar buldu ama Hakan, 7 metrelik kaleyi öyle bir hakimiyeti altına almıştı ki, kim nereden vurduysa çıkardı. Ne Alanzinho'nun ne de Engin'in dar alan becerisi Beşiktaş kalecisinin bu yeminli duruşunu sendeletebildi.

Ve Beşiktaş uzatma dakikalarında Bobo'yla bir gol daha bularak, Hakan'ın ellerine borçlu olduğu zaferi, Bordo-Mavili tribünlerin centilmence alkışı eşliğinde doyasıya yaşadı.

h.beser@zaman.com.tr

Kaynak: zaman.com.tr, web.archive.org (arşiv bağlantısı)

Trabzon, kendi etti kendi buldu

Hayri Beşer 2009.11.23

İşin sonuç tarafını bir kenara bırakalım. Trabzonspor'un Beşiktaş maçındaki oyunu ile dünkü performansını şöyle bir kantara koyalım. Uçurum ile zirve kadar birbirine aykırı iki futbol manzarası arasında bocalayıp kalıyor insan.

Bu istikrarsızlık neyin ürünüdür biliyor musunuz? Yola çıktığınız projeye yeterince inanmamanın, gürültü ve patırdıya kolay teslim olmanın, basiretli bir bakış açısıyla geleceği iyi okuyamamanın defalarca test edilmiş, onaylanmış halidir. Bir türlü akıl erdiremiyorum; Trabzonspor neden ısrarla bu yoldan yürür, neden gemileri yakmaz, neden geleceğini kurtarmak için 3-5 yılını tohum saçma dönemi ilan etmez?

Bu takımın küçümsenemeyecek bir potansiyeli var. Bu takım, iyi sonuçlar alabilir. Bu takım rezervlerini doğru kullanırsa derbi maçlarından da galibiyetle ayrılabilir. Ancak bu takım, bir proje üzerinde yürümüyor, sırtını bir vizyona, bir sistem, bir yeniden yapılanma duvarına yaslamış değil. Bu yüzden bu takımın geleceği yoktur.

Hugo Broos'un gitmesi çözüm mü? Tabii ki değil. Gelenle bir ivme yakalayabilirsiniz ama bu anlayış sürdüğü müddetçe size yakışan hedef kulvarında koşamazsınız. Kim ne derse desin, geçtiğimiz sezonki Ersun Yanal çizgisi, uzun vadede takımı belli bir çıtaya taşıyacak projeydi. Ancak yönetim, son haftalara doğru işler yolunda gitmeyince Trabzon'un yıllardan beri debelendiği dehlizlere doğru yelken açtı ve bugünkü istikrarsız tablonun dramını yazdı. Yattara gibi bir yetenek hiçbir şey veremiyorsa, Alanzinho gibi tribünlere seyirci çekecek meziyetlere sahip bir hüner topçusu, tali oyuncu muamelesini aşamıyorsa, Gökhan gibi Türkiye'nin en iyi son vuruş forvetlerinden biri, her geçen gün gole biraz daha yabancılaşıyorsa Trabzonspor'da ipin ucu kaçmış demektir. Yönetim, teknik heyet ve futbolcu uyumu sıfırı tüketmiş demektir.

Bu arada dünkü maça dair asıl yazılması gerekeni unutmayalım. Yılmaz Vural'ın, görev aldığı takımlara nasıl ivme kazandırdığını bir kez daha gördük. Ancak hocanın akli hep yüksek tepelerde. Bu yüzden başladığı gibi bitiremiyor. 'Neden F.Bahçe'de ya da Milli Takım'da görev alamadığını kamuoyundan önce kendine sorsa eminim doğru cevaba ulaşması zor olmayacak.

Kaynak: zaman.com.tr, web.archive.org (arşiv bağlantısı)

Güneş, Broos'un akıl tutulmasını gösterdi

Hayri Beşer 2009.12.07

Önce küçük bir hatırlatmayla başlayalım. A.Gücü'nün, Trabzonspor tarihindeki yeri başkadır. En şaşıaalı dönemlerinde Bordo-Mavili ekibe umulmadık sürprizler yapardı Başkent ekibi. İşin nostaljik tarafı bir yana, bu sezon 'futbol dilencilerinin' gözlerine hitap eden takımlar arasında Sarı-Lacivertlileri de sayabilirsiniz? Sözün özü, neresinden bakarsanız bakın Şenol Güneş açısından fazlasıyla merak edilen bir 'hoş geldin seremonisi' yaşanacaktı Avni Aker'de.

Sahaya çıkan on birin tonu 'tek forvet'e rağmen ofansif ağırlıklıydı. Bu, benim için hiç de şaşırtıcı bir tablo değildi. Çünkü Güneş'in, ' oynayalım arkadaşlar' fermanıyla takımını sahaya süren hocalar güruhundan olduğunu çok iyi biliyorum. Özellikle Alanzinho'yu sahnede görmek Trabzonspor'un Broos yönetimindeki akıl tutulmasından kurtulduğunun ilanı gibi bir şeydi. Topla dünya starları mesabesinde milimetrik bir ilişki kurarak, hem çalımın hem de pasın 'en sonuç getirisi'ni yapabilen böyle bir yetenekten yeterince faydalanamamak 'kaba bir teknik direktör akılsızlığı'ndan başka ne olabilir?

Trabzonspor ilk 45 dakikada yeterince etkili değildi. Orta saha bir türlü oyuna hükmedemedi. Çalışkan Serkan'ın sağdan bindirmeleri ve topun Alanzinho'nun ayağına geçtiği anlar dışında tribünleri heyecanlandırıcı bir görüntüsü yoktu Bordo-Mavili ekibin. Dahası maçın başında daha baskılı olan taraf A.Gücü'ydü. Özellikle

Aydın'ın yırtıcılığı ve delifışek dalışları göz okşuyordu. Ancak oyunun akışını çok da doğrulamayan bir süreçte Trabzonspor, Umut'un kafa golüyle öne geçince rahatladı. O golde Umut'un pozisyon sezgisi ve iki oyuncunun arasında yükselerek yaptığı vuruş gerçek bir santrfor estetiğindeydi.

İkinci yarıda ise Trabzonspor'un oyununda adeta Güneş açtı. Tecrübeli hoca Alanzinho'yu sol çizgiye çekerek Ankaragücü savunmasının sağını çökertti. Bu oyuncu Colman'la yakın oynayınca müthiş estetik ataklar izledik. Güneş, Gabriç'i de sağ kanada alarak bu oyuncuyla rakibe ters ayak sendromu yaşattı. Nitekim ikinci gol Gabriç'ten geldi. Şenol hoca, son 20 dakikada ise orta sahayı güçlü tutarak maçı kontrollü bir şekilde bitirmeyi tercih etti ve bütün planlarında tam isabet kaydetti.

Maçın son golünün Alanzinho, Gökhan ve Colman üçgeninde gerçekleşmesi, Güneş yönetiminde Trabzonspor'un nasıl bir futbol mantığına bürüneceğinin fotoğrafı gibiydi. Gerçek futbolseverler için ne güzel müjde değil mi? h.beser@zaman.com.tr

Kaynak: zaman.com.tr, web.archive.org (arşiv bağlantısı)

Kazanmayı bilenle bilmeyenin maçı

Hayri Beşer 2009.12.21

Uzun bir aradan sonra Avni Aker'deyim. Biraz da erkenci davrandım. Maçın başlamasına iki saate yakın bir süre kala basın tribünündeki yerimi aldım.

Çünkü maçtan önce tribünleri izlemenin keyfiyeti başkadır. Hani denir ya "Hava ve zemin futbol oynamaya son derece müsait". İşte öyle bir günü yaşıyor Trabzon'un nice büyük oyunlara ev sahipliği yapmış futbol arenası. Kışın tam göbeğine doğru ilerliyoruz ama yürekleri ısıtan ılık bir yaz meltemi esiyor adeta ve insana 'bir an önce başlasın' dedirtiyor; 'şu tarihi futbol hesaplaşması'.

Trabzon'un sokakları, kaldırımları, mağazaları ve caddelerinde yürüyen insanları gibi tribünleri de baş döndürücü bir tempoda değişiyor. Eskiden saatler öncesinde stada doluşup enerjisini maçtan önce tüketen taraftar kitlesi göçmen kuşlar gibi uzaklara gitmiş. Yerine Avrupalı bir endamla oyunun başlamasına doğru tribünlerdeki yerini alan eğlenceli bir topluluk gelmiş. Şampiyonluk göremeyen bir kuşağın ulaştığı bu olgunluk düzeyinde 'kolbastı kültürünün' büyük katkısının olduğunu düşünüyorum. Kolbastı havasıyla birlikte tribünler öyle tatlı bir coşku atmosferine bürünüyor ki, ortada ne gerginlikten ne de öfkeden eser kalıyor. Sadece ve sadece futbolun gülümseyen yüzüne doğru yelken açıyor bordo ile mavi...

Maalesef hakem maçın başlama düdüğünü çaldığında bu güzel atmosferden 'bir cemre' düşemiyor oyunun üzerine. Henüz ilk dakikalarda direkte patlayan F.Bahçe şutunun ardından 'bekle gör' politikasına bürünüyor mücadele. Şenol Güneş'in tek forvet pozisyonundaki Umut'un arkasını Alanzinho ve Colman'la doldurarak zengin bir ofansif ağ örme stratejisine Christoph Daum, çok adamlı defansif futbol sağlamlığıyla karşı koyuyor. Bu ahval ve şeraitte ilk 45 dakika tamamlandığında F.Bahçe'nin birkaç kontra gol girişimi ile Trabzonspor'un hatalı ofsayt bayrağına takılan tek pozisyonu dışında not edecek ele avuca gelir pek bir şey bulamıyoruz.

İkinci yarının hemen başında en organize, en estetik Trabzonspor atağını izledik. Ancak o pozisyonun son halkası Colman, akıllara ziyan bir vuruşla topu dışarı atınca kader adeta ev sahibi takım adına ağlarını ördü. F.Bahçe, mahkum oyununa rağmen Alex-Güiza yapımı bir golle maçı aldı götürdü. Doğrusu, yıllardır hiçbir final oyununda sonuca gitmeyi beceremeyen Trabzonspor, dün kazansaydı hatırı sayılır bir devrim gerçekleştirmiş olacaktı. Yine başaramadı. Üstelik karşısında pek bir şey üretmeyen, savunmacı, statik ve soluk bir Fener

olmasına rağmen. Büyük olmanın en önemli şartı 'büyük oyunları' kazanabilme kültüründen geçiyor. Ben Şenol Güneş'in yerinde olsam takımıımı önce bu psikolojik kıvama getirmeye çalışırdım.

Kaynak: zaman.com.tr, web.archive.org (arşiv bağlantısı)

Trabzonspor, Arda'dan ilham alsa...

Hayri Beşer 2009.12.24

Önce ilk yarıyı anlatalım. G.Saray, maçın başından itibaren koşan ve teknik kapasitesi yüksek oyunculardan kurulu bir kadroya sahip olmanın ayrıcalığını yaşıyordu Trabzonspor karşısında.

Mustafa Sarp atletik ve yırtıcı. Sürekli adrenal yüklüyor topun kıta sahanlığına. Ayhan'ı izlerken hiç yaşı aklınıza gelmiyor. Kaptan Arda çabukluk, incelik ve zeka kıvamının yeşil çimendeki nadir temsilcilerinden. Barış, klasik çizgi adamı formatından uzak olsa da çağdaş kanat oyuncusu üretkenliği sergiliyor. Caner, kıymetli sol ayağını fuleli koşularla kanatlandırıyor.

Övgüde abartıya kaçtığımı düşüneceksiniz. Ancak yukarıdaki tasvirler bu oyuncuların dün akşamki performanslarını anlatmaktan ziyade taşıdıkları özelliklere vurgu yapmak içindi. Yoksa G.Saray, isimlerini saydıklarım ve saymadıklarım 'mükemmeli' oynayan bir takım görüntüsünde değildi elbet. Sadece bu artıları sayesinde Trabzonspor'un orta sahasını top yapamaz hale getirdi ilk yarıda.

Şenol Güneş, belli ki Alanzinho'ya çok önem veriyor. İyi de yapıyor. Ne var ki, etrafıyla ince pas ağı kuracak, verkaçlar yapacak genişlikleri bulamıyor bu oyuncu. Çünkü takımın 'klas debisi' yeterince yüksek değil. Güneş'in, oyuncularının pozisyonlarını değiştirerek (Serkan'ı sağdan ortaya, Gabriç'i soldan sağa, Alanzinho'yu sola çekmesi gibi) takımını etkin hale getirme girişimleri de sonuç vermedi ilk yarıda.

Gelelim ikinci yarıya. 40. dakikada Caner'e mükemmel bir gol asisti yapan Arda bu yarının başında bitirim plasesiyle farkı ikiye çıkarınca 'maç bitti havası' yayıldı o anda tribünlere. Ancak öyle olmadı. Trabzonspor sanki ayağa kalkmak için bu golü bekliyordu. Savruk ama çalışkan Umut'un forvete getirdiği hareketlilikle G.Saray kalesine yüklendiler ve Song'la farkı bire indirmeyi başardılar. Sonrasında yerden ayağa paslarla güzel sokulmalar yaptılar rakip ceza sahasına. Ancak son pas ve son vuruş yetersizliği daha fazlasını yapmasını engelledi Trabzonspor'un.

Dakikalar ilerledikçe de G.Saray'ın tecrübesi ve klas ayakları oyunu kuşattı. Arda zaman zaman rakiplerine dahi ilham getirecek futbol güzellikleri sergiledi. Bu ahval ve şerait içerisinde Sarı-Kırmızılılar'ın taraftarını galibiyetle selamlaması zor olmadı.

Bu maç da gösterdi ki, Şenol Güneş'in işi kolay değil. Takviyeden önce mevcut oyuncuların performans çitasının yukarıya çıkarılması lazım. Ve hoca, işe önce Colman'la başlamalı. Şayet kalacaksa Gökhan da mutlaka kazanılmalı. Gördüğümüz gerçek şu: Trabzonspor, gücünün çok azını kullanabiliyor. Yazık değil mi?

h.beser@zaman.com.tr

Kaynak: zaman.com.tr, web.archive.org (arşiv bağlantısı)

Trabzonspor daha kötüsünü yapamazdı

Hayri Beşer 2010.01.02

Trabzonspor'u biraz 'Türkiye gün-demi'nin yeşil sahadaki izdüşümü olarak görüyorum. "Bu kulüp, bu camia ne yapmak istiyor?" sorusunu kendime sorduğum zaman. Aldığım birinci cevap şu oluyor: Kendini bulmaya, ayağa kalkmaya, büyüklüğünü eskisi gibi gür bir sesle haykırmaya çalışıyor ama bunu nasıl yapacağını bilmiyor. Biliyorsa da uygulayabilecek sabrı, kararlılığı ve olgunluğu gösteremiyor.

Bu yüzden, 34 haftalık maratonun ilk yarısında ortaya çıkan manzara beni hiç ama hiç şaşırtmıyor. Değişimin ortasında 'yeni bir değişim' kostümü giydirilen bir takımdan ne bekleyebilirsiniz? Liderliği, rakiplerinin hercailiğine borçlu olan F.Bahçe'nin 10 puan gerisinde kalışın fotoğrafını çekebilmek için önce geçtiğimiz sezona doğru yelken açmamız gerekiyor.

Hatırlayacaksınız, sil baştan kurulan bir takım vardı karşımızda. Yönetimin heyecanı, doğru hamleleri ve 'yeniden yapılandırma misyonu olan teknik direktörü' ile o takım kendinden beklenenden fazlasını koydu önce ortaya. Sonra yorulup (biraz da hataların etkisiyle) gücünün gerçekçi limitlerine gerileyince Karadeniz'in savruk dalgaları arasına daldı. Klasik bir hamleyle tribünlerin uğultusu alındı: Ersun Yanal gönderildi. Yapılan işin yanlışlığı hocanın saha içi hataları ve takımdaki performans düşüşü muvacehesinden olaya bakıldığı için anlaşılamadı. Camia, "Yanal, doğru bir tercih değildi, gönderildi" nokta-i nazarından okudu olup biteni.

Halbuki girilen bir yol vardı ve henüz o yolda yeterli hız kıvamına ulaşmadan makas değiştirilmişti. Yani o berbat alışkanlığına geri dönüş yapmıştı Trabzonspor. Sözü daha fazla uzatmadan sadede gelmek gerekirse... Yanal'ın gönderilişi erken ve yanlış bir karardı. Büyük hedeflere, büyük başarılarla bu acelecilikle gidilemezdi.

Dönelim bu sezona. Trabzonspor'la ilgili yorumların tamamında 'kadronun yetersizliğine' vurgu yapıldığını görüyorum. Bence son derece eksik ve ana problemin üzerini örten bir yaklaşım. Bu takım, daha yetersiz, üstelik 'bir arada oynama' pratikleri olmayan futbolculardan kurulu bir kadro ile geçen sezon ligin zirvesinde dolanmadı mı? Bu sorunun cevabını verirken F.Bahçe ve G.Saray'ın devrede olmayışlarına sarılıp konuyu geçiştiremeyiz.

Trabzonspor'un birinci meselesi kadro yetersizliği değildir. Elindeki kadroyu maksimum performans düzeyine çıkaramama beceriksizliğidir. Bir yıl önce 10 milyon 500 bin Euro'ya Katar'a doğru yola çıkmak üzere olan Yattara'nın bu sezonki istatistiğine bakın: Üç maç, sıfır gol, sıfır asist. Bu sakatlık illeti, bu boş vermişlik neyin ürünüdür? Bir de Türkiye'nin en iyi son vuruş adamlarından biri olan Gökhan'ın karnesine göz atalım. 13 maçta sadece 2 gol. Umut'un attığı ise 4. Zirve iddiasıyla yola çıkan bir takımın forvetleri koca ilk yarıyı 6 golle tamamlıyor. Bu tablo, bu oyuncuların 'ne kadar işe yaramaz golcüler' olduğunu mu gösteriyor? Yoksa Trabzonspor'un yönetim ve teknik heyetiyle elindeki meziyetleri bitirip tükettiğini mi haykırıyor? Bana ikinci şık daha mantıklı geliyor.

Bordo-Mavili takım, belki çok flaş transferler yaparak sezona başlamadı ama bence alınan oyuncularla geçtiğimiz sezonun üzerinde bir kadro kalitesine ulaşıldı. Yeni transferleri hatırlayalım. Tjikuzu, Gabriç, Engin, Zafer Yelen, Ferhat ve Ömer Baysan... Bu 6 oyuncudan en az 3'ü mevcut takım için artı değer üretecek kalitede. Daha da önemlisi, geçtiğimiz sezonun ikinci yarısında alınan Alanzinho gibi çok özel bir yetenek var. Ancak öyle bir teknik direktör tercihi yaptı ki Trabzonspor, ne eldeki oyuncular vasat performanslarını sürdürdrebildiler ne de yeni transferler bir şey verebildiler.

Hugo Broos, bırakın oynattığı futbolun tadı hâlâ damaklarda kalan Brems Urbain'i, George Leekens'le dahi kıyaslanması abes sayılacak 3. Belçikalı olarak Trabzon tarihine adını yazdırıp gitti. Takımın aldığı sonuçlar zaten ortada. Onlara girmeyeceğim. Benim en fazla takılıp kaldığım konu Belçikalı hocanın Alanzinho gibi 'özel' bir yeteneği kulübede oturtma beceriksizliğiydi. Bir teknik direktör 'takım olgusu'nu her şeyin üzerinde tutar ama

o takımı oluşturan oyuncuların potansiyellerinden maksimum faydalanacak beceriyi de gösterir. Çünkü marifetin futbolcusunun ruhuna dokunmaktan geçtiğini bilir. Bu sayede Gökhan'ın 'sahada yürüyen bir heyula'ya dönüşmesine müsaade etmez. Yattara'nın 'yeteneklerine ihanet etmesi'ne gönlü elvermez. Alanzinho'yu kulübede çürütmez. Ve, ve, ve...

Bordo-Mavili takımın, sezon öncesi göz okşayan performansına rağmen ilk haftadaki Sivas maçından sonra türbülansa yakalanıp bir daha kıvamını bulamamasının altında yatan asıl sebep kadro yetersizliği değildir. Yönetim, teknik heyet ve futbolcu üçgeninde ahenk yakalanamamasıdır.

13. haftadaki Kasımpaşa mağlubiyetinden sonra Broos'un gidişi ve Şenol Güneş'in gelişiyi esen tatlı rüzgar ise Fenerbahçe maçında bir başka hastalığını yüzüne vurmuştur Trabzonspor'un. Bu takım, nice yıllardır final niteliğinde oyunları kazanamamaktadır. Şenol Güneş'in ajandasında neler var bilmiyorum ama ben onun yerinde olsam ilk sayfaya 'bu psikolojik' travmayı not düşerdim.

Evet Trabzonspor, sezonun ilk yarısını liderin çok uzağında kapadı. Avrupa serüvenini ilk turda noktaladı. Bazen oynadığı futbolun da hakkını alamadı. Geçen sezon orta sahanın yeterince gole katkısı yoktu. Bu sezon ise forvetler de kayıplardaydı. Çıtkırıldım Colman'ın 7 golle takımın en skorer ismi olduğu arızalı bir etap geride kaldı. Song küstürüldü, istikrar sembolü Egemen bile zaman zaman savruk adam olup çıktı. Ancak saymadıklarımız saydıklarımızdan daha fazla olan bu problemler yumağına rağmen Bordo-Mavili kulübün bir olgunlaşma sürecine girdiğini de görebiliyorum. Tribünler, bunun fazlasıyla işaretlerini veriyor.

Şenol Güneş bu süreci iyi okur, iyi yönetir ve eğitici yönünü de kullanarak takıma kimlik kazandırırsa ikinci yarıda keyif veren bir Trabzonspor izleriz. Fatih Tekke transferi gerçekleşmese dahi mevcut kadronun ilk yarıdaki puanın en az 10 fazlasını toplayarak ikinci etabı tamamlayacağına inanıyorum.

Kaynak: zaman.com.tr, web.archive.org (arşiv bağlantısı)

Trabzonspor, şimdilik 'tabela'daki kadar farklı değil

Hayri Beşer 2010.01.10

Bu tür maçların görünmeyen zor bir tarafı vardır. Rakip zayıf olduğu için motivasyon sıkıntısı yaşarsınız. Karşınızda sizi kıskırtacak bir mücadele atmosferi bulamayınca heyecanınızı ve oyun disiplininizi korumakta zorlanırsınız. Hele de katı savunma dışında refleksi olmayan bir anlayışa toslarsanız stresle de boğuşmak durumunda kalırsınız. Ancak Trabzonspor açısından her şey tıkrık tıkrık dün gece.

Hızlı bir başlangıcının ardından gelen erken iki gol 'fantastik bir futbol sunumu' yapma imkânı verdi Bordo-Mavili takıma. Artık dilediği gibi top çevirebilir, ikinci yarı öncesi taraftarına tatlı bir hayat öpücüğü gönderebilirdi. Maalesef öyle olmadı. Daha önce birçok maçta alıştığımız gibi Trabzonspor oyundan kopma psikozu yaşadı devrenin önemli bir bölümünde. Hani Denizli Belediyesporlu oyuncular biraz diri, biraz becerikli ve yırtıcı olabilseler Avni Aker tribünlerinin moralini bozacak işler yapabilirlerdi.

Serkan, her zamanki gibi Trabzonspor'un en hareketli ismiydi. İlk gol de ondan geldi. Bu maç Gökhan açısından da önemliydi. Öz güvenini bulabilir, öyle herhangi bir golcü olmadığını hatırlatabilirdi. Ancak fileleri havalandıran ikinci isim olmasına rağmen 'o kayıplardaki golcü' atmosferini dağıtacak bir performans sergileyemedi. Takımın yenisi Sezer, formasıyla iyi bütünleşmiş göründü. Trabzonspor'un faydalı bir transfer yaptığını söylemek bence erken değil.

Trabzonspor olaya ağırlığını koyması gerektiğini hissettiği anda daha güzel ve etkili oynamaya başladı. İlk yarı bitmeden Umut'un ikinci golü geldi. Takım, ikinci yarıya ise ciddi bir Şenol Güneş, uyarısıyla çıkmış gibiydi. İyi paslaşmaya ve tempoyu yüksek tutmaya çalıştılar. Böyle olunca da gollerin arkası kesilmedi. Colman ve Alanzinho'nun girmesiyle takımın estetik debisi de yükseldi.

Kazanmak tabii ki önemliydi Trabzonspor için. Çünkü, ligdeki 10 puanlık dezavantajın altından kalkmak pek mümkün gözükme de taraftarına bir kupa mutluluğu yaşatabilir Bordo-Mavili ekip. Ancak Şenol Güneş ve talebelerinden öncelikli beklenti bu değil. Herkes şampiyonluğa oynayan, futboluyla göz kamaştıran, büyüklüğü tartışılmayan bir Trabzonspor görmek istiyor sahnede. Bu da eldeki futbolcuların kazanılmasından geçiyor.

Dün gece bu yönde net bir işaret alamadıysam da, takımda bir istek ve iyi niyet kıvılcımı gördüm. Daha fazlası için sanırım bir müddet daha sabır limanına demir atmak gerekiyor.

Kaynak: zaman.com.tr, web.archive.org (arşiv bağlantısı)

Herkesin Trabzonspor'u geliyor

Hayri Beşer 2010.01.31

Güzel futbolun bambaşka bir çekiciliği vardır. Kendine çok kolay taraftar toplar. 15 sene önceki Trabzonspor'u hatırlayanlar bilir.

Sempatî debisi çok yüksek bir takımdı o. Çünkü izlerken kahve keyfine eşdeğerde bir sıcaklık üflerdi insanın iliklerine. Bu yüzden şampiyonluk gelmediği, kupalar üst üste istiflenmediği halde Trabzonsporlu olmayanların da bir yönüyle Trabzonspor'uydu.

O takımın teknik direktörünün de adı Şenol Güneş'ti. Bugün de Bordo-Mavili ekibin başında Güneş var. Yanlış anlamayın, Şenol hocaya hak ettiğinin ötesinde payeler yüklemek gibi bir derdim yok. Çok büyük teknik direktörlük hünerleri sergilediğini filan da ima etmek niyetinde değilim. Sadece futbolda görgü ve görüş farkının ne denli önemli olduğunu anlatmaya çalışıyorum. Bana göre Güneş'in yaptığı en akıllıca iş, Alanzinho'nun Allah vergisi yeteneği takımın üzerine serpiştirmek oldu. Bu oyunculadaki futbol akıllı ve zarafeti devreye girince tüm takımın sahadaki yürüyüşü değişti. Bakıyorum ve karşımda 'ince işçilik' ekseninde oynayan, paslaşan, paylaşan, hücum eden ve savunan bir Trabzonspor görüyorum.

Şimdi biraz oyunun içine dalalım. Öncelikle Engin'in ilk golünün muhteşemliğini alkışlamalıyız. Genç oyuncunun sol ayağıyla filelere postaladığı vole, pozisyon alış, vücudun denge kıvamını topun gelişine göre ayarlayış ve vuruş tekniği açısından dört dörtlük bir futbol gösterisiydi. Bu gol dışında Alanzinho'nun bilhassa ilk yarıda sergilediği enfes güzellikler vardı. Dar alanda adam eksiltmeleri ve isabetli paslarıyla sahanın en görkemli adamıydı Brezilyalı. Serkan, yine çalışkan ve verimliydi. Engin de attığı iki golün yanı sıra mücadeleliliği ile de takıma büyük katkı sağladı. Colman'ı ise kendi vasatında bulmadım.

Bordo-Mavili takımın önemli baş ağrıları da var. Bir defa, dünkü oyun rahat bir galibiyeti getirmeliydi. Ancak Umut'un 'çalışmak ve çırpınma'nın ötesinde gerçek bir golcü kimliğinde olmadığı gerçeği bir kez daha kendini gösterdi. Çok kaçırıyor. Güneş'in ofansif orta saha ile desteklenen tek forvet stratejisinden vazgeçeceğini sanmıyorum. Bu sebeple yeni transfer Teofilo'nun performansı önemli. Ayrıca defanstaki sorunlarını da aşması gerekiyor Trabzonspor'un. Kale konusu da kocaman bir soru işareti. Onur, çok yetenekli ama pozisyonları okuma ve topu oyuna sokma noktasında yetersiz. Son söz: Golcü ve kaleci sıkıntısı yaşayan bir takımın büyük hedefleri yürütmesi imkânsız. h.beser@zaman.com.tr

Trabzon'un en büyük 'kazanımı'nı buldum!

Hayri Beşer 2010.02.08

Karşılaşmanın bitiş düdüğünün ardından zihnimde bir soru beliriverdi: "Bu Trabzonspor'un dünden en önemli farkı ne?" Daha mı iyi oynuyor? Evet ama öyle 'mükemmel' cihetinde değil? Daha mı iyi paslaşıyor? Tabii ki ama şiirsel bir estetikte değil. Daha mı iyi yardımlaşıyor? Kesinlikle ama yeterli derinlikte değil. Daha mı organize hücum yapıyor? Tartışmasız ama taşlar tam anlamıyla yerli yerine oturmuş değil. Daha mı etkili savunma yapıyor? Elbette ama defansın yerleşme hataları tam anlamıyla çözülebilmiş değil.

Daha daha uzatmayım. Velhasıl bu soruların hiçbirinin cevabı 'temposu, akışı, etkinliği ve seyir zevki' keyif derecesi yüksek bir futbol potasına götürmüyor insanı. Öyleyse bu Trabzonspor'un en önemli kazanımı ne? İşte bu sorunun cevabını verirken 'ama'lara düşmüyor yolum. Çünkü Bordo-Mavili takımı, ilk defa bu denli kontrollü, özgüvenli ve kendinden emin görüyorum. Bana göre Şenol Güneş'in kısa süre içerisinde başardığı en önemli kazanım bu. Büyük takım havasında sahaya yayılan, kötü oynadığı bölümlerde de dahi disiplin ve yardımlaşma bilincinden kopmayan bir Trabzonspor gerçeği vardı dün Manisaspor'un karşısında.

Bordo-Mavililer, ilk 45 dakikada daha etkiliydiler. Orta saha hücum iletişimi göz okşayan pozisyonlara zemin hazırladı. Umut, taraftarın gözündeki 'meziyetleri sınırlı forvet' imajını unutturacak bir gol attı. Ceyhun da, ceza alanı dışından fileleri havalandırırken, takımda sürekli oynaması durumunda bu tarz gollerinin devamının geleceğini hatırlattı.

Güneş'in orta sahada Alanzinho'yu tercih etmemesi (şayet sakatlığı yoksa) dikkat çekiciydi. Sanıyorum tecrübeli teknik adam, Umut ve Teofilo'yu ikili forvet oynatınca daha dinamik bir orta saha kurgusuna kendisini mecbur hissetti. İlk on birde görev yapan Sezer Badur da gayet başarılı gözüktü. Genç futbolcu, yere sağlam basıyor, rakipten top alıyor ve hem savunmaya hem de hücumla dönük bir formasyonda oynuyor.

Noktayı koymadan önce Teofilo'dan da kısaca söz etmek istiyorum. İkinci yarının başlarındaki bir pozisyonda ceza alanı içerisinde ilk kontrolü yaptığı topa son vuruşu yapamayışı dikkat çekiciydi. Görünen o ki, fizik güç olarak yeterli kıvamda değil. Bu aşılır ama şayet 'denge' problemi varsa Trabzonspor arzu ettiği golcüyü bulamamış demektir.

Kaynak: zaman.com.tr, web.archive.org (arşiv bağlantısı)

Trabzon 'daha büyük' oynarsa kupayı alır

Hayri Beşer 2010.02.11

Teknik Direktör Abdullah Avcı olan bir takımı küçümseyemezsiniz. Çünkü pozitif futbol oynar, sahaya kasvetle yayılmaz, abartılı derecede sertliğe başvurmaz, hele de bir büyüğün karşısına çıkmışsa kolay kolay havlu atmaz.

Trabzonspor açısından işin en zor tarafı işte buydu. Ancak ben yine de Bordo-Mavili takımın tur atlayacağından emindim. Çünkü Şenol Güneş'le birlikte bambaşka bir kimliğe büründü. Artık kazanılması gereken maçlara kazanıyor, sonuca gitmesini biliyor. Oyunu yüksek konsantrasyon debisinde yaşıyor ve rakibin iyi olduğu bölümlerde dahi kopmuyor, savrulmuyor.

Evet Trabzonspor'un oyun formasyonu anlamında artık rahatlıkla 'büyük takım kulvarı'nda koşturmayı başladığını söyleyebiliriz. Bunu dünkü karşılaşmada da bariz bir şekilde gördük. Avni Aker'in çimleri bakımda olduğu için Rize'de oynanan maça hızlı giren ve önemli pozisyonlar bulan taraf Büyükşehir Belediyespor olsa da 90 dakikanın bütününe hakim renkler Bordo-Mavi'ydı. Bunu söylerken ilk 15-20 dakikalık bölümü göz ardı edemeyiz. Özellikle Gökhan ve Tevfik'in değerlendiremedikleri çok önemli iki pozisyon vardı Büyükşehir adına. Rakibin, etkili ataklarının arka planında Trabzonspor orta sahasının yeterince basmayan yumuşak duruşunun da etkisi büyüktü. Bu yüzden Şenol hoca, Serkan Balcı'yı oyunun merkezine doğru kaydırarak fizik olarak daha güçlü ve dinamik bir orta saha kurgusuna geçiş yaptı. Sonrasında da (20. dakikadan itibaren) Trabzonspor sazi eline aldı ve devrenin sonlarına doğru Giray'ın 'zamanlama' açısından alkışlanacak kafa golüyle öne geçti.

Trabzonspor, ikinci yarıda da üstünlüğünü sürdürdü. Özellikle 70. dakikadan sonra net pozisyonlar buldu. Tribünleri dolduran taraftarına keyifli anlar yaşattı. Ancak son vuruşlarda, ne Umut, ne Alanzinho, ne yeni transfer Teofilo ne de savunmadan hücum katılan Song ve Cale gibi isimler fileleri havalandıracak beceriyi gösterebildi. Bordo-Mavili takım, bir kez daha pozisyon zenginliğini yeterince skor zenginliğine dönüştüremedi. İşte bu, üzerinde durulması gereken bir handikap. Ancak bu bir kupa mücadelesiydi ve önemli olan, sonuca gitmekti. Trabzonspor, bunu başardı, adını yarı finale yazdırdı.

Şimdi Şenol Güneş'in talebelerini daha güçlü rakipler bekliyor. Sözün özü kupa hayaline ulaşmak için bu futbol yetmez. Bordo-Mavili takım çitayı yükseltmek zorunda.

Kaynak: zaman.com.tr, web.archive.org (arşiv bağlantısı)

O son vuruş ustası olsaydı Trabzon kazanırdı

Hayri Beşer 2010.02.21

Enfes bir Trabzonspor-Büyükşehir oyunu bekleyenler için ilk 45 dakika tam bir hayal kırıklığı idi. Zevksiz, keyifsiz bir orta saha döngüsü içerisinde zaman akıp gitti.

Ev sahibi takım, Alanzinho'nun değerlendiremediği bir pozisyon ve ofsayt gerekçesiyle sayılmayan gol dışında tribünlerin gözüne ve gönlüne hitap eden doğru düzgün heyecan dalgacıkları oluşturamadı. Sanki biraz hızlı koşmuş olmanın yorgunluğuna hapsolmuştu Şenol Güneş'in talebeleri.

Trabzonspor'un bu tutuk görüntüsünün en önemli sebebi, top yapan ayakların yani Alanzinho'nun, Colman'ın, Engin'in ve Selçuk'un garip bir sükut iklimine bürünmeleri idi. Adeta yeterince şarz olamamış, güçlerini, takatlarını bulamamış bir görüntüleri vardı. Dahası bu ölgün fotoğraf bütün takımın üzerine serpiştirilmiş bir uyuşukluk hali gibiydi. Takımın en acar adamı Serkan bile önceki maçlara nazaran epey düşük vitesteydi.

Abdullah Avcı'nın talebelerine gelince... Paslı oyunları ve sahanın her tarafına yaydıkları takım presiyle temposuz rakiplerini durdurmakta zorlanmadılar.

Bu ahval ve şeraitte biten ilk yarının ardından, Şenol Güneş iki önemli değişiklik yaparak ikinci yarıda takımını sahaya sürdü. Alanzinho ile Ömer Aysan'ın yerine, Teofilo ve Gabriç sahne aldı. Biraz daha istekli bir Trabzonspor izlemeye başladık. Ancak girilen gol pozisyonlarının çok sahici bir etkinliği de yoktu. Çünkü orta sahanın sıradan oyunu ve paslaşmalarından bir final pozisyonunun çıkması kolay değildi. Colman, tam bir çitkırıldım görüntü sergiliyordu. İşin enterasan tarafı top en çok onun kıta sahanlığında dolaşıyordu.

Solak Gabriç, ters köşede bir şeyler yapmaya çalışsa da beklenen pozisyon hamlelerini oluşturamıyordu. O çalışkan Umut ortalarda gözükmezken, Teofilo 'Bu nasıl gol kralı olmuş?' dedirtecek gariplikler yapıyordu.

Colman'la doğan karambol bir pozisyonun ardından top gelip bu oyuncunun önüne düşüyor, o ise akıllı bir plase becerisi gösteremeyip topu rakibe çarptırıyordu. Bir başka pozisyonda ise kaleye gidecek olan topa siper oluyordu. Demem o ki, bu oyuncu bu görünümünden ibaretse yazık ki, hem de ne yazık. Umarım problem uyum ve fizik olarak henüz hazır olmayıştan ibarettir.

Trabzonspor her şeye rağmen kazanabilirdi. Çünkü Büyükşehir, iyice çekilerek kontra gol bulma hesabına yattı. Bu yüzden özellikle son bölümde rakip kaleye sürekli yakın oynadı Bordo-Mavili takım. Çok da pozisyon buldu. Ancak sahnede final vuruşunu yapacak, bu takımın ağırlığına layık bir son vuruş ustası yoktu. h.beser@zaman.com.tr

Kaynak: zaman.com.tr, web.archive.org (arşiv bağlantısı)

Trabzon bu maçlara fena yanacak

Hayri Beşer 2010.02.27

Burak'ın attığı golden başlamak istiyorum. Henüz rakip kalede baskı kurulmamışken, sağlı sollu ataklarla birçok yol denenmemişken, paslı, verkaçlı, adam eksiltmeli, bel kırmalı, sağdan atıp soldan geçmeli gibi hünerli işler yapılmamışken o topun filelere postalanışı böyle bir deplasman için bulunamayacak ganimetti.

Çünkü Antalyaspor içeride de, dışarıda da gardı öyle kolay düşürülecek bir rakip değildi. Ayrıca Trabzonspor'un pek aşına olmadığı bir vuruş estetiğiyle golünü attı genç forvet. Faul atışından gelen topu, usta bir ön direk zamanlamasıyla öyle güzel çevirdi ki, pozisyonun beklenmezliğine gömölüp kalan Ömer, hiçbir şey yapamadı.

Bordo-Mavili takım maçı alıp götürebilirdi. Ancak orta saha yeterince oyuna hükmedemeyince Tita gibi çabuk ve becerikli ayaklara sahip olan Antalyaspor, rakip kalede gözükmeye başladı. Ve Necati Ateş, tam bir golcü marifeti vuruşla Trabzonspor'un konforlu bir galibiyet elde etme umuduna çomak soktu. İlk 45 dakika itibarıyla da çok zengin ve pozisyonlu bir oyun izleyemedik. Alanzinho, akıllı ve teknik kapasitesiyle topu olumlu kullanmasına rağmen fizik olarak zayıf kaldığı için yeterince etkili olamadı. Ceyhun, ofansif yönü de güçlü olan bir oyuncu. Ancak ilk yarıda daha çok savunmacı kimliğiyle dikkat çekti. Selçuk ise final paslarında sürekli sınıfta kaldı.

İkinci yarıda Trabzonspor son derece istekli ve rakibi yıpratıcı bir oyun sergiledi. Engin, sahanın sivrilen figürü olarak dikkat çekti. Bitirim paslar ondan geldi. Ancak başta Umut olmak üzere Bordo-Mavili takımın ofansif ayakları kurulan baskıyı gole dönüştüremedi. Peki bu sadece beceriksizlikten, bu takımın potansiyeline layık bir golcü olmayışından kaynaklanan bir durum muydu? Olaya bu perspektiften bakarsak Antalyaspor'a haksızlık yapmış oluruz. Çünkü takım olarak son derece başarılı savunma yaptılar. Üstelik pozitif futboldan kopmadılar. Kontra ataklarla sonuca gitmeyi düşlediler.

Şayet karşılaşma başlamadan önce 1-1'lik sonuç tabelaya yazılmış olsaydı 'eh bu maçtan çıkacak makul sonuç budur' denilebilirdi. Ancak Şenol Güneş'in talebelerinin bilhassa ikinci yarıdaki performansı, golü son dakikaya kadar iştahla kovalayışı Trabzonspor'un daha fazlasını yapabileceği bir maçı daha berhava edişinin fotoğrafı olarak hafızalara kazınıp kaldı.

Sanırım haftalar ilerledikçe Bordo-Mavili takım, ligin kendine sunduğu fırsatları değerlendiremeyeşine hayıflanıp duracak. h.beser@zaman.com.tr

Kaynak: zaman.com.tr, web.archive.org (arşiv bağlantısı)

Hocam sen Alanzinho'dan vazgeçme

Hayri Beşer 2010.03.13

Trabzonspor, oyunu daha çok kendi alanında yaşayan taraf olmasına rağmen her an rakibin gardını indirecek bir duruş sergiliyordu.

G.Antepspor ise yeterince derinliği olmayan bir 'yalancı baskı ikliminde' geceyi yaşıyordu. İlk dakikalar bu ahval ve şerait ekseninde akıp giderken, Burak'ın biri ofsayt bayrağıyla kesilen, diğeri ise kaleciye isabet eden iki vuruşu filelerle kucaklaşmayınca Bordo-Mavili ekip, zor deplasmanda 'kolayından' öne geçme şansını kaçırdı. Bunun ötesinde kalesinde al gülüm-ver gülüm kıvamında bir gol gördü.

O golün hikayesine değinmeden olmaz... Sezer rakip sahada yaman bir ikili mücadele içerisindeyken yerde kalıyor. Ona göre faul, kurallara ve hakeme göre ise devam... Böylece G.Antep atağı başlıyor. Top, solda Zurita'nın akıl yüklü ayaklarıyla buluşuyor. Bu oyuncu çizgiye doğru akıyor, yapabileceği tek şey var: İçerideki Beto'ya pas çıkarmak. Trabzonspor savunması bu çıplak gerçeği okuyamıyor. Ferhat, top Beto'ya yöneldiğinde kademeye girmeyi akıl edebiliyor, doğal olarak yetişemiyor. Brezilyalı oyuncu da penaltıdan daha kolay bir gol atmanın keyfini çıkarıyor.

Bardağın dolu tarafından yani G.Antep cephesinden bakınca organizasyon, beceri ve estetik dolu alkışlanacak bir gol. Trabzonspor açısından değerlendirildiğinde 'Bu da yenir mi?' kabilinden bir pozisyon. Song dışında sahaya yabancı oyuncu sürmeyen Şenol Güneş, 'fiziki güç ve mücadele mi, yoksa yetenek ve teknik kapasite mi' ekseninde yaşadığı açmaza dün gece de sağlıklı bir sonuç bulamadı. Sezer'in yüzü daha çok savunmaya dönüktü. Selçuk, gerçek bir merkez oyuncu olamıyor. Serkan'ın iyi niyeti sonuç getirici bitirim işlere yetmiyor. Umut'un kendini bulma süreci devam ediyor. Böyle olunca, takım son haftalarda form grafiği aşağılarda seyreden Colman'ı arıyor, Alanzinho'nun eksikliği fazlasıyla hissediliyor.

Şenol hocanın ikinci yarıda devreye sürdüğü Alanzinho, takımın total yetersizliğine çare olamasa da, son dakikada kaydettiği mükemmel golle Bordo-Mavililere bir puan kazandırmayı başardı. Trabzonspor, puan kaybediyor, ama daha önemlisi heyecanını kaybediyor. h.beser@zaman.com.tr

Kaynak: zaman.com.tr, web.archive.org (arşiv bağlantısı)

Şenol Güneş ve o iki adam

Hayri Beşer 2010.03.22

Galatasaray'ın ilk 10 dakikadaki temposunun sürdürülebilir olmadığı aşikardı. Çünkü takımın ne kondisyon mesabesi, ne psikolojik atmosferi ne de kolektif görüntüsü buna müsaitti. O yüzden bu rüzgârı gole dönüştürememenin bir bedeli olacaktı.

Hani Trabzonspor, total anlamda mükemmel pas ağı örebilen bir ekip değil. Ancak savunması, orta sahası ve forvetiyle tutkulu oynamaya çalışıyor. Ayrıca Alanzinho ve Colman gibi topa akıl, beceri ve estetik yükleyebilen

iki önemli ayağa sahip. Galatasaray'ın sahasına yaslandığı andan itibaren de başta bu iki oyuncu olmak üzere Şenol Güneş'in gezginci timlerinin rakip kaleyi huzursuz etmek için sürekli arayış içinde olduklarını gördük.

Özellikle oyunun 'sükut iklimi'ne daldığı bir anda Alanzinho'nun, Burak'ı savunmanın arkasına öyle tatlı, öyle usul ve öldürücü bir kaçırışı vardı ki görülmeye değirdi. Ancak maçın 'kontrol debisi' olabildiğince yüksekti. Bu yüzden topun filelerle vuslatı pek de kolay görünmüyordu. Bir ara tam anlamıyla 'duran topların mücadelesi'ni izlemeye başlamıştık ki; bu gidişi, Trabzonspor'un rakip ceza sahasının içi dahil bıkmadan usanmadan sürdürdüğü takım presi bozdu. Emre Güngör, adam eksilterek savunmadan çıkmaya çalışınca Colman'ın ustalığına yenildi. Arjantinli yıldızın topu rakibinden söküşü de, üzerine gelen kalecinin sağına bırakışı da enfesti.

Bu gol maça hava getirdi. Galatasaray, daha özgür oynamaya başladı. Topun özellikle Keita ve Dos Santos'un ayağına geldiği anlar Trabzonspor kalesi için tehlikenin habercisi oluyordu. Bu sebeple, Santos'u ve Keita'yı başı boş bırakmamaya müthiş özen gösterdi Bordo-Mavililer. Rijkaard, son yarım saate doğru Elano'nun yerine Milan Baros'u sahaya sürerek 'gol' için daha gözü kara bir stratejiye geçti. Şenol Güneş ise Burak'ı dışarı alıp Engin'i, soldaki Cale'nin önüne koyarak hem orta sahayı güçlendirdi hem de bitirici bir silahı daha devreye sokmuş oldu.

Ve dakikalar ilerledikçe oyun daha da güzelleşti, karşılıklı pozisyonlar birbirini kovaladı. Galatasaray, cesurca saldırırken, doğal olarak geride açıklar bıraktı. Trabzonspor, net kontra pozisyonlar buldu. Bir yanda Onur'un kurtarışları, bir yanda Alanzinho ve Engin'in asistlerinin heba edilişleri eşliğinde son düdük çaldı. Kazanan bir tarafa akıllarda, adına yakışan (bilhassa ikinci yarısı) keyifli, estetik, mücadeleci bir Trabzonspor-Galatasaray oyunu kaldı.

Bordo-Mavili ekip, uzun bir aradan sonra derbi galibiyetiyle tanıştı. Bu, hem ligin bundan sonraki seyri hem de önümüzdeki sezona umutla bakış açısından önemli.

Kaynak: zaman.com.tr, web.archive.org (arşiv bağlantısı)

Trabzonspor yediği için değil, atamadığı için kaybetti

Hayri Beşer 2010.03.30

Trabzonspor taraftarı için en büyük bahtiyarlık şu olsa gerek: Artık oyun anlamında içeride dışarıda, rakiplerine üstünlük kuran, orta sahası iyi pas yapan, hücumla kolay akan, pozisyonlar bulan bir takımları var.

Ne yazık ki, bu olumlu tabloya rağmen golün kapısını açmakta çok zorlanıyor Bordo-Mavili ekip. Bu yüzden, Kayseri gibi oyun felsefesi oturmuş, dinamik bir rakip karşısında genelde sahanın hakimi olmalarına rağmen final hareketlerinde kilitlenip kaldılar.

Umut ve 'bu formanın hakkını vermek için buradayım' dercesine müthiş gayret gösteren Burak, son vuruşlarda yeterince bitirici olamıyor. Şayet Trabzonspor iyi bir golcüyü sahip olsa, topladığı puanın çok üzerlerinde dolaşır. Dünkü maçın bana verdiği birinci mesaj buydu.

Belki, Bordo-Mavililerin çok da etkileyici bir futbol resitali sergileyemediğinden hareketle bu düşünceye itiraz edilebilir. Ancak takımın rakibi önde karşılayıp, orta sahadan seri çıkışlar yaparak (bazen verkaçlar, bazen driplingler, bazen derin toplar bazen de kenana inmelerle) oyunu genelde rakip sahada yaşadığını dikkate aldığımızda gol üretme açısından ortada çok büyük bir kısırlık olduğunu rahatlıkla görebiliyoruz.

Alanzinho, 90 dakikanın tamamında istikrarlı bir çizgi sergileyemese de, zaman zaman ucuz top kayıpları yapsa da gerek ani patlamalarla adam eksiltmeleri, gerekse düzgün pas becerisiyle futbol adına sahanın en sevimli figürüydü. Colman ise Galatasaray maçının epey uzağındaydı. Selçuk, inisiyatif alıyor, oyunu ful konsantre yaşıyor ama final hareketlerinde sürekli sınıfta kalıyor.

Karşılaşmanın ilk yarısında Trabzon-spor'un ağırlığı belirgindi, ikinci yarıda ise Kayserispor ev sahibi olduğunu hatırlamış bir görüntüdeydi. İki takım da, tempodan ve açık futboldan yanaydı. Şenol Güneş'in oyuna aldığı Teofilo daha önceki maçların aksine sahadaki varlığını yadırgatmayan işler yaptı. Bir plasesi direktten döndü.

Son dakikalara doğru Kayseri-spor'un enerjisi ve kazanma isteği ağır bastı. Fizik ve kondisyon açısından sahanın en heybetli adamı Makukula, Trabzonspor'un ikinci yarıdaki yenilmezliğine son veren golü attı. Skor, maçın bütünündeki dengeye bakıldığında belki Kayseri için lüks geliyor ama 'futbolda en hakiki mürşid'in gol olduğunu hatırladığımızda hiç de şaşırtıcı durmuyor.

Tavsiye 1. Trabzonspor'a: Vakit kaybetmeden önümüzdeki sezonun golcüsünü aramaya koyulsunlar.

Tavsiye 2. Kayserispor'a: Bursaspor gibi büyük düşünsünler. Bundan sonra şampiyonluğa oynamak hiçbir takım için romantik bir hedef değil. h.beser@zaman.com.tr

Kaynak: zaman.com.tr, web.archive.org (arşiv bağlantısı)

Hakem penaltı, Trabzon galibiyeti kaçırdı

Hayri Beşer 2010.04.11

Gümüşsuyu'ndan Dolmabahçe'ye doğru inerken gözlerim İnönü'nün romantik silüetinin arkasında uyuyan Boğaz'ın eşsiz maviliğine ilişti.

"Dünyada bir stada bundan daha müthiş bir güzellik bahsedilebilir miydi?" diye düşündüm. Okyanuslar ağırlığındaki stresi, kasveti, ağırlığı bir anda üzerinizden alıp sizi coşkulu, oynak ve vurdumduymaz bir hercaillğe sürükleyen bu futbol iklimine 'kahve keyfi'ne eşdeğerde bir Beşiktaş-Trabzonspor oyunu yakışırdı.

Nitekim hakem 'başlayın' komutunu verir vermez Siyah-Beyaz ile Bordo-Mavi'nin renkli mücadelesine üç boyutlu film kıvamında daliverdik. Trabzonspor'un 10 dakikayı doldurmayan hareketli görüntüsünün ardından Beşiktaş'ın kaçamakları tribünleri heyecan vermeye başladı. Yusuf, olayın içinde ne kadar az görünse de topun oyun ayağında büründüğü apayrı bir kıskırtıcılık var. Ancak Beşiktaş'ın zaman zaman 4-3-3'e dönüşen ama temelde 4-1-4-1 ayarlanmış sistem çarkı ve sağlamcı kadro yapısı Trabzonspor'un dirençli savunma ve orta saha kurgusunu çökertecek mesabede değildi.

İlk 45 dakikanın daha iyisi Trabzonspor'du. Ancak iki takım arasındaki performans farkından ziyade iki şirin enstantaneyi paylaşmak istiyorum sizlerle. İlki Rüştü ile Umut arasındaydı. Umut, hızlı ve ısrarlı takibi sonucu topa hakim olmayı başarsa da Rüştü'nün yakın mesafe hamlelerini aşmayı beceremedi. Usta eldiven Trabzonspor forvetine golcülük mektebinde alması gereken uçsuz bucaksız bir yol olduğunu gösterdi adeta. Sevgili Umut'un melekeleri o yolu almaya yeter mi bilemem. İkinci pozisyon, hep çizgi yakınlarından ileriye doğru hızla ileriye doğru seğırtmesine alıştığımız İbrahim Üzülmüş'in göbekten dalışıydı. Barcelona dolaylarından devşirme çalımlarla ilerlerken Giray'ın nizami olmayan şarjına takılmasa kim bilir daha neler yapardı 'Deli İbrahim'?

İkinci yarıya Beşiktaş çok etkili başladı. Dalga dalga gelen ataklardan gol çıkmamasında kaleci Onur önemli pay sahibiydi. Şenol Güneş gecikmeden hamlelerini yaparak önce Ceyhun'u, sonra da Sezer'i sahaya sürerek takımının direncini artırdı. Sonrasında, birçoğu Alanzinho patentli Trabzonspor'un pozisyon sağanağı İnönü'yü terletti. Ama o kadar. Beşiktaş da hakemin göremediği penaltıya çok öfkelenmenin ötesinde pek bir şey üretemedi.

Kaynak: zaman.com.tr, web.archive.org (arşiv bağlantısı)

Finalde Trabzon'un asıl rakibi Fener değil

Hayri Beşer 2010.04.15

Futbolda iyi ve kötünün kavgası genelde bol pozisyon ve gole doyurur tribünleri.

İşin artistik ve estetik tarafı da dile gelir. Fantastik 'hüner' ritüelleri yeşil çimeni selamlar. Ancak iynin iyiye tosladığı her maç için böyle sevimli bir kader görselliğiyle buluşamazsınız. Ya da daha anlaşılır bir ifadeyle "Denk güçlerin mücadelesinden kolay kolay tadına doyumsuz oyunlar çıkmaz." diyelim.

Sanırım farkındasınız. Bunca çırpınışım Antalyaspor-Trabzonspor oyununun ilk 45 dakikasını layıkıyla resmedebilmek için. Aslında Trabzonspor, her zamankinin çok ötesinde ya da gerisinde değildi. Sadece ilk maçta alınan 2-0'lık galibiyeti koruma psikolojisi takım üzerinde fazlasıyla hissediliyordu. Şenol Güneş öğretisiyle sürekli ayağa pas yaparak topa sahip olmaya, oyunun hakimiyetini ellerinde tutmaya çalıştılar. Doğrusu bu anlamda Bordo-Mavili takımın epey yol aldığını söyleyebiliriz. Ancak Antalyaspor'un son derece dirençli, hareketli ve arzulu oynaması, Güneş'in talebelerine 'güle oynaya' işi götürme imkanı vermedi. Pozisyon bulmakta zorlandıkları gibi zaman zaman kalelerinde korkulu anlar da yaşadılar.

Çevik Onur, ilk iki pozisyonda sahneye çıktıysa da devrenin bitimine doğru Djehoua'nın fizik güç gösterisi yaparcasına attığı gole engel olamadı. Bu da bize stres, heyecan ve pozisyon debisi yüksek bir ikinci yarı armağan etti. Ev sahibi takım, ikinci golü bulmak için müthiş gayret gösterdi. Tita, büyük takımların orta saha virtüözlerini aratmayacak kadar klastı. Topları enfes kullandı ve de çok çalıştı. Jedinak da parlak bir performans sergiledi. Dahası Antalyaspor, takım olarak güzel ve etkiliydi.

Trabzonspor da, rakibin bu parlak performansına ortak oldu. Zorlandıysa da dengesini kaybetmedi. Kontrataklarla gollük pozisyonlar buldu. Şayet Alanzinho, performans olarak biraz daha doruklarda dolaşsaydı, rakip kaleye daha yakın noktalarda topun izini sürseydi skora denge getirmesi zor olmazdı Bordo-Mavili takımın. Ancak 'hakiki bir forvet eksikliği' her maçta olduğu gibi dün gece en göze batan eksikliydi Trabzonspor'un.

İşte bu yüzden F.Bahçe'nin 25 yıllık hayalini bir başka bahara ertelemek mümkün olmayabilir. Kupayı havaya kaldırmak için iyi oynamak ve rakipten daha çok pozisyona girmek kafi değil çünkü.

Kaynak: zaman.com.tr, web.archive.org (arşiv bağlantısı)

Trabzon'u tebrik ediyorum, Aziz Yıldırım'ı alkışlıyorum

Hayri Beşer 2010.05.06

Mazinin renkli sayfalarını çevirdiğiniz zaman orada Trabzonspor-F.Bahçe rekabetinin gülümseyen yüzüyle karşılaşsınız. Bu rekabet ilginçtir, güzeldir ve de eşsizdir. Bir dönem Bordo-Mavinin ihtişamına şahitlik etmiştir, bir dönem gözyaşlarına. Bir dönem Sarı-Lacivertin seri hüznelerini tarihe kaydetmiştir, bir dönem yenilmezliğini.

F.Bahçe'nin özlemi 27 yıllıktı. Yani Şenol Güneş'in koruduğu Trabzonspor kalesinin Sarı-Lacivert'e kapalı olduğu sezonlardan bugüne uzanan bir hikâyeydi. Bu yüzden iki takımın, buram buram nostalji kokan 'Güneş'li bir gündüz maçında buluşmaları kaderin tatlı bir tecellisi gibiydi. Bordo-Mavi'nin üzerinde 1996'da kaybedilmiş parlak geleceğin ağırlığı öylece duruyordu. Sarı-Lacivert'in üzerinde ise çeyrek asrı aşan kupa hasretini dindirme sorumluluğu vardı. Böyle bir maçın 'istikbalin müreffeh Türkiye'sini sembolize eden Urfa'nın 'GAP Arena Stadı'nda oynanıyor olması da ayrı bir güzellikti.

Bu ahval ve şerait altındaki karşılaşmanın ilk dakikalarında Trabzonspor tahmin ettiğimiz gibi daha istekli ve daha hareketliydi. Buna karşılık F.Bahçe tahmin etmediğimiz kadar temkinli ve rakibinin ne yapacağını bekler bir haldeydi. Yine de, oyun gerek estetik boyut, gerekse pozisyon açısından hiç de 'kısır' değildi. Bordo-Mavililer, bilhassa Umut'la sert rüzgârlar estiriyordu. Bu oyuncu, ikili mücadelelerde Lugano gibi sert bir savunmacıyı kolayca savurup geçiyordu ancak son vuruşlarda bildiğimiz kimliğine bürünüyordu. İlk 45 dakikada F.Bahçe'nin etkili ayakları sahnede hiç gözükmedi. Trabzonspor hem orta sahada hem de hücumda rakibinden daha etkiliydi.

Kupayı arzulama açısından ikinci yarıda da manzara aynıydı. Farklı olan tek şey, Alex'in hesaba-kitaba sığmayan özelliklerinden bir bukleyi Urfa Arena'ya saklamış olmasıydı. Onun açısından çok kolay, çok sıradan, futbolseverler açısından ise hiç de basit olmayan bir golle F.Bahçe tribünlerini selamladı. Ancak dünkü Trabzonspor'un inanmışlığı Alex'in tek bir hareketine teslim olacak gibi değildi. Bordo-Mavililerin kurdukları baskı önce Umut'la beraberliği getirdi, ardından Engin'in soğukkanlı slomunu F.Bahçe'nin kupa hasretinin bir başka bahara kaldığını tescil etti. Colman'ın, skoru belirleyen vuruşu ise kupa zaferinin üzerine serpiştirilmiş son güzellikti.

Trabzonspor, bu galibiyetle sadece kupayı değil özgüvenini de kazanmış oldu. Teknik direktörlük kariyerinde en olgun dönemini yaşadığını düşündüğüm Şenol Güneş ve talebelerini yürekten tebrik ediyorum. Kupa merasiminde Bordo-Mavili futbolcuları tek tek tebrik etme nezaketini gösteren Aziz Yıldırım'ı da ayakta alkışlıyorum.

Kaynak: zaman.com.tr, web.archive.org (arşiv bağlantısı)

Trabzon bir ihtilal daha yaptı

Hayri Beşer 2010.05.17

Kadıköy, efsunlu bir dünyadan kalkıp gelen mahşeri bir sarı-laciverte teslim olmuş.

Hayatın bu denli tek renge büründüğü bir başka kesite yolculuk yapmaya çalışıyorum ama hafızam beni hatırasız bırakıyor. Sonra durup insanlara bakıyorum, kendilerinde değiller. Başka bir boyutun kollarında yüzüyorlar.

Stadın içine kendimi attığımda ise daha alışlagelmiş olanla yüzleşiyorum. Tribünler bildik nakaratlarını okuyor ve dakikalar usul usul ilerliyor. Top santra noktasına konduktan sonra Fenerbahçe atakları sağanak halde yağmaya başlıyor. Trabzon kontrollü, diri ve kendinde. Ama top filelere girmemek için bu diriliğe değil direklerle sığıyor, birine çarpıyor, ya da Onur'un müthiş hamlelerine takılıyor. Derken bir yolunu buluyor Güiza'nın ayağından tıngır mıngır içeriye yuvarlanıyor.

Erken gol bir yana Sarı-Lacivertli takımın çok kolay pozisyon bulması Saracoğlu'nda sıkıntısız bir şampiyonluk karnavalı yaşanacağı havası estiriyor Burak'ın o hesapta olmayan mükemmel ötesi plasesine kadar. Sonra Şenol Güneş'in takım kurgulama becerisi açısından Daum'dan ne kadar da üstün bir vizyona sahip olduğunu izliyoruz. Trabzonspor tepeden tırnağa organize bir oyun sergilerken, F.Bahçe tam anlamıyla reaksiyon futboluna gömülüp kalıyor.

İkinci yarıda da değişen bir şey olmuyor. Trabzonspor orta sahası soğukkanlı bir şekilde topa basıyor, oyunu kenarlara yayıyor, rakibinin çok fazla üzerine gitmeden kontrolü elinde tutuyor. Fenerbahçe'nin biraz tehlikeli gelmeye başladığı anlarda ise Şenol Güneş, Burak'ı kenara çekerek Ceyhun'la orta sahası güçlendiriyor. Fenerbahçe'ye gelince en parıltılı adamlarının gölgede kalmasının eksikliğini yaşıyor. Alex, kendi gerçeğinin eppey altında oynuyor. Emre yeterince ağırlığını koyamıyor. Güiza, gerilere kadar gelip rakipten top alıyor ama yakaladığı fırsatları değerlendiremiyor. Gökhan Gönül'ün çırpınışları sonucu değiştirmeye yetmiyor.

Uzatma dakikalarına geçildiğinde garip şeyler oluyor. Beşiktaş'ın Bursa'da beraberliği yakaladığı bilgisi yayılıyor ortalığa. Bu yüzden maç bittiğinde taraftar şampiyonluğu kutlamak için sahaya yığılıyor. Çok geçmeden gerçek ortaya çıktığında ise Saracoğlu mateme bürünüyor. Bütün bunların ötesinde futbolda ilk Anadolu ihtilalini gerçekleştiren Trabzonspor, Bursaspor'a da şampiyonluk kapısını açarak 'bir ihtilalin' daha altına imza atıyor.

Kaynak: zaman.com.tr, web.archive.org (arşiv bağlantısı)

Maçı orta sahada kaybettiler

Hayri Beşer 2010.08.27

Tatlı bir rüyanın başlangıcı gibi bir şeydi. Yıllar süren suskunluğun ve susamışlığın ardından pembe tebessümler yayıyordu etrafına Trabzonspor.

Öyle sert, ortalığı savuran ve buyurgan bir esinti de değildi bu. Bütün Türkiye'nin yüreğine ılık yaz meltemi gibi serinlik üflüyordu Bordo ile Mavi. Ne F.Bahçe'nin elinden kupayı alışı, ne şampiyonluktan edişin ne de üç gün öncesinde Avni Aker'den üç golle uğurlayışın üzerine yapışan mağrurluktan eser vardı. Şenol Güneş kişiliğiyle yoğrulmuş sessiz ve derin bir yürüyüşe çıkmış gibiydi Trabzonspor.

Liverpool maçının anlamı tabii ki farklıydı. Yeni nesil hatırlayamasa da 34 yıl öncesinin hatıraları buram buram kokuyordu Avni Aker'de. Anlatılanlardan öğrendiğimiz kadarıyla o günkü takımın hırsını ve ruhunu alıp bugünkü topçuların formlarına giydirmenin imkânı yoktu. Ama o günün delişmenliği nostaljik bir yolculuğa çıksa da bugünün olgunluğuyla yine vakur, yine saygın, yine büyüktü Trabzonspor.

'Asla yalnız yürümeyeceksin' şarkısının yükseldiği And Fiel Road Stadı'nda 1-0'lık mağlubiyet öyle can sıkıcıydı ki... Tek golden fazlası gerektiği için hep büyük bir stres altında oynayacaktı temsilcimiz. Ancak karşılaşmaya 1-0 önde başlamak gibi bir bahtiyarlık geldi Avni Aker'i selamladı. Henüz 3. dakikada Teofilo, Reina'yı avladı. İlk çeyreğin dolduğu bölümlerde yürek hoplatan bir Trabzon atağı daha izledik. Sonrasında ise düşen tempo ile

topa daha fazla hükmetmeye başlayan Liverpool'un ağırlığı gezinmeye başladı Avni Aker'de. Çok ürkütücü işler yapamamaları da oyunu forse eden taraf görüntüsü veriyorlardı.

Şenol Güneş, performansını yeterli görmediği Yattara'nın yerine ikinci yarıya Alanzinho ile başladı. 65. dakikada Ceyhun'un yerine de Barış'ı sahaya sürdü ama Trabzonspor'un orta sahada top yapamamazlığına çözüm üretilmedi. Üç ya da dört pasın sonrasında toplar itina ile rakibe postalandı.

Liverpool, genelde Trabzonspor'un arızalı sol kanadından yüklendi. Savunma ikinci yarının başlarında Ngon'un sokuluşunu zor da olsa savuşturmuştu ama 83'te yine oradan sokuldular ve Giray'ın ters vuruşuyla istediklerini aldılar. Son düdüğe yakın Kuyt'la buldukları golle de sahadan galibiyetle ayrıldılar.

Trabzonspor'un, dünkü düşük tempo ve orta sahadaki top kayıplarına rağmen tur atlaması ancak duran toplar sayesinde mümkün olabilirdi. O da gerçekleşmeyince tatlı rüyanın Avrupa seansı erken bitti. Açıkçası böyle de bitmemeliydi. h.beser@zaman.com.tr

Kaynak: zaman.com.tr, web.archive.org (arşiv bağlantısı)

Alanzinho, Trabzon'a iki puan borçlu

Hayri Beşer 2010.08.31

Hakem Hüseyin Göçek ilk yarının bitiş düdüğünü çaldığında kronometre 75. dakikayı gösteriyordu.

Çünkü, oyunun tam göbeğinde karanlığa gömülmüştü Mardan Stadi. Türkiye'nin turizm başkenti 2010'un Antalya'sına ve milyon dolarlık transferlerin cirit attığı Avrupa'nın 6. büyük ligine ne kadar da yaklaşıyordu bu manzara!

Yaklaşık yarım saat bekledi oyuncular, konsantrasyonlarını, oynama isteklerini diri tutmaya çalışarak. Bu arada, 'kurallar ne diyor?' sorusu uçuşmaya başladı ortalıkta: 'Hakem maç iptal mi etmeliydi, yoksa bir sonraki gün kaldığı yerden mi oynatmalıydı?' Doğrusu bu memleketin 'sığ sulara debelenme alışkanlığına' ne kural yetiştir, ne de yönetmelik. Derken, önce sol tarafı aydınlandı stadın. Gölgeden başlarını kaldıran çimler yeşil yeşil gülümsemeye başladı. Ardından sağ taraftan da aydınlığın gür sesi yükseldi. Böylece Göçek, "Oynayın çocuklar." diyerek yeniden düdüğü çaldı.

Karanlık öncesindeki 39 dakika ev sahibi Antalyaspor açısından biraz daha aydınlıktı. Necati, Tita ve Serge ile Onur'un koruduğu kalede dikkat çekici yaramazlıklar yaptılar. Trabzonspor, orta sahası rüya ikliminde gibiydi. Yüksek nemin uyutucu ritmine kilitlenip kaldılar. Bir-iki duran top heyecanı dışında golün çok uzaklarında gezinen bir takım görüntüsü veriyordu Şenol Güneş'in talebeleri. Ancak devrenin kalan son 5 dakikalık bölümünde büyüklüğünü hatırlamış gibi rakip kaleye doğru esmeye koyuldu Trabzonspor. Az kalsın Yattara-Alanzinho inceliği sayesinde golü de bulacaktı devre bitmeden.

İlk defa bu maçta ilk on birde forma giyen Ja Ja, lider profili çizen bir oyuncu izlenimi verdi. Topu olumlu kullanmaya çok özeniyor. Ancak fizik olarak yeterli kıvamda görünmedi. Formunu buldukça, takımla bütünleştikçe kuşkusuz daha faydalı olacak.

Şenol Güneş, pozitif futbolu önceleyen bir teknik adam. Bu, Türk futbolu açısından ciddi bir kazanım. Ne var ki, takımda pres yapmayan oyuncu sayısı arttıkça 'dün akşamki gibi Trabzonspor, oyunun belli bölümlerinde etkili, belli bölümlerinde ise son derece durağan bir görüntü sergiliyor. Nitekim, olayın farkında olan Güneş, ikinci

yarda önce sahanın en durağan figürlerinden Colman'ı, ardından Yattara'yı, son olarak da Alanzinho'yu kenara aldı. Trabzonspor bu değişikliklerin her birinden sonra daha kontrollü bir anlayışa dönerken, aynı zamanda net pozisyon üretme kabiliyetini de artırdı. Ancak Alanzinho, çıkana kadar yakaladığı 3 net pozisyonda da klasına yakışmayan son vuruş beceriksizlikleri sergileyerek takımını galibiyetten etti.

Maçın genelini özetlemek gerekirse, Trabzonspor daha efektif pozisyonlara girdi, bu yönüyle galibiyete daha yakın taraf görüntüsü verdi. Antalyaspor ise inatçı ve disiplinli oyunuyla sezonun dikkate alınması gereken takımlarından birisi olduğunu gösterdi. h.beser@zaman.com.tr

Kaynak: zaman.com.tr, web.archive.org (arşiv bağlantısı)

Şenol hoca şov yapıyor!

Hayri Beşer 2010.09.14

Saha 'seyir kefiyeti' yüksek oyuncularla dolu. Bu sebeple havada derin bir güzel futbol kokusu var. Şenol Güneş, ofansif timlerini yine sahneye sürmüş. Yattara, Ja Ja, Umut ve Teofilo aynı anda ilk on bir de. Üzerine bir de Colman, hatta Selçuk inceliğini serpiştirin. Sonra da varın seyrine doyun.

İsterseniz önce Şenol hoca'nın cesaretini sorgulayalım. Fotoğraf çok fantastik dursa da, bize göre hoca'nın tercihleri son derece rasyonel. Neden mi? Çok basit. Yattara ve Ja Ja gibi topla vuslata eriştiklerinde 'varlıklarını tribünlere armağan eden' tarzın temsilcileri dahi müthiş bir sorumluluk duygusuyla oynuyor çünkü. Koşuyorlar, adam kovalıyorlar, takımın bir parçası olduklarını asla unutmuyorlar. Adeta Şenol Güneş'in ne denli saygın bir eğitici olduğunu haykırıyorlar.

Şimdi dönelim oyuna... Sivasspor'da da Ceyhun, Mehmet Yıldız ve Mehmet Nas başta olmak üzere oyuna renk ve estetik katacak önemli isimler var. Ancak ilk yarım saatlik dilim, futbolun klasik bir orta saha mücadelesinin dışına çok fazla çıkılmadığı, kolay top kayıplarının yaşandığı avareliklerle geçiyor. Sanki bulutlar yağmur biriktiriyor. Sanki Yattara'nın frikiği bekleniyor. Ve Yıldız futbolcu, mükemmel bir vuruşla fileleri havalandırdıktan sonra üzerindeki bütün ağırlık ve stresi atmışçasına vakit geçirmeden bu defa süzüle süzüle içeriye sokulup farkı ikiye çıkarıyor. Ardından da, Selçuk, geçmişin unutulmaz şütörlerini hatırlatan bir abanışla Avni Aker'i iyice çılgına çeviriyor.

İkinci yarıya Sivas'ı golle giriş yapması, Yattara'nın topla fazlaca hasbihal olmaya başlamasıyla anlamını yitiriyor. Derken Trabzonspor'un Teofilo gibi bambaşka bir gol zenginliğine sahip olduğu gerçeği ortaya çıkıyor.

Şenol Güneş, sahip olduğu bütün güzellikleri tribünlerin yaşamasını istercesine Yattara'yı alkışlarla kenara çekiyor, yerine Alanzinho'yu sahneye sürüyor. Boyundan çok büyük istidatları olan Brezilyalı da, adeta hayalinde yazdığı senaryoları vizyona koyuyor. Öyle bir pas atıyor ki Teofilo'ya, tribünlerin dimağı golü unutup o pastaki estetiğe çakılıp kalıyor. Avni Aker'deki şov gecesine son noktayı koyan isim ise Burak oluyor.

Sivasspor gibi lige son derece hazır, iştahlı ve takım gibi giren bir ekip karşısında Trabzonspor'un ortaya koyduğu futbol ve elde ettiği bu farklı galibiyet tek kelimeyle şapka çıkarılmayı hak ediyor.

Kaynak: zaman.com.tr, web.archive.org (arşiv bağlantısı)

Dünde kaldı cancağazım, ne varsa düne ait

Hayri Beşer 2010.09.18

Trabzonspor'un en büyük handikabı üç gün önce aldığı farklı ve görkemli Sivas galibiyetiydi. Manisaspor'un en büyük avantajı ise bu zorlu sınava yeni teknik direktörü Hikmet Karaman yönetiminde çıkmasıydı.

Tahmin ettiğimiz gibi ilk dakikalarda Bordo-Mavili takım, abartılı bir saldırı ritmiyle rakibinin üzerine gitmeye çalışmadı. Çok pas yaparak, organize bir bilinçle golü düşledi. Takımın üzerinde hissedilen hafif durgunluğa rağmen 'Yattara'nın aklı ve becerisi' Selçuk'un sert plase kıvamıyla buluşunca Avni Aker'in tribünleri havalandı. Trabzonspor, gole erken kavuşmuştu. Bu açıdan yine kolay ve belki de farklı bir galibiyete koşacağı varsayımı hakimdi tribünlere. Ancak Manisaspor'un oyun disiplininin kopmadan, rakip sahaya seri yürüyüşler yapabilen görüntüsü Şenol Güneş'in talebelerinin kulağına adeta "işiniz sandığınız kadar kolay" değil diye fısıldıyordu. Yine de, rakibin sağlamcı duruşuna aldırış etmeden devrenin önemli bölümde kendi şarkısını söyledi Trabzonspor.

Devrenin bitimine 5 dakika kalana kadar her şey yolunda görünüyordu Bordo-Mavili takım açısından. Farkı ikiye, üçe çıkarabilecek fırsatları da bulmuşlardı. Manisaspor, güçlü rakibinin fazlaca psikolojik rahatlığa gömüldüğü bir anda çok adamla gelerek önce beraberlik golünü sağladı, ardından da ilk yarının son düdüğü çalmadan öne geçmeyi başardı. Atmosfer Bordo-Mavili takım açısından dramatik görünse de, futbolun güzelliğini yansıtmaması bakımından son derece anlamlı ve eğiticiydi.

İkinci yarıda Trabzonspor'un, güçlü bir baskı kurarak oyunu çevireceğini düşünenler çok yanıldı. Bordo-Mavili takım, Manisaspor'un savunma bloku ile eklemlenen orta sahadaki sağlam yapısı karşısında dakikalar ilerledikçe eridi. Günün bir numaralı adamı Makukula'nın attığı mükemmel gol, Avni Aker'i tepeden tırnağa teslim aldı. Tribünler havasını kaybetti. Şenol Güneş'in orta sahayı daha dirençli hale getirmek için Ceyhun'u içeri alması ise bu ahval ve şeraitte hiçbir şeyi değiştirmeye kâfi gelemezdi.

Yattara, dün istekli başladı, önemli asistler de yaptı ama hayal ettiği genişliği bulamayınca zamanla kaybolup gitti. Colman hiç ortalıklarda gözükmedi. Selçuk, attığı golün dışında takımın en görünen adamıydı. Umut, enerjisini gösterecek hamleleri dahi yapamadı. Teofilo, kritik golleri kaçırarak maçın yazgısında kilit rol oynadı.

Hikmet Karaman'ın Manisaspor'u sahasına çekilirken alanı öyle daralttı ki, dar alan oyuncusu Alanzinho bile topla buluştuğunda adım atacak yer bulamadı.

Bu maçın ortaya çıkardığı sonuç şu: Modern futbolun katı yüzüyle ve ilk maç motivasyonu ile takımını sahaya süren Hikmet Karaman, Şenol Güneş'in 'güzel oyunu' inadını mağlup etti. Bence Şenol hoca yine de doğrusundan vazgeçmesin ancak bu denli çıtkırıldım bir orta saha ve işlemeyen sol kanat ile şampiyonluğa oynanamayacağını da unutmasın.

Son söz: Trabzonspor, Sivas maçının üç gün öncesinde, yani dünde kaldığını hatırlamalıydı. h.beser@zaman.com.tr

Kaynak: zaman.com.tr, web.archive.org (arşiv bağlantısı)

'Trabzon neden kazanamadı' sorusunun 2 cevabı var

Hayri Beşer 2010.09.27

İşin romantik tarafından başlayalım isterseniz. Şota Arveladze, 'Trabzon'un unutulmayacak yabancı oyuncular listesi'nin bir numarasıdır.

Futbolu ve golleri kadar kişiliği de estetik olduğu için Bordo-Mavili taraftarların yürek ikliminde çok saygın bir yeri vardır.

İkizi Arçil'le birlikte Trabzon'a gelişleri çok maceralı olmuştu. Dönemin kulüp başkanı Faruk Özak ve Teknik Direktör Şenol Güneş'in gayretleriyle atılan imzaların ardından, Bordo-Mavili takım, gücüne güç katmıştı. Sihirbaz ikizlerin arasındaki uyum şehrin fıkra potansiyeline de hizmet edecek boyutlardaydı. Arçil sakatlıklara ram olduğu için yeterince verimli olamadı. Ama Şota, muhteşem işler yaptı, muhteşem goller attı ve adını Trabzon tarihine 'ilk yabancı gol kralı' olarak yazdırmayı başardı. 1996 dramına tanıklık etti, Trabzon'da tadamadığı tek lezzet 'şampiyonluk' olarak kaldı.

Dün yıllar önceki hocası Şenol Güneş'in karşısına 'mevkidaş' olarak dikildi. Bu nostaljik buluşmada tatlı bir futbol güneşinin parlayacağını düşünüyorduk. Ancak yanıldık. Çünkü Teknik Direktör Şota'nın, golcü Şota'dan futbola bakışı çok farklıydı. Eskiden gözü sadece rakip kaleyi görürdü, direkt golü düşünürdü. Şimdi ise abartılı bir rasyonaliteye gömülü bulduk onu. Yaman bir savunma güdüsüyle takımını sahaya sürmüştü. Notlarıma bakıyorum, ilk 45 dakikada Kayserispor neler yapmış diye. Hiç de küçümsenmeyecek kalitedeki kadroya rağmen Hasan Ali'nin Alanzinho'dan topu sökerek attığı 50-60 metrelik fuleli deparın ardından tribünlere yolladığı şut dışında en küçük bir alkışlık icraat göremiyorum.

Kayseri'de son 5 sezonda oynadığı 5 maçın dördünü kaybedip, bir karşılaşmadan da beraberlikle ayrılan Trabzonspor'a gelince... Rakip ceza sahasına kadar rahat top gezdirdi Bordo-Mavili takım. Ne var ki, o noktadan sonra pozisyon adına hiçbir şey üretmedi. Bunun birçok sebebi var. Ancak ben sadece iki hususa dikkat çekeceğim. Bir; Colman çok formsuz, Selçuk ve diğer pasörler de ondan farksız. İki; Kayserispor savunmayı çok çok önemseyen bir anlayışla oynadı. Bu manzarada kilidi açabilecek isim Alanzinho idi. Ancak bu oyuncu, orta sahada merkeze yakın konuşlandığı için verdiği etkili paslar final niteliği taşımadı. Şayet rakip kaleye daha yakın oynasaydı mutlaka gol asisti yapacak fırsatları bulurdu.

İkinci yarıda onun kenara alınması, Trabzonspor adına bir şey değiştirmede. Çünkü takımın problemi 'rakibin katı sistem çarkını' çökertecek, klas işlerin ve sokuluşların yapılamayışydı. Hazır olmayan Engin ve son 20 dakikalık Yattara'nın bu tabloyu değiştirmeye takati yetmezdi. Nitekim yetmedi de.

Kaynak: zaman.com.tr, web.archive.org (arşiv bağlantısı)

Güneş'in Mustafa'sı

Hayri Beşer 2010.10.04

Trabzon-Beşiktaş maçına iki şampiyon adayının mücadelesi nazarıyla bakmadan önce gelin olayın 'keyfiyet' boyutunu sorgulayalım. Neden mi? Bir: Bu ligin en seyirlik oyuncuları Beşiktaş ve Trabzonspor'da.

İki: Bu ligin birikim, tecrübe ve olgunluk kıvamı en yüksek teknik direktörleri Şenol Güneş ve Schuster. Bu yüzden Avni Aker'deki futbol gecesinin birçok ayrıcalığı vardı. Ne var ki, Beşiktaş'ın en hünerli ayağı Quaresma sakatlığı sebebiyle sahada yoktu. Trabzonspor'un top sihirbazı Alanzinho da kulübedeydi. Yattara ilk on birdeydi ama kendisinde hayranlık uyandıran özelliklerinden soyutlanmış gibiydi.

Velhasıl biraz kanadı kırık Trabzon-Beşiktaş oyununun. Guti, Ernst, Aurelio, Holosko, Selçuk, Colman, Engin ve Teofilo gibi birçok değerli ve görkemli krampon sahnede ancak tribünlere 'işte futbol bu' dedirten gerçek

baştan çıkarıcılar kenardaydı. Mantık, daha takım, daha istekli, daha stratejik olanın kazanacağını söylüyordu. Çünkü iki tarafın da artıları kadar zaafıları da vardı.

Trabzonspor, özgüvene dayalı paslı oyununa rağmen rakibe geniş boşluklar bıraktı. Beşiktaş'ın özellikle kenar ataklarıyla sokuluşlarına mani olamadı. Nitekim, her iki yarıda da bu sıkıntıyı yaşadı. Bilhassa sağ kanattan Hilbert'in yaptığı bindirmelerde Bordo-Mavili savunmanın çok zorlandığı görüldü.

İlk 45 dakikada mücadelenin ağırlığına yakışan bir pozisyon zenginliği yoktu. Trabzonspor, tempoyu yükseltmeyi başardığı bölümlerde etkili oldu, gole yaklaştı. Ancak rakibine sahici bir üstünlük de kuramadı. Çünkü Beşiktaş'ın orta sahayı çok iyi parselleyen hem mücadele kapasitesi hem de top yapabilme becerisi yüksek Guti, Ernst ve Aurelio gibi üst düzey adamları vardı.

İkinci yarıda ise Trabzonspor, gerçek bir kazanma tutkusuyla oynadı. Kimsenin bilmediği, görmediği bir süreçte kaleci Onur'u kazanıp Milli Takım'a armağan eden Şenol Güneş, dün de yeni bir cesaret örneği sergiledi. Birçok tecrübeli alternatif olmasına rağmen savunmada genç Mustafa'ya formayı verdi. O da görevini neredeyse 'kitabî bir kıvamda' yerine getirdi. Daha da fazlasını yaparak muhteşem bir zamanlama ve vuruş tekniğiyle Beşiktaş filelerini havalandırarak geceye damgasını vurdu. Temennimiz Mustafa da, Onur gibi kalıcı bir değer olarak yoluna devam eder.

Beşiktaş'ı mağlup etmeyi başardı ama Trabzonspor adına altı çizilmesi gereken önemli bir sıkıntı var: Çok pozisyon harcıyor Bordo-Mavili takım. Bunun sebebi de 'bireyselliği' fazlaca abartmak.

Kaynak: zaman.com.tr, web.archive.org (arşiv bağlantısı)

7 gol... Yılmaz Vural ve Şenol Güneş...

Hayri Beşer 2010.10.18

Böyle bir maçı analiz etmek; bir taraf için methiye, diğer taraf için ise mersiye olacak. Öyleyse gelin önce romantik bir yolculuğa çıkalım.

Yılmaz hocam kusura bakmasın, onun kulübedeki duruşundan aldığım ilham, beni bu yola sürükledi. O ne, münzevi duruştu öyle... Trabzonspor golleri yağdırdıkça kolları birbirine kenetlendi. O da takımı gibi, oyundan koptu, başka dünyalara savruldu. Taklalar atan 'Yılmaz Vural' portresi ebedi olarak bu halde kalmak üzere duvara asılmış gibiydi. Sanki sükut'a sabitlenmişti, sanki hiç konuşmayacaktı, hep susacaktı...

Büyük maçların 'aslan yürekli teknik adamı' içinde kalan ukdelerden vakit bulup dünkü dramın açtığı yoldan yürüyerek kendisini sorgulayacak mı bilemiyorum. Ancak ben hatırlatmalıyım. "Milli Takım ve Fenerbahçe'ye hoca olamadım." diye dövünmeden önce, yarım sezonluk başarıların ardından yaşadığı hezimetlerin bilançosunu çıkarmalı. Neden estirdiği rüzgârların saman alevi mesabesinde kaldığının muhasebesini yapmalı.

Dünkü maçın sonucu Trabzonspor ve Şenol Güneş'le ilgili olarak da ilginç anekdotlar fısıldadı kulağıma. Güneş'in kalecilik yıllarında sadece 7 gol yediği bir sezonun yaşandığı geldi aklıma. Ve Bordo-Mavili takımın bir şampiyonluğunda attığı golün 25'ten ibaret olduğunu hatırladım. Sonra Güneş'in teknik adam eşofmanlarını giydiği ilk yıllarındaki o unutulmaz Beşiktaş (7-1) hezimetini canlandı gözlerimin önünde. Dünyada en uzun süre gol yemeyen kaleciler arasına adını yazdırmayı başarmış bir eldivenin, teknik direktörlük hayatındaki 'gol bereketi'ne bakakaldım.

Sadece bu kadar değil tabii. Düşündürdüğü, hatırlattığı daha birçok şey var bu maçın. Pozitif ve cesur futbolun en önemli iki uygulayıcısının mücadelesiydi aynı zamanda dünkü oyun. Ancak skor, tek kale mahalle maçı kıvamında olunca Yılmaz hocanın 'teknik direktörlük erdemleri'nden söz edecek mecalimiz kalmadı.

Şu hale bakın, Kasımpaşa 8 haftada kalesinde 24 gol görmüş. Profesyonel düzeyin kaldırabileceği bir tablo değil bu.

Trabzonspor'un aldığı sonuç çok görkemli. Ancak oynamayan bir rakip karşısında bu müthiş farkın yakalandığı unutulmamalı. Bu sebeple, Bordo-Mavili takımın gerek kolektif, gerekse bireysel anlamda performans çıtasının ciddi bir yükselme gösterdiğini söyleyebilecek verilere sahip değiliz. Elbette Jaja'nın Bordo-Mavili forma ile golle tanışması önemli. Umut ve Burak'ın iki defa fileleri havalandırarak sahnede olduğunu göstermesi büyük kazanım. Ayrıca İstanbul'daki tutkulu taraftar kitlesine bundan güzel bir armağan verilemezdi.

Son söz: Kasımpaşa, 8 haftada sadece iki puan alabilmiş olsa da mücadeleden kopmamalı. Çünkü hem kendilerine, hem futbola, hem de rakiplerine duydukları saygı bunu gerektirir.

Kaynak: zaman.com.tr, web.archive.org (arşiv bağlantısı)

Jaja Trabzonspor!

Hayri Beşer 2010.10.24

İlk yarıdaki Trabzonspor'u seyrederken bir ara gözlerimin önünde Manisa maçı canlandı. Ancak Bordo-Mavili takım 3-1 kaybettiği o karşılaşmada dahi bu denli sıradan değildi.

Karadeniz'in haşın sularının bile dalga boyu bu kadar yüksek olamaz. Bir hafta tribünlere eşsiz bir futbol keyfi yaşatacaksınız, sonraki hafta ise formanızın büyüklüğünden eser taşımayan bir oyun fukaralığına savrulacaksınız. Kasımpaşa'ya güle oynaya 7 gol atan da bu Trabzonspor, Gençlerbirliği karşısında pozisyon kulvarına girmeyi beceremeyen de bu Trabzonspor.

Hünerli ayaklar performans problemi yaşayınca ya da grup halinde sahada olmayınca sanki ruhuna ilmek atılıyor Bordo-Mavili takımın.

G.Birliği, biraz dirençli oynayarak, güçlü rakibine kanatlardan yürüme imkanı tanımayarak ve alanını iyi daraltarak Trabzonspor'u hiçbir şey üretemez hale getirdi. Üstelik, 32. dakikada Serkan Çalık'la güzel bir gol de bularak devreyi önde bitirdi.

Karadeniz ekibinin en önemli özelliklerinden biri; takım presini rakip sahada çok etkili bir şekilde uygulayarak kaybettiği toplara yeniden sahip olması... Ve bu sayede pozisyon zenginliği yakalaması... Dünkü karşılaşmanın ilk 45 dakikasında bu manzaradan eser yoktu.

Şenol Güneş, soyunma odasında talebelerine öncelikle şampiyonluk düşü kuran bir takımın böyle oynamaya hakkı olmadığını anlatmalıydı. Sanıyorum o da bunu yaptı. Trabzonspor ikinci yarıya daha kimlikli ve daha istekli çıktı. Ceyhun'un yerine sahneye sürülen Engin, orta sahada herhangi bir direnç eksikliğine yol açmadığı gibi rakibe kurulan baskının en önemli sacayağı oldu. Rakip eksiltti, pas yaptı, pozisyon hazırladı. Takıma dalga dalga yayılan rahat oynama ve özgüven halkasının suflörü oldu.

Ancak asıl patlama iki Brezilyalı'nın değişimi sayesinde yaşandı. Yeteneklerinin çok gerilerinde bir yerlerde patinaj yapan Alanzinho'nun kenara alınmasının hemen akabinde Serkan'ın sağdan müthiş inişi, topu içeriye

çevirişi ve Burak'ın enfes sağ ayak içi plasesiyle beraberlik geldi. Sonra Jaja'nın havai golüyle Avni Aker'in tribünleri gerçek anlamda kendini buldu. Noktayı koyan isim ise Umut oldu.

Trabzonspor'un ikinci yarıdaki oyunu her yönüyle alkışı hak ediyor. Uzun pası güzel yaptılar, verkaçlarla iyi sokuldular, Jaja'sı, Selçuk'u, Serkan'ı Engin'i, Colman'ı, Cale'si, Burak'ı ve Umut'uyla seyirlik bir ahenk yakaladılar. Topun rakibe geçtiği anlarda bile baskı kurdular, rakibe nefes aldırmadılar. Sonunda da kendilerine yakışan bir galibiyete imza attılar.

'Sahanın en iyisi kimdi?' sorusunun cevabı bence Serkan. Maçın 'kilit oyuncusu' ifadesinin karşısına yazılması gereken isim ise Jaja. h.beser@zaman.com.tr

Kaynak: zaman.com.tr, web.archive.org (arşiv bağlantısı)

Galibiyet kayıtsız şartsız Egemen'indir..

Hayri Beşer 2010.11.02

Ziya hocanın çok iyi bildiği bir şey var; Trabzonspor'a tempolu oynama fırsatı sunduğun zaman kaybedersin. Bu sebeple Konyasporlu futbolcular, yavaş yuvarlanması için adeta topu efsunladılar.

Bordo-Mavililerin 15 dakikalık iştahlı yürüyüşünün önüne dinginlik barikatı kurdular. Maçın hemen başında Jaja'nın akıl, beceri ve hız kıvamı müthiş ayarlanmış pasını gole dönüştüremeyen Burak'ın pozisyonu dışında, birkaç uzaktan şut denemesiyle kendini avutmaya koyuldu Karadeniz ekibi.

Alanzinho, Yattara ve Colman gibi her türlü oyun formasyonu için özel yetenek rezervlerine sahip hünerli ayaklar da sahada olmayınca Trabzonspor'un baskın karakteri üretkenliğe dönüşemedi. Bordo-Mavililer, topa çok kolay sahip olmalarına ve hastalık derecesinde ayağa pas oyununa sadık kalmalarına rağmen ince ince rakip kaleye akamadılar bir türlü. Çünkü 'Ziya Doğan temkinliliği' kol geziyordu sahanın dört bir yanında.

Sözün özü Güneş'in 'oynayın arkadaşlar' fermanı ile Ziya hocanın 'savunun arkadaşlar' fermanı çarpışıp durdu. Böylece heyecanı, keyfiyeti ve lezzeti düşük bir oyun çıktı ortaya.

Konyaspor'un, rakip kaleye gitmeyi akıl etmeyecek derece mahkûm bir görüntüsü vardı. Buna rağmen ilk yarım saat dolarken bir duran top marifeti sayesinde Erdinç'le öne geçmeyi başardılar. Pozisyonsuz Konyaspor, 'al gülüm-ver gülüm' havasındaki umarsız Trabzonspor'a futbolun önemli bir gerçeğini hatırlamıştı. Nitekim kalesinde gördüğü golün kışkırtıcılığı ile hafif öfkelenen Şenol Güneş'in talebeleri birkaç dakika sonra Egemen'in indirdiği hava topunda Burak'ın dokunuşuyla beraberliği yakaladılar.

İkinci yarıda Yattara sahadaydı ve Trabzonspor daha agresifti. Yine de yeterli çabukluk, tempo ve üretkenlik sağlanamadığı için öldürücü bir baskı kurulamadı Konyaspor kalesinde. Ancak duran topların pervasız adamı Egemen bir kez daha sahneye çıktı. Bu defa attıran değil atan oldu. Geceye damgasını vurdu. Bordo-Mavili takım da üst üste 4. galibiyetini alarak lidere bir adım daha yaklaşmanın mutluluğunu yaşadı.

Kaynak: zaman.com.tr, web.archive.org (arşiv bağlantısı)

Güneş'in de, Hagi'nin de hesap edemediği oldu

Hayri Beşer 2010.11.08

Şayet Galatasaray, militanca bir ruhla başladığı maçın başında düşlediği golü bulabilseydi başka bir oyun seyredecektik.

Tabii bunu söylerken Jaja ve Umut'un ilk 15 dakikalık dilimde değerlendiremediği fırsatları da taca atıyor değilim. Ancak sonrasında futbolu futbol yapan güzellikler tatile çıktı. Mücadelenin ilk yarısı sona erdiğinde Şenol Güneş ve Gheorghe Hagi arasındaki strateji savaşından çıkan bu yavanlığın 'nedenleri'ne kafa yordum. Ortaya çıkan fotoğraf hiç de şaşırtıcı değildi.

Bir: Hagi Trabzonspor ödevini iyi çalışmış. Galatasaray, top rakibe geçtiğinde bütün Florya nüfusuyla kendi alanında gibiydi. Bu yüzden Bordo-Mavililerin düzgün ayağa pas ezberi sonuç vermedi.

İki: Hakan Şükür'den sonra G.Saray'ın yeni bir duran top golcüsü var: Servet. Bu da ince bir Hagi zekası. Ancak dün gece hayal ettiği kadar özgür vuruşlar yapamadı.

Üç: Elano ve Misimoviç tutuktu ama Pino'nun hareketliliği Trabzonspor'un geriden oyun kurma rahatlığını biraz törpüledi.

Dört: Trabzonspor'da merkez oyuncu görüntüsü Colman'dan Jaja'ya kayıyor gibiydi. İnce pas ağını Brezilyalı örmeye çalıştı. Bekleneni verememesi Galatasaray'ın 'pirhana stratejisi'ndendi.

Beş: Her şeye rağmen en zengin hücum çeşitlemelerini yapan takım Trabzonspor. Gerek oyunun yönünü değiştirme, gerek kenar akınlarıyla, gerekse derin toplar ve verkaçlarla rakip kaleye süzülme anlamında İngiliz takımı görüntüsü veriyor Bordo-Mavili ekip.

Altı: Şenol Güneş, unutulmaya yüz tutan uzaktan şut silahını yeniden keşfetmiş benziyor. Buna uygun oyuncular da var elinde. Dünkü maçta göremediyseniz de bundan sonraki haftalarda uzak menzilli Trabzonspor gollerine hazırlıklı olalım.

İlk 45 dakikanın düşündükleri böyleydi de ikinci yarının farklı mıydı? Aslında değişen çok bir şey yoktu. Hagi, Barış ve Kewell'ı oyuna alarak takımına biraz daha ofansif lezzet katmak istedi ama olmadı. Şenol Güneş'in Yattara'yı sahneye sürmesinden sonra ise Trabzonspor kenar akınlarında etkisini artırdı. Ancak geceye damga vuran olay hocaların hamleleri değildi.

76. dakikada Servet'in hatası sonucu yakaladığı fırsatı iyi değerlendiren Umut Bulut, tribünlerde bahar havası estiren golü attı. Yenilginin kendisi açısından ne anlama geldiğini çok iyi bilen G.Saray, golden sonra bütün rezervlerini kullandı ama direkte patlayan bir şuttan öteye gidemedi. Umut'un uzatmada attığı ikinci gol ise Trabzonspor'un zirveyle vuslata erişimin ödülü gibiydi. h.beser@zaman.com.tr

Kaynak: zaman.com.tr, web.archive.org (arşiv bağlantısı)

Trabzonspor'un neden bileği bükülmüyor?

Hayri Beşer 2010.11.14

Gelin, isterseniz oyunun stratejik dehlizlerinde boğulmak yerine dünkü maçın bize hatırlattığı basit futbol gerçekleri üzerinde sörf yapalım.

90 dakikayı bir karede toplamak mümkün olsa sanırım ortaya çıkan fotoğrafı şöyle yorumlardım: Trabzonspor ideale doğru koşuyor.

Hemen açayım; modern futbol oynarken savunmanın, savunurken de oynamanın adıdır. Şenol Güneş, işte bunu başarmış. Delişmen Burak'ı seyrediyorum. Bir yandan rakip savunmanın oksijenini tüketen koşular yapıyor, gol attırıyor, bir yandan da Bursaspor'un geriden rahat çıkamaması için takım presinin en hakiki halkalarından biri olduğunu unutmuyor. Azıcık boş verdiğinde ise Güneş'in sert mancınıklarından nasibini alıyor.

Bordo-Mavili takımın bilge teknik direktörü, olağanüstü işler yapmıyor, doğru işler yapıyor. Sistemi ve kolektif ahengi bireyselliğin önünde tutuyor. Bunun yanı sıra takımdaki 'yetenekli sergüzeştler'in özgürlük alanlarını da kısıtlamıyor.

Sahalarımızdaki Rivaldo tarzının temsilcisine bakıyorum. Hünerli sol ayağına sığınmıyor. Birkaç bilek hareketiyle tribündeki adama oynamıyor. O da işleyen Trabzonspor çarkının bir neferi olduğu bilinciyle topun kıta sahanlığında dolanıyor. Yüksek sezgi gücü ve tekniği sayesinde de Bursaspor'un namağlupluk keyfiyetini sona erdiren golleri atıyor.

Peki bu Trabzonspor'un bileği bükülmez mi? Elbette bükülebilir.

Evet bu takımın artık bir tarzı var, bir oyun ezberi var. 90 dakikanın her anını sabır ve soğukkanlılıkla yaşama olgunluğu var. Her türlü atak organizasyonunu gerçekleştirebilme pratiği var. Fizik gücü var, yardımlaşması var... Daha sayabileceğimiz birçok artısı var.

Ancak ve ancak Trabzonspor, çok üst düzey oyunculardan kurulu bir ekip değil. Takım oyunu sayesinde orta sahanın 'kreatif' yetersizlikleri dikkat çekmiyor. Ayrıca rakipler tarafından çok ciddi prese maruz kalmıyorlar.

Bursaspor Bordo-Mavili ekibi nasıl aşardı? Yüksek tempo ve adam eksiltme özelliği olan silahlarıyla... Peki kimlerle yapacaktı bunu? İşte bu sorunun cevabını bulmakta zorlanıyorum. Sercan'a bakıyorum, kayıplarda. Volkan Şen'i gözlerim arıyor. 66. dakikada oyuna dahil oluyor. Ne var ki, kendini çizgiye hapsettiği için bitirici işler yapamıyor. Bu manzarada ev sahibi takımın tek sığınağı duran toplar. Öyle de yapıyorlar. Bu strateji ise Giray ve Egemen'i iyice parlatmadan öte bir anlam ifade etmiyor.

Trabzonspor şu ana kadarki bütün büyük oyunlarını kazandı. Üstelik 3-2 galip geldiği F.Bahçe derbisi dışındaki maçlarda kalesinde gol görmedi. Bursaspor ise zirve yarışındaki rakipleri karşısında henüz galibiyet sevinci yaşayamadı. Ertuğrul hocanın en çok bu gerçeğe kafa yorması gerekiyor. h.beser@zaman.com.tr

Kaynak: zaman.com.tr, web.archive.org (arşiv bağlantısı)

Üç adam, Trabzon'u durdurdu

Hayri Beşer 2010.11.22

Hakem ilk 45 dakikanın bitiş düdüğünü çaldığında güzel futbol adına hafızamda pek bir şey biriktirememenin acziyetiyle Trabzonspor'la Eskişehirspor arasındaki farkı düşünmeye başladım.

Ligin en beğenileni, en keyif vereni ve liderliği tartışma götürmeyen ile düşme hattının bir iki basamak üstündeki bir takımın mücadelesi miydi yaşanan? Yoksa 'eşitlerin' düellosu muydu? Bu soruyu Türkiye'ye yabancı bir futbol müptelasına sorsanız eminim ikinci çıkki işaretlerdi.

Üstelik Avni Aker'in şahit olduğu yarı devrelik futbol serüveni o bildik nakaratların tekrarı gibi değildi. Yani ligde aidiyet kavgası veren Eskişehirspor, sahasına kapanarak kontratak ezberiyle dikilmedi Trabzonspor'un

karşısına. Rakip sahada başlattığı presi, tutkulu hücum hamleleriyle süsleyerek golün hayalini kurdu ilk dakikadan itibaren. Sanırım Şenol Güneş'in hesap edemediği bir şeydi bu.

Bordo-Mavili savunma belki deprem şiddetinde sarsıntılar yaşamıyordu ama geriden tatlı tatlı oyun kurarak Colman'lı, Engin'li ve Jaja'lı orta sahanın forvetleri golle vuslata erdirecek hüner üretmelerine kapı da aralayamıyordu. Bu üç oyuncudan söz etmişken hemen vurgulayalım. Fiziki güç problemleri var. Bülent Uygun, işte bu zaafa yatırım yaptı ve karşılığını aldı.

Bir miktar Jaja parlıyordu saman alevi mesabesinde. Engin hakeme laf yetiştirme hastalığına tutulmuş gibiydi. Colman'ın figürleri ise lider bir takımın merkez oyuncusu klasında değildi. Gıdalarını tempo, mücadele ve yırtıcılıktan alan Umut ve Burak, bu manzarada ne yapabiliirdi ki? Sanırım, Avni Aker'in tribünleri 30. dakikada Colman'ın yakın mesafeden İvesa'ya teslim ettiği cılız dokunuş dışında doğru düzgün pozisyon heyecanı bile yaşayamadı.

Güneş'in ikinci yarıya Colman'ın yerine Alanzinho ile başlaması Trabzonspor adına umut verici bir hamleydi. Sahada artık bütün ezberleri altüst edecek bir hüner adamı vardı. Ancak konsantrasyon debisi iyice düşmüş Brezilyalı 'Ben ancak oynadıkça verimli olabilirim' diye haykıran bir sıradanlık kostümüyle ortalıkta dolanıp durdu. Sadece bir defacık asistin kralını yapıyordu ki, Eskişehir savunmasının yılmaz dikkatine takıldı.

İkinci yarıda Trabzonspor'un baskısı arttıkça Eskişehirspor sahasına yaslandı. Klasik bir tek kale oyunu seyretmeye başladık. Şenol hoca, son 15 dakikaya doğru Yattara kozunu da kullandı. Ev sahibi ekip, hiçbir zaman doldur-boşalt kolaycılığına kaçmadan ayağa pas oyunuyla rakip ceza alanında gol fırsatları bulmaya çalıştı. Soğukkanlılıkları takdire değerdi değmesine ama 'bu en zor iş olan' kapanan savunmayı açma hünerini göremedik Bordo-Mavili futbolcularda. Uzatma dakikalarında direktten dönen topa Jaja'nın yaptığı vole de olmasa futbolun Avni Aker'de gözyaşı döktüğünü yazacaktık.

Son söz: Bence bu, Trabzonspor için beklenmeyen bir kayıp değildi. Unutulmamalı ki şampiyonluk yolu böyle taşlarla doludur. h.beser@zaman.com.tr

Kaynak: zaman.com.tr, web.archive.org (arşiv bağlantısı)

Colman'ı Serkan sandım!

Hayri Beşer 2010.11.28

Ev sahibi Gaziantepspor'un savunma esaretinden kurtularak gole yelken açmayı düşlediği bir an.

Yanılmıyorsam Emre, fuleli adımlarla ileriye doğru atıldı. Önü arkası, sağı solu bomboş görünüyordu. Karşısına oracıkta kimseciklerin çıkmayacağından emin bir haldeydi. Ancak nereden geldiğini tam kestiremediğim beyaz formalı bir adam akrobatik bir hamleyle topa musallat oldu. 'Bu kim olabilir?' sorusuyla saliselik cebelleşme anında aklıma gelen tek savaşçı; Serkan'dı. Ne var ki bambaşka 'bir anatomik yapı' ile muhataptık. Uzatmayalım kahramanımızın adı; Serkan değil Colman'dı.

Şimdi haklı olarak 'bu adiyattan teferruat ile bizi niye meşgul ediyorsun?' diye sitem buyuracaksınız. Mazur görünüz efendim, Trabzonspor'un en çıtkırıldım, en nazenin topçusu bile rakipten top çalma kavgasının

doruklarında gezebiliyorsa bu hal, teferruat olmaktan çıkar. Trabzonspor çarkının bütün dişlileri ahenkle işliyor. Egemen'le Burak, oyunu aynı tutku ikliminde yaşıyor. İşin özü bu.

Gaziantepspor, hiç de kolay bir deplasman değildi. Hem takım oyunu, hem de bireysel kalite açısından ligin en zengin ekipleri arasında yer alıyor Tolunay Kafkas'ın talebeleri. Üstelik maça golle başladılar. Bordo-Mavili takım, bu dezavantajın altından kalkmakta pek zorlanmadı. Parlayan yıldızının üzerine geçtiğimiz hafta oyundan çıkarken koca bir leke düşüren Engin'in kulübede beklemesine rağmen orta sahanın isabetli ve etkili pas marifeti dikkat çekiciydi.

Geriye düşülen oyunda devre bitmeden 2-1'lik skorun yakalanması bu verimliliğin sonucuydu. Ayrıca Gaziantepspor'un 38. dakikadan itibaren sahada 10 kişi kalması, Trabzonspor'un işini iyice kolaylaştırdı. Şenol Güneş, son yarım saatte Yattara'yı sahneye sürerek hem rakibin oyun disiplininden uzaklaşmasını fırsata dönüştürmek, hem de Gineli yıldızı olayın içinde tutmak istedi. Nitekim topun en çok gezindiği adres oluverdi Yattara. Sağdan defalarca sokuldu, rakip eksiltti, güzel hareketler yaptı. Ancak farkı artıracak final hareketlerine imza atamadı. Çünkü o, kendi ezberinin dışına çıkmıyor, arkadaşları da onun değerlendirmek istediği boşluklara sokulmuyor. Yani takımla Yattara arasında bir koordinasyon eksikliği var.

Alanzinho'yu oyunda kaldığı süre içerisinde olumlu gördüm. Sahanın en estetik figürü ise Jaja'ydı. Attığı gol, enfesti. Mesafe yakındı ama çaprazdı. Sert ve falsolu bir vuruş çıktı Brezilyalı'nın ayağından. İkisini bir arada yapmak sıradan topçuların işi değil.

Son söz: Dünkü Trabzonspor'u izlemek büyük keyifti. h.beser@zaman.com.tr

Kaynak: zaman.com.tr, web.archive.org (arşiv bağlantısı)

Penaltı verilmeseydi ne olurdu?

Hayri Beşer 2010.12.13

Şenol Güneş'in hafta içinde yaptığı açıklamalar kesinlikle 'centilmenlik gösterisi' değildi.

Gerçekten Abdullah Avcı'nın takımına büyük saygı duyuyordu. İstanbul Büyükşehir Belediyespor'u dize getirmenin 'derbi kazanmak' mesabesinde bir olay olduğunu çok iyi biliyordu.

Hemen küçük bir parantez açarak üzüntümü dile getireyim. Belediyespor, bu ligin 'oynayanlar kafilesi'nde yer alan birkaç takımından biri. Maalesef bu estetik düşünce hâlâ taraftar coşkusuyla taçlanmış değil. Geleceğe dair en küçük bir umut kıvılcımı da yok. Çünkü Türkiye'de 'futbolseverlik' sadece bir kavramdan ibaret. Güzel oyun algısı tribünlerde hak ettiği karşılığı bulamıyor.

Bu yüzden, lider Trabzonspor'un Olimpiyat Stadı'nda meydana getirdiği şenlik, Abdullah Avcı ve talebeleri açısından da sevindiriciydi. Çünkü onlar için 60 bin kişinin hangi tarafı desteklediği değil, tribünlerde olması önemliydi.

Dönelim oyuna... Henüz 2. dakikada Burak'ın sol ayağıyla attığı muhteşem gole rağmen bu maçın kolay olmayacağı düşüncesindeydim. Evet Trabzonspor efektif oynuyor, ayağa pas anlayışını müthiş bir sabır ve disiplin içerisinde sürdürüyor, derin paslarla pozisyon bulmaya çalışıyor. Ancak orta saha fizik ve çabukluk

anlamında çok üst düzey değil. Bu sebeple iyi top yapabilen ve kondisyon çitası yüksek oyunculara sahip İstanbulspor'un dengeyi kurması ve devre dolmadan skorda eşitliği sağlaması zor olmadı.

Şenol Güneş'in önemli bir avantajı var. Kulübede beklettiği ofansif silahları ile de rakiplerini çözebiliyor. Dün belki yüzde yüz öyle olduğunu söyleyemeyiz Yattara-Engin ve Jaja-Alanzinho değişiklikleri Bordo-Mavili takımın oyununa olumlu yansdı. Özellikle Alanzinho'nun Umut'a attırdığı gol, 60 bin kişilik galada 'mutlu sonu' hazırlayan en bitirim hareketi.

Maçın kırılma anı ise elbette golden 3 dakika önce (73) Trabzonspor'un kazandığı penaltıydı. Kural, arkadan yapılan her türlü müdahalenin faul, olduğunu söyler. Sanırım hakem, 'kural'ın sesine kulak verdi. Ancak o pozisyonda Serhat'ın Umut'a ciddi bir temasının olduğunu söylemek zor. Karar bence ağırdı. Peki Bordo-Mavili takım, o penaltı verilmeseydi de kazanabilir miydi? Cevabım evet. Çünkü Trabzonspor eski Trabzonspor değil. Golü bulamasa da bocalamıyor, oyun disiplinini, kazanma iştahını ve inancını son dakikaya kadar sürdürüyor. Ayrıca şayet siz bir hedefe tutkuyla kilitlenirseniz rüzgar da arkanızdan eser. Sanırım Trabzonspor, bunu yaşıyor. h.beser@zaman.com.tr

Kaynak: zaman.com.tr, web.archive.org (arşiv bağlantısı)

Görünmeyen elin kafa vuruşu...

Hayri Beşer 2010.12.18

İlk 45 dakikanın özeti...Kompozisyon kıvamında bir oyun; yok. Tribünleri ayağa kaldıracak güzel hareketler; yok. Estetik paslaşmalar; yok. Kalecilerin yüreğini ağzına getiren kenar yüklenmeleri; yok. Pozisyon zenginliği; yok. Peki anlatılacak, alkışlanacak ne var? Aslında çok şey...Bir defa yaptıkları işe son derece saygı duyan, görevlerine tutkuyla bağlı 22 adam vardı karşımızda.

Elbette haftaların getirdiği ağırlık ve devrenin son maçını güzel bir galayla tamamlama stresi fazlasıyla hissediliyordu Trabzonspor'un üzerinde. Ayrıca Colman, Serkan ve Jaja'nın sahada olmayışı Bordo-Mavili takımın kimyasını ve pozitif pas üretkenliğini körelten önemli bir faktördü. Ancak asıl faktör Karabükspor'un kolektif diriliği idi. Bu ahval ve şerait altında dakikalar futbolun güzelliklerinden mahrum bir şekilde akıp gitti. Yine de iki tarafın önceliği de oynamaktı. Alkışlanması gereken işte buydu.

Karabükspor savunması Umut ve Burak üzerinde öyle bir zamklanmıştı ki, bu iki oyuncunun doğru düzgün adım atışına şahit olamadık. Mustafa Yumlu'nun delişmen duygularla sağdan yüklenme çabaları olmasa neredeyse kimsenin nabız atışı hızlanmayacaktı.

Karabükspor'da savunmadaki dörtlünün yanı sıra orta sahada Birol ve Yasin'in performansları da etkileyiciydi. Emenike, fırsat kollayıp durdu ancak talihsiz bir şekilde sakatlanınca oyuna devam edemedi. Bu da Bordo-Mavili savunmanın özgürlük alanını genişletti.

Karşılaşmanın ikinci yarısında manzara biraz farklıydı. Şenol Güneş'in Yattara'yı sahneye sürmesi Trabzonspor'un bireysel ağırlığını artırdı. Gineli oyuncu, sağ kanatta klasik slalomlarını yapıp durdu. Ne var ki, final hareketlerinde sanki klasından bir şeyler eksiliyor Yattara'nın. Topu tam adresine konduramıyor, bazen anlamsız pas tercihleri yapıyor. Ya da onun düşündüğünü forvetler hissedemiyor. Yoksa 83. dakikaya kadar beklemek zorunda kalmazdı Trabzonspor.

O gole gelmeden önce Karabükspor kalecisi Tomiç'e bir paragraf açmamız lazım. Bir dakika içerisinde üç net pozisyonu savuşturduğu oldu. Tribünlere 'olmaz böyle şey' diye saç baş yoldurdu. Ancak bu oyuncunun muhteşem performansı bile bu sezon sabırla, akılla, disiplinle, özgüvenle yola çıkan Trabzonspor'un kazanma alışkanlığını durdurmaya yetmedi.

İki Karabüksporlu oyuncunun teması sonucu Tomiç'in gardını düşüren o golü sadece futbolun cilvesine bağlayamayız. Baskı öyle bir hal almıştı ki, artık görünmeyen bir elin devreye girmesi gerekiyordu. Bence yaşanan bundan ibaretti. İkinci ve üçüncü goller ise 'nümayiş'in bereketiydi.

Kaynak: zaman.com.tr, web.archive.org (arşiv bağlantısı)

61'de neler oldu?..

Hayri Beşer 2011.01.23

Ankaragücü'nün Trabzonspor'u epey terleteceği esintisi vardı oyunun ilk dakikalarında Avni Aker'in çimlerinde.

Sapara, Adem, Güven ve Gabriç orta sahada pek yaman bir performans ortaya koyuyordu. Hem mücadele hem de teknik nitelik bakımından refiklerini aratmıyorlardı. Ne var ki, bu söylediklerimiz ilk yarı itibarıyla sadece 15 dakikalık bölüm için geçerli. Sonrasında Yattara ile Sarı-Lacivertli takımın sol tarafı arasında eğlenceli bir gösteri maçı başladı.

Gineli hünerbaz, rakibin nasıl sağından atılıp solundan geçileceğini, ya da nasıl sağ gösterip soldan içeri gireceğini televizyon kanallarının ardı arkası gelmeyen 'görüntü tekrarı' kıvamında sergileyip durdu. Nihayetinde 20. dakikada 'kara dalga'nın getirdiği bir top, Jaja'nın dokunuşu ile Ankaragücü kalesi üzerindeki yoğun stresi ortadan kaldırdı. Ümit Özat, Cale'nin koruduğu Trabzonspor'un sol tarafından içeriye süzülerek sürpriz işler yapmaya çalışırken Murat Duruer'le korumaya çalıştığı kendi bölgesinden golü kalesinde gördü.

Konuk ekip açısından vaziyet iyice dramatik bir hal almıştı ki, golden 5 dakika sonra Murat Duruer kenara alındı. Uğur o bölgeye kaydırıldı. Yattara da hız kesip dinlenceye çekildi. İlerleyen dakikalarda Trabzonspor'un takım olarak ağırlığı ortaya çıkmaya başladı. Dikkat çekici olan ise şuydu: Bordo-Mavili ekip, rakipten topu teslim alma noktasında zorlanmıyordu. Gerek derin ara paslarıyla, gerekse kenar yüklenmeleriyle rakip kaleye akıp duruyordu. Ancak topa hakim olma noktasındaki bu beceri ve üstünlük o derece net pozisyon zenginliğine dönüşemedi ilk 45 dakikada.

İkinci yarıya Trabzonspor, önde olan değil de, bir an önce golü bulması gereken takım gibi başladı. Sanki gol için aceleleri vardı Bordo-Mavililerin. Bu hırs başta Jaja olmak üzere orta sahadaki aktörlerin temposunun düşmesi soğumaya durmuştu ki Ankaragücü tam da 61. dakikada Gabriç'le eşitliği sağladı. Gol o kadar kontra gelmişti ki, sıkıntıyı kısa sürede fark eden Şenol Güneş'in Sezer ile orta sahaya dinamizm getirme hamlesine bile fırsat vermedi. Hoca da farklı bir formasyona yelken açarak durulan Yattara'nın yerine Alanzinho ile yeni bir iklim oluşturmaya çalıştı. Ardından da Sezer'i Colman'ın yerine sahneye sürdü. Ancak Ümit Özat'ın talebelerinin artan direncini aşmak mümkün olmadı. Ankaragücü böyle sürprizleri her rakibe yapmaya namzet bir takım. Avni Aker'deki sonuca bu açıdan da bakmak lazım.

Son söz: Bu puan kaybı strese dönüşürse Trabzonspor için dramatik bir süreç başlar. Tarih bunun şahididir...
h.beser@zaman.com.tr

Kaynak: zaman.com.tr, web.archive.org (arşiv bağlantısı)

En iyi Fener, en kötü Trabzon'a az bile attı

Hayri Beşer 2011.01.31

Schuster ne düşünmüşse Aykut Kocaman da aynısını düşünmüş.

Topu pozitif kullanmayı bir ezbere dönüştüren Trabzonspor savunmasına önde baskı kurarak golü erken bulmaya çalışıyordu F.Bahçe. Şenol Güneş'in bu çıplak gerçeğin farkına varamama ihtimali yoktu. Ancak Beşiktaş maçından tamamen farklı bir on biri sahaya süren tecrübeli teknik adam, yine de 'Trabzon'u ilk yarı itibarıyla' 5 puan farka taşıyan 'oynayalım arkadaşlar felsefesi'nden taviz vermedi. Sonuç ne olursa olsun bu anlayış saygıyı hak ediyor bence.

Sarı-Lacivertli takım, rakip sahada uyguladığı pres sayesinde Niang, Emre ve Dia ile sürpriz toplar çalarak Onur'un kalesine tehdit mektupları gönderiyordu ilk dakikalarda. Buna rağmen Bordo-Mavili savunma dengede kalmayı, baskıyı yumuşatıp eritmeyi başarabiliyordu. Savunmanın en çabuk ve toparlayıcı ismi Egemen'in sakatlığına kadarki süreçte iki takım için de gol çok yakın bir rüya gibi durmuyordu. Ne var ki bu oyuncunun sakatlanarak yerini tam hazır olmayan Glowacki'yi bırakmasının hemen ardından Fenerbahçe'nin kazandığı korner, Trabzonspor adına gecenin ilk büyük talihsizliği oldu. Fenerbahçe'nin en güçlü üretkenlik damarı duran top gerçeği ile Bordo-Mavililerin en ciddi zaafı buluştu ve ele avuca sığmayan Lugano'nun kafa vuruşu ile Saracoğlu'nun tribünleri ayağa kalktı.

Başlangıcı faul intibai veren F.Bahçe'nin ikinci golü ise Mehmet Topuz'un müthiş fizik güç gösterisinin ardından sunduğu enfes asist neticesinde Niang'ın klas plasesiyle geldi. Sonrasında Sarı-Lacivertli takımın, henüz 23. dakikada yakaladığı iki farklı skor avantajını korumaya dönük bir stratejiye yönelmesi gayet normaldi. Nitekim Trabzonspor, kalabalık geldiği halde devre bitene kadar net bir pozisyon dahi bulamadı. Çünkü sahanın her yerinde müthiş bir F.Bahçe motivasyonu kol geziyordu. Emre, Selçuk, Gökhan, Mehmet Topuz, Dia, Niang, dahası takımın tamamı büyük bir tutkuyla oynuyordu.

Şenol Güneş'in ikinci yarıya Yattara ile başlaması da oyunun gidişatında hiçbir şeyi değiştirmede. F.Bahçe yine sahanın her yerinde amansız presini sürdürdü, rakibine rahat top yapma ve sükseli birkaç hamle ile özgüvenini kazanma imkânı tanımadı. Tribünlerle el ele veren Sarı-Lacivertli kramponlar, Bordo-Mavili takıma en mahkûm, en silik, en etkisiz, en pozisyonuz gecesi yaşattı. Zorlasaydı başka goller de bulabilirdi. Trabzonspor açısından iki farklı mağlubiyetten daha ağır olan buydu.

Son söz: Dün gecenin ardından zirvenin seyrinin değişeceğine kanaat getirmeyelim yine de. Sağlıklı bir hükme varmak için ikinci yarının 6. haftasına kadar beklemenizi tavsiye ederim. h.beser@zaman.com.tr

Kaynak: zaman.com.tr, web.archive.org (arşiv bağlantısı)

Bu takım ayağa kalkacak ey Trabzonsporlular!

Hayri Beşer 2011.02.07

Zor maç olacaktı bunu biliyordum. Çünkü ikinci yarıya defolu başlamıştı Trabzonspor. Ankaragücü'ne puan kaptırmış, kupada Beşiktaş'a elenmiş, ardından Kadıköy'de Fenerbahçe önünde hiçbir varlık gösterememişti.

Aslında futbolun tabiatına aykırı olan hiçbir şey yoktu. Bireysel kalite anlamında Şenol Güneş'in takımını kantara koyduğumuzda kaybedilen puanlar 'olmaz böyle şey' kabilinden değildi. Peki neyin şaşkınlığını yaşıyoruz?

Elverdiğince izah etmeye çalışalım. Trabzonspor iyi bir teknik direktör marifetiyle, doğru stratejilerle, doğru yüklenmelerle, fizik güç olarak diri kalarak, kendine özgü sevimli bir paslı oyun ezberi geliştirerek ve maçları son dakikaya kadar bırakmayarak bu noktaya geldi. Karadeniz ekibinin rakiplerinden en büyük farkı; tutkuyu, heyecanı, arkadaşlık ruhunu, kazanma azmini doruklarda yaşamasıydı.

Devre arası tatili bu güzel kompozisyonun önüne çıkan en büyük engeldi. Hızını almış giden maratoncunun durup soluklandıktan sonra aynı ivmeyi yakalamasındaki zorluğu düşünün. İşte bunu yaşıyor Trabzonspor. Göz ardı etmemek gerekir...Kolay olmayan oyunlarla başladı maratonun ikinci etabına. Güle oynaya kazanması zaten beklenemezdi. Ancak bu kadar puan kaybedeceği de tahmin edilemezdi.

Ankaragücü maçı öncesinde rakipten ziyade Ümit Özat faktörüne takılıydı aklım. Dünkü Antalyaspor oyunu öncesinde de Şifo Mehmet gerçeğine odaklanmışım. Aradaki fark ise şu idi. Mehmet hoca, tecrübe olarak daha öndeydi ve Antalyaspor bu ligin kolektiviteleri en yüksek ekiplerinden biriydi.

Özgüven dağları çökmeye yüz tutmuş, stres kramponlarının ilmeklerine düğümlenmiş Bordo-Mavili oyuncuların; hem diri hem de takım savunmasını iyi yapan, ayrıca akıllıca top gezdirmeye becerisi de olan Antalyaspor karşısında bir kıvılcıma ihtiyacı vardı. Tempoyla, tribünlerin desteğiyle, gününde olan delişmen bir topçunun bitirici işleriyle bu yapılabilirdi.

Gelin görün ki bütün oyuncular vasata demir atmış Trabzonspor'da. Colman'a bakıp da 'maç kurtarır' diyebiliyor musunuz? Umut'ta, 'azı öze' dönüştürebilecek bir potansiyel görebiliyor musunuz? Engin 'büyük topçulara' has klas ritüellerle kasıp kavurabiliyor mu ortalığı? Ya da kabına sığmayan Serkan, hırsı ve enerjisiyle felç indirebiliyor mu rakibin sol kanadına? İki hünerli ayak Yattara ve Alanzinho'ya gelince... Onlarda ilk on birde tutunacak mecal görebiliyor musunuz? Öyleyse kim taşıyacak bu takımı? Oyuncuların bireysel performansları diplerde. Ortada özgüven de kalmayınca 3 maçta 7 puan kaybetti lider.

Trabzon toparlanabilir mi? Evet toparlanabilir. Ancak bu panik iklimine camianın teslim olmaması lazım. Böyle süreçleri yönetmek zordur, hem de çok zordur. Şu anda Şenol hocanın omuzlarındaki yükün ağırlığını hayal dahi etmek istemiyorum.

Yine de iflah olmaz bir iyimser olarak diyorum ki....Bu takım kendini bulacak ey Trabzonsporlular.. h.beser@zaman.com.tr

Kaynak: zaman.com.tr, web.archive.org (arşiv bağlantısı)

Şenol hoca, Trabzon'un gizli rakibini daha önce görmeliydi

Bana göre dün Sivas'ta bir maçtan çok daha fazlası yaşandı. Önce 2. dakikaya gidelim. Yani Trabzonspor'un ilk golüne... Engin topu sürerken bir sarraf kadar özenliydi.

O süzülüşten çıkacak pasın sıradan olma ihtimali yoktu. Nitekim Jaja'nın önüne sunulan ikram muhteşem oldu. Brezilyalı aç itibarıyla topu filelerle buluşturmaya çok da müsait olmamasına rağmen ince bileklerden çıkan dokunuş, talihle el ele verince son 4 resmi maçını kazanamayan Bordo-Mavili takım, zorlu deplasmanda oyuna 1-0 galip başladı.

Bu büyük bahtiyarlığa rağmen liderin orta sahadaki sıkıntısı kısa sürede Sivas'ın oyundaki ağırlığını artırdı. Trabzonspor'un merkez aktörü Colman'ı dikkatlice izledim. İlk yarı itibarıyla müthiş bir konsantrasyon yetersizliği göze çarptı bu oyuncuda. Fizik olarak zaten zayıf. Topu ayağından çabuk çıkaramayınca ve isabetli paslar atamayınca takımının havasını bozdu. Selçuk da yeterince devreye giremedi. Zaten ondan başaktör olmasını beklemek ütöpik bir yaklaşım olur. Selçuk'u donanımı ve oyun formasyonu itibarıyla 'merkez'in lojistik gücü' olarak kabul etmek gerekir.

Sivasspor, dün belki kazanamadı ama Kadir'in kıymetini bilsin. Bu oyuncunun temposuna ve performansına ne arkadaşları ne de liderin ondan pahalı kramponları ayak uydurabildi.

Şimdi gelelim Engin-Burak kavgasına... Hani Engin'in, hemen sağında bomboş pozisyonda olduğu halde onu değil de sükseli bir pasla Jaja'yı tercih etmesinin ardından olup bitenlere. Önce o pozisyonu teknik açıdan ele alalım. Bir defa Engin'in pas tercihi kesinlikle yanlış. Çünkü Jaja kaleye daha yakındı ama aynı zamanda kaleciye de daha yakın olduğu ve bir savunma oyuncusunun etki alanında bulunduğu için rahat bir vuruş yapamazdı. Açı itibarıyla da sıkıntılı bir noktadaydı. Nitekim şık plasesine rağmen çerçeveyi bulamadı. Burak ise önu açık bir şekilde topla buluşacak, kaleciyi karşısına alacak ve çok daha konforlu şartlarda vuruşunu yapacaktı.

Farkındayım çok uzattım. Ancak basit oyunun ne denli önemli bir silah olduğunu izah etmek açısından bu pozisyonun üzerinde duruyorum. Özetle Engin belki 'golü daha yapabilir' klasta gördüğü için Jaja'yı tercih etti. Enteresan olan şu ki, dün Trabzonspor'u üç puana taşıyan isim 'klas Jaja' değil, Burak oldu. Sivasspor'un beraberliği yakalayışlarının ardından Burak'ın attığı goller öyle sıradan işler değildi. Bu oyuncu, maçın sonu yaklaştığı halde o denli diri kalabildiği, psikolojisini güçlü tutabildiği ve teknik anlamda en doğru vuruşları yapabildiği için giden maçı geri getirmeyi başardı.

İlk yarıdaki o pozisyonundan sonra Burak'ın "Neden bana pas vermedin?" diye kendisine tepki gösterdiği için Engin'in oyundan çıkmak isteyişi fazlaca duygusal bir tavidir. Şenol Güneş'in o tavrı bünyede eritip ikinci yarıya bu ikiliyle başlaması son derece doğru bir karardır. Yukarıda anlatmaya çalıştığım gibi sonrasında yaşananlar yani Burak'ın kurtarıcı olması ise tam derslik bir vakaydır.

Efendim, yerimiz itibarıyla sadede gelmek durumundayım. Bir de Jaja olayı var. Jaja, teknik, klas ve bitirici bir oyuncu. Ancak dün bir noktadan sonra Trabzonspor'un sahadaki en büyük rakibi oldu. Kritik noktalarda onun kaptırdığı toplar Onur'a zor anlar yaşattı. Bana göre Şenol hoca 73. dakikaya kadar beklemeden ikinci yarının ilk 10 dakikası içerisinde Brezilyalıyı kenara almalıydı. Hoca bunu yapsaydı Trabzonspor'un Sivas'taki galibiyeti bu kadar pahalı olmazdı. Sivassporlu Grosicki ile ilgili de söyleyeceklerim vardı. Bağışlayın yerim kalmadı...

h.beser@zaman.com.tr

Kaynak: zaman.com.tr, web.archive.org (arşiv bağlantısı)

Gol değil, sanat eseri

Hayri Beşer 2011.02.22

Sevmiştim şu yakıştırmayı: Türkiye'nin Barcelona'sı ile Türkiye'nin İnter'i karşı karşıya geliyor.

Sezonun ilk yarısında Avni Aker'de Manisaspor'un 3-1 kazandığı maçı hafızamda hızlı çekim oynattığımda da bu benzetme 'cuk' oturuyordu yerli yerine. Trabzonspor topa kara sevdalı gibi mefküresini 'ondan ayrılmamak' üzerine kurarken, Manisaspor gerilla stratejisiyle pusuya yatarak kismetin ayağına gelmesini bekliyordu.

Futbolda ikinci yolu tercih edenler, uzun vadeli zaferleri yudumlayabilme bahtıyarlığına erişemeseler de anlık mutluluklarla yollarına devam edebilirler. Ayrıca gücünüz, kaliteniz, birikiminiz ve vizyonunuz yüksek tepeleri hayal edecek mesabede değilse Şenol Güneş'in gittiği yolu neden tercih edeceksiniz ki?

Neyse işin fantastik boyutunu bir kenara bırakarak sadede geelim. Trabzonspor, maratonun ilk ayağındaki performansıya bambaşka bir sempati uyandırmıştı futbolseverlerin gönlünde. Sahanın her yerinde 'pozitif düşünceyi' merkeze alan bu tarz, aynı zamanda diğer takımlarımız için de mükemmel bir model olarak hedefe doğru ilerliyordu. Ancak takım, fizik gücünden, uyum kalitesinden ve özgüveninden bir şeyler kaybedince ayrıca kilit isimler sakatlanmaya başlayınca bu akıcı kompozisyon yerini düşük cümlelere bıraktı.

Geçtiğimiz hafta Sivas'ta zoraki elde edilen galibiyetin ardından Manisa deplasmanında da soğuk terler döktü Bordo-Mavili takım. Savunmada Egemen'in orta sahada da Engin'in yokluğu fazlasıyla hissedildi. 13. dakikada Manisaspor'un köşe atışı sonucunda kazandığı golde topa iyi yükselen Dixon kadar pozisyon alma zaafı yaşayan defansın da rolü vardı.

Sonrasında Trabzonspor'un orta sahadaki kifayetsizliği sırtıp durdu. Jaja bir ara adeta bedenini sahada bırakıp ruhunu Güney Amerika dolaylarına sürgüne gönderdi. Şenol hoca, onu çizgiye çekince biraz olsun kendine geldi. İkinci yarıda ise hem o, hem de Trabzonspor çok farklıydı. Takımın yükselen vitesi kısa süre sonra beraberlik golünü getirdi.

Manisaspor, skor avantajını kaybetmesine rağmen 'kontra atak' stratejisinden vazgeçmedi, etkili pozisyonlar da buldu. Alanzinho'nun oyuna girmesiyle topa daha fazla hükmetmeye başlayan ancak ceza alanı içerisinde Manisa kalabalığını aşamayan Trabzonspor'un ise sıra dışı bir futbol ritüeline ihtiyacı vardı. Nitekim Alanzinho, sahneye çıkarak uzak mesafeden topu filelere postaladı. Sanki şut atmadı da, topu ayağıyla filelere kondurdu....Böylece Bordo-Mavili takım, F.Bahçe'ye zirveye ortak olma şansı tanımadı.

Kaynak: zaman.com.tr, web.archive.org (arşiv bağlantısı)

Hocayla talebenin dansı!

Hayri Beşer 2011.02.28

Maça önde başlamak bir yönüyle büyük lütuf, bir yönüyle de rehavet tuzağıdır.

Çünkü zahmetsiz elde edilen kazanımların, yitirilmesi de bir o kadar kolaydır. Bu temel hayat öğretisini daha önce de tecrübe etti Trabzonspor. Ancak görünen o ki çıkardığı dersleri pratiğe dökebilecek futbol olgunluğuna henüz erişebilmiş değil.

Şimdi ilk 45 dakikanın kulağıma mırıldadığı gerçekleri özetleyeyim.

1- Performans çitası nerede durursa dursun Trabzonspor takım. Bulunduğu yeri en çok buna borçlu.

2- Bordo-Mavili ekibin, sezonun ilk yarısını en yakın takipçisinin (Bursaspor) 5 puan önünde kapamasının en önemli sebeplerinden biri 'sakat' vermemesiydi. Şimdi bu avantaja sahip değil. Egemen'in yokluğu hem savunmada hem de duran top organizasyonlarında fena halde hissediliyor. Engin'siz orta saha yeterince keyif vermiyor ve üretemiyor.

3- Herkesin vasata demir attığı yerde sonuca gitmek kolay değildir. İlk 45 dakikada Trabzonspor, bu kısırlığı yaşadı. Sadece Burak. Onun dışında parıltılı performans gösteren oyuncu yok. Mesela bir Abrabat güzelliğinden mahrumdu Bordo-Mavililer. Bu oyuncunun, Serkan'a yaşattığı acziyet takımdaki bireysel düşüşü en güzel şekilde resmediyor.

4- Seyretmekten büyük keyif aldığım Alanzinho'nun neden ilk on bir için yeterli olmadığını bir kere daha görmüş olduk. Unutmayalım, Messi bile sahip olduğu yeteneklere rağmen birkaç sene önce Barcelona'da yedekti. Çünkü fizik olarak bugünkü kıvamında değildi. Kalite güçle, motivasyonla, performansla el ele verdiğinde bir anlam ifade ediyor. Aksi takdirde değil Alanzinho, aynı futbol familyasından geldiği Messi bile kulübeye mahkum olur.

5- Jaja'nın sürprizi çok. Bu yüzden hoca içerde tutuyor. Ancak Colman'daki bu sıradanlaşmanın izahı zor.

6- Gol düellosu şeklinde geçen maçta Kayseri-spor'un diriliği, kazanma tutkusu ve Trabzonspor'un inatçılığı alkışa değerdi. Şenol Güneş'in ve yıllar önceki talebesi Şota'nın takımları futbolseverlere sezonun heyecan debisi en yüksek 90 dakikasını izlettiler.

7- Şenol Güneş'in son 20 dakikada oyuna aldığı Pawel Brozek, rakip ceza alanı içerisindeki nüfusu artırmanın ötesinde bir golcü hüneri gösteremedi. Henüz, klasik ve bitirici forvet konforu yaşayamayan bu takımın buralara kadar gelmesi bile büyük marifetti.

Son söz: Hocayla talebenin dansından Fener'e zirve çıktı! Yine Trabzonspor, umudunu kaybetmediği müddetçe şampiyonluk yarışında gerilere düşmez.

Kaynak: zaman.com.tr, web.archive.org (arşiv bağlantısı)

Serkan ve kırık burunlu golcü

Hayri Beşer 2011.03.07

Sezonun ilk yarısında takımın 'gizli' gücüydü.

Golle ya da asistle pek işi yoktu ama 'onlara' giden yolun yılmaz savaşçısıydı. 'Adanarak oynamak işte böyle olur' dedirten tarzıyla futbolun 'mücadele ikonu' dahi ilan edilebilirdi. Sık sık arena dövüşçülerine taş çıkartacak

boğuşmaların içine düştüğü halde yüzündeki masumiyet deryasının hiç kaybolmaması ise onu bir başka sevimli kılıyordu.

Daha fazla uzatmayalım. Serkan Balcı'dan bahsediyorum. Haftalardan beri 'Nerede bu Serkan?' diye kendi kendime sorarken dün akşam İnönü dolaylarında ortaya çıktı ama o eski enerjisi, tutkusu, mücadele azmi ile değil. Oynadığı pozisyonun çok uzağında bir noktada müthiş bir çabuklukla topu rakip sahaya taşımaya çalışırken, belki de ona verilmemiş bir lütfu ıskalamanın bedelini ödedi. Özetle gücünün fevkinde bir teknik kapasiteye sahip olmayan Serkan, topu rakibine kaptırınca faule sarılarak ilk sarı kartı gördü. Birkaç dakika sonra da gereksiz bir müdahale ile ikinci sarıya boyun eğdi ve sakın adımlarla soyunma odasının yolunu tuttu. Doğrusu ne dün akşamki mücadelenin ruhu ve güzelliği ne de bildik Serkan gerçeği ile örtüşen bir manzaraydı bu.

Sahadaki oyun golün yokluğuna rağmen güzeldi. Beşiktaş, bir büyük maç kazanma özlemi içinde mücadele etti. Maça hızlı başladı ama 25. dakikadan sonra rakibiyle başa baş bir noktaya çekildi. Trabzonspor'un, 10 kişi kalmasını da avantaja dönüştüremedi. Yine de ikinci yarıda Hilbert'le bilhassa sağ kanattan etkili yürüdü Siyah-Beyazlı takım. Nitekim bu oyuncu, bir pozisyonda çizgiye kadar indi, durdu düşündü ve ön direktteki Bobo'nun kafasına topu kondurdu. Trabzonspor savunması sanki o esnada sadece olup biteni temaşa ile meşguldü.

Topun filelere gidişi Trabzonspor açısından Serkan'ın atılışıyla el ele vermiş kötü sonun imzası gibiydi. Ne var ki, sadece gibiydi. Çünkü Şenol hocanın çok doğru bir akılla Jaja'nın yerine sahaya sürdüğü Ceyhun, duran toplar açısından ne denli önemli bir silah olduğunu göstererek kısa süre sonra skorda eşitliği sağladı.

Sonra çok tartışılacak Burak'ın pozisyonu... Rüştü'nün ayağına mı takıldı, yoksa son anda Rüştü, ters ayağı ile bu oyuncuya stop loss mu dedi? Bana göre ikinci şık ağır basıyor. Gecenin en güzel manzarası ise bu pozisyondan sonra tribünlere gönderilen Şenol hocayı Beşiktaş taraftarının alkışlamasıydı. O alkış, beyefendiliğe, emeğe, bilgiye ve kendi değerlerimize duyulan saygının ifadesiydi.

Ve aldığı darbe ile burnu kırılan, buna rağmen dimdik ayakta duran Burak'ın golü... O dakikada o güç, o mücadele ve o vuruş... Sadece ayakta alkışlanır...

Kaynak: zaman.com.tr, web.archive.org (arşiv bağlantısı)

Dramdan zafer çıkar mı?

Hayri Beşer 2011.03.13

Yattara'nın ardı arkası gelmeyen top kayıplarını seyrederken Trabzonspor'un bu sezon derinlerde yaşadığı dramı bir kez daha keşfediyor gibiydim.

Bir an düşündüm; en klas ayaklarından en az verimi alabildiği halde bu takım şampiyonluk mücadelesinde ayakta kalmayı nasıl başarıyor?

İşte manzara: Burak'ın yokluğunda ilk on birde forma giyme şansı bulan Yattara, İngiliz lordlarına taş çıkartacak bir pervasızlıkla ayağına geçen her topu karşısına çıkan Ergün'e teslim ediyor. Olayın vahametini fark eden teknik heyet, bu oyuncuyu sol kanada kaydırıyor, yine olmuyor. İkinci yarı başlıyor, Yattara, bu defa göbekte konuşlanmış. Belli ki onu kazanmak gibi bir derdi var tribündeki Şenol hoca ve kurmaylarının. Ama Yattara

küskün, savruk ve verimsiz. Bir diğer hünerli ayak Alanzinho ise kulübede. Çünkü ilk on birde oynadığı maçlardaki performansı performans değil. Kalan haftalarda Şenol Güneş, bu iki yeteneği sahici anlamda devreye sokmayı başarabilecek mi bilmiyorum ama gerek Yattara'nın gerekse Alanzinho'nun takım arkadaşlarına ve Bordo-Mavili camiaya büyük borcu var.

Kasımpaşa'nın temel stratejisi, Trabzonspor'a geniş alan bırakmayarak kontrataklarla pozisyonlar bulmaktır. İlk 45 dakikanın bir bölümünde bunu başarıyla uyguladı diyebiliriz. Bordo-Mavili orta sahanın enerji açığından da faydalanarak özellikle ilk 15 dakikalık bölümde inisiyatifi güçlü rakiplerine vermediler. Sonra Trabzonspor biraz kabuğunu kırdı, hareketlendi ve kısa bir süre oyunu Kasımpaşa'nın sahasına yıktı. Ne var ki Umut, yine özgüven ve konsantrasyon problemi yaşadığını haykıran bir gol kaçırdı. Teknik yetersizliğine laf etmeyeceğim. Çünkü o topu ağlara bırakmak için futbolcu olmak kafi.

Oyunun bütününde parlak bir performans ortaya koyamasa da belli bölümlerde ortaya çıkan ve estetik figürler yapan Jaja, temiz bir vuruşla fileleri havalandıramasa Trabzonspor, ıstırap dolu dakikalar yaşayacaktı.

Bordo-Mavili takım, ikinci yarıda çok daha etkili bir futbol sergileyerek farkı açabilirdi. Ancak bir türlü o ritmi yakalayamadı. 59. dakikada Ceyhun'un, son 15 dakikaya doğru da Alanzinho'nun sahneye sürülmesi son derece doğru hamlelerdi. Nitekim Alanzinho, daha önceki maçlarda da olduğu gibi son bölümde diri bir fizikle oyuna dahil olduğu için takımın pas organizasyonuna ahenk getirdi. Klas hareketler yaparak İsmetpaşa Stadi'nin tribünlerini dolduran taraftarlara tadımlık futbol ritüelleri sundu.

Özetle Trabzonspor için üç puanın ötesinde güzel olan hiçbir şey yoktu dün gece. 'Önemli olan bu' diyebilirsiniz. Lakin bu oyun, 'önemli olana' ulaşmaya kafi gelmez her hafta. Bu arada Kasımpaşa'nın ortaya koyduğu saygın mücadeleyi alkışlamayı unutmayalım. Eminim uzatma dakikaları, Ünal Karaman'ın ömründen çok şey götürmüştür.

Son söz: Trabzonspor, en klas ayaklarından en az verimi aldığı halde şampiyonluğa ulaşırsa buna ancak şapka çıkarılır.

Kaynak: zaman.com.tr, web.archive.org (arşiv bağlantısı)

Üçü bir arada olmuyor hocam...

Hayri Beşer 2011.03.21

Muhteşem bir futbol aklı var. Çok az uzun bacaklı oyuncuda görülen milimetrik teknik kapasitesiyle topu ayağında sevimli bir varlığa dönüştürüyor.

Hem falsollu hem de sert şutun en hasını atabiliyor. Dripling dersin, kralını yapıyor. Zaman zaman fiziğiyle ters orantılı 'dar alan' sihirbazı oluveriyor. Gol atıyor, gol attırıyor, skora damgasını vuruyor.

Bütün bu meziyetlerine rağmen Jaja'nın Trabzonspor orta sahasında yol açtığı dikkatlerden kaçan önemli bir dezavantaj var. Şöyle ki; Colman ve Selçuk, oyunun iki yönüne de hitap eden özelliklerine rağmen takım savunmasına katkısı olmayan bir ofansif lüksün açıklarını kapatabilecek fizik ve tempo yeterliliğine sahip değil. Kapasiteleri ve birbirlerini tamamlayıcı özellikleri itibarıyla Şenol Güneş, ne Colman'dan ne de Selçuk'tan vazgeçebiliyor. Jaja gibi bir klası ve sonuç adamını da kenarda bekletemiyor. Ancak bu durum, sezonun ilk

yarısının önemli bir bölümünde gıpta ile seyrettiğimiz o dirençli orta saha fotoğrafından Trabzonspor'u mahrum bırakıyor.

Dünkü maç, G.Birliği'nin enerjik kadrosu, fiziki diriliği ve saha şartları da dikkate alındığında Ceyhun gibi hem güçlü hem de duran toplardan gol çıkarabilecek bir ismin sahada olmasını gerektiriyordu.

Nitekim Gençlerbirliği, Jaja'nın ileride kaybettiği bir top neticesinde öne geçti. Cem Can, rahat bir şekilde metrelerce ilerledikten sert bir şutla topu filelerle buluşturdu. Vuruş mükemmeldi ama Tolga'nın o topa hiçbir hamle yapamaması anlaşılır gibi değildi. İster istemez Onur'un sakatlığı geldi akıllara.

İlk 20 dakika ile devrenin bitimine kadarki performansı dikkat çekici olsa da benim bir Colman takıntım var. Şampiyonluğu hedefleyen bir takımın o pozisyondaki oyuncusu takımını sürükler, maç kazandırır. Arjantinli beyzade ise ne yapacağı az çok bilinen bir memur vasatına demir atmış, durumu idare ediyor. Bana göre Trabzonspor, ondan çok daha fazlasını hak ediyor.

İkinci yarıdaki Trabzonspor, her bakımdan rakibinden üstündü. Giray'la gelen beraberlik golünden sonra oyunu tamamen G.Birliği sahasına yıktı. Sahanın duran ayakları Jaja ve Colman da kenara alındı. Ancak Umut'un son vuruş sendromu beklenen galibiyet golünün gelmesini geciktirdi. Ta ki, uzatma dakikalarına geçilene kadar. Alanzinho 'iş başa düştü' dercesine hünerli solunu konuşturnarak geceye damgasını vurdu.

Kaynak: zaman.com.tr, web.archive.org (arşiv bağlantısı)

Bir Trabzon ve Burak klasiği

Hayri Beşer 2011.04.11

Zaman zaman cetvel hizasında paslar dolanıyor oyunda.

Özellikle G.Saray'ın teknik ayaklarından süzülen güzellikler bunlar. Saha olduğundan da büyük bir görüntüde. Topun taca ya da auta gidene kadar canı çıkıyor adeta. Çizgi dışına taşan pek bir şey bulamıyor insan.

Hani muhteşem bir futbol gösterisi izlemesek de gayet terbiyeli ve dengeli bir mücadele veriyor iki takım da. Ancak yine de devasa bir gariplik var ortada. Elbette sebebi malum. Tribünlerde taraftar yok. Yapılan güzel işler ruh kazanamıyor bu yüzden. Kimse profesyonellik teranesi okumasın. Seyircinin olmadığı yerde futbol 'Ölü Ozanlar Derneği' filmindeki mistisizmi hatırlatıyor.

İlk 10-15 dakikalık G.Saray delişmenliğini bir kenara koyarsak ilk yarı itibarıyla oynanan oyunun adını 'kontrol futbolu olarak' koymamız lazım. Daha etkili olan taraf ise ev sahibi takımdı. Arda ve Clio gibi teknik kramponların yanı sıra savunması ve forvetiyle de çok istekliydi Sarı-Kırmızılı ekip. Orta sahada Colman, Jaja ve Alanzinho'ya özgürlük hakkı tanımadılar. Ayrıca bu oyuncuların yeterince iştahlı olmayışı Trabzonspor'un silik görüntüsünün en önemli sebebiydi.

İleride Umut hareketli ama sürükleyici özelliğinden uzak. Burak ise istediği kıvamda pozisyonlar bulamıyor. Bordo-Mavili takım rezervlerini ikinci 45 dakikaya saklamış gibi. Nitekim tempolu başlıyorlar bu yarıya ve daha tutkulu oynuyorlar. Yine de hava toplarında kimseciklere geçit vermemeye kurgulanmış Servet'li G.Saray savunmasına söz geçiremiyorlar.

Şenol Güneş'in 61'de gecenin en durgun adamlarından Alanzinho'yu Yattara ile değiştirmesi ve Kazım'ın kırmızı kartı Trabzonspor'a büyük avantaj getiriyor. Nitekim son 10 dakikaya girildiğinde futbol kariyerinin en başarılı sezonunu geçiren Burak'ın klasikleşen tarzıyla çerçeveyi bulması şaşırtıcı olmuyor.

Dün gece Trabzonspor, takım olarak parlak bir performans sergileyemedi. Ancak soğukkanlı, dengeli, disiplinli oyunu ve fiziki diriliğiyle sürekli üç puan impusu verdi. Buradan bakınca galibiyetin doğru adrese gittiği net bir şekilde görünüyor.

Kaynak: zaman.com.tr, web.archive.org (arşiv bağlantısı)

Trabzon, nihayet zincirlerini kırdı

Hayri Beşer 2011.05.02

Bir defa irtifa kaybetmeye görün; yeniden yükselişe geçmek hiç de kolay değildir.

Çünkü sizi aşağıya çeken sebepler çoğalmıştır. Artık zaman size karşıdır, şartlar size karşıdır, adeta dünya size karşıdır.

Trabzonspor'un ikinci yarıdaki serüvenini biraz da böyle yorumlamak lazım. Maratonun ilk etabında tartışmasız en iyiydi, en güzeldi, en estetikti Bordo-Mavililer. Güzel oyunla sonuç futbolunu bütünleştirmişlerdi. Barcelona'ya benzetilişleri bu yüzdendi. Sonra ne oldu? O sihir adeta kayboldu. Kolay gol virtüözü Teofilo, memleketinin yolunu tuttu, Umut geri vites taktı. Bence en önemlisi; müthiş yeteneklere sahip Jaja'nın sahne alışıyla birlikte Trabzonspor takım ahenginden bir miktar uzaklaştı. Colman, klasik derin top hünerinden fazlasını yapamaz oldu. Yattara, verilen fırsatlarda bir türlü sazi eline alamadı. Alanzinho da ilk on birde forma giydiği maçlarda sıradanlığa demir attı. Savunmanın cesur yüreği Engin'in sakatlığı ve Egemen vakası ise cabası.

Bütün bunlar F.Bahçe'nin korkunç deparının gölgesinde yaşandığı için Bordo-Mavili takımın bu noktaya kadar gelmiş olması da büyük bir başarıdır. Trabzonspor, Şenol Güneş öğretisiyle ciddi bir futbol olgunluğuna eriştiği, sabrı öğrendiği, mücadeleyi son ana kadar sürdürdüğü, iyi oynadığında da, kötü oynadığında da iş ahlakından ödün vermediği için hâlâ ayaktadır, hâlâ yarıştadır.

Dünkü maçın 22. dakikasına kadar yaşananların bana düşündürdükleri bunlardı. Ancak Burak'ın müthiş bir hışımla arkasındaki Dany ile birlikte ceza alanına daldıktan sonra düşürülüşü ve hakemin penaltı noktasını gösterişiyle birlikte adeta kaderin yeni bir evresine geçildi. Peki o pozisyon penaltı mıydı? Evet demek kolay değil. İlginçtir, sezonun ikinci yarısında Trabzonspor'un kazandığı ilk penaltı, tartışmalı bir kararın neticesinde geldi.

Egemen'in Pawel Brozek'e yaptığı orta, en klas sol açıklara parmak ısırtacak güzellikteydi. Polonyalı forvetin vuruşu da enfesti. Şenol Güneş'in Egemen'i solda oynatması, yukarıdaki örnekte de görüldüğü gibi sonuç getiren radikal bir teknik direktör tercihiydi.

Maça çok hırslı başlayan G.Antep'in 22. dakikadan sonra sahada 10 kişi kalmasını iyi değerlendiren Trabzonspor, ikinci yarıda ilk defa farklı kazanma mutluluğunu yaşadı. Belki de zincirlerini kırdı. Ancak her şey Fener'in puan kaybetmesine bağlı.

Kaynak: zaman.com.tr, web.archive.org (arşiv bağlantısı)

Şampiyon kadar tebrikler Trabzonspor

Hayri Beşer 2011.05.23

Trabzonspor için kâğıt üzerindeki gerçek çok karamsardı. Evet, zorları başarmıştı Bordo-Mavili takım. Bu sezon en muhkem deplasman oyunlarından dahi alınının akıyla çıkmasını bilmişti. Şayet, Avni Aker'deki sicili dış sahadakiyle eş değerde olsaydı Karabük sadece bir karnaval gecesinden ibaret kalacaktı. Lakin durum öyle değildi.

Fenerbahçe, Sivas'ın çok fevkinde mücadeleleri kazandığı ve sahip olduğu kadro itibarıyla Rıza Çalımbay'ın takımıyla kıyaslanamayacağı için normal şartlarda sahici bir umut sığınağı yoktu Trabzonspor'un. Yine de ikinci yarının 9. haftasından sonra güzel oyundan ziyade 'sonuç futbolu'yla yüreyen bir Fenerbahçe gerçeği ortada durduğu için 'takılacakları durak, bu son durak olabilir' ihtimali zihinlerin bir köşesinde öylece duruyordu. Ayrıca son haftalarda kaybedilmiş şampiyonlukların takımıydı Fenerbahçe... Trabzonspor cihetinde umut pınarından fışkıranlar işle bunlardı.

Karşılaşma başladığında görüldü ki; Bordo-Mavili takım sessiz bir strese kilitlenmiş. Bu sebeple tempo yakalamakta zorlandılar. Ev sahibi takımın daha etkili bir görüntüsü vardı ilk dakikalarda. Bir de F.Bahçe'nin erken gol haberi ulaşınca Trabzonspor taraftarı da sessizliğe gömüldü. Ancak dakikalar ilerledikçe son derece rahat, soğukkanlı ve kendine güvenen bir ekip görüntüsü vermeye başladı Bordo-Mavililer. Colman, büyük oyunculara has bir asist yaptı Egemen'e. Rakip savunmayı ofsayt yanılgısına düşürerek topu adeta arkadaşının kontrol noktasına kondurdu. Sakat olduğu dönemde Trabzonspor'un çok şey kaybettiği Egemen de, değme forvetlere taş çıkartacak bir teknik seremoniyle topu hakimiyeti altına aldı. Kafasını kaldırıp baktı ve köşeye postaladı.

Uzun uzun anlattım, çünkü vaktiyle 'kesici' damgası yemiş bir savunma oyuncusunun bu noktaya gelmiş olması önemlidir. Hem de çok önemlidir. Egemen gerçeğinde hem iyi bir teknik direktörlük marifeti görürsünüz, hem de futbolda bazı meziyetlere erişmenin sanıldığı kadar zor olmadığını. Egemen'i seyrederken Goethe'nin o meşhur sözü geliyor aklıma: Yüzde 10 yetenek, yüzde 90 çalışmak.

Trabzonspor, dün gece ikinci yarının ilk bölümlerinde önemli sıkıntılar yaşadı. Ancak bu defa Onur sakatlandıktan sonra kaleyi devralan Tolga'nın başarılı kurtarışları devreye girdi. Sonrasında Jaja'nın golü Bordo-Mavilileri rahatlattı. Ve ikinci yarının birçok kritik maçında değerlendiremediği pozisyonlarla adından söz ettiren Umut'un şovu başladı. Bu oyuncunun attığı ikinci gol, Alex'i dahi kışkıracak güzellikteydi.

Son söz: Hem şampiyonu, hem de şampiyonluğu en az F.Bahçe kadar hak eden Trabzonspor'u tebrik ediyorum. Dilerim Türk futbolu her sezon böyle güzel rekabetler yaşar.

Kaynak: zaman.com.tr, web.archive.org (arşiv bağlantısı)

Trabzonspor doğru, sonuç yanlış...

Hayri Beşer 2011.07.28

Yarım saatlik bir seyrin ardından o tablo gözlerimin önünde canlandı. Sezonun bitişiyle birlikte Trabzonspor'un en kıymetli ayaklarının patır patır koparılışıyla camianın içine düştüğü karamsarlık iklimine doğru yola koyuldum. Yönetimin başını önüne eğdiren, Şenol Güneş'e "Bu oyuncuları elimizde tutamıyorsak bunda benim de kusurum var." dedirten o günlerde ki eziklik duygusunu hatırladım. Hani bazen şer gibi görünenden hayır çıkar ya, meğer öyle bir şeymiş Trabzonspor'un yaşadığı.

Sahadaki yenilere bakıyorum, hangisine "sıradan" diyebilirsiniz? Celustka fevkalade dikkatli, akıllı ve güçlü bir savunmacı. Zokora oyunun iki yönünde de mahir bir modern aktör. Adrian'ın topla ve çevresiyle ilişkisi kitabı incelikte. Henrique çok ideal bir tamamlayıcı forvet. Bütün bunlardan daha önemli olan ise bu önemli değişime rağmen takımın geçtiğimiz sezonki pozitif oyun mantığını aynı güzellikte sahaya yansıtabilmesi, hatta üzerine fazlasını koyması.

İlk dakikalarda Benfica'nın etkili bir görüntüsü vardı. Ancak ev sahibi ekibin kurduğu baskı çok da sahici değildi. Elbette Portekiz futbolundan esintiler sunacaklardı. Çünkü top hangisinin ayağına uğrasa zarafet kazanıyordu. Bu teknik güzellik onların tabiatında vardı zaten. Peki fizik ve mental açıdan Trabzonspor'dan üstün müydüler? Pek sayılmaz.

İlk 45 dakikayı dikkatlice süzdüğümüzde ise Trabzonspor'un ofansif çoğalma anlamında son bölümler hariç yeterli olamadığını gördük. Yine de ofsayt tuzağına karşı biraz daha dikkatli olursa savunmanın arkasına sarkarak sonuca gitme stratejisi temsilcimize çok rahat gol kazandırır. Ayrıca Adrian'ın rakibiyle aynı mesafede olduğu pozisyonda hakemin ofsayt düdüğünü çalması Bordo-Mavililerin nizami bir golüne mal oldu.

İkinci yarıda da benzer bir karakteri vardı oyunun. Orta saha ve savunmadaki yorgunluk belirtilerine rağmen Trabzonspor kontra bir gol bulacak havadaydı. Ancak Benfica, bireysel kalitesini hatırlatırcasına 71. dakikada gidişata aykırı bir şekilde öne geçti. Sonrasında da yakaladığı moral ve Trabzonspor'un hafif kopuşu sayesinde ikinciye de buldu.

Özetle Bordo-Mavili ekibimiz çok daha iyisini yapabileceği bir geceyi iki farklı mağlubiyetle kapayarak tur şansını zora soktu. Yine de İstanbul'daki rövanştan umutlu olmak için çok sebep var.

Son söz: Benfica gol yemediyse bunu en fazla savunmadaki Luisao'ya borçlu.

Kaynak: zaman.com.tr, web.archive.org (arşiv bağlantısı)

Trabzon 'ofsay'ta elendi

Hayri Beşer 2011.08.04

'Böyle maçlarda sonuca nasıl gidilir?' sorusunun cevabı gayet basit: Tutkulu oynayarak.

Peki öyle bir havası var mıydı Trabzonspor'un? Maalesef hayır. Evet karşılaşmanın ilk dakikalarında istekli görünüyordu Bordo-Mavili ekip. Ancak bu istek, Benfica'nın tempo, kalite ve hünerli oyun kalibresini alt-üst edecek ve de Olimpiyat Stadı'nın uzak diyarlardaki tribünlerini galeyana getirecek mesabede değildi.

Vaziyet böyle olunca Portekiz temsilcisi içten içe kendi şarkısını söylemeye başladı. Avaz avaz "Benim ciddi zaafımlarım var." diye bağırarak Trabzonspor savunmasının konforlu bir ikramı sayesinde de öne geçmeyi başardı. 19. dakikadaki o gole gelmeden önce şu 'ofsayt' meselesine değinelim. İlk maçta Bordo-Mavili ekibin nizami bir golü hatalı ofsayt bayrağı yüzünden gümeye gitmişti. Dün gece de hatalı ofsayt bayrakları bir heyula gibi dikildi temsilcimizin karşısına.

Yenilenmiş bir takımsınız. Kolektif ahengi yakalayacak süreci henüz yaşamamışsınız. Tecrübeli, klas bir rakiple karşılaşıyorsunuz. Bütün bunlara ilaveten hakemlerin hatalı kararlarıyla da mücadele ediyorsunuz. Bordo-Mavili ekibin en büyük talihsizliği işte buydu. Tereddütsüz söylüyorum; Trabzonspor Benfica'yı eleyebilecek potansiyele sahip. Şenol Güneş'in zamanla takıma her anlamda ivme kazandıracağından hiç şüphem yok. Sadece Celustka'nın asisti ve Henrique'nin kitabı golünde bile Trabzonspor'un geçtiğimiz sezonu aşacak rezervlere sahip olduğunu görebilirsiniz.

Neyse dün geceye özgü talihsizliklerin üzerinde sörf yapmaya devam edelim. Temsilcimizin en önemli kozlarından Henrique henüz ilk yarı bitmeden sakatlanıp sahayı terk etmek zorunda kalıyor. İkinci yarının henüz taze anlarında Burak'ın sağ çaprazda yakaladığı pozisyonda top filelerle vuslata gidiyor derken, nazlı nazlı autu boyluyor. Adrian, bir ikili mücadele anında gayri ihtiyari dirseğiyle rakibine temas ediyor. Marifetli hakem bu pozisyondan bir kırmızı kart devşiriyor. Ve bu kadar nasipsizliğin bağrından doğal olarak tur çıkmıyor.

Son söz: Trabzonspor renkli figürlere sahip ekip. Umarız, Avrupa Ligi'nde yoluna devam eder. h.beser@zaman.com.tr

Kaynak: zaman.com.tr, web.archive.org (arşiv bağlantısı)

Dört kahraman, sıfır gol

Hayri Beşer 2011.08.19

Dünkü oyunun dört kahramanı vardı bana göre. Burak Yılmaz, Henrique, İtalyan hakem ve kaleci Tolga. Burak Yılmaz'dan başlayalım. Henüz taze anlarda kendini attırarak futbol kariyerinin unutulmazları arasına defolu bir not düştü.

Hakikat şu ki, bu oyunda bazen hırs akla galebe çalar. Yüreğinizin ve vicdanınızın asla onaylamayacağı sevimsiz ritüellerin kucağına düşebilirsiniz. Ancak bunun da bir makuliyeti vardır. Hakemin ilk düdük sesi tazeliğini korurken arkadan o tekme atmamalısınız. Her şeyden önce arkadaşlarınıza böyle bir haksızlık yapmamalısınız.

Şimdi İtalyan hakemin hissesine düşenlere bir göz atalım. O pozisyonda darbeye maruz kalan Bilbaolu Muniain'in gösterdiği reaksiyon da en az Burak'ın tavrı kadar kırmızı kartlıktı. Lakin hakem, olayı sarı ile geçiştirdi. Oyunun genelinde de Bordo-Mavi renklere karşı aşırı toleranssız davrandı. Şenol hocayı, tribüne göndermesine gelince; bence bu tavrı yaptığı hataların bilinç altında meydana getirdiği hırçnlıktan kaynaklanıyordu.

Ve Henrique. İyi ve kötünün, doğru ve yanlışın çimen üzerindeki en renkli figürüydü. Topu ayağına aldığı anda tribünlere 'işte gücün farkı bu' dedirtiyor. Topla rakibinin arasına heybetli bedenini ustaca yerleştiriyor. Bu sebeple kolay bozulmuyor, katarları peşine takıp ilerliyor. Oyun aklını tam alkışlamaya koyulduğunuz anda ise

sizi hayal kırıklığına uğrattıyor. İlk yarının uzatma anlarında değerlendiremediği pozisyona değinelim. (Halil'in attığı pas enfesti) Henrique o pozisyonda topun kendisine gelmesini beklemek yerine pasın geldiği tarafa yönelse kaleciyi kolay bir feykle boşa düşürecek ve golü atacaktı. Maalesef, kendisinden beklediğimiz o zekice kıvraklığı gösteremedi. İkinci yarıda da oyuna ağırlığını koymasına rağmen son hareketleri hep Bilbaoluların istediği gibi yaptı.

Kaleci Tolga. Öyle bir maç seyrettik ki, Trabzonspor hem farklı kazanabilirdi, hem farklı kaybedebilirdi. Çünkü çok sayıda net kontra gol girişiminde bulunduğu gibi savunmada da aynı şekilde bonkördü. Rakip sizden bir kişi fazla da oynasa bu kadar açık vermemelisiniz. Şayet Şenol hoca bu probleme çözüm üretemezse hedeflerine yürüyemez. Önemine binaen bu hususun altını çizdim. Asıl konum Tolga... Tartışmasız gecenin adamıydı. Bir defa soğukkanlı duruşuyla rakip forvetlerin psikolojisini bozuyor. Ardından o sakın figür, tam bir pantere dönüşüyor. Ayrıca kismetliydi de...

Son söz: Halil'in de oyun zekâsına ve profesyonelliğine bayıldım.

Kaynak: zaman.com.tr, web.archive.org (arşiv bağlantısı)

[Spor Toto Süper Lig'e doğru] Trabzonspor'un en büyük kozu Güneş

Hayri Beşer 2011.09.05

Trabzonspor, oyuncularını elde tutamamanın mahcubiyetiyle transferde parlak bir performans sergiledi. Ancak Şampiyonlar Ligi için beklenti, Sapara ve Vittek'i aşan boyutlardaydı. Her şeye rağmen camianın kuşatıcı enerjisi ve Şenol Güneş gerçeği 'umut' için yeterli.

Trabzonspor, istikrarla en fazla kol kola girmesi gereken bir süreçte baş döndürücü bir değişime yelken açtı. Gerek oyun kalitesi, gerek toplanan puan açısından tarihin en parlak dönemlerinden birine imza atıldıktan sonra bu olup biteni camianın hazmetmesi hiç de kolay değil.

Giden oyuncuların birçoğu 'takım için' asli unsur mesabesindeydi. Ancak ben ne Selçuk'un ne de bir başkasının, özellikle Egemen'in kopuşunu en büyük kayıp olarak görüyorum. Yerinin doldurulması noktasında da endişe yaşıyorum. Çünkü kalitesi ve parlak performansı bir tarafa, gerçek bir karakter bütünleşmesi vardı Egemen'le Trabzonspor arasında. Her şeyden önce tutkulu oyunuyla çok toparlayıcı ve itici gücü takım için.

Efendim bu bahis üzerinde daha fazla sörf yapmadan sadede gelemim. Oyuncuların elde tutulamayışı hem yönetimin hem de teknik heyetin başarısızlığıdır. Bordo-Mavili Kulübü yönetenlerin transfer konusundaki iflah olmaz beceriksizliğini biliyorum. Lakin Şenol Güneş'in bir tutkal vazifesi göremeyişini anlamakta büyük sıkıntı yaşıyorum. Belli ki Güneş, sahip olduğu güç ve saygınlığı yeterince devreye sokamamış. (Bu arada unutmadan altını çizeyim. Yattara ve Jaja gibi isimlerin gönderilmesi son derece doğru tercihlerdi.)

Şimdi madalyonun diğer yüzüne göz atalım. Yönetim, oyuncularını elde tutamamanın mahcubiyetiyle transferde son yılların en parlak performansını sergiledi. Alınan oyunculara gelince; ansızın kapıyı çalan Şampiyonlar Ligi bahtıyarlığından sonraki kısa zaman dilimindeki icraatı başarılı bulduğumu söyleyemem. Yönetim yine iş bitirici olamadı. Beklenti, Sapara ve Vittek'i aşan boyutlardaydı. Daha önce takıma kazandırılan isimler ise

Zokora'sından Henrique'sine Celustka'sından Adrian'ına kadar verimlilik limitleri yüksek oyuncular. Benim öncelikli endişem, savunma kurgusuyla ilgili. Özellikle 'tandem'de ligi ve Şampiyonlar Ligi'ni taşıyacak ahenk yakalanabilecek mi? sorusuna cevap bulmakta zorlanıyorum. Ayrıca forvetler ne denli verimli olacak? Bu da koskoca bir soru işareti. Son vuruş becerisi yeterli olmamakla birlikte rakip savunmanın çıkışını zorlaştıran ve takıma oyunu ileride kurma anlamında büyük katkısı olan Umut'un bu anlamdaki meziyetlerini kim sırtlanacak? Bunun cevabını vermek de kolay değil.

Değişimin getirdiği sancıları bir kenara koyduğumuzda 'güzel ve etkili oyun' istidadı yüksek bir takım kurulmuş olmasını son derece heyecan verici bulduğumu belirtiyim. Şimdi bütün mesele ahenk. Yani uyum. Yani bütünleşme. Yani saha dışında başlayıp saha içinde olgunlaşan bir arkadaşlık düzeyini yakalayabilme. Yani doğru taktik ve sistem stratejileriyle hedefe yürüyebilme. Yani takım olabilme. Ve ve ve...

Henüz ligin başlamamış olması sıkıntı. Şampiyonlar Ligi'ne İnter deplasmanında 'merhaba' diyecek olmak dezavantaj. Şenol hocanın iki, Burak'ın üç maçlık cezaları eksiklik. Yine camianın kuşatıcı enerjisi ve Şenol Güneş gerçeği 'umut' için yeterli.

Bilge bir teknik direktörün merakıma binaen yaptığı şu tespiti hiç unutmadım: "Bir hocanın olaya hakim olması ve takımına ahenkle futbol oynatması için 100 gün yeterli." Yüzde yüz katıldığım bu tespitin ışığında 'Trabzonspor'u nasıl bir sezon bekliyor?' sorusuna cevabım şudur: "Şayet başlangıcı hayal kırıklıkları kuşatmazsa Trabzonspor, Güneş'in rehberliğinde parlak bir sezon yaşar. Devler Ligi'nde de beklenenden fazlasını yapar. Yeter ki 4-5 maçlık periyot yıkımsız aşılabilsin."

YARIN: BEŞİKTAŞ, GALATASARAY

Kaynak: zaman.com.tr, web.archive.org (arşiv bağlantısı)

Bu savunma ile çok zor

Hayri Beşer 2011.09.11

Etrafa gülücükler dağıtan bir futbol beklemek haksızlık olurdu.

Çünkü ne fiziksel, ne kolektif ne de psikolojik zemin buna müsaitti. Hani, Manisaspor için 'Geçtiğimiz yıl kaldığı yerden devam ediyor' ifadesi kullanılabilirdi. Ancak Trabzonspor açısından manzara öyle değildi. Büyük bir değişim kostümüyle sahaya çıkmıştı Bordo-Mavili takım. Üstelik yeterince hazmedilememiş bu yenilenmenin üzerine bir de Volkan Şen muamması çıkmıştı.

Maçın ilk dakikalarındaki Manisaspor heyecanı son derece olağandı. Biraz da ev sahibi oluşun raconu bunu gerektiriyordu. Makukula, Isaac, Yiğit ve Mehmet Güven gibi isimlere sahip bu ekibin, sünepe bir oyuna razı olması beklenemezdi. Ancak Manisaspor'un tempo çitası yeterince yüksek değildi. Buna rağmen Trabzonspor savunmasının kolay aşılabılır bir görüntüsü vardı. Özellikle Serkan'ın koruduğu, daha doğrusu biraz yalnız kaldığı sağ kanattan Yiğit ve Isaac konforlu sokuluşlar yaptı. 20-25 dakikalık süreçten sonra ise Trabzonspor, topu kıta sahanlığında dikkatli bir pres halkası örmeye başladı ve yavaş yavaş kendi şarkısını söylemeye koyuldu. Volkan'ın hazır olmaması, Halil'in oyuna bir türlü ısınmaması ve Colman'ın fizik olarak yetersiz görüntüsü Trabzonspor'un görünen en önemli handikaplarıydı.

Zokora'nın dinamizmi ve çok kolay strateji değiştirme kıvraklığına sahip olması, orta sahadaki ahenksizliğin üzerini bir miktar örttü. Adrian ise takımın sonuca dönük en farklı yüzüydü. Burak'ın golüne kadar Trabzonspor'un iki önemli pozisyonu vardı. İkisinin hazırlayıcısı da Adrian'dı. Burak'ın golü öncesinde ise adeta 'akıl gösterisi' izledik. Sözün özü Adrian sadece önemli bir yetenek değil, aynı zamanda çok iyi bir beyin. Isaac'ın kırmızı kartına da bir parantez açayım. O hareketin karşılığı, atılmaktı. Şaşırtıcı olan ise kırmızı karttan sonra Manisaspor hocasının hakeme tepkisiydi.

İkinci 45 dakikada sahada alkışlık bir Manisaspor vardı. Eksik olmalarına rağmen kora kor mücadele ettiler ve tempoyu yükselttiler. Özellikle 56. dakikada oyuna giren Murat Erdoğan'ın hünerli sol ayağında şekillenen ataklarla Trabzonspor savunmasının arkasına sarkmayı çok iyi becerdiler, nitekim böyle bir pozisyon sonucunda beraberliği yakalamayı başardılar. Aslında bu oyun tarzı Trabzonspor için de avantajdı. Çok geniş alan buldu Bordo-Mavili takım. Ancak dikkatsizlik ve son vuruş sendromu yüzünden farklı kazanabileceği bir oyunda tek puana razı oldu.

Son söz... Trabzonspor, bu savunma ile büyük hedeflere yürüyemez.

Kaynak: zaman.com.tr, web.archive.org (arşiv bağlantısı)

Tribünler boş... Yine de Fener'in en iyisi 12. adam

Hayri Beşer 2011.09.13

Dün gecenin olayına en yakışan sloganı sevgili Fatih Vural bulmuş: "Taraftar asla seyirci değildir." Simon Kuper esintili böyle bir tespit ancak onun gibi romantiklerin yüreğinden dökülür zaten.

Fenerbahçeliler için fazlasıyla duygusal bir başlangıçtı. Olup biteni biliyorsunuz. Üstüne bir de sezona seyircisiz oynama cezasıyla 'merhaba' demek her şeyi daha dramatik hale getirmişti. Tribünler boştu. Ancak taraftar "Ben buradayım." diyordu. Stadın dışında toplanan kalabalıkların sesi camianın içinde bulunduğu duygu anaforunu yansıtıyordu. Taraftarın takımını bu şekilde sahipleniş i alkışlanacak bir davranış. Tabii ki ş ikeyi ve varsa ona bulaş anları lanetlemek şartıyla.

Dönelim mücadeleye. Öncelikle Orduspor Teknik Direktörü Metin Diyadin'i "Oynayalım arkadaşlar." diyerek takımını sahaya sürdüğü için tebrik ediyorum. Diyadin'in elinde futbolun gülümseyen yüzüne hitap eden bir kadro var. O da birçok refikinin hatasına düşmeyerek bu gerçeğe uygun bir anlayış a büründürmüş ekibini.

Başta Emre ve Gökhan olmak üzere F.Bahçe'nin eksikleri çoktu. Bu durum 90 dakika boyunca hissedildi. Orha saha yeterince tempolu ve üretken olamadı. Ayrıca F.Bahçe kanatlarlardan seri süzölüşler de yapamadı. Selçuk son derece çalışkan bir oyuncu. Ancak O'nun ç ıtas ı F.Bahçe'nin oyununu sürüklemeye yetmez. Alex, saman alevi mesabesinde göründü. Genelde kayıptı. Mehmet Topuz, Baroni'nin golünü, hazırlayan aktör olmanın ötesinde takımın en hareketli yüzlerinden biriydi. Ziegler, her haliyle çok iyi bir tercih olduğunu gösterdi.

Peki Sarı-Lacivertli takım total anlamda geçtiğimiz sezonki performans düzeyine ulaşabilir mi? Sahada olmayan yıldızları da dahil etsek bu soruya 'evet' demek rasyonel bir yaklaşım olmaz.

Orduspor'la ilgili olarak da yazılacak çok şey var. Culio gibi önemli bir sprintere sahipler. Şayet Fatih Tekke eski kıvamına biraz yakın olsaydı Karadeniz ekibi, ilk 45 dakikaya rahatlıkla iki gol sığdırırdı. Böylece Saracoğlu

Stad'ndaki serüven çok daha farklı cereyan ederdi.

Oyunun özellikle son bölümleri tamamen F.Bahçe sahasında yaşandı. Ligin yeni ekibi Sarı-Lacivertli takıma adeta deplasman havası soluttu. Yine de Aykut hocanın talebeleri aşırı derecede sakindi. Konuk ekip ise sürekli bir şeyler üretmeye çalışmakla birlikte yeterince kazanma iştahına sahip değildi. Bu yüzden Beşiktaş, Galatasaray ve Trabzon'un başına geleni Fenerbahçe'ye yaşatamadılar.

Son söz: İki takımda da gerçek bir futbol tutkusu yoktu. Maalesef tutkusuz futbolun tadı olmuyor.

Kaynak: zaman.com.tr, web.archive.org (arşiv bağlantısı)

Giuseppe Meazza'da aklın ve cesaretin zaferi

Hayri Beşer 2011.09.15

Rakibin adı kadar futbolu ürkütücü değildi. Trabzonspor ilk 10 dakikayı yaşadktan sonra usul usul kendi şarkısını söylemeye başlayabilirdi. Ancak Şenol Güneş'in estetik mesajlarının aksine ilk yarıda fazlasıyla tedirgin ve özgüvenden yoksundu Bordo-Mavili ekip.

Böylesi üst düzey oyunlarda klas, kalite ve tecrübenin kol kola girmesi gerekir. Daha doğrusu bu evsaflara sahip isimlerin devreye girmesi gerekir. Ancak takımın merkez oyuncusu Colman, fizik olarak bırakın 'Şampiyonlar Ligi'ni, hazırlık maçları kıvamının bile gerilerinde geziniyor. Gücü olmayan futbolcu, ne çabuk düşünebilir, ne de çabuk oynayabilir. Alanzinho da ondan çok farklı değil. Bu iki hünerli ayağın melekelerini konuşturacak performanstan uzak oluşları Trabzonspor'un iki sezon önceki 'Devler Ligi' şampiyonu karşısında çok daha saygın, etkili ve alkışa layık bir oyun sergilemesinin önündeki en büyük engeldi. Oysa Zokora, Cech ve Celustka son derece etkiliydi. Halil, kritik pozisyonların kıta sahanlığından hiç uzaklaşmadı. Tecrübesi ve top saklama yeteneğiyle takımın daraldığı anlarda 'nefes borusu' vazifesi üstlendi.

Savunmaya çok fazla değinmeyeceğim. Çünkü Bordo-Mavili takım, ilk yarıda takım halinde savunma yaptı. En uçtaki Henrique dahi bu halkanın çok dışında değildi. Böyle olunca İnter, dar alanda top çevirmeye mecbur kaldı. İlk yarının son 15 dakikasındaki baskıya rağmen 1-2 net pozisyondan daha fazlasını üretemedi İtalyan ekibi. Kaleci Tolga yine çok başarılıydı. Ancak özgüven problemini çoktan aşmış olması gereken bu milli file bekçisinin ceza alanının kaleye en uzak noktasından yaptığı bir degajda topu orta saha çizgisine dahi ulaştıramaması trajikomiktir.

Trabzonspor ikinci 45 dakikada düşünce olarak da, oyun olarak da farklıydı. Ayağa paslarla, kenardan içeri sokuluşlarla ve derin toplanlarla golün peşinden koşmaya başladı Bordo-Mavili takım. Teknik heyetin yorulan isimleri değiştirmesi de temsilcimizin oyununa olumlu yansdı. Sapara ve Vittek beklediğimden çok daha iyi performans sergiledi.

Trabzonspor, takım olarak geriye çabuk döndü. İnter'in topu çizgiye taşıyarak geniş alan bulma stratejisine geçit vermedi. Buna karşılık çıktığı ataklarda rakip ceza sahasına 3-4 oyuncu sokacak kadar ofansif cesaret gösterdi. Nitekim, Halil'in enfes volesine direk geçit vermediyse de modern sol ayak Celustka, topu filelerle buluşturarak altın harflerle adını geceye yazdırdı. Şampiyonlar Ligi'ne İnter deplasmanında üç puanla merhaba demek büyük başarıdır, dahası zaferdir. Kuşkunuz olmasın Trabzonspor tahmin edilenden çok daha fazlasını yapacak.

Kaynak: zaman.com.tr, web.archive.org (arşiv bağlantısı)

Trabzonspor kazansaydı 'sürpriz' olurdu

Hayri Beşer 2011.09.18

Maç öncesinde şairlerin sultanı Necip Fazıl'ın o eşsiz deyişi aklımda: "Kader beyaz kağıda sütle yazılmış yazı, elindeyse beyazdan gel de sıyr beyazı".

Gizemine erişemeyeceğimiz ve künhüne vâkıf olamayacağımız kader bundan daha iyi nasıl tarif edilebilir? Efendim, bir futbol maçı için fazlasıyla fantastik hatta "Ne alaka?" sadedinde değerlendirebilirsiniz bu satırları. Lakin, ben futbolu kader hakikatini saklandığı تنها köşelerden çıkarak varlığını en fazla hissettirdiği oyun olarak görmüşümdür.

Mesela, önemli başarıların sonrasını düşünün. Avrupa sahalarında imza atılan zaferleri hatırlayın. Akabinde lokal arenada mutlaka puan kaybeder Türkiye temsilcisi. Kazandığını görmek genelde istisnadır. Trabzonspor'un arşivinde de bu istisnaya pek yer yoktu. Hele de rakip bir hafta önce G.Saray'ı sadece skor olarak değil, oyun anlamında da ezip geçen Büyükşehir olunca bir hayli zor üç puana yürümek.

Karşılaşma başladığında görüldü ki, Şenol Güneş'in talebeleri çarşamba gecesine henüz veda busesi konduramamış. Zokora, Adrian ve biraz da Colman'ın dikkat çektiği oyunun keyfiyet boyutu çok zayıftı. İlk 45 dakikada Büyükşehir'in futbol iştahı daha yükseklerdeydi. Özellikle Doka ve Webó, Bordo-Mavili ekibi fena terletti. Ancak takım anlamında belirgin bir üstünlükten söz edilemezdi. Trabzonspor, Volkan'ın direktan dönen vuruşu dışında rakip kalede pek pozisyon bulamadı ilk yarıda. Doğrusu kendi seyircisi önünde böyle bir yavanlığa razı olmak Bordo-Mavili takıma hiç yakışmadı. Şenol Güneş, ikinci yarıda bütün rezervlerini kullanmak istedi. Yorulduğunu düşündüğü ve yeterli verimi alamadığı isimleri değiştirdi. Buna rağmen Trabzonspor, o tempolu ve etkili baskıyı bir türlü rakip kalede kuramadı. Güneş'in ayağa düzgün pas ısrarına Abdullah Avcı 'soğukkanlı duruş' stratejisiyle cevap verdi. Konuk ekip, Trabzonspor'un hamlelerini kontrollü bir şekilde bekledi. Asla reaksiyoner davranmadı. Güçlü rakibine sürekli fren yaptırdı, oyunu yavaşlattı. Topa sahip olduğu anlarda ise son derece akılcı bir anlayışla rakip kaleye yürüdü.

Israrla yazıyorum. Giray-Glowacki ikilisiyle büyük hedeflere yürümek zor. Şenol Güneş öncelikle bu vasatlığa bir çözüm üretmeli. Webó'nun golü 'bu savunma ile olmaz' gerçeğini bir kez daha gözler önüne serdi.

İstanbul Büyükşehir Belediyespor gerçekten lige renk katıyor. Abdullah Avcı ve talebelerini tebrik ediyorum.

Kaynak: zaman.com.tr, web.archive.org (arşiv bağlantısı)

Bugün Burak'la yarın Burak'sız...

Hayri Beşer 2011.10.03

Heyecan var mı?

Var. Hırs var mı? Var. Görev bilinci var mı? Var. Sistem keyfiyeti var mı? Var. Aklın egemenliği var mı? Var. İyi mücadele var mı? Var. Peki ne yok: Güzel oyun... Eskişehir'deki futbol gecesinin ilk 45 dakikalık özeti işte böyleydi.

İki dinamik takımın mücadelesi, bir türlü sökmeyen şafak misali koyu tonlar altında sürüp gidiyordu. Eskişehirspor'un az sayıdaki gol pozisyonunun tamamı, kısa pas örgüsüyle şekillenen savunma arkasına sarkma girişimlerinden ve ceza alanı yakınlarından kaleyi yoklama denemelerinden ibaretti. Aynı şekilde Trabzonspor'un arayışları da, kalabalıkların arasından sıyrılıp cepheden golü bulma fantezisinden fazlası değildi.

Premier Lig müptelası Şenol Güneş'in takımının tek bir fuleli ve estetik kenar bindirmesini izleyemedik. Top sürekli dar alana hapsedildi. Colman'ın soğukkanlı pas servisleri, Volkan'ın hüner gösterileri bu boğucu atmosferi ferahlatacak klas boyutuna erişemedi. Adrian nedense tutuktu. Zokora da kendinden beklenen derecede enerjik değildi. Eskişehirspor'da ise çok koşan isimler vardı. Ancak ismi kalın harflerle geceye not düşülecek iyiler yoktu.

Ben bu tür oyunların çözülme istidadının yüksek olduğuna inanırım hep. Genellikle daha kaliteli ve daha takım olanın artıları devreye girer bir noktadan sonra. Trabzonspor, tahmin ettiğimden de az bekledi. Burak gibi çabuk, güçlü, takipçi ve de hırslı bir forvete sahip olmanın avantajını iyi kullanarak ikinci yarının taze dakikalarında öne geçmeyi başardı. Aynı Burak'ın filelere postaladığı ikinci gol ise sezon sonunda bol bol ekranları süsleyecek mükemmellikteydi.

Trabzonspor gibi oyunu kontrol etme özelliği yüksek bir takım için son yarım saate iki farklı önde girmek büyük avantajdı. Hamleli oynamadan, alan savunması yaparak Eskişehirspor'u üzerlerine çektiler. Böylece zaman zaman kapılarını çalan kontratak fırsatlarıyla farkı artırmayı düşlediler. Ancak birçok karşılaşmada olduğu gibi biraz da skorun getirdiği rehavetle 'son hareketler' konsantrasyon melekесinden mahrum kaldı.

Bu, aslında sadece Trabzonspor'un değil, bütün takımlarımızın temel mantalite sorunu. Umarım, sevgili teknik direktörlerimizin ajandalarında çözüm önerileri mevcuttur. Unutmadan hatırlatayım, bu anlamda umudumun ilk adresi; Türk futbolunun en kitabı hocası Şenol Güneş.

Dünkü maçın kulağıma fısıldadığı bir tüyoyu da sizlerle paylaşmalıyım. Bordo-Mavili takımın 4-5 maçlık bir periyoda ihtiyacı vardı. Bu süreçte çok büyük kayıp vermediler. Bundan sonra daha seyirlik bir Trabzonspor'un huzurlarda olacağına inanıyorum. Ve Eskişehirspor: Lige renk katmaya namzet bir takım. Daha fazlası konusunda ise kuşkuluyum.

Kaynak: zaman.com.tr, web.archive.org (arşiv bağlantısı)

O frikik hesapta yoktu!

Hayri Beşer 2011.10.15

Trabzonspor'un kadrosunu tepeden tırnağa süzünce Şenol Güneş'in vücut dili ile tercihleri arasındaki yaman çelişkiye bir kez daha şahit oldum.

Gerçekten ilginç. Ta uzaklardan seyrederken dahi Güneş'in yüzündeki stres halkalarını rahatlıkla okuyabilirsiniz. İmtimam, temkin, sağlamlılık gibi kavramların zirve yaptığını görürsünüz. İçinizden bu adamın kitabında "Riske asla yer yok." diye geçirirsiniz. Ancak icraatları ile baş başa kalınca bu hislerinizi topluca taca atmak zorunda kalırsınız.

Colman, Adrian ve Volkan Şen gibi kimyaları sahici prese uymayan oyuncularını bir arada oynatmak iç saha gerçeği açısından anlaşılır bir şey. Peki şaşırtıcı olan ne? Tabii ki bu ofansif üçlüye ilaveten bir de Burak'ın yanında ikinci bir forvet endamıyla Brozek'in arzı endam etmesi. Açıkçası cesaret isteyen bir tercihti. Sanırım Şenol hoca, Burak'ın sırtında yürüyen takım olgusundan, başka rezervlere de sahip takım zenginliğini ortaya çıkarmak istiyordu. Fakat Ziya Doğan gibi disiplin ve fiziki güce dayalı futbol oynatmakta mahir bir teknik adamın takımı karşısında akıcı futbol oynamak hiç de kolay değildi. Rakip bir yana Bordo-Mavili ekipte, tempolu oyun melekesinden uzak isimler mevcut. Bu şartlar altında etkili ve düzgün bir pas ağı örülemedikten sonra Ankaragücü'ne bariz üstünlük kurmak kolay olmayacaktı.

Nitekim, ilk yarım saatlik dilimde büyük sıkıntı yaşadı ev sahibi takım. Yenik duruma düştü. Sonrasında ise rakip eksiltme kıvamında ayağa paslarla bir anda sahanın tek rengine büründü. Birbirini kovalayan pozisyonlarda cömert davrandı. Yine de beraberlik golünü buldu.

Mücadelenin özellikle ikinci yarısı gerçek bir futbol gösterisiydi. Ankaragücü'nün savunmanın arkasına akıllıca sarkma stratejisi Trabzon defansının ağırlığı ile birleşince konuk takım bir kere daha öne geçti. İşte o andan sonra Bordo-Mavili ekibin oyun kalitesinden hiçbir şey yitirmeden, tempoyu daha da artırarak rakibe yükleniş futbol adına çok etkileyiciydi. Celustka'nın güven, sorumluluk, beceri ve fiziki yeterlilik dolu golü tribünlerin şarkılarıyla birleşti. Ve maçın başından beri Ankaragücü savunmasının çemberde tuttuğu Burak bu defa, bir frikik golü hikayesiyle geceye damgasını vurdu. Sanırım Ziya hocanın buna dair bir çözüm planı yoktu.

Dün akşam herkesin tahmin ettiğinden daha iyi bir Ankaragücü vardı sahada. Başkent ekibi, akılcı ve mükemmel oynadı. Trabzonspor'un buna rağmen kazanması çok önemliydi.

Kaynak: zaman.com.tr, web.archive.org (arşiv bağlantısı)

Golü kim atacaktı?

Hayri Beşer 2011.10.19

Modern futbolun kuralıdır: Sahada 11 futbolcun varsa eksik olduğunu iddia edemezsin.

Bu sebeple Burak'ın yokluğuyla söze başlamayı laf-ü güzaf kabilinden değerlendiriyorum.

Şimdi Trabzonspor'un ilk 45 dakikadaki oyun serüvenine kısaca göz atalım. CSKA Moskova dar alan futboluna mecbur bırakıldı. Bu da fiziki güç ve sürat gibi ev sahibi takımın lehine olan özellikleri neredeyse sıfırladı. Temsilcimiz, adeta tek blok üzerinde kurgulanmıştı. Savunma, orta saha ve forvet arasında tam bir eklemlenme söz konusuydu. Böyle bir manzarada oyunun sıkışması, yavanlaşması, karşılıklı pas hatalarının ayyuka çıkması dahası bir kör dövüşünün yaşanması beklenirdi. Ancak öyle olmadı, Trabzonspor kısa mesafeli paslaşmalarda son derece başarılıydı. CSKA ile başa baş mücadele etmenin ötesinde rakip ceza sahasına sokulma noktasında daha üretken ve estetikti.

Peki sıkıntı neydi? Cevap gayet basit: Takımın sahada sahici bir forveti yoktu. Sezon başından beri daha geride pozisyonlarda oynayan, hatta bir savunmacı formasyonu sergileyen Halil'in gole yabancılaşmış bir duruşu vardı. Colman'ın takıma nefes aldırma ve oyuna şekil verme kabiliyeti dikkat çekiciydi. Fizik olarak da sanki bir miktar toparlanmış. Ne var ki, Alanzinho hâlâ yeteneklerinin fersah fersah uzaklarında dolaşıyor. Bu sebeple ikinci yarıda kenara alındı. Adrian çok çalıştı, klas işler yaptı ama tempo olarak istenilen düzeyin henüz gerilerinde.

Trabzonspor, gole daha yakın oynadığı halde bir anlık konsantrasyon eksikliği yüzünden 29. dakikada kalesinde golü gördü. Savunma az adamla yakalanmadığı halde Doumbia'ya engel olamadı. Dönüp dolaşıp yine defansın yetersizliğine geliyoruz. Şu aşamada bu probleme çözüm üretme imkanı olmadığı için ne kadar yazsak nafile.

İkinci yarıda temsilcimiz daha ofansif bir anlayışla oynadı. Belli bölümlerde rakibine üstünlük de kurdu. Bu cesur arayış doğal olarak CSKA'ya hayal ettiği kontra süzülüş imkanlarını sundu. Temsilcimiz beraberlik golüne odaklandığı dakikalarda kalesinde ikinci golü gördü. Yorulan Zokora'yla başlayan hatalar silsilesi Celustka'nın alanındaki oyuncuyu unutmasıyla ağır bir faturaya dönüştü. Sonrasında iyice oyundan kopuş ve üçüncü gol.

Trabzonspor, son 15 dakikayı bir kenara koyduğumuzda pozisyon açısından en az rakibi kadar üretkendi. Ancak sahada 'Golü kim atacak?' sorusunun cevabı yoktu.

Kaynak: zaman.com.tr, web.archive.org (arşiv bağlantısı)

Bursa: 1 Burak: 1

Hayri Beşer 2011.10.23

İlk 45 dakikanın özeti: Trabzonspor yalancı güneş gibiydi.

Bursaspor ise gücü bir türlü damlaya dönüşemeyen kifayetsiz yağmur bulutlarını andırıyordu.

Açayım: Karşılaşmanın ilk çeyreklik serüveninde top sık sık Alanzinho, Adrian ve Colman'ın ayağını ziyaret ediyor ve diriliklerinin henüz tazeliğini yaşayan bu üç fiyakalı adam sayesinde Trabzonspor rakibinden daha klas, daha estetik, daha hükmedici bir takım havası veriyordu. Sonra yavaş yavaş 'çalışmanın yeteneğe' galip gelişi çimene hükmetmeye başladı. Bordo-Mavili takımın bilhassa teknik ayakları Moskova yorgunluğunu sırtlarında taşıdıklarını hissettiren bir temposuzluğa gömüldüler. Dar alanda şiddet hızı gayet muntazam aralı paslaşmalar da bu yavaşlığın üzerini örtüyordu.

Bursaspor sahadaki oyun denklemini Trabzonspor'un belirlediği formatın dışına taşımayı başardı. Kenarlardaki boşluklardan sokuldu, bilhassa sağ kanattan sık sık geldi. Ancak ortaya çevrilen paslardaki isabetsizlik ve Bordo-Mavili savunmanın dikkatli kademe yapması ev sahibi takımın golü bulmasını engelledi. Bursaspor, Vederson ve diğer kanattaki bekini de hücum formasyonunda kullanmasına rağmen pozisyon üretkenliği açısından devrenin büyük bölümünde kontra atak futboluna sığınan Trabzonspor'dan daha zengin değildi. Oyunda heyecan ve aksiyon vardı ancak gole namzet pozisyon yoktu.

İkinci yarıya bilhassa Bursaspor, katı kontrol futbolundan sıyrılmış olarak başladı. Ev sahibi takım, agresif bir şekilde rakibinin üzerine gitti. Tribünlerin heyecanıyla birleşen bu baskı golü de getirdi. Ozan İpek'in ısrarla

sürüklediği pozisyonun sonucunda ağlarla buluşan top, bunu iki şeye borçluydu: 1: İştahlı baskı. 2: Trabzonspor savunması.

Bu golde de görüldüğü gibi Bordo-Mavili savunma Şenol Güneş'e "Ben senin daha çok başını ağrıtacağım." diyor. Eksik adamla yakalanmadıkları, adeta Trabzon nüfusunun önemli bir kısmını kale yakınlarına yığdıkları halde top filelerde. Çünkü pozisyonu takip ederken, rakip oyuncuyu unutuyorlar.

Güneş, takımı yenik duruma düştükten sonra hem oyuncu değişikliklerine gitti hem de saha içinde bazı pozisyonlara müdahale etti. Ancak gol, bu hamlelerden ziyade ilk dakikadan itibaren Burak'ın başında nokta nöbeti tutan Serdar'ın hatalı geri pası sonucunda geldi. Burak takipçiliği sayesinde penaltıyı aldı ve yine takımını sırtlayan isim oldu.

Beraberlik, özellikle Trabzonspor açısından dün geceki futbola yakışan bir kostümdü. Bursaspor'un oyundaki etkinliğini yeterince pozisyona dönüştürme sorunu var. Bunun sebebi ise final hareketlerindeki yetersizlik. Yeşil-Beyazlı takımın, bu kadro yapısıyla bu yaman problemi aşabileceğine inanmıyorum.

Kaynak: zaman.com.tr, web.archive.org (arşiv bağlantısı)

Burak'ı yenmek çok zor

Hayri Beşer 2011.10.27

Lütfen bu yazdıklarımı adiyattan teferruat kabilinden değerlendirmeyin. Sebebini izaha girmeden önce sizleri bir pozisyonla baş başa bırakayım: Karşılaşmanın 8. dakikası.

Giray orta sahaya yakın bir noktada topla buluşuyor. Dikine biraz ilerledikten sonra kafasını kaldırıyor ve sağ çizgide kalabalıkların arasından seçirten Serkan'a doğru topu şandelliyor. Top yükseklerde süzülüyor, sonra irtifa kaybedip çimleri incitmemeye özen gösteren bir zarafetle Serkan'ın önüne düşüyor. Elbette bu nefis pası atanın Giray olması önemli. Çünkü o savunan adamdır, yeteneklerinin çıtası bellidir. Durdurmalıdır ve uzaklaştırmalıdır vesselam. Futbol arşidüklerinin Giray tarzına bakış açısı budur. Böyle oyuncuların ince işçilik serenatlarına soyunması eleştirilir, küçümsenir. Onlardan sürekli futbolun kaba ritüellerini yerine getirmeleri istenir.

Ben Şenol Güneş'i en çok da bu ezbere baş kaldırdığı ve estetiğin, yetenek kadar düşüncede saklı olduğunu gösterdiği için takdir ediyorum. Ancak dün gece Trabzonspor açısından oyunun seyri bu sevimli enstantaneye paralel bir kıvamda yürümedi. Güneş, fazlasıyla ofansif bir kadro çıkarmıştı sahaya. İyi pas yapan diri Antalyaspor orta sahası bu durumdan doğru vazife çıkardı. Ve Deniz, hiç de alışmadığımız bir golle arz-ı endam eyledi Avni Aker çimeninde. Bordo-Mavili orta sahanın sahici anlamda topa basamayışını değerlendirerek ileri doğru süzüldü ve talihin açtığı yoldan ilerleyerek konforlu bir gol attı. Eminim topu filelere bıraktıktan sonra değme sprinterlerden hiçbir farkı olmadığı zehabına kapılmıştır!

Trabzonspor ilk 45 dakikada son 10 dakikalık bölüm hariç takım olarak çok formsuzdu. Buna savunmanın kronik zaafları da eklenince Antalyaspor devreyi iki farklı önde kapadı. Güneş'in devrenin bitişini beklemeden Halil'i, Sapara'nın yerine alması Bordo-Mavili takımın oyununa en azından kitabilik kazandırdı. Pozisyonlar gelmeye başladı.

İkinci yarıda Zokora'nın da sahnede oluşu ev sahibi ekibin aksiyonunu iyice artırdı. Antalyaspor kalesinde kurulan baskının gole dönüşmemesi imkânsızdı. Nitekim Burak, güç, sürat ve bitiricilik gösterisiyle yine sahneye çıktı. Zokora'nın atılışı hakem takdiri açısından anlaşılır bir karar değildi. Aynı şekilde Trabzonspor lehine verilen penaltıyı çözmek de kolay olmadı. Ancak son düdüğü çaldığında tabelada yazan 2-2'lik skor gerçek bir futbol adaletiydi.

Son söz: Futbol böyle tempolu oyunlarla güzel.

Kaynak: zaman.com.tr, web.archive.org (arşiv bağlantısı)

Saklı golcünün dönüşü...

Hayri Beşer 2011.10.30

Top onun ayağında gayet uysal. Gideceği menzili biliyor. Yani kitabı bir pasör o. Teknik kapasitesi iyi, oyun zekası da yükseklerde. Üstelik bir yüzü hücumla, bir yüzü savunmaya dönük. Klasik tabirle çok yönlü bir futbol işçisi.

Peki bu meziyetlerin istatistiklere yansımaları nasıl? 9 haftayı geride bırakmışız hâlâ filelerle vuslata eren golü yok.

Sir Colman'ı izlerken, futbolundan etkilenmemek mümkün değil. Her şeyden önce akil oyuncu. Mücadelenin duygusal atmosferine kendini kaptırıp savrulmuyor ya da kural dışılıklara başvurup atılmıyor. İyi, güzel, hoş ama fotoğraf da ortada. Onun pozisyonundaki bir oyuncu sezonu en azından 10-12 golle tamamlar. Ancak sevgili Colman'ın ne zaman siftah yapacağı belirsiz. Trabzonspor'un Burak'a bu denli mâhkum kalması biraz da o ve yüzü gole dönük diğer oyuncuların verimsizliklerinden kaynaklanıyor.

Dün gece Colman, sağına soluna pas servisleri yaparken ben bunları düşünüyordum. Kesinlikle Trabzonspor'un çok daha iyisine ihtiyacı var. Özellikle de Şampiyonlar Ligi'nde mücadele eden bir takımın merkez oyuncusu daha üretken ve sonuca dönük olmalı. Üstelik Colman fizik olarak da henüz kıvamını bulabilmiş değil.

İlk 45 dakikanın özetine gelince... Gaziantepspor ile Trabzonspor sanki özel bir protokol imzalamıştı. Birkaç dakika Bordo-Mavili renkleri hüküm sürüyor, çabılıyor ve golü zorluyor. Sonra Kırmızı-Beyazlı kramponların gösterisi başlıyor. Son derece hızlı ataklarla sokuluyorlar, kenarlara akıyorlar, her türlü atraksiyonla golün düşünüyüyorlar. Devre bitene kadar bu döngü devam etti. Ancak fileler topla buluşamadı. Çünkü iki takım da savunmada çok dikkatliydi. İki takım da top rakipteyken kalabalıktı. Bu sebeple ne Trabzon ne de Antep heyecan ve coşkunun kapısını çalmaktan öteye geçemedi.

Bordo-Mavililer orta sahada arzuladıkları üstünlüğü kurmakta çok zorlandılar. Çünkü Olcan'ı, Orhan'ı, Binya'sı, Sosa'sı, Muhammed'i, Popov'u ve tüm savunma oyuncularıyla çok diri, hareketli ve teknik düzeyi yüksek bir ekip görünümündeydi ev sahibi takım.

Trabzonspor'un ikinci 45 dakikalardaki baskılı oyunu artık bir klasiğe dönüştü. Bunda takımın fiziki diriliğinin yanı sıra Şenol Güneş'in yaptığı değişikliklerin de etkili olduğunu görüyoruz. Ancak dünki oyunda Antep kalesinde yıldırıcı bir baskı kurulamadı. Ev sahibi takımın pozisyon üretkenliği rakibinden geri değildi. Bordo-Mavililerin çok zorlandığı anlar oldu. Oyunun son bölümlerinde ise Trabzonspor, daha arzulu oldu. Son ana

kadar devam eden bu kazanma isteği sahalara dönen Henrique'nin Halil'in önüne bıraktığı nefis pas neticesinde meyvesini verdi. O golde Halil'in pozisyonu süzüşü, topu verip alışı ve son vuruşu tecrübeyle yoğrulmuş klas ayaklara has bir futbol ritüeliydi.

Son söz: Kalitenin önünde sonunda kendini göstermek gibi bir özelliği vardır.

Kaynak: zaman.com.tr, web.archive.org (arşiv bağlantısı)

Seyredenler seyredemeyenlere anlatsın

Hayri Beşer 2011.11.07

Şenol Güneş'ten Şota Arvaledze'nin takımına: "Kenar mahallelerde volta at ama asla şehir merkezinde karşıma çıkma." Dünkü Trabzonspor-Kayseri oyunu için yapabileceğim en öz ve özet analiz bu.

Güneş'in fermanına mutlak iteatin böylesine doruklarda yaşandığı bir mücadeleye bu sezon ilk defa şahit oluyorum. Borda-Mavili takım, top rakipteyken üçüncü bölgede konuk ekibe sonsuz özgürlük tanıyor. İkinci bölgenin derinliklerine kadar bu ahval ve şeraitte çok fazla değişiklik olmuyor. Ancak o noktadan sonra yağmurun bardaktan boşalma halini anımsatan bir dökülüşle bütün enerjisini topun bulunduğu alana boca edip sazi eline alıyor. Ardından daha önceki maçların aksine dikine ve etkili bir pas örgüsüyle gole doğru "yelkenler fora" diyor.

Ve sahnede seyredilesi bir Alanzinho var. Top onun ayağına vardığı anda etrafına gülücükler dağıtmaya başlıyor. Fasilalarla huzura gelen doyumsuz bale gösterileri tribünlerin aklını başından almaya yetiyor. Hollanda firması adeta o oynasın diye zemini yenilemiş. Topu alıyor, duracakmış gibi yapıyor, sonra birden hareketleniyor. İki kişinin arasına dalıp slolamlarla süzülürken, vücudu bir yay gibi geriliyor ve o anda kazandığı hız sayesinde rakibiyle arasında geniş bir mesafe bırakıyor. Topa mutlak manada sahip olduktan sonra bu denli müthiş hızlanmak sanırım Messi'den sonra ona ait bir mazhariyet. Biliyorum bu benzetmeyi çok mübalağalı bulacaksınız. Ama Messi ile Alanzinho aynı şarkının dizeleridir. Peki fark nedir? Şudur efendim: Birinin bestesi kıvamını bulmuştur, diğerininki bulamamıştır. Bundan sonra bulması da o kadar kolay değildir.

Alanzinho, fizikî yorgunluğun kendini hissettirdiği son 10 dakika hariç tartışmasız sahanın en keyifli, en estetik, en efektik figürüydü. Onun yanı sıra Adrian, Colman, Zokora, Serkan ve diğerkleri de formlarının zirvesindeydi. Trabzonspor'un oyunu, tepeden tırnağa sorumluluk duygusuyla örülüydü. Kayserispor'un golü ise o bilincin sekteye uğradığı kısa bir anın mahsulüydü. Yani 2-1'lik skorun çok daha üzerinde bir performans ortaya koydu Bordo-Mavili ekip. Sahada önce bir takım vardı, sonra da o takımın parıltılı yetenekleri.

Trabzonspor'un bilhassa ikinci golü tarife muhtaç bir güzellikteydi. Olay birinci adamla başlıyor, yani Tolga ile. Başarılı file bekçisi, topa sahip olur olmaz degaj saçmalığına başvurmadan eliyle seri bir şekilde oyunu kuruyor. Pozisyon su gibi akıyor. Top Adrian'ın hünerli ayaklarında 'düşünme evresi'ni de tamamlıyor ve savunmanın arkasındaki boşluğu çok iyi süzen Zokora'nın önüne enfes bir pas iniyor. Zokora hiç beklemeden asil bir dokunuşla golün efendisini görüyor. Burak da, karşı karşıya pozisyonlarda topa nasıl vurulacağını gösteren bir plaseyle Kayserispor filelerini ziyaret ediyor.

Top çizgiyi net bir şekilde geçtiği halde geçerli sayılmayan Burak'ın frikik golüne de değinmek istiyorum. Kayserispor kalecisi, bu oyuncunun Ankaragücü maçında attığı golden çıkardığı dersle açık köşede çok iyi

pozisyon aldı. Ancak Burak bu defa barajın üzerinden enfes bir vuruş çıkardı. Top üst diğere vurup içeri düştü, sonra tekrar dışarı çıktı. Buna rağmen orta hakem, yardımcısının uyarısına dahi gerek duymadan o nizami golü tespit edebilmeliydi. Çünkü o pozisyon bir serbest atışın akabinde yaşanıyordu ve hakem bulunduğu nokta itibarıyla topun çizgiyi geçip geçmediğini görebilecek konumdaydı. Maalesef hakemlerimiz hem maçların sonuçlarını etkileyecek, hem de kendilerini tartışılır hale getirecek bu tür hataları sık sık yapıyorlar. Bu denli formsuz olmaya hakları yok.

Son söz: Bayrama layık bir oyundu. Lakin bu güzelliğin tek faili Trabzonspor değildi. Kayserispor'u da tebrik ediyorum.

Kaynak: zaman.com.tr, web.archive.org (arşiv bağlantısı)

O direğe bir sözüm var

Hayri Beşer 2011.11.23

Doğru pozisyon almak yetmez.

Rakibin aksiyon debisine paralel bir düşünce ve sezgi hızıyla takip edeceksiniz oyunu. Maalesef futbolumuz hâlâ bu kitabi boyutun gerilerinde yürüyor. Öyle olmasa Trabzonspor 18. dakikada Alvarez ile Milito arasındaki mahalle maçı sadeliğindeki bir verkaş neticesinde kalesinde golü görür müydü? O esnada savunmada kâfi derecede adamınız var. Rakip çok yüksek tempoda da gelmiyor üzerinize. Buna rağmen basit bir atraksyonun önünde diz çöküyorsunuz.

Neyse şimdi hikâyenin güzel tarafına yelken açalım. Trabzonspor'un golü kalesinde gördükten sonraki tempolu, isabetli ve de efektif paslaşmaları, her rakibi sarsacak güzellikteydi. Colman o süreçte sorumluluk aldı, bildiğimiz Colman'ı aşan bir çabuklukla pas servislerini yapmaya başladı. Onun yönlendirdiği ataklar, önce Burak'ın savunmanın arkasına çok iyi sarktığı ama son dokunuşu tam yapamadığı bir pozisyonla kendini gösterdi. Ardından Halil'in sert şutunda Samuel'e çarpan topun üst direği de selamlayarak filelerle buluşmasıyla meyvesini verdi.

O beş dakikalık muhteşem görüntü golle birlikte yerini İnter'in kalite ve tecrübeyle yoğrulmuş tempo soğutuculuğuna bıraktı. Ancak dakikalar ilerledikçe temsilcimiz, başta Alanzinho, Colman ve Halil gibi topu hem iyi kullanan, hem de iyi saklayan oyunculara sahip olmanın avantajıyla rakip kaleye sahici tehditler göndermeye başladı. Şayet final hareketlerinde daha klas olabilseydik ve İnter savunmasındaki Samuel ile Lucio ikilisinin yüksek performanslarını aşılabildik devreyi kesinlikle önde kapatırdık.

İkinci yarıdaki oyunun ana teması 'risk'ti. Trabzonspor rakibin adını boş vermiş bir cesaretle golün düşünüyordu. Bu yüzden soğuk terler döktüren kontra ataklara da maruz kaldı ama İnter kalesinde birçok net pozisyon buldu.

Temsilcimiz, sürekli yüksek tempoyla güçlü rakibinin üzerine yürüdü. Bu yorucu baskıya rağmen Şenol hoca, fizikî gücü yüksek, çalışkan ve mücadeleci Serkan'ın yerine Adrian'ı sahneye sürerek önemli bir teknik adam cesareti gösterdi. Daha doğrusu "Ben bu maçı kazanmak istiyorum." dedi. Nitekim, ısrarlı bir atak neticesinde top geldi Adrian'ın kafasıyla buluştu. O da enfes bir vuruş tekniğiyle köşeden fileleri ziyaret etmek istedi. Ne var ki topun girmeyeceği vardı, gitti direğin içinden geri döndü. Şenol hoca yine inadından vazgeçmedi.

Henrique'yi de devreye soktu. Ve Trabzonspor'un kazanma arzusu son dakikaya devam etti. Hakemin bitiş düdüğü çaldığında ise gülen taraf İnter oldu.

Son söz: Kazanmanın tek şartı hak etmek değildir.

Kaynak: zaman.com.tr, web.archive.org (arşiv bağlantısı)

Carvalhall'in örtüsü....

Hayri Beşer 2011.11.28

Fantastik bir oyun olacağı düşüncesindeydim ama sonuca dair net bir fikrim yoktu.

Çünkü Beşiktaş'ın bu maça kadarki uyum ve istikrardan mahrum performansından ziyade sahip olduğu futbolcu kalitesiyle ilgiliydim. Ve Trabzonspor'un her geçen hafta yükselen estetik limiti 'sıradışı bir futbol gecesi'nin yaşanacağını fısıldıyordu kulağıma. Ve ilk 15 dakikadaki tempo ve pozisyon akışı bu tahayyülümü doğrular nitelikteydi.

Beşiktaş hareketli ve delişmen bir takım görüntüsünde. Trabzonspor da, rakibinin hızlı girişini bir an önce sindirerek kendi şarkısını söyleme düşüncesinde. Bu karşılıklı temponun oyunun genel karakteri olacağı kanaati dakikalar ilerledikçe kırıldı. Beşiktaş üçüncü bölgeden tamamen çekildi. Bordo-Mavili ekibi ikinci bölgenin ortalarında karşılamaya başladı. Büyük takım melodisinden ziyade mütevazı ekip senfonisini mırıldanmaya koyuldu. Trabzonspor rakibin olabildiğince alan daraltmasına rağmen çok paslı pozisyon kurgulama girişimleriyle sahanın bütün metrekairelerinde topla vals yaptı. Ancak o hayati problemi yüzünden düşünüyordu golün kapısını aralayamadı.

Nedir o problem, diyeceksiniz. Hemen izah edeyim. Bordo-Mavili ekibin ofansif çeşitliliği yok. Yani metot zenginliğine sahip değil. Savunmanın arkasına yapılan koşular ve derin paslarla sonuca gitmenin ötesine geçemiyor Şenol Güneş'in talebeleri. Basketbolda da böyledir. Skor yükünün ağırlıklı olarak bir oyuncunun üzerine bindiği takımlar genelde kaybeder. Trabzonspor'un yaşadığı kısırlığın özeti budur. Burak'ta düşme emareleri var ki bu normaldir. Ayrıca rakip savunmalar tarafından çok iyi marke ediliyor. Dün gece başta Egemen olmak üzere Beşiktaş defansının amansız baskısı altında boğulup gitti, denge kıvamını kaybettiği için de sonlara doğru yakaladığı pozisyonlarda diri vuruşlar yapamadı.

Israrla altını çiziyorum Egemen, Trabzonspor'un en büyük kaybıdır. Hem çabuk, hem soğukkanlı, hem topu oyuna iyi sokuyor, hem de duran toplarda takımın gizli ofansif gücü oluyor. Bordo-Mavili ekip, Egemen'le birlikte bu özelliklerden de mahrum kalmanın sıkıntısını yaşıyor. Kornerlerden, duran toplardan gol bulamıyor. Bunun ötesinde kapanan savunmalara karşı etkili bir çözüm olan ceza sahası dışı şutlarla da fileleri havalandıramıyor. Colman takımın merkez oyuncusu ama attığı en son golü hatırlamak için hafızalara anjiyo yaptırmak gerekiyor! Sadede gelirsek Carvalhal, Trabzonspor'un kilitlenip kaldığı ofansif stratejinin üzerine Siyah-Beyaz bir yorgan örttü ve Avni Aker'den istediğini aldı.

İkinci yarıda Bordo-Mavili takım, topa daha fazla sahip olduğu için etkili görünen taraftı ancak arkada çok boşluk bıraktı ve orta saha dönmekte zorlandı. Beşiktaş bu zaafı gayet iyi değerlendirdi ve sayısız kontra pozisyon buldu. Şayet Querasma, son vuruşlarda daha becerikli olabilseydi Siyah-Beyazlı takımın golü penaltıya kalmazdı.

Penaltı kararı doğruydu, birkaç dakika sonrasında İbrahim Toraman'ın Burak'la mücadelesinde topa elle teması ise hakem takdirine kalmış bir pozisyondu. Hüküm biçmek kolay değil ama o pozisyonun ruhunun iyi okunduğu zaman verilmesi gereken kararın penaltı olması gerektiği kanaatindeyim.

Son söz: Hep aynı yolda yürürseniz kolay avlanırsınız.

Kaynak: zaman.com.tr, web.archive.org (arşiv bağlantısı)

Burak durdu ama savunmanın duracağı yok!

Hayri Beşer 2011.12.03

Oyunun henüz taze dakikaları... Burak ceza sahasının sağ çaprazında topla buluşuyor. Dikine yürür gibi yapıp son derece atletik bir fevkle ters bir dönüş yapıyor.

Rakibinin bu manevraya ayak uydurması zor, oracıkta kalıyor. O ana kadar bitirim bir forvet gösterisi seyrediyoruz. Ama sonrasında... Burak bu tür dönüşlerde birçok klasik golcünün başvurduğu bir ezberi vizyona sokuyor.

Nedir o? "Rakibin belini kırıp önünü boşalttıktan sonra topu ters köşeye vurmak." Bu vuruş tekniği genelde file bekçilerini çaresiz bırakır. Ancak bir şeyi ihmal etmeyeceksiniz. Vurduğunuz yer ile kale arasındaki açı kıvamı uygun değilse çerçeveyi bulamazsınız. Burak, bu önemli detayı ıskaladığı için topu konforlu bir plaseyle bırakabileceği köşeyi göremedi. Daha önemli olanı ise şu: Eminim bundan sonra da benzer pozisyonlarda yine aynı ezbere başvuracak Burak ve Buraklar. Böylece çok kolay goller kaçacak.

Bu sebeple özellikle gol adamları maçları maçlardan sonra bir kez daha yaşamalı. Yapamadıkları üzerine kafa yormalı. Ve akıl teknik adam bakışıyla yoğrulmuş stil zenginlikleri kazanmalı. Burak, ince bileklere ve üst düzey bir teknik kapasiteye sahip olmamakla birlikte bana göre Türk futbolunun son yıllarda yetiştirdiği en modern forvet tipidir. Ancak rafine edilmesi gereken birçok özelliği var. Öncelikle kaleye sırtı dönük pozisyonlarda topu daha olumlu kullanmayı öğrenmesi gerekiyor. Ayrıca Burak aksiyondan beslenen bir oyuncu. Durarak oynamak sadece onu değil, tüm takımı silikleştiriyor.

Bordo-Mavili takımın on birinde daha önceki karşılaşmalardan dört farklı isim vardı: Volkan Şen, Sapara, Adrian ve Henrique. Bu hem rakiplerin stratejisini zorlaştırmak hem de bütüncül anlamda kadroyu diri tutmak açısından doğru bir rotasyondur. Nitekim oyun, Trabzonspor'un dilediği gibi bir akıntıda yürüdü 23. dakikadaki Sivasspor golüne kadar. Sonrasında ise ev sahibi takım daha hevesli ve etkileyici bir havaya büründü. Erman ve Pedriel'in parıltılı performanslarına tüm takım eşlik etti.

Trabzonspor, ikinci yarıda rezervlerini yeniden devreye soktu. Volkan'ın hareketliliği Henrique'nin takipçiliğiyle birleşince beraberlik golü gecikmedi. Sonra yine Sivasspor'un asla 'savunma sünepeliği'ne savrulmadığı ama Bordo-Mavili takımın daha baskın, daha olgun görüldüğü bir oyun seremonisi tribünleri selamlamaya başladı ve Trabzonspor, bu ılık futbol atmosferinde kendi marifetinden ziyade talihin tebessümü sayesinde öne geçmeyi de başardı.

Bana göre Sivas deplasmanında bu kadar oynamak kazanmak için kâfiydi. Üstelik rakibin ikramıyla galibiyet golü de gelmişti. Ne var ki, Trabzonspor'un 'ağır ve vasat savunma' gibi kısa vadede çözümü zor bir problemi

var. O problemin arasından sıyrılan Erman gecenin son sözünü söyledi.

Gecenin özeti: Trabzon oynayabildiği kadar kazanmasını bilmiyor.

Kaynak: zaman.com.tr, web.archive.org (arşiv bağlantısı)

Fener 10 değil, 9 kişilik Trabzon'u devirdi

Hayri Beşer 2011.12.19

Öncelikle iki takımın da sığınacakları liman sabırdı.

Çünkü ne Fenerbahçe'nin Kadıköy coşkusu arkasına alarak riskli bir saldırganlıkla rakibinin üzerine yürüme lüksü vardı ne de Trabzonspor'un 'yelkenler fora' diyecek mecali. Bu sebeple özellikle Mehmet Topuz'un golüne kadar 'top' Fenerbahçe'nin güdümünde göründüyse de oyunun karakterine en uygun tanım denge ve kontroldü. Gerek atılan gol, gerekse girilen pozisyonların fotoğrafları da bu gerçeği ayan beyan ortaya koyuyordu.

İlk yarıda hem Sarı-Lacivertliler hem de Bordo-Mavililer gole yaklaştıkları anları sadece ve sadece duran toplara borçluydu. Emre'nin ortalıklarda özgürce cirit atmasına karşılık Trabzonspor savunması ile orta sahası Alex'in kıta sahanlığını olabildiğince daralttı. Brezilyalı yıldız, yeterince topa hükmedemeyince de aktif oyunda Fenerbahçe'nin pozisyon üretmesi zorlaştı. Selçuk'un çalışkanlığı ve Stoch'un hareketliliği sadece ceza sahası yakınlarına kadar görkemli gösterebildi Fenerbahçe'yi.

Ev sahibi takımın Mehmet Topuz'la kazandığı golde ise bu oyuncu kadar Bordo-Mavili savunmanın da payı vardı. Top korner atışından geldiği halde Trabzonspor'un savunmacıları adam paylaşımında Mehmet'i unutunca Tolga, Gençlerbirliği maçındakinin benzeri bir gole mani olamadı. Aslında Trabzonspor da daha önceki karşılaşmalara nazaran rakip kalede duran toplarda daha etkiliydi ancak son vuruşlardaki yetersizlik yüzünden fileler havalanmadı.

Ve gecenin önemli aktörlerinden biri de Cüneyt Çakır'dı. İlk yarıda bariz şekilde Gökhan Gönül'e ikinci sarı kartı göstermedi. Böylece oyunun gidişatında başrol oynadı. Sonra ikinci yarıda Gökhan Gönül'ü düşürdüğüne vehmettiği Aykut'u ikinci sarı kartla dışarı gönderdi. O pozisyonda Gökhan'ın hakeme gidip faule maruz kalmadığını söylemesi, bu sezon şahit olduğumuz en güzel davranıştı. Bana göre o pozisyon tartışılır çünkü temas gerçekleşmemiş olsa da Aykut'un girişi kontrolsüzdü. Buna rağmen Gökhan'ın tavrı tek kelimeyle mükemmeldi.

Trabzonspor'un sahada 10 kişi kaldıktan sonraki mücadelesi göz kamaştırıcıydı. Bir ara Fenerbahçe'nin bütün dengesini altüst ettiler. Ancak Şenol hoca kritik bir hata yaptı. Orta sahadaki aktörleri azaldığı halde Henrique'yi Serkan'ın yerine sahneye sürdü. Halbuki değil 90 dakika, bu haliyle 900 dakikalık bir oyunda dahi bir şey yapması mümkün görünmeyen Burak'ı kenara çekerek farklı bir varyasyon deneyebilirdi. Böylece o baskı kırılmazdı.

Bordo-Mavili takım bana göre Aykut'un atılmasından sonra sahada 9 kişi kaldı. Çünkü Burak hiç yoktu. Yine de çok saygın bir mücadele ortaya koydu Trabzonspor. Ancak bir takım üst üste dört kritik maçını da kaybediyorsa orada sorgulanacak çok şey var demektir.

Kaynak: zaman.com.tr, web.archive.org (arşiv bağlantısı)

Hoş geldin 10 dakikalık Barcelona...

Hayri Beşer 2012.01.08

Saygınlık başka bir şeydir. Ona giden yol sadece kazanmaktan ve kupalı takım olmaktan geçmez.

Renklerinize gönül vermeyenlerin dahi sizi seyretmekten keyif aldığı bir ahengi yakalayabilerseniz işte o zaman 'saygın takım' payesine erişirsiniz. Geçtiğimiz sezonun ilk yarısındaki Trabzonspor'un asıl farklılığı buradaydı.

Top, Bordo-Mavili futbolcuların ayağına geldiği zaman etrafına gülücükler dağıtıyordu. Ahenkli paslaşmalar iştahlı ve yardımlaşmalı oyunla el ele vererek tribünleri selamlıyordu. Bu yüzden sahaya talebelerini "Oynayalım arkadaşlar" fermanıyla süren Şenol Güneş'in takımına küçük Barcelona benzetmesi yapılıyordu. Lakin maratonun ikinci yarısında gerek hesapta olmayan puan kayıpları, gerek kadro yapısındaki değişiklikler, gerekse yarışın vahşiliği o sevimli futbol panosunu duvardan kaldırıp yerine derinliğini ve estetiğini kaybetmiş bir stres portresini astı.

Bu sezon da pek göremedik o saygın takımı sahalarda. Kayseri ve İnter maçlarında hafif tebessüm etti o kadar. Dün de 80. dakikaya kadar arz-ı endam etmedi. Elbette yeni transfer Olcan'ın getirdiği hareketlilik fazlasıyla hissediliyordu. Genç futbolcunun sol taraftan sokularak ortaya bıraktığı toplar, her şeyden önce Trabzonspor'un oyununda yeni bir renklilik olarak dikkat çekiyordu. Artık ceza sahası içinde karambol pozisyonlar oluşabiliyordu, şut imkânları doğuyordu. Olcan'la gelen zenginliklerdi bunlar. Yine de Trabzonspor, tribünlerin hayalini kurduğu etkinlikten çok uzaktı.

80. dakikada Burak'ın attığı golden sonra ise bütün özlemler sahaya indi adeta. Colman'ın açtığı yoldan herkes sanat icra etmeye koyuldu. Rakip eksiltmenin, etkili pasın, savunma arkasına adam kaçırmanın birbirinden güzel örnekleri sunuldu. Olcan'lı, Colman'lı, Burak'lı bu koroya, kulübeye demir attığı için küseceği düşünülen Alanzinho'nun da eşlik etmesi Trabzonspor'un ne denli yetenekli bir kadroya sahip olduğunun göstergesi. Şayet Bordo-Mavili ekip, yoluna dün son 10 dakika bıraktığı yerden devam edebilirse sadece Trabzonsporluların değil, bütün futbolseverlerin keyifle seyredeceği bir takım haline gelir.

Son sözümüz Burak'a... Rüya gibi bir başarıya doğru koşuyor. İki gol atarak yine takımını sırtladı. Ancak başarıları, yanlışlarını örtmemeli. Bir pozisyonda Aykut'tan beklediği pası alamayınca arkadaşını azarlaması ve eldivenlerini fırlatması hiç yakışık almadı.

Kaynak: zaman.com.tr, web.archive.org (arşiv bağlantısı)

Fener'in farkı Caner'di

Hayri Beşer 2012.01.17

Fenerbahçe'nin sahada estetik bir duruşu var. Nasıl mı? Bir defa topun özgürce dolaşabileceği bir taktik diziliş çerçevesinde yaşıyor oyunu.

Sol taraftaki Gökhan Gönül'ün taç çizgisiyle arasındaki mesafe santimlerle ölçülebilecek yakınlıkta. Sağda görmeye alıştığımız Stoch, Alex'in yokluğunda daha içe dönük pozisyon alsa da dar alanlara hapsedmiyor kendini.

Bu manzara kenar ortalarına çok fazla başvurulmuş klasik hücum modelini işaret ediyor ama Fenerbahçe ısrarla daha modern bir tarzı deniyor. Driplinglerle, seri paslaşmalarla, savunmanın arkasına seri sokuluşlarla golün düşünüyorduk. Stoch, ters çalımlarla çok kolay adam eksiltiyor, bununla da kalmayıp isabetli paslarla arkadaşlarına pozisyonlar hazırlıyor. Caner içindeki enerjiyi zapt edemez bir halde ceza sahası yakınlarında rakip savunma için korkutucu bir heyûla gibi dolaşıyor. Müthiş işler yapıyor, rüzgârla el ele vermiş gibi önüne geleni savurarak alıp başını gidiyor. Emre ve Baroni ise kendilerini zorlamaya dahi gerek duymadan oyunu rakip sahaya taşıyor.

Buna rağmen ilk 45 dakikada gol gelmiyor. Çünkü yorucu sprintlerin ardından girilen pozisyonlarda son vuruşlara yeterince dirilik payı bırakılmıyor. Ama bundan daha önemlisi kâh yakın mesafeden verilen paslarda, kâh kafasına kondurulan hava toplarında, kâh kaleciden dönen pozisyonlarda Bienvenu, üzerine düşeni yapamıyor.

Manisaspor'da Simpson, İsaac, Kahe, Akaminko gibi özellikli ve atletik futbolcular var. Ne var ki takımın merkez oyuncusu yok. Bu yüzden sadece reaksiyona dayalı bir strateji uyguluyorlar. Konforlu gelen Fenerbahçe, arkasında genişlikler bırakıyor. Bu sayede zaman zaman pozisyon fırsatları ev sahibi takımın kapısını çalıyor. Ancak çoğalmaktan çekindikleri ve ofansif ayaklar milimetrik pas inceliğine sahip olamadığı için sadece ceza sahasına kadar sokulabiliyorlar o kadar.

Böyle bir ilk 45 dakikanın ardından Fenerbahçe ikinci yarıya çok daha iştahlı başlıyor ve Stoch-Caner birlikteliğinden güzel bir gol çıkıyor. Golden sonra Sarı-Lacivertli takım adına fark parıltısı veren bir atmosfer oluşuyor ama Manisaspor sürpriz yaparak beraberliği yakalıyor. Sonrasında Sarı-Lacivertli takım, birkaç dakikalık şaşkınlık süresi yaşıyor. Toparlandığında ise direnci ve dikkati artmış bir rakip buluyor karşısında. Oyun kısırlaşıyor, ev sahibi takımın tutkudan yoksun kontra çıkışları sonuç vermiyor.

Gözler, son dakikalarda gecenin en yok adamı Bienvenu'nun yerine giren 17 yaşındaki Recep'e odaklanıyor. Lakin top onunla vuslata erme noktasında pek istekli davranmıyor. Maçın beraberlikle biteceğine dair düşüncelerin netleştiği uzatma dakikalarında ise Baroni itiraz dilekçesini Manisaspor filelerine bırakıyor. Böylece F.Bahçe kolay gibi görünen geceden zor da olsa üç puan çıkarmanın mutluluğuyla sahayı terk ediyor.

Kaynak: zaman.com.tr, web.archive.org (arşiv bağlantısı)

Trabzon'un böyle bir derse ihtiyacı vardı

Hayri Beşer 2012.01.22

Önce Karabükspor'un hakkını verelim. Stratejilerini durdurmak ve mücadele üzerine kurmuşlardı. Kararlılıkla uyguladılar.

Bir de bunun üzerine akıl süzgecinde kotarılmış sarsılmaz bir oyun disiplini serpiştirince sahadan galibiyetle ayrılmayı başardılar. İlk on birlerinde 5 yeni isim vardı. Bu zenginlik her açıdan ev sahibi takımın oyununa olumlu yansdı.

Mustafa Sarp, iyi bir bozguncu olmanın ötesinde orta sahayı transit alan gibi kullandı. Güven, Karabükspor'un en olgun ayaklarından biriydi. Doğru pas tercihleri ve iyi top saklama özelliğiyle dikkat çekti. Mehmet Yıldız, Sivasspor günlerinden esintiler sundu. Topa sanki ayaklarıyla değil de bütün bedeniyle hükmediyor. Güçlü fiziğiyle markajcısının menzile girmesini engelliyor. Bu oyalama taktiğiyle etrafındaki savunmacı sayısını çoğaltırken, arkadaşlarının rakip sahaya göç etmesine zemin hazırlıyor.

Dakikalar ilerledikçe görüldü ki, Karabükspor'un önceliği savunma. Kendi ceza sahaları üzerinde müthiş kümelenerek rakibin teknik ayaklarının etkili pas servisi yapma alanını daralttılar. Bu anlamda kaygan zemin de kendilerine yardımcı oldu. Ama daha önemlisi Trabzonspor'da; futboldan bıkmış, içinde oynama hevesi çalınmış bir takım havası vardı. Ne Alanzinho ne de Colman sahip oldukları hüner ve ayrıcalıkları pratiğe dönüştürebildi. Her an ayakları kayacak, her an yere düşecek bir halleri vardı. Aykut da diri fiziğini, bakan gözlere ilham ettiği performanstan çok uzaktı. Trabzonspor'da sadece Olcan'ın şartları zorladığını söyleyebiliriz.

Peki, Napolyon'un o meşhur 'para para para' sözünü 'savunma, savunma, savunma'ya çeviren, kontrataklara da çok pervasızca çıkmayan Karabükspor ile defansın arkasına atılacak paslarla sonuca gitmeye çalışan Trabzonspor arasındaki kısıtlanmış böyle bir oyunda gole nasıl kavuşulurdu? 1: Duran toplar, 2: ceza sahası yakınlarından atılacak şutlar, 3: Driplinglerle sokuluşlar ve hiçbir strateji dinlemeyen 'milimetrik kondurma paslar'. Başta Alanzinho olmak üzere son şıkkı yapmaya namzet oyuncular formsuzdu. Uzaktan şut, zaten Trabzonspor'un pek gündeminde olan bir konu değil. İyi de 'duran toplar'a karşı bu umursamazlığa ne demeli?

Karabükspor, önce penaltıdan, sonra da başlangıcı frikik olan bir pozisyon neticesinde bulduğu iki golle üç puanı alarak Trabzonspor'a güzel bir ders verdi. Bordo-Mavili takım, duran toplarla ilgili yeterince strateji üretmiyor. Frikikleri kimin kullanacağı konusunda bir teknik heyet tercihi söz konusu mu emin değilim. Mesela çok iyi bir sol ayağa sahip Olcan varken, Burak'ın frikikçi rolüne soyunmasını anlayamıyorum.

Son söz: Kazanmak için önce istemek gerekir. Dün daha çok isteyen kazandı vesselam.

Kaynak: zaman.com.tr, web.archive.org (arşiv bağlantısı)

Mustafa'nın pasını gördünüz mü?

Hayri Beşer 2012.01.30

Ne Burak'ın iki defa filelerini havalandırarak gol sayısını 25'e çıkarması, ne Olcan'ın göz kamaştıran performansını sürdürerek yine galibiyetin baş aktörleri arasında yer alması, ne de Trabzonspor'un 4-0'lık farkla Ankaragücü deplasmanından üç puanla ayrılması...

Dünkü maçın hafızama bıraktığı en tatlı hatıra, Mustafa Yumlu'nun 57. dakikadaki 60 metrelik enfes pasıydı. En geriden, sağ ayağının dışıyla muhteşem bir vuruşla topu en uçtaki Burak'ın önüne kondurdu. Burak da karşı karşıya pozisyonlardaki hünerini bir kere daha konuşturdu.

Bu pas önemliydi ve anlamlıydı. Çünkü yerli savunma işçilerinden böyle ince işçilikler görmeye hasretiz. Kaldı ki, Mustafa Yumlu, Trabzonspor'un ilk onbir oyuncusu değil. Dün Giray ve Glowacki'nin yokluğunda forma giyme şansı buldu. Rakip Ankaragücü olduğu için belki performansıya ilgili yaldızlı cümleler kurmak abartı olur. Ancak rahatlıkla şunu söyleyebiliriz: Mustafa Yumlu, savunmadaki refiklerinden daha modern ve daha etkili bir tarzı resmediyor. Şenol Güneş'in çok takdir ettiğim Aykut konusundaki ısrarını bu oyuncudan da esirgememesi gerektiğini düşünüyor.

Maçın hikâyesine değinmeden önce Şenol hocayı 'en zoru' başardığı için tebrik etmek istiyorum. 'En zor olan ne?' diye soracak olursanız anlatayım efendim. Bir defa bu tür oyunlara motive olmak kolay değildir. Rakibin zayıflığı, içinde bulunduğu şartlar ister istemez rehavet iklimine sürükler sizi. Trabzonspor 90 dakikayı müthiş bir tutku seli gibi yaşamadıysa da son derece disiplinli, dikkatli ve rakibi ciddiye alan bir futbol sergiledi. Takıma hareketlilik ve bereket getiren Olcan'ın 12. dakikada kaydettiği gol işleri kolaylaştırdı. Ankaragücü bir şeyler üretmeye çalıştıysa da Bordo-Mavili takımın 'total savunma temposu'na söz geçiremedi.

Karşılaşmanın ikinci yarısında Bordo-Mavi renklerin hakimiyeti çok daha belirgindi. Zaten atılan üç gol de bunun en bariz göstergesi. Şenol hocanın, Adrian'ı sahneye sürerken Alanzinho'yu değil de Colman'ı kenara alması bir geleneğin yıkılması açısından önemliydi. Çünkü orta sahada yol açacağı yumuşaklık tolere edilebilirse Alanzinho-Adrian ve Olcan birlikteliği Trabzonspor'u seyri doyumsuz bir takım haline getirir. Nitekim ağır zemine rağmen bu üçlü zaman zaman sahada tatlı bir meltem havası estirdi. Ve Henrique... Umarım bu oyuncu, Şenol hocanın engin sabrına layık olur.

Son söz: Savunarak değil, oynayarak kaybeden A.Gücü'nü de tebrik ediyorum.

Kaynak: zaman.com.tr, web.archive.org (arşiv bağlantısı)

Olcan'ın varsa Giray'ın da yıldızlaşır

Hayri Beşer 2012.02.02

Maçın başlamasına saniyeler kala ardı arkası kesilmeden gökten ahenkle dökülen kar tanelerine ve beyaza bürünmüş zemine bakıyorum.

Sonra kendi kendime soruyorum: Nasıl ayakta kalacaklar? Hakemin oyunu başlatan düdüğü çaldığında ise kafamdaki bütün tahayyülleri bir kenara fırlatmak zorunda kalıyorum. Zira Trabzonspor, adeta aylarca futbola ve gole hasret kalmış bir hevesle Bursaspor kalesine doğru akıyor.

Bilhassa Olcan'ın kullandığı sol kanattan zorlayıp duruyorlar. Böyle zeminlerde yapılamaz denilenleri yapıyorlar. Ayaklarına dolanan beyaz örtüye aldırmandan orta sahada akıllıca paslaşıyorlar. 'Burak'ı nasıl golle burun buruna getiririz'in yollarını arıyorlar. Bursaspor bu tempo karşısında biraz sendeliyor ama savunmada en küçük

bir gedik açtırmıyor. Hatta 10. dakikadan sonra aynı şekilde rakibine karşılık vermeye çalışıyor. Ancak Ozan ve Battala'nın parıltılı performansı tüm takıma yayılamıyor.

Trabzonspor, takım halinde presli oynuyor. Halil çok çalışıyor. Duran toplarda Burak bile savunmaya geliyor. Colman iki taraflı oyunuyla takımın toparlayıcısı rolünü üstleniyor. Zemin açısından en talihsiz futbolcu görüntüsündeki Alanzinho da, zaman zaman top kaptırmasına rağmen etkili pas servisleriyle dikkat çekiyor. Rakibin ofsayt stratejisini aşmaya başladıkları bir süreçte de kazanılan korner neticesinde Giray, ön direğe yaptığı koşu sayesinde yükselip Bordo-Mavili takımın bu sezonki ilk kafa golünü filelere bırakıyor. Sonrasında devrenin kalan 16 dakikalık bölümünde daha da rahat oynuyor Trabzonspor ama farkı ikiye çıkarmayı başaramıyor.

İkinci yarıda Bursaspor farklı. Sahada Turgay var. Onun varlığı hemen kendini hissettiriyor. Çok geçmeden Yeşil-Beyaz baskı güle oynaya paslaşmalar sonucunda gole dönüşüyor. Artık her şey Trabzonspor için zor görünüyor. Çünkü Bordo-Mavili takımın, kötü oynadığı süreçlerde gol atmak gibi bir istatistiği yok. Ama getirileri saymakla bitmeyen Olcan, kornerden Giray'ın kafasına yaptığı ikinci servisle bir kez daha üç puanın kapılarını açıyor.

Kornerlerin gole dönüşme oranının yüzde 1 olduğu ligimizde Trabzonspor'un maçı, köşe atışlarından gelen ortalarla kazanması bugüne kadar neleri eksik yaptığının da göstergesiydi. Son sözümüz Burak'a. Gereksiz bir strese savrulmak üzere. Gol atmak adına dün Trabzonspor'u üç puandan edecekti. Sanırım Tolga'ya bir teşekkür borçlu. h.beser@zaman.com.tr

---

Kaynak: zaman.com.tr, web.archive.org (arşiv bağlantısı)

Trabzonspor 'Şifo'ya teslim

Hayri Beşer 2012.02.05

Modern futbolun yeni savunma kuramı nedir? El cevap: Oynayarak durdurmak.

Dün Mehmet Özdilek'in talebelerinin yapmak istedikleri buydu. Son derece başarılı oldular. Bunun ötesinde Trabzonspor'un beklenmedik yavaşlığından aldıkları cesaretle keyifli oynadılar ve kazandılar.

Bordo-Mavili takımın arşivi Antalya sürprizleriyle dolu. Mazide şöyle bir sörf yaparsanız; zirve yarışında her heveslenişinde Kırmızı-Beyazlı ekipten 'dur ihtarı' aldığını görürsünüz Trabzonspor'un. Sırf bu istatistiğin dahi ekstra bir motivasyon yüklemesi beklenirdi Şenol Güneş'in talebelerine. Ancak dün erken kalkmışların mahmurluğuyla koşturan bir takım vardı sahada. Geldiği günden beri olağanüstü tempoyla oynayan Olcan bile 'Ölü Ozanlar Derneği'ne rezervasyon yaptırmış gibiydi.

Bu kadarı olmasa dahi zaman zaman büyük takımların başına böyle oyunlar gelir. İşte o zaman başka rezervler ve stratejiler devreye girer. Hani geçtiğimiz hafta Giray'ın kaydettiği iki kafa golünden sonra dünkü maçta da yine bir duran top neticesinde diğer stoper Mustafa Yumlu'nun fileleri havalandıran isim olması bu kanaati destekler nitelikteydi. Üstelik henüz 3. dakikada ev sahibi takımın Mehmet Eren'le kaydettiği gole 19. dakikada

cevap verilmişti. Buna rağmen son 10 dakikadaki baskı hariç oyunun üstünlük patentini bir türlü eline geçiremedi Trabzonspor.

Antalyaspor, teknik direktörü ve kalecisi dahil futbol aklı yüksek isimler üzerinde yürüyen bir takım. Bu yüzden Trabzonspor'un statik stratejisi karşısında zorlanmadılar. Burak, stres limanına demir atmaya başladığı için artık kolayca yapabileceklerini de yapamıyor. 80. dakikada Adrian'ın verdiği enfes derin pası, topuğuna çarptırarak takımını golden edişi, bu psikolojinin ürünüydü.

Sanıyorum maçın ardından en çok hakemin Antalyaspor lehine verdiği penaltı ve atışı tekrar ettirisi tartışılacak. 1: Colman'ın rakibine yaptığı müdahale hakem literatüründe penaltı olarak değerlendirilecek çapta değildi. Bu sebeple Hüseyin Göçek'in ilk kararı ağır. 2: Atışı tekrar ettirmesi, vuruştan önce Trabzonsporlu oyuncular ceza sahasına girdiği için doğru. Ancak Antalyasporlu bir oyuncunun da aynı ihlali yaptığı görülüyordu. Bu durum, kararı tartışmalı hale getirmiyor mu?

Son söz: Bu maçın tartışma götürmez bir tarafı vardı. O da Antalyaspor'un kazanmayı daha çok istediğiydi.

Kaynak: zaman.com.tr, web.archive.org (arşiv bağlantısı)

Sow değil, pozitif enerji membaı

Hayri Beşer 2012.02.09

Belki yıllara yayılmış bir kariye yok ama Fransa Ligi'nin (Ligue 1) gol kralı.

Liperpool ve Tottenham'ın renklerine bağlayabilmek için kapısını çaldığı bir yıldız. Ama o 'küme düşme tehdidi' bir Demokles'in kılıcı gibi başında sallanan ve Avrupa kupalarında akıbeti meçhul Fenerbahçe'yi tercih etti. İşte bu, Sarı-Lacivertli yönetimin başarısıdır, becerisidir.

Senegal'de sözü geçer akçe kabul edilen Mamadou Niang ile Dia'nın telkinleri elbette etkili olmuştur. Ayrıca Lille'de yılda kazandığı 1,1 milyon Euro'ya karşılık Sarı-Lacivertli kulübün 4,5 yıl için 10 milyon Euro'yu gözden çıkarması da cazip gelmiştir. Yine de bu süreçte Musa Sow'u F.Bahçe'ye ikna etmek sadece maddi sebepler muvazenesinde açıklanabilecek bir durum değil.

Şimdi kısaca Musa'nın kariyerine göz atalım. 2004 yılında Rennes formasıyla Ligue 1'de top koşturmaya başlıyor. 2007'de kiralık olarak oynadığı Sedan'da 30 maçta 6 defa fileleri havalandırıyor. Bir sezon sonra tekrar Rennes'e dönüyor ve bu takımın formasıyla çıktığı toplam 82 maçta 12 gol atıyor. 2010'da ise Lille transfer oluyor ve geçtiğimiz sezon 25 golle krallık tacını başına takıyor. Görüldüğü gibi hikâyenin parlıtlı kısmı 'bir sezon'dan ibaret. Doğal olarak bu durum Güiza gerçeğini akıllara getiriyor. Ancak bu kıyaslamayı sağlıklı bulmadığımı hemen belirtiyim.

Ve sadede gelelim. F.Bahçe'deki ilk maçına Beşiktaş karşısında çıkan Musa Sow, belki de topa en az temas eden isimdi. Yine de futbol aklıyla bu pasif görüntünün üzerini örtmeyi başardı. Sırtı dönük oynayabilmesi ve topla arasına rakibini yaklaştırmaması atacağı gollerin ötesinde hücum organizasyonlarına çok ciddi katkı

yapacağının göstergesiydi. Yırtıcılık konusunda bir Niang performansı ile karşılaşır mıyız bilmiyorum ama rakip savunmaların işi hiç kolay görünmüyor.

Ancak benim asıl anlatmak istediğim Musa Sow'un F.Bahçe'ye yapacağı sportif katkı değil. Bazı insanların sadece varlıkları bile tebessüm sebebidir. Onu gördüğünüzde, düşündüğünüzde ve düşlediğinizde kendinizi iyi hissedersiniz. Yüzünüzde ve gönlünüzde gülücükler açar. Musa şu anda sadece F.Bahçelilerin değil, bütün futbolseverlerin sempati hücrelerine hitap eden bir figür. Şüphesiz bunda Müslüman kimliğinin ve Beşiktaş maçında da gördüğümüz gibi attığı gollerden sonra secdeye kapanışının da payı var.

Sözün özü Fenerbahçe Musa ile birlikte 'bir pozitif enerji membar' da transfer etmiş oldu. Bunun getirilerini tahvile çevirmek mümkün değil. Şu kasvet ve kargaşa dehlizinde Sarı-Lacivertli takımın herkese tebessüm eden bir yüzünün olması sahalarımız için büyük kazanım vesselam.

Meselenin başka bir boyutu daha var. Malum, başka dine mensup futbolcuların dini ritüellerine hoşgörülle bakan medyamız, muhafazakâr kimlikli yerli futbolculara karşı tahammülsüzdür. En küçük bir beyanat ya da tavrın ardından laik-antilaik tartışması başlar. 'İrtica sahaya indi' başlıkları atılır. Spor yazarları bile politik yazılar kaleme alır. Sanırım Musa, bu tahammülsüzlüğün kırılmasına da katkı sağlayacak.

Kaynak: zaman.com.tr, web.archive.org (arşiv bağlantısı)

Güneş'in görmesi gereken bir şey var...

Hayri Beşer 2012.02.11

Bursa ve Antalyaspor maçlarından sonra yine 'bir duran top patentli golü'nü izliyoruz Trabzonspor'un. Maçın henüz taze dakikaları kazanılan korneri Colman kullanıyor, ceza sahası içine gelen topa Burak ve Mustafa Yumlu hamle yapıyor ama onlardan daha hareketli davranan Popov topu kendi filelerine gönderiyor.

Altını çiziyorum, bu Colman adına yazılmış ilk korner asisti. Bundan daha ilginç olan ise şu: Duran toplar sayesinde goller bulmaya başlayan Bordo-Mavili takımın, buna yönelik hâlâ çalışılmış bir stratejisi yok. Halbuki özellikle şampiyonluk düşü olan takımlar sadece güzel ve etkili oynayarak sonuca gidemiyor. Gerek bireysel, gerek kolektif performansın düştüğü maçlarda kağıt üzerinde daha fazla stratejisi olan ve bunu devreye sokabilen takımlar hayallerine ulaşıyor.

Trabzonspor'un rakibinden daha kötü, daha silik oynayıp da kazandığına kolay kolay şahit olamazsınız. Çünkü gole dönük strateji zenginliğine sahip değil Bordo-Mavili ekip. Umarım takımına sistem ve paslı oyun anlamında son derece şık modern futbol kostümleri giydirmeyi başaran Şenol Güneş, bu 'strateji yavanlığı'na da bir çözüm üretir.

Şimdi dönelim oyuna. Bir Popov fenomeni vardı sahada. Kalesine attığı golü telafi edebilmek için çırpındı durdu. 18. dakikada penaltı almayı başardı ama tuttu topu dışarı attı. Doğrusu yerde kaldığı pozisyonda Cech, topa müdahale etmiş, o da bu oyuncuya takılmıştı. Ancak hakem Kamil Abitoğlu, büyük bir yanlılıkla penaltı noktasını gösterdi, sonra da verdiği karardan geri adım atmadı. Sözün özü; hakemler böyle bariz ve can yakıcı hatalar yapmamalı.

Gaziantep ofansif oynadığı için Trabzonspor'un işi kolaydı. Adeta her şey savunmanın arkasına sarkarak pozisyon bulmasına formatlanmıştı ev sahibi ekibin. Ancak Colman başta olmak üzere orta sahanın yeterince üretken olamamasının yanı sıra final pasları ve son vuruşlardaki beceriksizlik yüzünden ilk yarıda farkı artıramadı Bordo-Mavililer. Burak çok çalışmasına rağmen, gol noktalarında kendi vasatının gerisinde kaldı. Yine de ikinci yarıda kazanılan penaltılar sayesinde geceyi iki golle tamamladı. Mustafa Yumlu'nun kafa golü ise bu oyuncudan elde edilebilecek çok yönlü verim anlamında dikkat çekiciydi. Ve Antep'in 4 dakikalık bir süreçte sahada 7 yabancı ile mücadele etmesi... Bu, Hikmet Karaman titizliğindeki bir teknik adam için tahayyül edilemeyecek bir şanssızlıktı.

Kaynak: zaman.com.tr, web.archive.org (arşiv bağlantısı)

Acziyetin mimarları neler hissettiniz?

Hayri Beşer 2012.02.17

Coşkulu başlayıp da 11. dakikada 2-0 yenik duruma düşmek sanırım dün geceki maçın en dramatik fotoğrafıydı.

Önce Burak'ın Isaksson'u aşamayan öfke yüklü şutu, ardından yardımcı hakemin ofsayt yanılması, Trabzonspor'un tutkulu oynama hevesini erkenden Avni Aker'in çimlerine gömdü adeta. Ve PSV orta sahada en küçük pres kıvılcımıyla karşılaşmadan konforlu bir şekilde Bordo-Mavili ceza sahasına doğru akmaya başladı. Daha ilk sokuluşları, Matavz'ın çok rahat vuruşuyla gole dönüştü. Birkaç dakika sonra da Toivonen, Mustafa Yumlu'yu enkarde ederek ikinci PSV golünü bıraktı Tolga'nın kalesine.

Trabzonspor savunmasının kifayetsizliği öyle ayan beyandı ki. PSV çok yüksek tempo limitlerine çıkmadığı ve yatay paslaşmalara fazlasıyla başvurduğu halde kolayca pozisyona girebiliyordu. Gerek Giray, gerekse Mustafa Yumlu uluslararası standart açısından müthiş yetersiz kalıyordu. Cech oyun akli ve tecrübesiyle toparlayıcı görüntüsü verirken, Celustka her an bir sakarlık yapabileceği korkusunu salık veriyordu tribünlere.

Bu acziyet tablosunu seyrederken düşündüm: Trabzonspor'un hak ettiği nitelikte savunma oyuncusu (stoper) transferini yapmayan, bir Dani'yi dahi alamayan yönetim ve bu duruma razı olan teknik heyet neler hissediyor?

Elbette Bordo-Mavili takımın yaşadığı sıkıntının tek membaı savunma değildi. Biraz Olcan'ı bir kenara koyarsak, orta sahada varlığı hissedilen tek oyuncu dahi yoktu. Birkaç yalancı koşusu dışında Colman'ı ortalıklarda gören olmadı. Aykut da fiziğinden beklenen diriliği ve inatçılığı oyuna yansıtamadı. Halil tek kelimeyle 'nefesi tükenmiş yorgun adam'. Böyle olunca tek çare kalıyor, topu Burak'a şişirmek. Bu manzarada o stratejinin tutması da imkânsız.

Olcan'ın Trabzonspor'u umutlandıran golü bir bakıma ders niteliğindeydi. PSV, savunmasının bütün konsantrasyonu Burak'ın üzerinde olduğu için genç oyuncu driplingle sokuldu, aklıyla rakip eksiltti ve topu filelere bıraktı. Bordo-Mavili takım, bu golden ilham atarak Burak'tan çok yönlü faydalar devşirebilir.

Ve önemli bir anekdot daha: Avrupa arenasındaki Trabzonspor'un en teknik iki ayağından Alanzindo ikinci yarıda forma giyebildi, Adrian ise son 10 dakikaya doğru oyuna dahil oldu. Bu tarz futbolcular oynadıkça

hünerlerini gösterebilecek verimliliği kazanır. Şenol hoca'nın Colman'ı kulübeye çekme pahasına bu iki oyuncuya daha fazla şans vermesi gerektiği kanaatindeyim.Son söz: Kötü oyun kabul edilebilir ama kimliksiz oyun kabul edilemez.

Kaynak: zaman.com.tr, web.archive.org (arşiv bağlantısı)

Adrian'a yazık değil mi?

Hayri Beşer 2012.02.20

Önce insaf sazını elimize alalım.

PSV maçına hızlı başladığı halde henüz 6. dakikada yenik duruma düşmüştü Bordo-Mavili takım. O şaşkınlıkla birkaç dakika sonra ikinciye de kalesinde görmüştü. Dün ise oyun başlar başlamaz Kujovic'in mükemmel kafa vuruşuyla havalandı Bordo-Mavili fileler. Üç gün arayla oynanan bu iki maçta yaşananların elbette teknik bir izahı var ama tek başına yeterli değil. Sanırım Trabzonspor'un durumunu o klasik tabirlerle özetlememiz gerekiyor: Futbol talihsizliği.

Peki bu perspektiften bakarak işin içinden çıkabilir miyiz? Elbette hayır. Çünkü Trabzonspor'da belirgin bir ahenk kaybı var. Şenol Güneş, 'hayalet maestro'ya dönüşmeye başlayan Colman'ı yedek soyundurmak zorunda kaldı. Uzun bir aradan sonra sahadaki yerini alan Zokora'nın yanına en azından tutkulu oynamaya çalışan Aykut'u konuşlandırdı. Ancak dünkü ilk 45 dakikada Zokora-Aykut birlikteliği bırakın pozitif oyunu, 'kesicilik' açısından bile tam bir düş kırıklığıydı.

Sezonun ilk yarısındaki karşılaşmanın aksine bu defa topa daha çok hükmeden taraf Trabzonspor'du. Devreyi iki golle önde tamamlayarak soyunma odasına mutlu giden taraf ise Kayserispor. Notlarıma göz atıyorum, Bordo-Mavili takımın ilk 45 dakikada pozisyonu yok, sadece pozisyon girişimleri var. Bir de Olcan'ın kalecinin üzerine giden şutu. Kayserispor'un da, bulduğu iki kafa golünün ötesinde pek hüneri yok. Lakin sahada bir Amrabat öznesi vardı. Bordo-Mavili orta sahanın 'fetret' halinden de yararlanarak çok akıllıca pozisyon açılımları getirdi takımına. Şayet ev sahibi ekip, ileride çoğalma konusunda biraz cesur olabilseydi karşılaşmanın heyecan debisi daha yükseklerde seyrederdi.

Şenol hoca ikinci yarıya iki değişiklikle başladı. Alanzinho müthiş yeteneklerine rağmen dün bir türlü kendini bulamadı. Zokora da hazır değildi. Bu sebeple bu isimlerin kenara alınmalarına şaşırmadım. Colman'ın sahneye sürülmesi de sahip olduğu özellikler itibarıyla son derece makul. Ancak Adrian gibi oyun zekâsı ve teknik kapasitesi yüksek bir yeteneğin tercih edilmeyerek basit futbol işçiliklerini dahi beceremeyen Henrique'ye şans verilmesine itirazım var. Adrian kesinlikle 12 dakikadan daha fazla oynamayı hak eden bir yetenek. Bence bu oyuncuya yazık ediliyor.

Bordo-Mavili takım, 3-1'lik mağlubiyetten oyunu çevirmeyi başardı. Tüm olumsuzluklara rağmen kazanabilirdi de. İlk iki gol tam anlamıyla bireysellik ürünüydü. Volkan'ın uzak metrajlı plasesi de, Burak'ın frikiği de mükemmeldi. Ve üçüncü gole giden yolda Burak'tan izlediğimiz kafa vuruşu, bu oyuncunun sahip olduğu meziyet zenginliğinin zirve noktası gibiydi.

Son söz: Bir takım, iyi bir savunmaya sahip değilse, üç gol attığı halde kazanamayabilir.

Kaynak: zaman.com.tr, web.archive.org (arşiv bağlantısı)

Mertens diye bir adam

Hayri Beşer 2012.02.24

Çabuk, kıvrak zeki ve ısrarcı. İki ayağıyla da topa hükmetmekte çok mahir.

Gezginci bir oyun anlayışı var. Ama asıl mıntıkası sol kanat. Ve karşısındaki isim Celustka. Hücuma katılışını, topu öne doğru taşıyışını beğendiğim lakin pozisyon almada zaafları olan, kolay çalım yiyen ve rakip atakları yeterince iyi süzemeyen bir savunmacı. Mertens'le onu karşı karşıya görünce 'eyvah ki eyvah' demekten başka söz gelmiyor insanın aklına.

Hani belki Olcan, 7. dakikada kendisinin başlattığı atakta yakın mesafeden topu Isaksson'un üzerine vurmaya hikâye farklı olabilirdi. Trabzonspor takım olarak daha tutkulu, daha eklemlenmiş oynayarak güzel bir futbol gecesine imza atabilirdi. Ancak talihin açtığı kapıdan beceriyle içeriye girilemeyince PSV'nin bestecisi Mertens saza eline aldı. Wijnaldum'la birlikte Bordo-Mavili takımın zaafları üzerine yürüdükçe yürüdü. Ve 14. dakikada hakemin abartılı bir kararı sonucu Mertens, Celustka'nın üzerine giderek penaltıyı aldı. Sonra yine sol cenahta ters ayağıyla dışarıdan içeriye yaptığı orta ile ikinci golü de attırdı. Öyle bir goldü ki, Trabzonspor'u stoperi olmayan bir takım sanırsınız.

Maçın ilk dakikalarında istekli görünen temsilcimiz, iki farklı geriye düştükten sonra oyundan tamamen koptu. Bu sebeple PSV'nin üçüncü golü bulması o kadar kolay ve doğaldı ki. Artık sahada hezimetin ayak sesleri dolanıyordu. Bu atmosferde Burak'ın golü küçük bir umut kıvılcımı gibi parlarsa da Tolga'nın atılışıyla o parıltı da söndü.

Kısaca Şenol hocanın kadro tercihinde de değinelim. Dirençli bir orta saha kurgusuyla PSV'nin çok rahat top gezdirmesini önlemeyi düşünmüştü. Saygı duyulacak bir stratejiydi. Ancak sahici anlamda pres yapmasını bilmeyen aldığı topların neredeyse tamamını olumsuz kullanan Henrique'nin bu tabloda ne işi vardı, anlayamadım. Bu oyuncuda ısrar eden Şenol hocanın asla arzu ettiği sonucu alacağına inanmıyorum.

İkinci 45 dakikada 10 kişiyle mücadele eden Trabzonspor 'kontrol ve denge futbolu'na sarıldı. Buna rağmen PSV, istediği zaman pozisyon buldu. Ev sahibi ekibin bu bölümde sadece bir golle yetinmesi temsilcimiz açısından memnuniyetle kabul edilecek bir durumdu.

Şampiyonlar Ligi'ndeki Trabzonspor, oynadığı futbol itibarıyla PSV maçlarındaki Trabzonspor'dan çok daha saygın bir takım hüviyetindeydi. Ortaya çıkan bu üzücü tablo teknik heyet de dahil olmak üzere bütün takımın formsuz oluşunun sonucu. Tecrübesi ve oyun aklı sayesinde bazı kritik müdahalelerde bulunan Zokora da dahil Bordo-Mavili takımda dün 'iyiydi' diyebileceğimiz tek bir isim dahi yoktu. Öyleyse skora şaşırmayalım.

Kaynak: zaman.com.tr, web.archive.org (arşiv bağlantısı)

Yarım saatlik Trabzon ve Adrian...

Hayri Beşer 2012.02.27

Formül gayet basit: Trabzonspor'un kazabilmesi için üç golden fazlasını atması gerekiyor.

Geçtiğimiz sezonun en iyi savunma yapan takımı, şimdi ağlarına düşen topları saymakla meşgul. Kayseri, PSV ve Mersin İdman Yurdu maçlarının istatistiği bizi yine aynı nakarata götürüyor: Bu defans kurgusuyla büyük hedeflere varılamaz.

Sezonun belli bölümlerinde ve Şampiyonlar Ligi'nde takımın total mücadelesi üst düzeyle olduğu için sıkıntılar tolere edilebildi. Bunda kaleci Tolga'nın performansının da payı büyüktü. Ancak teknik heyette başlayıp takımın bütün hücrelerine sirayet eden formsuzluk ve motivasyon kaybı problemleri daha bir görünür hale getirdi. Şimdi play-off potasından düşme korkusuyla karşı karşıya Bordo-Mavili takım.

Peki ne yapılabilir? Elbette Şenol Güneş kariyerindeki bir teknik adamın rezervleri tükenmez. Elinde Zokora gibi deneyimli bir mücadele adamı var. Onu merkeze çekerek daha kitabi bir savunma kurgusu oluşturabilir.

Dünkü oyuna dönelim. Mersin İdman Yurdu'nun Trabzonspor'u çok iyi çalıştığı belliydi. Çok akılcı bir stratejiyle Bordo-Mavili takımın zaafılarından golün düşünü kurdular. Nobre gününde olunca da 2-0'ı yakaladılar.

Şimdi her şeyi bir kenara bırakarak son yarım saatlik oyun ekseninde Trabzonspor'u ele almak istiyorum. Müthiş baskı kurdular, rakibi hapsettiler, pozisyon üstüne pozisyon ürettirler, bütün bunları yaparken denge kıvamlarını da kaybetmediler. İşte bu, Trabzonspor'un sahip olduğu potansiyelin resmiydi. Maalesef bu resim kendisine yeterince derinlik kazandıracak fırça darbelerinden mahrumdu. 75'te Adrian'ın girişiyle o eksiklik de giderildi.

Gelin, Polanyalı'nın, göğsünde yumuşattıktan sonra Olcan'ın önüne bıraktığı o uysal pası bir hayal edelim. Ne kadar estetik ve zekice bir dönüştü. Ayrıca soğukkanlılık yüklüydü ve kolay bir işçilik gibi duruyordu. Peki sahalarımızda bu tarz pozisyonlara imza atmada mahir, Alex ve hünerlerini yeterince ortaya koyamasa da Alanzinho dışında başka bir klas var mı? Ben göremiyorum.

Maalesef bu özel adam, Trabzonspor kulübesinin müdavimi!. Belki bilmediğimiz problemleri, göremediğimiz eksiklikleri vardır!. Bunu en iyi Şenol hoca bilir. Lakin böyle bir yetenekten faydalanamayışı Bordo-Mavili takım adına üzücü. Adrian, Olcan'a attırdığı golden sonra aynı klasta Halil'e de bir asist yaptı ama bu oyuncunun şutu yeterince sert olmadığı için Trabzonspor galibiyet şansını kaçırdı.

Ardından da bir dönem Bordo-Mavili takımda kaptanlık yapan Hasan Üçüncü, Mersin'e üç puanı getiren topu filelere bıraktı. Hasan'ın, attığı golden sonra 'ben ne yaptım' dercesine başını ellerinin arasına alması ise başlı başına bir yazı konusu.

İnönü'de Trabzonspor Egemen'liği

Hayri Beşer 2012.03.05

Seyri bile insanı yoran bir oyun. İki takım da topa dinlence hakkı tanımıyor.

Orta sahalarda sürekli mücadelenin kıta sahanlığına doğru akıyor. Bu yüzden tempo hiç düşmüyor ama 'hata yarışı' şeklinde geçiyor dakikalar.

Strateji perspektifinden sahaya baktığımızda ise Trabzonspor'un daha akil bir kurguyu uygulamaya çalıştığını görüyoruz. Kenarlara süzülüp ters sokuluşlarla Siyah-Beyazlı savunmanın dengesini altüst ediyor Trabzonspor'un hareketli ayakları. Sağda Volkan'ın çabukluğu, Serkan'ın çalışkanlığıyla bütünleşerek pozisyon tehditleri gönderiyor Cenk'in kalesine. Ancak en hakiki gol girişimlerine, bugüne kadar neden ilk on birde oynatılmayışını bir türlü anlayamadığım Adrian'ın topla vuslata erdiği anlarda şahit oluyoruz. Önce kitabı ortasına Celustka dokunamıyor, ardından Olcan, bu oyuncunun yaptığı iki net gol servisinde fileleri havalandıramıyor. Colman'ın enfes pasında da Burak, karşı karşıya pozisyonlardaki becerisini konuşturamıyor.

Trabzonspor'un ilk 45 dakikada yakaladığı bu net pozisyonları değerlendiremeyişinin iki ana sebebi vardı: 1- İnce işçilik ve konsantrasyon yetersizliği. (Vahşi bir tempoda oynanan günümüz futbolunda kanaatimce teknik direktörler yeterince ince işçilik antrenmanlarına eğilemiyor. Bu yüzden de stratejileri ne kadar iyi olursa olsun arzuladıkları sonucu almakta zorlanıyorlar.)

2- Beşiktaş savunmasının mücadeleciliği. Bordo-Mavililerin değerlendiremediği pozisyonlarda bunun da dolaylı etkisi vardı.

Şenol Güneş, Beşiktaş'ın en bitirim ayağı Quaresma'yı ikili, üçlü sıkıştırmalarla ilk yarıda durdurmayı başardı. Siyah-Beyazlı ekip, ısrarla Portekizli yıldızın kanadından yüklenmeye çalıştı, buna karşılık sol kanadı kullanmayı neredeyse hiç düşünmedi.

İkinci yarının başında ise 'yeteneği' teslim almanın ne denli zor bir iş olduğuna bir kere daha şahit olduk. Quaresma, topu iki oyuncunun markesindeki Almeida'nın kafasına kondurdu ve Beşiktaş öne geçti. Sonrasında Trabzonspor'un ihtiraslı gol arayışları altında ezildi İnönü'nün çimleri. Egemen'in yokluğunda fena halde zorlanan Siyah-Beyazlı savunma, Adrian ve Colman'ın başlattığı, Olcan ve Volkan'ın sürüklediği ataklarda rakibe pozisyon üstüne pozisyon verdi. Trabzonspor'un bunlardan sadece iki tanesini değerlendirebilmesi Cenk'in başarısıydı.

Trabzon, Burak'ın rekor stresine takıldı

Hayri Beşer 2012.03.17

Adrian, Colman ve Alanzinho aynı anda sahada. Buna rağmen ilk 29 dakikalık serüven tam bir futbol fukaralığı şeklinde geçiyor.

Çünkü Trabzonspor'un tek derdi; kolayından dikey fırtınalar estirmek. İyi de bunu yapabilmek için hem çabuk, hem de isabetli oynayacaksınız. Daha da önemlisi topun kıta sahanlığını daralttıkça daraltmayacaksınız. Ayrıca takım oyununu unutmayacaksınız.

Ev sahibi Gençlerbirliği tahmin edilemeyecek kadar formsuz, isteksiz ve hünersiz oynadığı halde Bordo-Mavili takım, ilk yarım saat dolmak üzere iken Alanzinho ile gelen gole kadar ne sahayı efektif kullanabildi ne de takım bütünleşmesini sağlayabildi. Sonrasında ise çok yüksek tempo limitlerine çıkamasa da teknik ayaklarıyla paslı oyun adına görkemli bir takım havası estirdi. Adrian, Alanzinho ve Colman açıldıkça takım güzelleşti. Halil, fiziki yetersizliğine ve süratli oynayamayışına rağmen gol öncesinde çizgide mükemmel bir fevkle rakip eksilterek, ardından da uzak metrajlı düzgün bir asist yaparak futbolda 'oyun aklı'nın ne denli önemli olduğunun bir kez daha altını çizdi.

Gençlerbirliği ilk yarıda sadece sağ kanattan güçlü rakibinin üzerine yürüyebildi zaman zaman. O denemelerde ön plana çıkan oyuncu ise Hurşut'tu. Çok salınımlıydı Hurşut'un gelişleri. Yine de zorlandı Bordo-Mavili savunma. Topu hep merkeze doğru çevirdiler. Ancak ev sahibi takımın hücumda çoğalmak gibi bir özelliği olmadığı için bu ikram sadedindeki pozisyon uzaklaştırmalar, tehlike oluşturmadı Tolga'nın kalesinde.

İkinci yarıda Gençlerbirliği, biraz daha ev sahibi gibi oynadı. Trabzonspor savunması ise merkeze doğru top uzaklaştırma yanlışından vazgeçmedi. Öyle ki, Tolga bile ceza sahası dışında kafayla uzaklaştırmak istediği topu Herve Tum'un ayağına mıhladı. Bu oyuncunun boş kaleye vuruşu direktten döndü ama aynı Herve Tum, son dakikada topu filelerle buluşturarak takımına bir puan kazandırdı.

Ve Burak Yılmaz. Bütün hücreleriyle strese teslim olmuş durumda. Yanlış rollere soyunması, basit paslaşmaları bile iyi yapamaması ve yine penaltı kaçırması bu yüzdendi. Burak, kafasındaki rekor stresini taca atmayı başaramazsa hem kendisine hem de Trabzonspor'a çok şey kaybettirebilir.

Kaynak: zaman.com.tr, web.archive.org (arşiv bağlantısı)

Forvet çok, ama ortada Trabzon yok

Hayri Beşer 2012.03.22

Belki de sezonun teknik kapasitesi en yüksek Trabzonspor'u sahada. Alanzinho, Adrian, Olcan ve Volkan el ele görev başında.

Burak, ilk yarıda dinlencede. Bu sebeple Halil forvetin merkezinde.

Bu isimleri tek tek düşününce, topun estetik valslerle pozisyondan pozisyona sürüldüğü bir futbol gösterisi canlanıyor insanın tahayyülünde. Ancak futbol, tek boyutlu bir oyun değil.

Hünerli ayakların kendilerini gösterebilmesi için önce takım ahengiyle kuşatabilmeniz gerekir sahayı. Hücum, gücünü savunmadan alır. Savunma da hücumdan. Trabzonspor'un en temel eksikliği işte buydu. Yani 'oyunun

iki tarafı' açısından idealden uzaktı Bordo-Mavili takım. Topa kolay sahip olamıyordu. Çünkü pres özelliği yetersiz oyuncu sayısı fazlaydı.

Bu sebeple direkt gole gitmeye dönük uzun ve riskli pas denemelerine çok fazla başvurdu orta sahanın aktörleri. Bu da Antalya savunmasının hataya zorlanmadan kolay pozisyon almasına yaradı. İlk 15 dakika içerisinde Trabzonspor'un girdiği gol pozisyonları ise ciddi bir baskının ürünü değildi.

Bireysel açıdan baktığımız zaman Alanzinho'nun adam eksiltmeleri ve driplinglerle rakip ceza sahasına süzülüşleri etkileyiciydi. Ne var ki, takımdaki genel kopukluk yüzünden Brezilyalı'nın yapmak istedikleri anlam kazanamadı. Adrian bir türlü oyuna ağırlığını koyamadı. Zaman zaman kanat değiştirerek oynayan Olcan ve Volkan da takımın sürükleyicileri olamadı.

Trabzonspor'un ritimsizliğine rağmen Antalyaspor inanılmaz derecede içe kapanık bir takım görüntüsündeydi ilk yarıda. Tek pozisyona girmeden devreyi önde kapattılar. Evsahibi ekibin duran toptan kazandığı golde en büyük pay sahibi kaleci Onur'du. Topu süzemedi. Onur'un bu hatasını uzun süre oynamayışına yormak lazım.

İkinci yarıya Burak'la başlayan Trabzonspor'un rakibe bol forvetle baskı kurma stratejisi tutmadı. Yine de Olcan'ın kazandırdığı penaltı sayesinde skorda denge sağlandı. Ancak son dakikalara doğru Trabzonspor oyundan düştü. Evsahibi ekip uzatma bölümünün hemen başında Mehmet Eren'in hazırladığı gole sımsıkı sarılmasını bildi. Kalan sürede ise Trabzon mecalsiz, Antalya kararlıydı.

Son söz... Trabzon, Antalya sendromlarına bir yenisini daha ekledi. Turu, hak eden geçti.

Kaynak: zaman.com.tr, web.archive.org (arşiv bağlantısı)

Trabzon, Volkan'a Fener direklere...

Hayri Beşer 2012.04.02

Trabzonspor-Fenerbahçe oyununun ilk 20 dakikasındaki hercümerci şöyle özetlemek uygun olur sanırım: "Tempo duvara tosladı."

Bordo-Mavililer aceleci bir saldırganlıkla Fenerbahçe'nin üzerine yürüyor. Bu yüzden pozisyon arayışları düşünce derinliğinden mahrum kalıyor. Sarı-Lacivertli ekip, rakibinin 'hücum ezberini' çok iyi bildiği için savunmasını merkezde yoğunlaştırarak bekliyor. Böylece Trabzonspor geliyor ama etkili olamıyor, düşünüyü kurduğu golün kapısını bir türlü aralayamıyor.

Olcan da, Volkan da çok hareketli oyuncular. Ceza alanına doğru ters yönelişler yapabilme özelliğine sahipler. Topla kâfi derece buluşma imkanı da yakalıyorlar. Ancak gerek Burak'ın bütün koşu yollarına kement atılması gerekse F.Bahçe orta sahası ile savunmasının çok iyi eklemlenerek Trabzonspor'un hünerli ayaklarını dar alana hapsetmeleri oyunu kilitledi.

Bordo-Mavili takımın Burak'ı kullanma tarzı da F.Bahçe'nin stratejisini kolaylaştırdı. Ona atılacak toplara endeksli hücum anlayışını etkisiz kılmak hiç de zor olmadı Sarı-Lacivertliler için. Hal bu ki onun üzerine yoğunlaşan istihdamı dikkate alarak başka stratejileri devreye sokabilirdi ev sahibi ekip. Ancak ısrarla onu

aradıkları, ısrarla onunla duvar pası yapmak istedikleri için top duvara çarpıp çarpıp döndü. Burak, topu yumuşatma ve sırtı dönük oynama özelliğine sahip değil. Buna rağmen bütün eylemleri onun üzerinden devşirmeye çalışmak büyük hataydı.

F.Bahçe biraz olsun kabuğunu kırıp hücum kostümlerini kuşanmaya başlayınca hemen etkili oldu Bordo-Mavili kalede. Alex direğe takıldı ama Sarı-Lacivertlilerin gizli hücumcusu Baroni, aktif ofsayttaki Sow'un dokunmadığı topa süzüldü ve fileleri havalandırdı.

Şenol Güneş, ikinci yarıya iki değişiklikle başlamasına rağmen Trabzonspor, 73. dakikada kazandığı gole kadar oyuna ciddi bir açılım getiremedi. Bu dakikada ise F.Bahçe savunmasının hatasıyla başlayan pozisyonda Burak, o ana kadarki performansı ile tezat bir rakip eksiltme hüneriyle önünü boşaltıp Volkan'ı çaresiz bırakan plasesini yaptı.

Ev sahibi takım golden sonra pozisyonları üst üste istiflemeye başladı. Bu defa Volkan faktörü devreye girdi. Başarılı file bekçisi yaptığı kurtarışlarla Avni Aker'in tribünlerini çılgına çevirecek ikinci gole geçit vermedi. F.Bahçe ataklarında ise direkler sahnede idi.

Son söz: Trabzonspor Volkan'ı, F.Bahçe ise direkleri aşamadı vesselam.

Kaynak: zaman.com.tr, web.archive.org (arşiv bağlantısı)

Baroni, Alex ve Colman'ın zafer gecesi

Hayri Beşer 2012.04.16

Topun dili olsa da konuşsa; eminim 'Bitsin bu çile' diye avaz avaz bağırarak. Bu kadar itilip kakılmaya, bu denli yüksek tempoya o bile alışık değildi!

Maçtan önce Kadıköy'de mücadele debisi çok yüksek bir futbol şöleni yaşanacağını tahmin ediyordum. Bu anlamda yanılmadım ama oyuna tıpkı rakibi gibi tutkulu başlayan ve de uzaktan şutlarla gol arayan Trabzonspor'dan daha estetik ve etkili bir oyun bekliyordum. Bordo-Mavililer, tam anlamıyla kuşatma altında yaşadılar oyunu.

Dakikalar ilerledikçe F.Bahçe, Volkan hariç takım olarak rakip sahaya göç etti. Kâğıt üzerinde bu, Trabzonspor'un affetmeyeceği bir çılgınlıktı. Çünkü Alanzinho gibi topu ışık hızıyla rakip sahaya taşıyabilen, Olcan gibi bitip tükenmek bilmeyen bir tempoyla oynayabilen ve Burak gibi savunma arkasına sarkmada eşsiz silahlara sahipti Trabzonspor. Ancak Fenerbahçe, ne Colman'ın topla valsler yapmasına, ne de bu oyuncuların hünerlerini seremonileştirmesine müsaade etti. Halil'in savunmaya kadar sokulup aklıyla top çıkarmaları, Zokora'nın sert müdahalelerle rakip sindirme girişimleri ne Alex'in ne de F.Bahçe'nin hızını kesmeye yetti.

Brezilyalı yıldız, topa ekonomik sahip olsa da onu hep en yüksek verimlilikte kullandı, nitekim Trabzonspor'un uzaktan şut denemelerine nazire yaparcasına Baroni'nin filelere bıraktığı topun da asistini yaptı. F.Bahçe takım olarak, klastı, estetikti, tutkuluydu ama Baroni, Caner, Gökhan ve Mehmet Topuz'un oyun iştahı bir başkaydı. Alex ise her zamanki gibi sahadaki en kitabî, en zeki ve en durdurulamaz adamdı.

İkinci yarıdaki oyunun özeti ise şöyleydi: F.Bahçe yine çok istekli ve çok konsantreydi. Kapılan topolar olumlu kullanıldı. Top rakipteyken takım bir şemsiye gibi kendi alanına çekildi. Trabzonspor'un çıtkırıldım maestrosu Colman'ın kaptırdığı bir top, Baroni'nin Sow'a yaptığı asiste dönüşünce de maç son dakikalara kalmadan bitti.

Bordo-Mavili takımda Burak, takım oyununda hiç yoktu. Colman ise F.Bahçe'nin gizli silahı gibiydi. Onun aheste dönüşler yapma fantezisiyle kaptırdığı topolar sayesinde Sarı-Lacivertliler atak üstüne atak besteledi. Buna rağmen Şenol hoca, istikrardan taviz vermedi, bu oyuncuyu 90 dakika boyunca sahnede tuttu.

Son söz: Fenerbahçe kalitesi ve temposu Trabzonspor'un hatalarıyla el ele verdi, Kadıköy'de zafer Sarı-Lacivertlilerin oldu.

Kaynak: zaman.com.tr, web.archive.org (arşiv bağlantısı)

O golden başkası yalan...

Hayri Beşer 2012.04.22

Sezonun yavanlığına su serpecek gülümseyen bir futbol bekliyoruz.

Çünkü iki takımın da estetik potansiyeli yüksek. İki takımın da anarşist yetenekleri var. Ama Trabzonspor, 'kontrol limanı'na demir atmış. Beşiktaş ise yalancı rüzgârlar estiriyor.

İlk 45 dakikanın özetini yapayım sizlere: Beşiktaş topun, Trabzonspor ise oyunun hakimiydi. Ernst, Fernandez, Simao, Ekrem ve Mustafa Pektemek sahnenin dikkat çekici figürleri. Querasma ise çizgi ile saklambaç oynuyor. O kadar kenarda yaşıyor ki oyunu top ayağına geldiğinde efektif alana sokulacak enerjiyi bulamıyor kendisinde.

Orta sahada Trabzonspor daha agresif görünüyor. Zokora ve Colman, rakiplerinin düşük tempolu volümlerinden faydalanarak kolayca top alıyor. Sonra çizgiye doğru seyahat başlıyor. Volkan, Serkan'ın desteğiyle sağ kanadı kullandığı halde deniyor deniyor ama sonuç alıcı hünerler sergileyemiyor. Olcan ise daha çok içe deplase olarak pozisyon kovalıyor. Bu oyuncu da ezber bozucu işler yapamıyor. Dolayısıyla klasiğin ötesinde akıl oyunları serpiştiremiyor iki takım da Avni Aker'in çimlerine. Yine de Trabzonspor'un gelişleri gole biraz daha yakındı.

Bir pozisyon var ki, değinmeden yapamayacağım. Serkan mükemmel bir asist yaptı Adrian'a. Ne var ki, sahanın teknik kapasitesi en yüksek isimlerinden Polonyalı, topu önüne iyi alamayınca filelerle buluşturması da mümkün olmadı. Ben o pozisyonda Adrian'la futbol arasındaki mesafenin epey açıldığını gördüm. Belki de yeterince ilk on birde yer alamadığı için 'oyundan soğuma' sendromu yaşıyor.

İkinci yarının başında futbol Beşiktaş'a epey lütfkârı. Ancak Bordo-Mavili savunmanın hatalarını değerlendiremediler. Quresma, uykusuz bir gecenin ardından sahaya çıkmış gibiydi. Yüzünden akan yorgunluk ayaklarını da esir almıştı. Tek kişilik Fernandez'in sevimli afacanlıkları ise Siyah-Beyazlılara hasretini çektikleri galibiyeti getirmeye yetmezdi.

Nitekim Trabzonspor, Beşiktaş'ın içi çok da dolu olmayan parlayışını söndürmekte zorlanmadı. Sonra da Halil, Zokora'nın geometrik zekâ yüklü pasını alıp Rüştü'yü de selamladıktan sonra filelere bıraktı. 90 dakikanın en güzel, en estetik ve en futbol dolu karesiydi bu.

Oyunun golden sonraki bölümünde Beşiktaş'ın kurduğu baskının sonuç getirmesi ancak duran top ve karambollerle mümkündü. O da gerçekleşmedi ve Trabzonspor Süper Lig'de galibiyetle tanışma bahtiyarlığına erdi.

Kaynak: zaman.com.tr, web.archive.org (arşiv bağlantısı)

Galatasaray'a ayıp oldu

Hayri Beşer 2012.04.29

İlk yarı bittiğinde eminim Galatasaraylı oyuncular, çok mutlu bir şekilde soyunma odasının yolunu tuttular.

Düşünebiliyor musunuz Avni Aker gibi ürkütücü bir deplasmanda 45 dakikaya 3 gol sıdırmışlar, rakibe sahici tek pozisyon dahi vermemişler, bunun ötesinde doğru düzgün top dahi göstermemişler. Profesyonellik labirenti içerisinde bir takım için bundan daha iyisi düşünülebilir mi?

Ama bir de madalyonun diğer yüzü var. Yani haz duygusu sadece önde olmakla, üstün oynamakla giderilmez. Karşınızda rakip görmek istersiniz, büyüklüğünüzü; saygın, ciddi, kaliteli bir mukavemeti kırıp diz çöktürdükten sonra haykırmak istersiniz. İşte Trabzonspor, bu duyguyu yaşatamadı güçlü rakibine. Ne 'ben sahada varım' diyebildi, ne de Süper Final'i hak etmiş bir takım görüntüsü verebildi. Sanki bütün oyuncuların içinden, hırs, mücadele, heves gibi kavramlar sökülüp alınmıştı.

Takım Colman'ın vurdu duymaz temposuna demir atmış bir vaziyette heyüla gibi dolaşıp durdu sahada. Öyle ki, Galatasaray'ın delişmen ismi Melo'nun saldırgan stiline bile gerek kalmadı. Selçuk'un barajın üzerinden uzak köşeye bıraktığı enfes frikik ve Necati'nin kafasına zamkladığı top Trabzonspor açısından maçın atmosferini 'Ölü Ozanlar Derneği'ne çevirdi. Bir de Ebue'nin unutulmuş bölge sağ kanattan çılgın koşusu devreye girince Galatarasay antrenman maçlarına taş çıkartacak bir skor kolaylığına ulaştı. Galatarasaray'da Selçuk, Engin, Emre ve Necati ne kadar verimli ve etkiliydiyse Trabzonspor'da Halil ve Adrian o kadar pasif ve sönüktü. Bordo-Mavili takımda fark edilen tek figür Zokora'ydı.

İkinci yarıda Trabzonspor'un iki parıltılı adamı vardı: Olcan ve Colman. Bu iki oyuncunun sahici oynama sorumluluğu Trabzonspor'a bir miktar kimlik kazandırdı. Ancak 60. dakikada Colman'la gelen golün sahici bir ambiyansı olamadı. Çünkü hemen akabinde yine bir duran top, Bordo-Mavili savunmanın bütün dengesini alt üst etti. Eboue, gecenin bütün güzelliklerini Selçuk'a bırakmak istemezcesine müthiş bir süzülüşle topla buluşur buluşmaz Avni Aker'in alevlenen umutlarını oracıkta söndürdü.

Sonrasında Trabzonspor, Alanzinho'nun da girdiği bölümle birlikte daha çok topa sahip olmaya başladı ve maç az da olsa 'büyük oyun' havası kazandı. Olcan'ın çabukluğu sayesinde kazanılan penaltı ve Colman'la gelen ikinci gol, son dakikaların üzerine heyecan serpiştirdi. Bu bile Avni Aker'in tribünleri için anlamlıydı.

Son sözüm yine oyunun ilk yarısına dönük olacak: En azından Galatasaray'a saygı açısından Trabzonspor'un bu kadar kötü oynamaya hakkı yoktu.

Kaynak: zaman.com.tr, web.archive.org (arşiv bağlantısı)

Aslan, oyuna geldi

Hayri Beşer 2012.05.03

Tecrübeyle sabittir: Kâğıt üzerinde kolay görünen maçlar asla kolay değildir.

Özellikle büyük takımları içlerinde bulundukları 'sıkıntı iklimi'ne bakarak değerlendirmek sürpriz yanılgıları beraberinde getirir. Sanıyorum Avni Aker'deki oyundan hareketle Galatasaray'ın güle oynaya kazanacağını düşünenler dün akşam maçın bitiş düdüğü çaldığında büyük şaşkınlık yaşadılar. Çünkü sahada giydikleri formanın ağırlığını, saygınlığını ve mücadele ettikleri platformun farklılığını hatırlamış bir futbolcu topluluğu vardı. Bordo-Mavili orta saha ne Selçuk'un mücadele ile teknik aklı birleştiren tarzına ne Engin'in ince işçilik arayışlarına ne de Melo'nun coşkun performansına teslim olmaya niyetliydi. Zokora, birinci bölge ile ikinci bölge arasında tam bir nizam bekçiliği yaptı. Colman, topun aktif alanına hep yakın oynadı. Olcan, yardımlaşma ve mücadelenin bir parçası oldu. Alanzinho da, ofansif anlamda klasının gerilerinde sörf yapmasına rağmen takım oyununun önemli bir halkasıydı.

Bütün bunların ötesinde Trabzonspor'un ilk maça dönük ağır eleştiri ve suçlamaların izlerini silmek istercesine oyuna çok motive bir görüntüsü vardı. Öyle ki, 20. dakikaya kadar Galatasaray, Bordo-Mavili kaleye cılız tehditler dahi gönderemedi. Bu dakikadan sonra ise takım halinde orta sahanın ötesine taşınmasına rağmen devre bitene kadar sahici tek pozisyona dahi giremedi. Aslında en az bu tablo kadar dikkat çekici olan bir şey daha vardı. Galatasaray, savunmasını öne taşıyarak arkasında çok geniş alan bıraktığı halde Trabzonspor, kontrataklarla Musrela'nın kalesini dövmeyi başaramadı. Çünkü final paslarında becerikli değillerdi. İlle de Burak'la oynama 'örf ve ananesi' yüzünden daha müsait durumdaki oyuncular görülemeyince gollük pozisyonlar başlamadan bitti. Hani 'maç kaldığı yerden devam ediyor' denir ya ikinci yarıdaki oyunun öyle bir görüntüsü vardı. Sadece Engin'in zor pozisyonda kaleye gönderdiği ancak Tolga'nın çevik bir hamleyle önlediği pozisyon akıllara kazındı. O pozisyon önemliydi çünkü Galatasaray adına kayıtlara düşülen ilk gerçek gol girişimiydi. Sonra Fatih Terim'in hamlelerini gördük. Önce Aydın'ı sahneye sürdü. Ardından sarı kartı olan Melo'nun yerine Baros'u. Sarı-Kırmızılı takımın orta saha direncini zayıflatan bu riskli değişiklikler Trabzonspor'a büyük avantaj sunan nitelikteydi. Ancak Şenol Güneş, takımına ofansif zenginlik kazandırmak için 78. dakikaya kadar bekledi ve Henrique'yi oyuna aldı.

Kalan sürede Galatasaray, aynı tempoda baskısını sürdürdü, enteresandır sayısız duran topa rağmen golü bulamadılar. Bunda Trabzonspor savunmasının çok dikkatli duruşunun rolü büyüktü. Şayet Bordo-Mavililer, kaybetmemeye kurgulanmamış olsalardı kesinlikle kazanırlardı. Çünkü G.Saray, kendi kalitesinin epey gerisindeydi ve çok gergindi. Son söz: Futbolda son söz sahada söylenir.

Kaynak: zaman.com.tr, web.archive.org (arşiv bağlantısı)

'Ölüm grubu'nun iki dirisi kazandı!

Hayri Beşer 2012.06.10

Adı, ölüm grubu. Çünkü, Almanya, Hollanda ve Portekiz bir arada. Kâğıt üzerindeki tek zayıf halka ise Danimarka. Dün önce Hollanda ile Danimarka sahne aldı. Beklenti, 'güzel oyun'un Avrupa'daki en dikkat çekici temsilcilerinden Hollanda'nın gülen taraf olacağı yönündeydi. Ancak Danimarka, bir kere daha futbolun aynı zamanda bir strateji ve fizikî güç oyunu olduğunu hatırlattı.

Hollanda hep iyi paslaştı, rakip sahaya inmekte, hatta pozisyon bulmakta zorlanmadı. Her iki devrenin de ilk on dakikalık bölümlerinde heyecan verici bir tempoya bürünerek rakibini baskı altına aldı. Bazen her dakikaya bir gol girişimi sığdırdı. Robben'in "Ters kanat oyuncusu böyle olur." dercesine kenarlardan yaptığı bindirmeler göz okşadı. Sneijder, afacan ve çabuktu. Bunun ötesinde Hollanda takım olarak fazlasıyla estetikti. Ama bu durum Danimarka'yı pes ettirmeye yetmedi. Rakiplerini orta sahanın gerisinde her etapta kalabalıklaşarak karşıladılar. Savunmada hiçbir zaman dengelerini kaybetmediler. Buna karşılık topa sahip olduklarında orta sahayı Hollanda'dan daha çabuk geçerek kontra pozisyonlar buldular. 24. dakikada Krohn-Dehli ile buldukları gol, işlerini kolaylaştırmıştı. Bu avantajı son düdüğe kadar taşımasını bildiler. Ve ortaya koydukları mücadelenin derinliği açısından aldıkları galibiyeti hak ettiler.

Almanya-Portekiz karşılaşması ise arzu edilen tempo düzeyinde başlamadı. Almanya tahmin edildiği gibi oyunu daha fazla forse eden taraftı. Ne var ki, kritik pas bağlantılarının en dikkat çekici yönetmeni Mesut'un servisleri Podolski ve Gomez'de yeterli karşılığı bulmadı. Portekiz, breysel albenisini sahaya yansıtmakta zorlandıysa da ilk 45 dakikada Pepe ile en sahici gol girişimini yakalayan taraf oldu.

İkinci yarıya Almanya daha iştahlı başladı. Portekiz, uzun süre karakterine pek uygun olmayan savunma futboluna demir attı. Ronaldo, yeterince devreye giremedi. Topla buluştuğu anlarda dripling denemeleriyle fantastik girişimler yapmaya çalıştıysa da Almanya savunmasının dikkatli ve enerjik duruşunu pek sarsamadı.

Oyun genelde Almanya'nın etkinliğinde akıyordu ama dakikalar ilerledikçe de heyecan debisi düşüyordu. Son 20 dakikaya girilirken Almanya teknik heyeti Klose'yi devreye sokmaya niyetlendi. Ancak o sahne almadan önce Gomez, muhteşem bir kafa golü atarak kenara "Düşük performansım sizi yanıltmasın." mesajı gönderdi. Böylece birkaç dakika daha içeride kaldı. Ancak daha da önemlisi, Almanya'nın yaptığı üç puanlı başlangıcın mimarı oldu.

Tabii bir başka gerçeği de unutmayalım. Almanya'nın galibiyet golünden sonra Portekiz, bambaşka bir kimliğe büründü, çok önemli pozisyonlar yakaladı. Ancak Neuer'in kurtarışları ve savunmanın dikkati Panzerleri, galibiyete taşıdı.

Kaynak: zaman.com.tr, web.archive.org (arşiv bağlantısı)

Futbolda bu tür şakalara her zaman yer var!

Hayri Beşer 2012.06.17

İki takım da, yüksek tempo tercihiyle oyuna başlayınca erken golün ruhu dolaşmaya başladı bir o kalede, bir bu kalede.

Çeklerin Pilar'la değerlendiremediği çok net pozisyonu Polonya'nın tutkulu bindirmeleri takip etti. Çek Cumhuriyeti, savunmada çok zorlandığı, ileriye top taşımada yeterince organize olamadığı ve kenarlarını iyi işletemediği halde gerek Cech'in yerinde hamleleri gerekse ev sahibi Polonya'nın abartılı gerginliği topun filelerle vuslatını önlüyordu.

Polonya sahadaki 11 adamıyla da müthiş hırslıydı ve sahanın her karesinde o hırsın izleri hissediliyordu. Kendi sahalarından çıkarken ve ikinci bölgeyi geçerken son derece başarılı olduklarını söyleyebiliriz. Ama hücumda çoğalma ve final hareketlerinde kreatif işler yapabilme anlamında yeterli değildiler. Bu yetersizlik yüzünden tribünlerin büyük desteğine rağmen sahici bir üstünlük kuramadılar rakiplerine. Oysa Çek Cumhuriyeti, savunmadaki zaafalarına yine çözüm üretilmedi, yine çok pozisyon verdi. İlk 45 dakika itibarıyla da, kontrataklarla ve uzun paslarla golün düşünü kurdu o kadar. Ve Baros da, fiziki açıdan bu stratejiyi sonuca dönüştürecek kıvamdan çok uzaktı.

İkinci yarıda ise manzara biraz daha farklıydı. Çek Cumhuriyeti, sürekli oyunu force eden takım görüntüsüne büründü. Polonya ise beraberlik kendisine yetiyormuşçasına vaziyeti idare etmeye koyuldu. Sanki enerjileri daha fazlasına elvermiyor gibiydi. Halbuki, ev sahibi takımın gruptan çıkabilmek için kazanmaktan başka çaresi yoktu.

Çek Cumhuriyeti, istikrarlı arayışlarının semeresini son 20 dakikaya girilirken aldı. Polonya'nın hücum olgunlaştırmak isterken kaptırdığı bir top, hızlı bir Çek atağına dönüştü ve biraz da talihin elvermesiyle Jiracek'in vuruşu filelerle buluştu. Bu golün Çek Cumhuriyeti açısından anlamı büyüktü. Çünkü turun kapısı açılmıştı. Golden sonra Polonya kenar yönetiminin hamlelerini gördük. Trabzonsporlu Brozek ve ardından Adrian sahne aldı. Bu iki değişiklik bir kıvılcım havası getirdiyse de ev sahibi takıma, Çek Cumhuriyeti yakaladığı moral ve psikolojik üstünlükle oyunun kontrolünü rakibine vermedi. Daha da ötesi farkı artıracak fırsatlar da buldu. Ancak bu ilginç maçın en unutulmayacak anı son dakikada yaşandı. Polonya, beraberlik golünü ıskaladı. Hemen ardından hakem son düdüğü çaldı ve doğal olarak saha, Çeklerin karnaval alanına döndü.

Futbolun cilvesi bir kere daha ortaya çıkmıştı. Rusya elenmişti, onların ilk maçta sahadan sildikleri ve 4 golle uğurladıkları Çek Cumhuriyeti ise lider olarak ikinci tura yükselmişti. Futbolda her zaman bu tür şakalara yer vardır.

Kaynak: zaman.com.tr, web.archive.org (arşiv bağlantısı)

İyi ki seni beklemişim Ronaldo...

Hayri Beşer 2012.06.22

Dakikalar tembel tembel akarken hep Ronaldo'yu bekledim.

Ne Çek Cumhuriyeti'nin savunmadan pervasızca çıkarak Portekiz sahasına akma hamleleri ne zaman zaman orta sahada yaşanan yaman mücadeleler ne sıkışan oyunun nefes borusu serbest vuruşlar ne de Nani ile top arasındaki tutkulu ilişki... Hiçbiri Ronaldo gerçeği kadar cazip değildi. Aslında oyun olabildiğince tempoluydu ama sahadaki bu özel adamı unutturacak estetik debisinin epey altındaydı. Onun yapacağı özel işlere çok fazla ihtiyaç vardı vesselam.

Tam 33 dakika beklemiştik ki, Pepe'nin ceza alanı içerisinde kestiği pasta muhteşem bir röveşata çıkardı. Ancak yeterince konforlu şartlarda vuramamış olmasından gerek çerçeveyi tutturamadı.

Portekiz, ilk yarıda topla daha az oynayan takım görüntüsündeydi. Devrenin sonları yaklaşırken Postiga'nın sakatlanıp Almeida'nın sahne almasıyla adeta bir format değişikliği yaşandı. Bu oyuncunun girişinin ardından Portekiz, kaptığı topla reaksiyon gösteren takım kimliğinden sıyrılıp rakip sahaya göç etmeye başladı. Bu baskılı futbol, Ronaldo'nun görünürlüğü de artırdı. Nitekim 45. dakikada bir kez daha sahneye çıktı yıldız futbolcu. O heybetli fiziğine tezat bir çabuklukla ceza alanı içerisinde rakibini çaresiz bıraktıktan sonra vuruşunu yaptı ama bu defa da direğe takıldı.

Bu iki Ronaldo tasarımı dışında Çek Cumhuriyeti'nin de sadece bir etkili pozisyonu vardı karşılaşmanın ilk yarısında. Bundan gayrisi ise defolu üretim kapsamında kötü futbol işçilikleriydi.

İkinci 45 dakikanın tamamında oyunun karakteri farklıydı. Portekiz, sahici bir üstünlük kurdu rakibine. Çek Cumhuriyeti, tam anlamıyla kontratak futboluna sığındı. Başta Baros olmak üzere takımın fiziki yetersizliği bu tercihi zorunlu kılıyordu zaten.

Ve Portekiz, neredeyse bütün ülke nüfusuyla savunma yapmaya koyulan rakibine rağmen seri ve düzgün pas ağıyla ceza sahası içerisinde boşluklar buldu, etkili pozisyonlara girdi. Ronaldo, hayal ettiği topları alamadığı halde göze hitap eden deparlarından hiç vazgeçmedi. Sonunda da mükemmel bir golle Ronaldo'luğunu gösterdi. Hava toplarında Almeida'ya bekçilik yapan savunma, yıldız futbolcuyu unuttu. O da topu yere çarptırarak yaptığı mükemmel kafa vuruşuyla Cech'i çaresiz bıraktı. Ve o vuruş Portekiz'e hak ettiği yarı finali getirdi. h.beser@zaman.com.tr

---

Kaynak: zaman.com.tr, web.archive.org (arşiv bağlantısı)

Trabzon'u Hüseyin Bolt durdurdu!

Hayri Beşer 2012.08.19

Becerikli olanlar kazanır...Söylemek istediğim iyi oyundan başka bir şey. Bana göre güzel oyun başarıya giden en doğru yoldur. Belki kestirme değildir ama etkileyicidir. Hem yaptığınız işten keyif alırsınız hem tribünlerin ruhuna dokunursunuz hem de gökkubbenin altında geniş bir sempati kümesi oluştursunuz.

Buna rağmen yetmez iyi oyun. Yanına akıl serpiştireceksiniz, strateji serpiştireceksiniz, güven serpiştireceksiniz ve ille de beceri serpiştireceksiniz. Şampiyon takımların, kupa muhterislerinin en temel farkıdır bu. Yağmur olup yağmadıklarında da yeşil çimleri ıslatmasını bilirler.

90 dakikanın bitiş düdüğü çaldığında "Trabzonspor'un en önemli eksiği neydi?" sorusuna verebildiğim cevap şu oldu: Be-ce-ri...

Sezonun ilk maçı, adaleler tam hazır değil. Karşılaşmanın başlama saati 17.00, vakit müsait değil. Sahanın zemini engebeli arazi gibi, top sürmek kolay değil. Colman, Cech, Zeki, Emre kadroda yok, takım ideal değil. Şenol Güneş tribünde, yönetmen sahnede değil... Yani Trabzonspor'dan tempolu, görkemli ve baştan çıkarıcı bir oyun beklemek çok adil değil.

Ancak ve ancak siz büyük takımsanız, henüz 20. dakikada öne geçme fırsatını yakalamışsanız ve oyunu rahatlıkla kontrol edebileceğiniz bir rakiple karşılaşıyorsanız taraftar her şeyi bir kenara bırakır üç puan ister. Maalesef Trabzonspor, kazanma becerisinden mahrum olduğu için kolay bir galibiyetle ayrılabilceği oyunda bir puana razı oldu.

Elbette mücadelenin kırılma anları var. Bunu da göz ardı edemeyiz. Öncelikle Jamaikalı rekortmen atlet Hüseyin Bolt'un hemşehrisi Luton Shelton'un 33. dakikada Bilal'in yerine sahne alışının altını çizmeliyiz. Her topu ayağına alışında, atağa kalkışında, pozisyon yakalayışında "Skibbe bu oyuncuyu neden yedek soyundurdu?" sorusuyla kavga edip durdum. Hızlı, yırtıcı ve bitirici bir forvet. Nitekim 80. dakikada kalabalıkların arasında topu arayıp bulan o oldu ve takımına beraberlik golünü kazandırdı. Özetle süratiyle Bolt'tan esintiler sunan Jamaikalı, Bordo-Mavili takımın sezona üç puanla başlamasına müsaade etmedi.

55. dakikada Volkan'ın ağlara gitmekte olan vuruşuna Olcan'ın dokunuşu ise Trabzonspor'un yaşadığı en büyük talihsizlikti. Çünkü o dokunuş ofsayt kuralını devreye soktu. Böylece iki farkı yakalayarak rakibin umutları köreltme şansını kaçırdı Karadeniz ekibi.

Son söz: Beceremeyenlerin ömrü fırsat kaçırmakla geçer...

Kaynak: zaman.com.tr, web.archive.org (arşiv bağlantısı)

Trabzon orada kazanır

Hayri Beşer 2012.08.24

İnce işçilik önemlidir...Bir ev düşünün. Duruşu muhkem, duvarları pürüzsüz, pencereleri cici, rengi iç açıcı, estetik harikası... İşte bu dersiniz. Ama kapısı eğri, çatısı sarkık, duruşu yamuk olsaydı nasıl da iterdi sizi. Temeli sağlam mı değil mi aklınıza bile getirmezdiniz.

İnce işçilik hayatın her safhasında önemlidir. Hele de futbolda. Ne kadar doğru bir stratejiyle sahaya çıkarsanız çıkın, ne kadar iyi mücadele ederseniz edin ve ne kadar istekle rakibin üzerine giderseniz gidin; ince işçilikten mahrumsa ayaklarınız golün kapısı size açılmaz.

Dün gece Trabzonspor'un en büyük eksiği idi ince işçilik. Macaristan temsilcisi Videoton savunmada çok dikkatliydi, Stopira sağ kanatta kabına sığmaz bir görüntü sergileyen Volkan'ın karşısında son derece sağlam durdu. Savunmalarıyla, orta sahaları tek hat gibiydi. Buna rağmen gardı indirilmeyecek bir rakip görüntüsünde değildi konuk ekip. Ancak Bordo-Mavililerin, ofansif girişimleri milimetrik incelikten uzaktı. Final paslarında ya isabet ya da şiddet kıvamı eksikti. Bu işi birinci derecede yapmaya namzet Colman, çok fazla oyuna dahil olamadı. Olcan, gözetim altından kurtulabilmek için kendisini aşırı hareketli oynamaya mecbur hissedince belki rakip eksiltti ama kendisinden asıl bekleneni yapamadı. Volkan dar alanda ne kadar çabuk olsa da, Videoton, bütün birliklerini onun bulunduğu bölgeye sevk ederek bu oyuncuya nefes aldırmadı. Hakem de, O'na yapılan acımasızca hamlelere karşı aşırı toleranslı olunca devreyi tamamlamadı.

Trabzonspor, bu tür maçlarla ligde de çok karşılaşacak. Bu sebeple Şenol Güneş'in ince işçilik mevzuuna fazlasıyla kafa yorması gerektiği kanaatindeyim. Bir de duran top problemi var. Maalesef kazanılan serbest atışlarda çalışılmış bir strateji göremiyorum. Halbuki, böyle taktik disiplinden taviz vermeyen takımları açmanın en geçerli yollarından biridir duran toplar.

İkinci yarıda son 15 dakikaya kadar nispeten karşılıklı bir oyun vardı sahada. Macar ekibi zaman zaman cesur geldi Trabzonspor'un üzerine. Şayet Onur, o müthiş reaksiyon yeteneğiyle parlamasaydı Avni Aker'in tribünleri büyük şok yaşayabilirdi. Trabzonspor ise kurduğu baskıyı bir türlü net pozisyonlara ve gole dönüştüremedi.

İkinci yarıda oyuna giren Alanzinho'nun getirdiği hareketlilik sadece rakip ceza sahasına kadar geçerliydi ve bir Halil yetersizliği vardı gözlerden kaçmayan. Hem fizik hem de düşünce olarak gole çok uzaktı Halil. Aslında bu uzaklık bütün takım için geçerliydi. Bu yüzden kazanamadı Trabzonspor.

Sonuç, hiç sevimli değil ama ben Bordo-Mavili takımın tur için daha avantajlı olduğuna inanıyorum. Yeter ki, bu takımın üzerinde hafif ince işçilik rüzgârları esiversin.

Kaynak: zaman.com.tr, web.archive.org (arşiv bağlantısı)

Trabzon, transferi dün gece yaptı

Hayri Beşer 2012.08.27

Top, etrafına gülücükler dağıtmaya başladı. Çünkü Alanzinho'nun ayağıyla buluşmuştu, çünkü en asil dokunuşları yapan kramponlarla vuslat halindeydi.

Cesustka soldan ceza alanına doğru koşuyordu, O'nun önüne süzüldü. Bu oyuncu da Alanzinho'dan aldığı ilhamı üfledi topun üzerine. Yürüdü gitti, Vittek'e 'dokun' bana dedi. Sonra filelerle hasret giderdi...

Haber, ilginç ve üzücüydü. Colman, Trabzonspor'dan ayrılmak isteğini söylemiş, bu yüzden maç kadrosuna alınmamıştı. Gözümden film şeridi gibi aktı Arjanli'nin Bordo-Mavi forma ile serüveni. Sevecen, verimli ve estetik bir figürdü. Tabi bir de madalyonun diğer yüzü var. Colman, bir çıtaydı ama çok yükseklerde değildi. Tempo ve tutkudan soyutlanmış bir portreydi. O'nun varlığı Alanzinho'nun ana eksen olmasını engelleyen bir faktördü. İşte bu yüzden gidişi Bordo-Mavili takıma görünmeyen faydalar sağlayabilir.

Alanzinho tarzında oyuncular kulübede bekleyerek hırslanmaz, rekabetten beslenmezler. Tam tersine sahada yaşadıkça, her an kenara çekilecekleri duygusundan uzak kaldıkça kendileri olurlar.

Dün gece ne zaman top onun ayağına geldi, futbolun ne kadar da güzel ve estetik bir oyun olduğunu hatırladık. Rakip eksiltmenin, gol pozisyonu bestelemenin çok da zor bir işçilik olmadığına tanıklık ettik. Verimlilik debisi son derece düşük Henrique'ye dahi gol attırılabilceğine şahit olduk.

Şu bir gerçek ki, Trabzonspor'un geçtiğimiz sezondan eksiği yok artışı var. Bir defa takımın paslaşma istidadı daha da gelişmiş. Oyunu istedikleri alana taşıyabiliyorlar. Bundan daha da önemlisi kaptırdığı toplara çok çabuk sahip oluyor Bordo-Mavili takım. Bütün katmanlarıyla hem öne, hem de geriye doğru hızlı bir şekilde akabiliyor. Peki problem nerede? Takımın, kreatif üretkenliği yeterli değil. Alanzinho'daki inceliğe ayak uyduramıyor arkadaşları. Elbette yenilerin biraz daha uyum ve güven depolamaya ihtiyaçları var.

Sahada dikkat çeken oyunculardan biri de Soner'di. Gözlerim bana diyor ki, 'bu oyuncu her geçen gün büyüyecek. Ama sindire sindire, sükut halinde'. Duran topları da iyi kullanıyor Soner.

Ve Trabzonspor adına sevindirici gelişme. Dünkü maçta ilk defa duran topların gerçek anlamda düşünülmüş, taşınmış, çalışılmış stratejilerle kullanıldığını gördüm. Bordo-Mavili takımın kötü oyunlarda ve kapanan rakipler karşısında duran toplara çok ihtiyacı olacak. Bu yola girmiş olmaları önemli kazanım.

Elazığspor, Fenerbahçe maçındaki kadar etkili ve estetik değildi. Trabzonspor karşısında dirençli oynamaya çalıştıysa da sahici bir rakip görüntüsü veremedi. Yani mağlubiyete üzölmeleri için geçerli bir sebepleri yok.

Kaynak: zaman.com.tr, web.archive.org (arşiv bağlantısı)

Yarım Sow'la bu kadar

Hayri Beşer 2012.08.30

Ve 11'e 11 değil, bir bir gibiydi oyun. Kırmızı-Beyazlı adam daha diri, daha güçlüydü, daha çabuktu.

Sarı-Lacivertli adam ise şaşkın, savruk ve yavaş. Henüz üçüncü dakikada aldığı darbeyle fena dağılmıştı. Bir şeyler yapmak istiyor ama ritim yakalayamıyordu. Rakibinin üzerine gitmeye niyetlendikçe savunmaya çekilmek zorunda kalıyordu. Çünkü hayallerini eyleme dönüştürecek coşkudan ve güvenden mahrumdu.

Sözün özü Fenerbahçe takım halinde güçsüz, kıvamsız ve sönüktü. Spartak Moskova ise kendi diktasını uygulamanın doruklarında geziyordu.

Evet o erken golün rolü büyüktü. Bir defa psikolojik açıdan çok ağır bir darbe indirdi Sarı-Lacivertli temsilcimize. Toparlanamadılar, iyi pas yapamadılar, orta saha diye bir kavramı devreye sokamadılar. Ve sahada garip bir dağılımı vardı Fenerbahçe'nin. Sow'un topla buluşması için mutlaka uzun pasa sarılmak gerekiyordu. Spartak'ın önde başlattığı pres, topu hesapsız oynama mecburiyetini getiriyordu. Kuyt'ın yırtınmalarına rağmen paslaşarak ilerleyemiyordu Fenerbahçe. Çünkü Selçuk'un ne klasi, ne de pas becerisi oyunu Moskova'nın sahasına taşımaya yetiyordu. Sadece Gökhan'ın delişmen sokuluşları dikkat çekiciydi. Ama o da tehlikeli sulara yaklaştığı anda rakip savunma tarafından çembere alınıyor ve topu kifâyetsiz kullanmaya mecbur bırakılıyordu.

Krasiç'in 13. dakikada sakatlanmasına, yerine giren Stoch olunca çok fazla üzülmедim. Ama o ele avuca sığmaz, müthiş ters dönüşler yapabilen, enfes şutlar atan sol ayak bile bir iki süslü çalımın ötesine geçemeyerek Spartak'ın temposuna, ağırlığına boyun eğmiş bir ruh halinde yaşıyordu oyunu. Ve Fenerbahçe tek pozisyona dahi giremeden hakem ilk devrenin bittiğini ilan eden düdüğü çalıyordu.

İyi ki de çalmış. Çünkü ikinci yarıda başkaydı Fenerbahçe. Motivasyon, umut ve hüner depolamıştı. Son yarım saate doğru gelen Selçuk-Alex değişikliği de olumlu yansıdı sahaya. Duran topların gol yapımcısı Brezilyalı'nın kornerden gelen ortasında son dokunan Sow'la beraberlik de geldi. Sahici bir baskı kuruldu rakip kalede. Hele de Moskova'nın 10 kişi kaldığı bölümden sonra iyice tek kaleye dönüştü oyun. Ama final pasları ve son dokunuşlar stres kaldırmaz. Eğer maçı uzatacak gol gelmediyse işte bu yüzdendi.

Son söz: İki ayrı Fenerbahçe vardı sahada. Turu geçemediyse de ikinci yarıdaki Fenerbahçe alkışlanacak kadar güzeldi.

Kaynak: zaman.com.tr, web.archive.org (arşiv bağlantısı)

10 dakikada giden zafer...

Hayri Beşer 2012.09.21

'Topun da canı vardır' denir ya Caner ona dokunduğu anda bunu düşündüm. Nasıl da bir yolunu bulup Mandanda'nın ayaklarının arasından kararlı bir şekilde süzüldü filelere. Bir şeyler anlatmak istiyor gibiydi. 'Ben daha etkili, daha sükseli görünenin değil, daha tutkulu oynayanın yanındayım' mesajı veriyordu sanki.

Fransız takımları genelde böyledir. Tempolu oynarlar, hırpalarlar, yorarlar. Marsilya'nın hele bir Valbuena'sı var ki tam bir dağıtıcı. Fenerbahçe savunmasını yordukça yordu. Ne var ki temsilcimiz ceza sahası içinde hep kalabalık kalmayı, rakibin adam eksilttiği anlarda mutlaka artı bir kademeciyi devreye sokmayı başardığı için ilk 45 dakikada Fransa temsilcisine gol şansı tanımadı. Volkan da özgüvenli duruşu ve hızlı reaksiyon gösterme özelliğiyle Marsilya'nın ilk dakikalardaki ürkütücü gelişlerini eldivenlerinin arasında ufalayıp eritti.

Orta sahada Alex ayrıcalığı her haliyle hissedildi. Topa akıl kattı, etkili pas ve pozisyon kurgulama hüneriyle Fenerbahçe'nin ağırlık merkezi oldu. Sağdan Gökhan Gönül, soldan da Caner inanılmaz tutkulu bindirmelerle Marsilya savunmasının dengesini bozdular. Sow, zaman zaman yalnız forvet görüntüsüne bürünmesine rağmen top saklama istidadiyla Fenerbahçe'nin kontra hücumlarını, olgun ataklara dönüştürmesini bildi.

Fenerbahçe'de herkes çok koştu. Şayet geri dönüşler iyi yapılamasaydı hem çabuk oynayan hem de yerden iyi paslaşarak araya toplanan gol kovalayan Marsilya'yı durdurmak mümkün olmazdı.

Bir de şunu unutmamak gerekir. Futbolda son sözü kalite ve beceri söyler. Final hareketlerindeki başarı golü getirir. Bu anlamda temsilcimiz Marsilya'nın önündeydi son dakikalara kadar. Caner'in golü hırs ve tutkunun filelerle vuslatıydı, Alex'in golü ise akıl, beceri ve estetiğin buluşmasıydı.

Oyunun son 20 dakikalık bölümüne ayrı bir parantez açmamız gerekiyor. Aykut Kocaman'ın sahadaki on biri daha diri tutmak düşüncesiyle yaptığı değişiklikler, temsilcimiz adına sahaya olumlu yansımadı. Marsilya, orta

sahayı daha rahat geçmeye ve ceza sahasına yakın noktalardan şutluk pozisyonlar bulmaya başladı.

Rakibin birkaç denemesine Volkan müsaade etmediyse de Valbuena'yı durdurmak mümkün olmadı. Bu oyuncunun 82'de attığı gol, Fenerbahçe açısından kalan süreyi korku tüneline dönüştürdü. Ve 90+4'te Kadıköy, matem yerine büründü. Sanırım Aykut hoca yaptığı oyuncu değişikliklerine, özellikle de Bienvenu'yü sahneye sürdüğüne çok pişman olmuştur.

Son söz: Bazen zaferi kendi elinizle itersiniz.

Kaynak: zaman.com.tr, web.archive.org (arşiv bağlantısı)

1,96'lık forvetle böyle mi oynanır?

Hayri Beşer 2012.10.01

Transfer edildiği günden beri kendi kendime soruyorum. Boy onda, pos onda ama kenarlara kim sarkacak, ortayı kim yapacak ve o yükselip vuracak. Bu oyun mantığı içerisinde golü nasıl atacak?

Dün gece oyun başladığında o sorunun bütün heybetiyle Avni Aker'in çimlerinde dikildiğini gördüm. Ne var ki, aradığım cevabı bulamadım. 1,96'lık Janko'yu kadrosuna dahil eden Trabzonspor dün gece bu oyuncunun özelliklerinden yararlanacak oyun formatının fersah fersah uzaklarında dolanıp durdu. Yerden ayağa pas ezberi ve rakip savunmanın arkasına sarkma stratejisinden milim ötesini düşlemeyen bir takımın Janko ile birlikteliğinde elbette sıkıntı yaşanır, ahengin yakalanması zaman alır. Buna rağmen bu gerçeğin varlığını hissettirici arayışlar görebilmeliydik Bordo-Mavili takımın oyununda. Şenol hocanın bu konuda herhangi bir hazırlığının olmadığını düşünemiyorum. Öyleyse uygulamada ciddi bir yetersizlik söz konusu.

Şimdi Janko meselesini bir kenara koyarak takımın bütününe göz atalım. Ben bu sezon hiçbir karşılaşmada Trabzonspor'u bu kadar durağan, ölgün ve temposuz görmedim. Yerinden kıpırdamayan bir orta saha vardı huzurda. Biraz Sapara, koşturmaca halindeydi. Bu oyuncuyla ilgili bir kere daha vurgulama ihtiyacı hissediyorum: Sapara çalışkan ve topla ilişkisi de iyi diyebileceğimiz bir futbolcu lakin final hareketlerinde hep sınıfta kalıyor. Klas futbolcunun özelliği vasat aklı şaşırtmaktır. Maalesef Sapara'da bu yok.

Bordo-Mavili takımın en beğendiğim özelliği topu rakipten kısa sürede geri almasıydı. Dün gece bırakın bunu yapmayı sahip olduğu topları dahi etkili kullanamadı, sürekli yan ya da geri pas yapmak zorunda kaldı Trabzonspor. Bu durumu, henüz hazır olmayan bazı oyuncuların ilk onbirde yer almasına yorsak da takım genel anlamda çok formsuzdu. Zokora gibi bir mücadele adamı bile ortalıklarda gözükmedi. Bu sebeple de sadece ilk 45 dakikada sahada kalabildi.

İkinci yarıda Trabzonspor'un, başka bir hüviyete bürüneceği inancındaydım. Devrenin hemen başında Soner'le gelen gol, bu beklentimi doğrular nitelikteydi. Ancak öyle olmadı. Çünkü kabul etmek gerekir ki, son derece akılcı oynayan, rakibin pas bağlantılarını kestiği gibi, hızlı ve çoğalarak hücumla çıkan bir Mersin İdmanyurdu vardı sahada. Kıymeti bilinmemiş Murat Erdoğan, 'böyle sol ayak zor bulunur' diyen serenatlar yaptı. Culio hırpalayıp durdu. Nobre Trabzon maçlarındaki farklılığını yine konuşturdu. Mustafa Keçeli, tribünlere hitap

eden hareketlerle sivrildi. Dahası Mersin İdmanyurdu, takım halinde daha etkili, daha albenili ve tutkulu oynadı. Maç Avni Aker'deydi ama bence ev sahibi takım rozeti kesinlikle onların hakkıydı.

Kaynak: zaman.com.tr, web.archive.org (arşiv bağlantısı)